

Thơ Chín

[THÂN VĂN CHỈ TIÊM]

KIẾM CHỪNG

Thân Vãn Chỉ Tiêm

Đào Tiêu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Giới thiệu:

*Xà thân khai linh
Bất cầu thông thiên triệt địa
Chích nguyện thoát thử yêu thân
Ngưỡng quan tinh nguyệt nạp thanh linh
Du tẩu nhân gian thể thiên tâm
Tâm trung nhất lữ chấp trú niệm
Du du thiên tái thành đạo kiếm
Trảm tận vọng niệm!*

Tạm dịch:

*Thân rắn mở linh
Chẳng cần thấu trời hiểu đất
Chỉ mong thoát khỏi thân yêu
Ngẩng nhìn tinh nguyệt nạp khí thanh
Đi trong nhân gian nghiệm đạo trời
Trong lòng giữ lại tia chấp niệm
Trải qua trăm năm thành đạo kiếm
Chém hết tưởng niệm!*

Lời dịch giả:

Thân Vãn Chỉ Tiêm là tác giả tiên hiệp bậc nhất của Trung Quốc, truyện của lão theo ta có thể tóm gọn trong mấy câu sau: "Huyền diệu mê ly, kì ảo phiêu bồng, quỷ kế đa đoan, lạnh lùng tàn nhẫn". Riêng câu cuối là để miêu tả giọng văn của lão, cái lạnh tràn ngập trong mỗi câu mỗi chữ. Không phải trong truyện của lão chỉ có chém giết hay cày cuốc, ngược lại nó thấm đẫm

tình người nhưng giọng văn của lão rất lạnh tĩnh, giống như ta nhìn vào mặt hồ phẳng lặng, dưới mặt hồ kia là những cảnh tượng kinh tâm động phách hoặc thê lương đau đớn nhưng bề mặt của nó vẫn lặng thĩnh không một gợn sóng khiến ta cảm giác được sự quý dị. Kiếm chủng là tác phẩm đầu tiên của Thân Vãn Chỉ Tiêm và mới được chấp bút viết tiếp vào thời gian gần đây. Truyện kể về cuộc đời của Kim Tượng Đế một con kim xà khai linh vật lộn để thành "đạo", đây là câu truyện về sự trưởng thành.

Chú ý:

Truyện Thân Vãn khó phân thiện ác nên đừng ghét vai phản diện vì họ là kẻ thù của nhân vật chính, ngược lại hãy chú ý vào cách họ được xây dựng khi đó ta sẽ thấy được cái tài tình của tác giả. Người đọc cũng nên quen với cái lạnh của Thân Vãn chớ để lão hút vào mạch truyện của mình bởi vì các nhân vật trong truyện của lão có thể ra đi rất đột ngột, khiến ta cảm thấy hụt hẫng, thậm chí là sốc (ai đã đọc những bộ như Nhân Đạo Kỳ Nguyên hay Hoàng Đình sẽ hiểu điều ta nói).

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 1

Rắn Vàng Mở Linh Nhìn Trăng Sao

Vạn vật có linh, người có cơ duyên đều có thể thành tiên, có thể tiêu dao.

Trong thiên địa có vô vàn sông núi, núi lớn hoặc đầm lầy có linh khí nồng đậm đều có tiên nhân đặc đạo khai tông lập phái, truyền thụ đạo qua trường sinh. Lại có núi lớn do đại yêu chiếm giữ tiềm tu đại đạo.

Núi non như thú nằm, sông hồ như rồng ngủ.

Tại một tòa núi không biết tên trong quần thể những ngọn núi như Cự thú kia có một con kim xà đang cuốn mình trên một khối đá xanh ngẩng đầu về phía mặt trăng không ngừng thổ nạp thiên địa nguyên khí. Nó nhìn thấy có một chút ánh sáng màu lam hạ xuống từ trên chín tầng trời rồi dung nhập vào trong núi non sông ngòi. Còn ở phía trên nó thì ánh sáng màu lam giống như bị một lực lượng yếu ớt dẫn dắt, cải biến phương hướng rồi dần dần tụ lại. Nơi tụ lại của chúng chính là thân thể Kim Xà trên tảng đá.

Kim Xà cũng không biết từ lúc nào mình có thể thu nạp linh khí, có thể là do mấy năm trước nó ăn một quả hồng có mùi thơm ngát, cũng có thể là lúc nó ăn được một viên đan dược mê người sau khi cuộc chiến giữa Nam Sơn Hắc Hùng và Bắc Sơn Đại Hồ kết thúc.

Tóm lại là về sau, nó không còn sợ trời lạnh, cũng không hề muốn ngủ đông, cảm giác với nguy hiểm cũng càng ngày càng linh mãnh, trườn giữa rừng núi cũng càng lúc càng nhanh. Khi trườn khắp bốn phía, nghe chỗ này

một chút, nhìn chỗ kia một chút, thời gian trôi qua càng lâu thì nó lại càng biết nhiều hơn.

Biết nhiều hơn cũng khiến nó hiểu rằng mình ở trong tình trạng rất nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận sẽ bị người giết rồi chiếm lấy nội đan.

Đột nhiên trong lòng nó dâng lên một cảm giác bất an, loại cảm giác này đã từng giúp nó mấy lần thoát được đánh lén. Nó hiểu rằng có thứ gì đó ở một nơi bí mật gần đây đang chăm chú nhìn vào mình, hiện tại mặc dù nó không phát hiện ra nguy hiểm ở nơi nào nhưng trong lòng đã quyết định phải rời khỏi đây, hơn nữa là càng sớm càng tốt. Nhưng trong nháy mắt khi nó bắt đầu rời đi thì trên bầu trời có một cái bóng trắng lao xuống nhanh như thiểm điện.

Nó kinh hãi ngẩng đầu lên, chỉ thấy một con Bạch Hạc đang lao xuống, thân hình như mũi tên. Đỉnh đầu Bạch Hạc có màu đỏ hồng, cặp mắt có màu vàng, chính là thiên địch của nó. Trong lòng Kim Xà sinh ra một thứ cảm giác không thể trốn thoát, nó hiểu rõ sự lợi hại của Bạch Hạc hơn ai hết, mấy lần may mắn trốn thoát dưới vuốt sắc, còn chứng kiến đồng loại của mình bị bắt rồi bị mổ lấy nội đan sau đó bị ăn tươi.

Nó cuộn tròn thân thể màu vàng, chuẩn bị nghênh chiến, nó biết rõ hôm này mình dữ nhiều lành ít.

“Ồ, thật là một con bạch hạc thần tuấn”

Dưới ánh trăng trên cao vang lên một tiếng kêu kinh ngạc sau đó là một tiếng cười khẽ. Trong mắt Kim Xà có một người từ xa đạp không tới. Chân giẫm trong hư không, nhìn cũng không nhanh lắm thế nhưng chỉ vài bước đã tới trên đầu Bạch Hạc, Bạch Hạc cảm nhận được nguy hiểm lập tức bay vọt lên không, thế nhưng thân ảnh người nọ lóe lên đã xuất hiện trên lưng Bạch Hạc. Nó ngửa mặt lên trời kêu lên một tiếng, chỉ thấy trong tay người nọ xuất hiện ánh sáng màu đỏ lập lòe, sau đó liền đập lên đầu Bạch Hạc thế

rồi Bạch Hạc không còn kêu to nữa, bay thẳng lên trời cao, trong đêm trăng dần dần hóa thành một chấm đen nhỏ rồi mất hút.

Khi đó Kim Xà vẫn đang cuốn mình dưới ánh trăng trông như là một khối đá vàng.

Trong lòng nó cực kỳ khiếp sợ, đại địch của nó cứ như vậy đã trở thành tọa kỵ của người khác. Trước kia nó nghe nói có rất nhiều đại vương pháp lực cao thâm đều bị người thu làm tọa kỵ, trong lòng còn không tin, cảm thấy trong thiên hạ lấy đâu ra người có thể thu những đại Vương kia làm tọa kỵ. Nhưng mới rồi chứng kiến người kia mới vỗ nhẹ lên đầu, thế mà đã nghiễm nhiên thu được Bạch Hạc làm tọa kỵ khiến cho nó có một loại cảm giác không chân thực. Trong lòng chấn động, cảm thấy như bị đánh vào đầu.

“Đến khi nào ta cũng có thể giống hăn, đạp không trực nguyệt, đi khắp giang sơn thiên hạ...”

Một loại ý niệm khó có thể miêu tả nổi mới xuất hiện trong đầu lại bị nó ném bỏ, nhìn chung quanh một chút, lập tức trườn vào bóng tối, dưới ánh trăng trông như một sợi dây vàng.

Nó quyết định càng phải cố gắng tu hành.

Xuân đi thu đến, hoa khai hoa lác, một năm rồi lại một năm.

Kim Xà cảm thấy mình càng thêm nhạy cảm, tốc độ cũng càng nhanh, nhún mình một cái giống như mũi tên xuyên không, bắn ra xa mấy trượng, thế nhưng thân hình vẫn như cũ nhỏ như một chiếc đũa, trên người lân giáp càng thêm sáng bóng, nhìn thoáng qua giống như một cục vàng thỏi.

Nó không biết từ lúc nào đã chán ghét ăn động vật, ngoại trừ thổ nạp nguyên khí ra cũng chỉ ăn hoa quả trong núi.

Lúc này Kim Xà đang ẩn trong một khe đá, đã nhiều năm rồi, nó có chút tự tin với khả năng che giấu khí tức của mình, nó tin rằng trong núi này, pháp lực cao hơn mình có rất nhiều nhưng sau khi mà nó thu liễm khí tức thì không có một ai có thể phát hiện ra được. Bằng không nó cũng không thể nghe lén những yêu tộc khác nói chuyện cũng không thể biết rõ hôm nay có một con gấu ngựa cùng với một con báo muốn cướp đồ của hổ đại vương.

Kim xà cũng muốn có vật kia, nó nghe từ trong miệng gấu ngựa tinh và báo yêu rằng đại vương của núi có một bản pháp quyết tu luyện. Nhiều năm qua nó đã sớm biết rõ tầm quan trọng của pháp quyết tu luyện, cho nên nó cũng muốn có. Tuy rằng nó có pháp lực kém xa ba kẻ kia nhưng nó không bỏ được ý niệm muốn đoạt lấy pháp quyết.

Hổ đại vương không biết đã sống bao nhiêu năm trong núi này, ít nhất là lâu hơn Kim Xà. Từ khi hãn khai linh đã nghe được truyền thuyết về Hổ đại vương.

Cửa động phủ của Hổ đại vương cỏ dại mọc khắp nơi, có thể biết được đã lâu rồi Hổ đại vương không đi ra ngoài. Trong động đen kịt hiển nhiên là rất sâu.

Kim Xà ẩn ở trong một khe đá phía xa, thế nhưng đợi từ sáng tới đêm cũng không thấy gấu ngựa tinh và báo yêu xuất hiện. Nó cũng vẫn cứ bất động như cũ, sắc trời dần sáng lên, sương sớm bao phủ khắp khu rừng.

Đột nhiên phía xa xuất hiện một luồng sát khí đậm đặc vọt tới cửa động của Hổ đại vương.

Trong lòng nó cảm thấy hưng phấn bởi đây là khí tức của gấu ngựa.

Quả nhiên chỉ trong chốc lát đã có một con gấu ngựa cực lớn chậm rãi đi tới, toàn thân phóng xuất khí tức. Đây là hành động khiêu khích, khiêu khích vương của ngọn núi. Trong núi những con tiểu yêu đều đoán được

chuyện sắp xảy ra, lập tức bỏ trốn. Việc khiêu chiến vương của núi thường xuyên xảy ra, có khi kẻ khiêu chiến chết, cũng có khi là đại vương chết, dù sao thì cũng rất hiếm có chuyện hai phe cùng sống sót.

Sát khí trên người gấu ngựa tinh không ngừng tăng cao, không ngừng gào thét, bước từng bước về phía động phủ của Hồ Vương.

Đột nhiên một tiếng hổ gầm vang lên, một làn gió tanh từ trong động lao ra, theo sau đó là một cái bóng vàng. Kim Xà không thể nhìn rõ nhưng khi làn gió tanh xuất hiện thì thân thể nó rụt lại, tiếng hổ gầm gấu rống truyền tới tai nó khiến nó run rẩy.

Yêu sát gió tanh dày đặc tràn ngập khắp nơi, tiếng cây cối đứt gãy truyền tới trong tai, núi đá vỡ vụn, Kim Xà thầm cảm thấy may mắn vì mình trốn đủ xa, sau một lúc lâu, khi nó cảm thấy cuộc chiến đã rời xa thì mới chậm rãi nhô đầu ra, chỉ thấy núi rừng tươi tốt đã hóa thành một vùng hỗn loạn, không còn một cây hoàn hảo nào.

Chỉ nghĩ tới việc trong động của Hồ vương có một bản pháp quyết tu luyện thì nó có một cảm giác hưng phấn mãnh liệt. Nó cũng không biết là từ khi nào đã nghĩ tới việc phải có pháp quyết tu luyện, hẳn là khi biết trong thiên địa còn có pháp quyết tu luyện hoặc sớm hơn là khi nhìn thấy thiên địch Bạch Hạc bị một người dễ dàng thu làm tọa kỵ thì trong lòng bắt đầu nghĩ cách để cố gắng tu hành.

Nhưng hẳn đang muốn chui ra thì đột nhiên dừng lại, lý trí lập tức trở nên tỉnh táo.

Con báo yêu kia chưa xuất hiện.

Kim Xà tiếp tục chờ, nó hạ quyết tâm nếu con báo yêu kia không xuất hiện thì mình cũng không chui ra.

Ước chừng một phút thì có một con báo đen như mực, vô thanh vô tức bước ra từ trong rừng, bật nhảy nhanh nhẹn, nhẹ nhàng như mèo. Chỉ mấy cái đã nhảy tới cửa động khẩu của Hồ Vương rồi chui vào, biến mất trong bóng tối. Kim Xà vẫn không cử động, kinh nghiệm nhiều năm nói cho hẳn biết con báo yêu này nhất định phục trong bóng tối quan sát động tĩnh bên ngoài. Từ việc báo yêu mãi không chịu xuất hiện có thể thấy được con báo yêu này là một thợ săn giáo hoạt và cẩn thận. Giống như là Kim Xà vậy, nếu như là nó thì cũng nhất định sẽ phục trong bóng tối nhìn xem bên ngoài có động tĩnh gì không.

Một lúc sau, Kim Xà vẫn không thể xác định xem báo yêu có phục từ một nơi bí mật nhìn ra bên ngoài không nhưng mà nó không thể đợi được nữa. Vạn nhất báo yêu đã đi vào lấy pháp quyết luyện khí kia mà mình còn ở nơi này thì sẽ không còn có cơ hội giành lấy nữa. Cho nên nó lùi về phía sau, con rắn này luôn lưu lại đường lùi bởi từ trước tới nay nó luôn hết sức cẩn thận, không thể nào chọn một khe đá chỉ có một đầu cả. Từ khe hở nó quan sát cửa động của Hồ Vương, Kim Xà cũng không vào động mà ẩn ở trước cửa động khẩu. Toàn tâm toàn ý cảm thụ khí tức trong động.

Tĩnh mạch, trong sơn cốc tĩnh mạch đến dọa người, ngay cả tiếng kêu của côn trùng cũng không có. Kim Xà cảm thấy mình có thể nghe được chính tiếng tim của mình đang đập, nó vừa khẩn trương lại vừa hưng phấn. Khẩn trương vì mình sắp đoạt đồ vật trong tay của con báo yêu thành danh đã lâu, hưng phấn vì sắp có được pháp quyết tu luyện.

Tuy báo yêu có pháp lực rất cao nhưng Kim Xà cũng rất tự tin vào nọc độc và tốc độ của mình.

Đột nhiên nó cảm thấy trong động có sát khí nhàn nhạt truyền ra, trong lòng có chút đặc ý bởi từ lâu chính mình đã không ăn thịt, chỉ ăn hoa quả, cho dù yêu tộc có cảm ứng được khí tức trên người cũng sẽ không để ý, chỉ tưởng rằng đó là khí tức của cỏ cây hoa quả.

Sát khí nhàn nhạt tanh tươi càng ngày càng gần, Kim Xà vẫn trốn ở cái khe gần cửa động không hề nhúc nhích.

Bước chân của Báo Yêu cực kỳ nhẹ nhàng giống như tiếng lá cây rơi xuống.

Tới càng lúc càng gần, từng bước một.

Báo yêu xuất hiện, trong miệng còn cắn một cuốn sách làm bằng tơ lụa, y đứng ở cửa động khẩu có chút đặc ý nhìn bốn phía của sơn cốc, rồi hạ thân xuống sau đó giống như lò xo bật thẳng lên. Ngay khi y sắp hạ thân xuống trong một khe đá có một đạo kim quang bắn vọt ra.

Báo Yêu cảm giác được nguy hiểm, trong nội tâm kinh hãi. Linh lực trong cơ thể đã thổ nạp không biết bao nhiêu năm để hình thành pháp lực lập tức tuôn ra để hộ thân. Nhưng ngay khi pháp lực dâng lên, báo yêu cảm thấy phần dưới bụng đau nhói, giống như bị đốt. Vội vã quay đầu lại, trong đôi mắt xuất hiện một đạo kim quang lóe lên rồi biến mất trong bụi cỏ, nội tâm kinh hãi vạn phần.

Báo Yêu còn chưa chạm đất kim quang kia đã chui vào trong cỏ rồi biến mất không thấy đâu nữa, sau khi Báo Yêu hạ xuống cũng không có ý định tìm con Kim Xà kia mà lập tức nhảy vọt ra xa, nhanh như gió táp, trong sương mù buổi sớm, chỉ chớp mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 2

Câu Lời Giải Thích Cho Quyển Sách Tên "Vi Ngôn"

Tốc độ nhảy của Kim Xà còn nhanh hơn so với Hắc Báo Yêu, thế nhưng mỗi lần nhảy là cần phải mượn lực, dồn toàn bộ pháp lực trong thân thể mới có thể đạt được tốc độ như vậy. Cho nên nó không thể đuổi được, tuy nhiên nó cũng không vội, nhiều năm qua chưa có một kẻ nào bị nó cắn mà còn có thể sống sót được.

Nó lần theo khí tức của báo yêu, đuổi qua ba ngọn núi thì chứng kiến báo yêu té trên mặt đất. Trước mặt báo yêu chùng mấy trượng có một bông hoa màu vàng lớn cỡ đồng tiền. Không có mùi thơm cũng không hề xinh đẹp nhưng bông hoa này là thứ duy nhất có thể giải được nọc độc của Kim Xà đồng thời cũng là loại hoa mà Kim Xà thích ăn nhất.

Nó không biết hoa này tên là gì cũng như nó không biết mình là loại rắn gì cho nên hiện nay nó còn chưa có tên.

Cuốn sách mà Kim Xà giật từ miệng báo yêu rất mỏng, nó đem về động của mình.

Khi nó mở quyển sách này ra mới biết mình đọc mà không hiểu, căn bản là không biết pháp quyết viết trong đó là như thế nào. Trong lòng lơ mơ hiểu rằng trong sách là chữ của nhân loại nhưng trong thiên địa này: nhân có nhân ngôn, thú có thú ngữ, pháp quyết ghi bằng văn tự của nhân loại thì sao nó có thể hiểu được.

Đột nhiên phúc chí tâm linh nó chợt nghĩ: “Ta phải học tập những văn tự huyền bí này của nhân loại”

Có khi chỉ một ý niệm đủ để thay đổi cuộc đời của một người, sau khi Kim Xà khai linh sẽ tự vấn, từng cảm nhận, từng tâm niệm sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển của nó sau này.

Khai linh chỉ là chuyện trong nháy mắt nhưng khai tuệ là một quá trình dài dòng, buồn chán, Kim Xà đang đi trên con đường này.

Trong thiên địa, sông núi rất nhiều, bình nguyên lại ít. Nhân loại tập trung nhiều ở nơi có nước, trong vùng bình nguyên, thời gian dần qua tạo thành thành trấn, quốc gia. Một loại phồn hoa mà trong núi không có dần xuất hiện, rất nhiều đại yêu trong núi khi trưởng thành có thể biến ảo đều sống tại nhân gian.

Kim Xà đương nhiên không có khả năng đi vào đại thành, nó cũng không dám, trong lòng tự nhiên có cảm giác sợ hãi. Nó cũng không biết mình đã đi trong núi được bao lâu, xuyên qua từng ngọn núi hiểm, vượt qua từng dòng sông ác, tránh được một vài lần hung hiểm, đến khi hoa tàn hoa nở bảy lần thì nó thấy được một thôn nhỏ.

Lần đầu tiên nhìn thấy người, nó rất sợ, đó là hệ quả của việc nhìn thấy nhân loại hàng phục thiên địch của nó khi xưa. Nhưng khi nó lên quan sát trong vòng nhiều ngày liền phát hiện ra những người này cũng không đáng sợ, trên người họ cũng không có khí tức nguy hiểm cho nên mình cũng không cần phải sợ hãi họ nữa. Nhìn cách bọn họ hành tẩu trên hai chân, cầm nắm mọi vật thì trong lòng nó chợt xuất hiện suy nghĩ nếu mình cũng có thể đi như họ, có hai tay hai chân thì tốt biết bao. Ý niệm này xuất hiện trong đầu một lần là rất khó có thể tiêu trừ, gieo vào trong lòng nó một ý niệm muốn hóa làm người, bất quá nó không quên mục đích đến thế giới nhân loại của mình.

“Học tập những văn tự huyền bí kia để hiểu được pháp quyết tu luyện” Đây là động lực thúc đẩy nó vượt qua vô số ngọn núi và nguy hiểm để đến thế giới loài người. Bất quá hiện tại nó lại có thêm một hy vọng xa vời, hy vọng rằng có một ngày có thể giống như những người này, có thể hành tẩu và nói chuyện.

Kim Xà ẩn trong thôn nhìn mọi người làm việc của mình, nam nhân cày ruộng nữ nhân giặt quần áo làm cơm dệt vải, tiểu hài tử có đứa thì chăn trâu có đứa thì đến trường, có đứa đánh nhau đùa giỡn. Tất cả đều phản chiếu trong mắt nó, đương nhiên nó không hiểu chút nào, không hiểu họ đang làm gì, chỉ cảm thấy vô cùng phức tạp, so với thế giới trong núi thì phức tạp gấp trăm lần.

Nó trốn trong thôn hồi lâu, nghe nhân loại trao đổi nhưng căn bản là không học được bất cứ thứ gì chứ đừng nói tới văn tự.

Rồi có một ngày nó chứng kiến một tính mạng được sinh ra, trong lòng khẽ nháy, nó liền ở lại với gia đình này.

Cùng với gia đình nó nhìn đứa bé phát triển, nhìn phụ mẫu dạy hài nhi nói chuyện, nhìn tiểu hài tử vì làm một số việc mà bị đòn, nghe cách bọn họ giáo dục. Đến khi hài tử kia được bảy tám tuổi là được tới trường lúc này Kim Xà mới biết nguyên lai văn tự là phải học ở đây, từ đó hẳn không ở trong gia đình kia nữa mà quanh năm suốt tháng trú trong một tòa học đường.

***** Hài tử trong học đường đang học tập, một lão phu tử có chòm râu trắng xám đứng phía trên dạy bảo.

Kim xà học tập những văn tự kia còn nghiêm túc hơn cả đám học sinh, ý nghĩa của từng từ nó đều ghi nhớ ở trong lòng.

Mỗi lần học được một từ thì nó mừng như điên mở cuốn sách kia tra lấy tra để, nếu như không có thì thất vọng, nếu tìm được thì cao hứng không

thôi.

Năm qua năm, ngày nối ngày.

Lão phu tử dạy học đã già đi thấy rõ mà một đám đệ tử đã lớn lên rồi rời đi. Còn Kim Xà cũng đã biết cuốn sách tư lự kia là một quyển kinh văn có tên là “Thái Thượng Vi Ngôn”, tuy nhiên cho dù nó có đọc được toàn bộ văn tự nhưng cũng không có cách nào lý giải câu chữ trên cuốn sách lự.

Kim Xà trốn dưới mái hiên, liều mạng suy tư về ý nghĩa của những văn tự đó thế nhưng khi hợp thành một câu thì lại không hiểu rõ lắm. Lúc này nó nghĩ tới lão phu tử nên quyết định tới hỏi ông.

Tuyết rơi đầy trời bay lả tả, liên tục không dứt.

Trong núi phủ màu trắng xóa, người người ngồi trong nhà, chim trên trời cũng đã sớm biến mất.

Lão phu tử dạy học trong thôn đã được nửa đời người, có thể nói ông là lão sư của tất cả những người từ bốn mươi tuổi trở xuống. Nhà của ông cũng do thôn dân xây dựng, nằm ở bên cạnh học đường. Lúc này ông đang ngồi đọc sách, bên cạnh là một chậu than. Chòm râu hoa râm rất sạch sẽ, chỉnh tề, trong phòng có một giá sách, trên giá sách chật cứng. Ông ngồi trên một chiếc ghế dựa lưng, trên chiếc bàn bên tay phải có một bình trà cùng một ít hoa quả, tất cả đều là do người trong thôn đưa tới.

“Lão sư ... lão sư...”

Ngoài cửa chợt vang lên một thanh âm cứng ngắt giống như nhiều năm đã không nói gì đột nhiên mở miệng nên tỏ ra không trôi chảy.

Lão phu tử cũng không ngẩng lên, cặp mắt vẫn chăm chú nhìn vào sách nói: “Cửa không khóa, tự mở mà vào.”

Cửa mở, một cơn gió tuyết lạnh thổi vào, thế nhưng lão phu tử không cảm giác được có người tiến vào. Nghi hoặc, ông ngẩng đầu lên nhìn thì thấy trước cửa có một con rắn nhỏ màu vàng lóng lánh, trước mặt con rắn có một chiếc lá cây bao lấy vài trái cây màu hồng.

Lão phu tử ngăn người nhìn tiểu Kim Xà, Kim Xà lại hô: “Lão sư...”

Lão phu tử lúc này mới khôi phục tinh thần, kinh ngạc nhưng không hề sợ hãi hỏi: “Là người gọi ta?”

“Đúng vậy, lão sư” Kim Xà gật đầu nói, thanh âm tuy không tự nhiên nhưng nếu cẩn thận thì vẫn nghe rõ được.

Lão phu tử tựa như có chút hứng thú cười nói: “Vì sao người gọi ta là lão sư”

“Ta nghe lão sư giảng bài đã mười năm nên gọi là lão sư” Kim Xà nói Lão phu tử có chút cao hứng cười nói: “Không thể tưởng tượng nổi trong lứa ta dạy lại có một đệ tử” Lại hỏi: “Người mang hoa quả trong núi tới vì cái gì?”

Kim Xà đáp: “Ta nhìn thấy người trong thôn đến nhà lão sư lúc nào cũng mang theo cái ăn cho nên ta cũng đi tìm một ít sơn quả, đáng tiếc tuyết đọng bao trùm cả ngọn núi, hoa quả khó tìm chỉ thấy vài quả này”

Lão phu tử nghe Kim Xà nói xong thì đứng bật dậy kinh ngạc nói: “Thật là hiếm có, đệ tử mà hiểu được lễ tiết trong nhân gian, vậy thì ta sẽ nhận người làm đệ tử” Ông vừa nói vừa đi tới gần Kim Xà cạnh cửa nhặt hoa quả lên, từ đầu tới giờ không hề có một chút hoảng sợ nào với việc Kim Xà có thể nói tiếng người.

Lão phu tử đặt sơn quả lên bàn sau đó lại ngồi xuống, Kim Xà cũng vào phòng, rồi đứng trước mặt lão phu tử, cạnh chậu than.

“Người hôm nay tới tìm ta hẳn là có chuyện gì phải không?” Lão phu tử ngồi xuống trên người tỏa ra một cảm giác uy nghiêm, không phải loại cảm giác khiến người ta sợ hãi mà là một loại khí tức toát ra dựa vào học vấn tu dưỡng thâm hậu.

“Lão sư, ta ở trong núi đã nhặt được một cuốn kinh văn không biết ý nghĩa là gì, muốn nhờ lão sư giải thích cho ta nghe”. Kim Xà dù sao vẫn cứ là rần, tuy có cố gắng học tập văn tự, nhưng khi nói chuyện vẫn giống như tiểu hài tử, rất trực tiếp.

“Là kinh văn gì, đưa ta xem” Lão phu tử cười nói.

Lão phu tử mới dứt lời, Kim Xà đã như kim quang vụt trong hư không, biến mất không còn tăm hơi. Lão phu tử sững người ra rồi lập tức thở dài: “Giáo hóa muôn dân trăm họ thật quá khó khăn. Ta từ nhỏ lập chí không thể tưởng tượng nổi đến lúc già mới gặp được. Năm đó bảy mươi hai đệ tử học với ân sư có mười ba dị tộc, đến hôm nay mới biết học vấn của ân sư sâu tới mức nào”

Lão phu tử mới cảm khái trong chốc lát thì Kim Xà đã trở về, trong miệng cắn một cuốn sách lụa đưa tới trước mặt.

Ông cầm lấy cuốn sách, có chút nghi hoặc thăm thì: “Thái Thượng vi ngôn”. Sau đó nhìn tiếp vài hàng, lại lật vài trang, lật đến tờ cuối nhìn một lượt rồi nói: “Thái Thượng vi ngôn, danh tự của kinh văn này ta chưa từng nghe qua nhưng nội dung trong kinh văn thì lại rất nổi trong nhân gian”

“Là kinh văn gì, lão sư mau giảng cho ta nghe” Kim Xà gấp gáp nói “Ha ha, người không nên gấp, kinh văn này ở nhân gian tên là “Đạo Đức Kinh” chia làm 2 cuốn thượng hạ. Trong đó “Đạo Kinh” giảng những thứ căn bản, giảng giải huyền cơ của vạn vật biến hóa, giảng giải sự vi diệu của Âm Dương”

“Tốt, tốt, quả là sách hay, lão sư mau giải thích cho ta nghe đi” Kim Xà không kìm được vui mừng, tính nó vốn cẩn thận lại trải qua ma luyện nhiều năm, làm việc lại càng kín kẽ. Thế nhưng mà đã bó tay với cuốn sách mỏng kia đã lâu bỗng nhiên nghe thấy kinh văn trong sách cao thâm như vậy thì đương nhiên là cực kì cao hứng.

“Ha ha không nên gấp, cuốn này là “Đức Kinh” nói về việc đối nhân xử thế, nói về thuật tiến thoái, bao hàm cả đạo trường sinh bất tử”

“Trường sinh bất tử, tốt quá” Kim Xà trườn qua trườn lại trên mặt đất hiển nhiên trong lòng kinh hi vạn phần.

Lão phu tử nghe những lời Kim Xà nói trong lòng không khỏi nghĩ: “Tuy có yêu thân nhưng tâm trí đã mở, tâm tính lại như trẻ sơ sinh. Nếu dạy dỗ tốt ngày sau có thể trở thành một yêu tiên tạo phúc cho muôn dân trăm họ, kém nhất cũng sẽ không làm ác cho nhân gian”

“Đừng vội, người đã gọi ta là lão sư thì vi sư cũng có việc muốn hỏi người”

“Mời lão sư nói”

“Người khai linh trong núi nhưng lại dưỡng tính khai tuệ trong nhân gian. Cho nên việc trong núi ta không hỏi chỉ hỏi người từ khi tới nhân gian đến giờ có còn sát sinh không” Lão phu tử hỏi Kim Xà chăm chú đáp: “Hồi bẩm lão sư, ta từ khi tới nơi này, mỗi ngày đều quan sát thôn dân sinh hoạt, buổi tối thì tu hành thổ nạp. Từ khi gặp lão sư tới nay cũng không mấy khi rời đi, cũng không sát sinh”

Lão phu tử khẽ gật đầu, vuốt đám râu bạc trắng nói: “Như vậy thì tốt, nhớ kỹ lời hôm nay, chưa từng sát sinh thì sau này cũng nên tránh việc sát sinh”

“Ta nhớ kỹ rồi” Kim Xà tuy ở nhân gian đã lâu nhưng học được rất ít, hơn nữa nó dành phần lớn thời gian để học văn tự cho nên xưng hô không đủ “lễ” ví dụ như gọi lão phu tử là lão sư nhưng chính mình lại xưng là “ta” mà không xưng là đệ tử.

“Người có tên không?”

“Ta không có họ tên”

Lão phu tử trầm mặc nhẹ vuốt chòm râu hỏi: “Mục đích của người khi đến nhân gian là gì?”

“Ta vốn muốn học tập văn tự, nhưng khi tới đây rồi lại muốn hóa hình làm người, sinh hoạt giống như người” Kim xà cuộn trên mặt đất ngẩng đầu lên nói, thanh âm đông cứng giống như trẻ con học nói.

“Ha ha, chữ trên sách lựa người đã có thể nhận thức, ta cũng sẽ giải thích Đức Kinh cho người. Về phần trưởng thành thì tuy ta không biết cách nào giúp người nhưng ta cũng biết yêu tộc biến hóa cũng không khó. Vì người không có họ tên cho nên ta đặt cho người vậy”

“Hảo hảo...” Kim Xà dung đưa đầu đáp lời.

“Thân người như vàng ròng thế thì sẽ lấy họ Kim, người có yêu thân tất nhiên hi vọng có một ngày người sẽ kết pháp thành tiên đắc đạo. Vậy tên người sẽ là Kim Tượng Đế!”

“Kim Tượng Đế, tốt, tốt, ta sau này có tên là Kim Tượng Đế” Kim Xà cao hứng nói.

Từ nay về sau hẳn liền trú ở nhà lão phu tử ngày đêm lắng nghe lão phu tử giảng “Thái Thượng vi ngôn”

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 3

Thanh Linh Huyền Diệu Tùy Tâm Huyền

Nhật nguyệt luân chuyển, chiếu khắp thiên địa tang thương Từ trước tới nay, Kim Tượng Đế chỉ biết thổ nạp theo bản năng, thiên địa nguyên khí bị hút vào cơ thể không nhiều hơn nữa có hơn nữa là tản mạn ra ngoài. Cho nên những năm gần đây hẳn tuy tu luyện cần mẫn nhưng nếu đấu pháp cùng đệ tử Đạo Môn tu luyện mười năm thì nhất định sẽ thất bại, đây chính là điểm khác biệt giữa tu hành có pháp môn và tu hành không có pháp môn.

Tuy nhiên nhờ vào những năm tháng tu hành này mà tâm tư của hắn lại thanh linh hơn rất nhiều. Rất nhiều thứ trước kia không biết thì bây giờ đã biết, trước kia không nhớ bây giờ sẽ nhớ.

Đó là quá trình khai trí của yêu tộc, rất nhiều yêu tộc cả đời này cũng chỉ có linh trí thuộc về giai đoạn sơ khai. Nhân loại còn phải thông qua học tập để mở rộng linh trí hướng chi là yêu tộc.

Rồi đã tới lúc tuyết tan hoa nở.

Suốt mùa đông lão phu tử đã giảng kinh văn này cho hắn thế nhưng đối với Kim Tượng Đế thì kinh văn kia vẫn còn quá huyền ảo, cho dù lão phu tử giải thích tận tình nhưng hắn vẫn không cách nào lý giải được, hơn nữa trong kinh văn còn có nhiều điều huyền diệu khó có thể giải thích bằng lời..., căn bản là không thể nào giải thích nổi. Nửa mùa đông cũng mới chỉ có thể giải thích được bốn câu đầu tiên thôi, còn Kim Tượng Đế thì vẫn cứ cái hiểu cái không.

Đầu tuần tới, lão phu tử lại thu một đám đệ tử, Kim Tượng Đế vẫn cứ tiếp tục nghe giảng đều đặn, hiện tại hẳn nghe dễ dàng hơn nhiều, cũng không cần cố gắng nhớ những ký tự kia nữa, cũng phát hiện những thứ trước kia mình không nghe được hoặc không để ý tới. Mỗi lần nghe được những thứ trước kia mình không biết sẽ sinh ra cảm giác hưng phấn, bất kể có hữu dụng với mình hay không.

Lúc nhàn rồi lão phu tử sẽ giảng cho Kim Tượng Đế một số chuyện, giản một ít kinh nghĩa dễ hiểu. Còn “Thái Thượng vi ngôn” cứ một thời gian ngắn thì lại giảng một đoạn.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, gió thu thổi lá diệp đỏ tung bay, thổi đi cỏ úa, lại tới lúc tuyết bay tán loạn.

Khí tức trên người Kim Tượng Đế càng lúc càng tinh khiết, hẳn cũng đã hiểu vì cái gì mà người trong tông cứ làm đi làm lại những việc đó và vì sao họ lại bận như thế. Nhưng vẫn có rất nhiều thứ hẳn không hiểu, ví dụ như lão nhân nhìn có vẻ yếu ớt mà lại có thể mắng những thanh niên khỏe mạnh kia mà họ không dám hó hé gì. Còn có rất nhiều thứ nữa.

Hắn vẫn cố gắng tu hành chẳng phân biệt được ngày đêm, ngoại trừ tu hành thì còn nghe lão phu tử giảng bài, hoặc trốn trên nóc nhà cao nhất trong thôn xem thôn dân lao động. Tuy nhiên hẳn vẫn chưa thể học được pháp môn tu hành trên “Thái Thượng Vi Ngôn” thậm chí còn không hiểu nổi ý nghĩa của nó, nhưng trong lòng hẳn có cảm giác rằng chỉ cần lý giải được cuốn sách là có thể học được pháp môn tu hành.

Một năm rồi lại một năm.

Lão Phu tử đã giảng xong “Thái Thượng vi ngôn” cho Kim Tượng Đế, lão phu tử hỏi Kim Tượng Đế đã hiểu ý nghĩa trong kinh văn chưa thì Kim Tượng Đế hết gật đầu rồi lại lắc, sau cùng thì im lặng.

Lão Phu Tử cười nói: “Ta đã giải thích kinh văn cho người một lần vậy thì người cũng nên hiểu “Đạo khả đạo phi thường đạo” là gì, ý nghĩa mà ta đã nói rất thô, chủ yếu là giúp người nhập môn, nhìn người bây giờ thì hẳn cũng đã sờ đến đại môn rồi cho nên người cũng đừng có luôn suy nghĩ những gì ta giải thích cho người mà phải tự mình suy nghĩ, tự mình nhìn, tự mình nhắm. Ngôn ngữ tinh tế ý nghĩa sâu xa, phải tự mình hiểu được”

Kim Tượng Đế suy nghĩ rồi khẽ gật đầu.

Lão Phu Tử nói thêm: “Có một ngày người có lý giải của chính mình về cuốn sách thì có lẽ đã có thể biến hóa được rồi”

Kim Tượng Đế nhớ kỹ lời của Lão Phu Tử..., đọc thuộc lòng cả quyển sách, sau đó cố gắng lý giải từng câu từng câu một. Tuy phần lớn thời gian là mờ mờ mịt mịt, chẳng hiểu được gì nhưng niệm lâu, suy nghĩ nhiều, thi thoảng sẽ có linh quang chợt hiện khiến hẳn nghĩ ra vài thứ, lúc này hẳn sẽ hưng phấn chạy tới nói cho Lão Phu Tử còn Lão Phu Tử sẽ vuốt nhẹ chòm râu bạc trắng, mỉm cười gật đầu. Vì vậy hẳn càng cao hứng hơn tuy nhiên hẳn không để ý rằng thân thể Lão Phu Tử càng lúc càng kém, vẫn đục trong mắt càng lúc càng nhiều, tốc độ đi lại cũng càng ngày càng chậm, thậm chí đã phải chống gậy rồi.

Kim Tượng Đế niệm Thái Thượng Vi Ngôn cả ngày lẫn đêm, những thứ nghĩ ra cũng càng ngày càng nhiều, thời gian nhập định cũng càng lúc càng dài, có khi tỉnh lại thì khắp núi đã nở hoa cũng có khi là tuyết bay đầy trời.

Đột nhiên có một ngày, hẳn cảm thấy làm người kì thực cũng không phức tạp, chỉ là có thêm tay chân thôi, trong lòng nghĩ rằng ta cũng sinh ra hai tay thì hai tay bông mọc ra. Hẳn mừng thầm nghĩ: “Thì ra là đơn giản như vậy”

Rồi muốn có chân thì hạ thân chợt lưu chuyển rồi biến thành một đôi chân. Sau đó tưởng tượng ra một người thì lập tức biến thành người, mặc

trên mình bộ quần áo màu hoàng kim. Trong lòng hấn cực kì cao hứng, muốn khoe với Lão Phu Tử, cho ông biết mình đã biến hóa thành công.

Cơ thể khẽ động thì mới phát hiện ra mình chỉ cao cỡ chiếc đũa, trong lòng muốn mình lớn hơn, thân thể cũng theo đó mà to ra, hóa thành một thiếu niên.

Hấn cúi người nhìn thân thể của mình, trái xoa phải bóp, trong lòng kinh hãi. Lập tức chạy tới chỗ Lão Phu Tử, lúc đầu không quen thân thể cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, lắc trái lắc phải nhưng sau khi đi được vài bước, cố gắng thẳng người, đi chậm một chút thì cũng có thể xem như là bình thường.

Ban đầu hấn ở trong thôn, về sau núi ở trong núi tu hành, lúc này lại từ sau núi quay trở lại, đối với xà thân thì vài dặm đường chỉ trong nháy mắt nhưng đối với Kim Tượng đế mới học cách đi lại thì phải mất một thời gian ngắn, bất quá hấn không quan tâm. Trên đường gặp người đón củi thì lập tức chào hỏi nhiệt tình còn bọn họ cũng mỉm cười đáp lại sau đó quay đầu hỏi người bên cạnh có biết Kim Tượng Đế hay không.

Đi được hai ba dặm thì hấn đã quen với cách đi đứng của loài người, rất nhanh đã tới trong thôn, bộ quần áo vàng khiến người trong thôn nhìn chăm chặp nhưng hấn làm như quen biết, chào hỏi tất cả bọn họ. Hấn quên rằng mình nhận ra họ nhưng họ không biết mình.

Đi thẳng tới chỗ lão phu tử, còn chưa tới gần hấn đã hô: “Lão sư, lão sư, đệ tử đã biến hóa rồi”

“Lão sư...” Hấn vừa hô vừa chạy tới muốn đẩy cửa ra.

Nhưng tay hấn còn chưa chạm vào cửa gỗ thì cửa đã mở.

Từ trong nhà một người khoảng bốn mươi tuổi bước ra, mặc trên mình bộ quần áo thư sinh màu trắng, đầu đội khăn, dưới cằm là một chòm râu

đen, nhìn qua có vẻ hòa ái, trên tay cầm một quyển sách hiển nhiên khi này đang đọc dở.

“Lão ...” Tiếng gọi lão sư kẹt trong cổ Kim Tượng Đế rồi biến thành: “Người là ai, tại sao lại ở trong phòng của lão sư”

Gã cũng ngăn người ra, đánh giá Kim Tượng Đế từ trên xuống dưới rồi nói: “Người tìm Lý lão à”

Kim Tượng Đế ngẫm nghĩ một chút rồi nhớ tới hình như sư phụ của mình họ Lý, tới tận lúc này hẳn mới nhận ra mình không biết tên sư phụ, lập tức gật đầu nói: “Đúng vậy, lão sư đâu rồi?”

“À, Lý lão đã quy tiên từ một năm trước rồi”

Kim Tượng Đế ngăn ra, lập lại: “Quy tiên rồi, sao lại quy tiên.” Hẳn ngẫm nghĩ một lát thì hiểu ra " quy tiên" có nghĩa là chết, trong tư tưởng của hắn chưa từng nghĩ tới việc lão phu tử sẽ chết, theo hắn thì người tốt sẽ không bị người khác giết thể thì sao mà chết được.

Đến khi sự thật xuất hiện trước mắt hắn, hắn liền nghĩ tới việc làm người rồi cũng sẽ phải chết cho dù không phải tranh đoạt đồ ăn, không bị thương, cũng sẽ chết già.

Thầy đồ mới tới nghe Kim Tượng Đế lẩm bẩm thì cau mày nói: “Người là đệ tử của Lý lão?”

“Đúng vậy, ta là đệ tử của lão sư” Kim Tượng đế không biết mình bị làm sao, cảm thấy trong lòng cực kì khổ sở.

“Vậy người tên gì?” Thầy đồ hỏi Kim Tượng Đế có chút ngờ ngác, hắn đã từng hỏi qua lão phu tử "thương tâm" là gì? Lão phu tử lúc đó nói: “Đến khi người mất đi một đồ vật yêu quý thì sẽ thương tâm”. Lúc đó hắn dụng tâm tìm hiểu nhưng không nghĩ tới mình có thứ gì để quan tâm, ngoại trừ

“Thái Thượng Vi Ngôn”, thế nhưng sau khi ghi nhớ kinh văn kia thì cũng sẽ không còn quan trọng rồi. Cuối cùng hẳn kết luận mình không có thứ gì đáng để quan tâm nên cũng sẽ không thương tâm.

“Ta là Kim Tượng Đế” Hãn đáp nhưng trong lòng thì nghĩ “Chẳng lẽ đây là thương tâm ư.”

Thầy đồ nhìn Kim Tượng Đế lần nữa rồi nói: “Chỗ này có một bức di thư mà Lý lão gửi cho người” Gã nói xong rồi trở lại phòng, Kim Tượng Đế cũng đi vào, bài trí trong phòng cũng không thay đổi nhưng lại khiến hãn có cảm giác lạ lẫm.

Thầy đồ đưa thư ra, trên thư viết mấy chữ “Kim Tượng Đế thân khai”

Kim Tượng Đế vội vã mở thư ra, hãn muốn biết lão phu tử viết gì cho hãn.

“Ta dạy học được bốn mươi hai năm, không nghĩ tới khi già lại gặp được người tới trường, hi vọng đã tới. Khi nghĩ tới thánh hiền dùng lời giáo hóa muôn dân trăm họ, trong nội tâm cảm khái vạn phần, nay đại nạn của ta đã tới, người mấy năm nay cũng không xuất hiện hẳn có điều lo lắng. Trong thư ta có lời tặng người “họa khởi vi mạt khắc, hành sự tu vu tâm thanh thì” (họa sinh trong khoảnh khắc, làm việc phải thanh tâm). Xem cầm chi, hăng chi, nguyện người như tên, kết thành pháp tượng, tiên tịch vĩnh truyền”

Thư rất ngắn, chữ rất ít. Nhưng Kim Tượng đế lại nhìn rất lâu, một lần rồi một lần.

Thầy đồ nhìn thiếu niên ăn mặc quần áo màu vàng trước mắt, thấy một chút đau thương trên mặt hãn, tuyệt đối không phải giả vờ, trong lòng thở dài một hơi, biết mình không đưa thư cho nhầm người.

“Lão sư được chôn ở đâu?” Kim Tượng Đế hỏi “Sa Công Sơn, người có thể đến viếng”

Kim Tượng Đế xoay người bỏ đi, quên rằng khi đi nhanh thân hình sẽ lắc trái lắc phải. Đằng sau thầy đồ cau mày nhìn thân hình lắc lư của Kim Tượng Đế, cũng không biết là nghĩ cái gì.

Chỗ ở của Lão Phu Tử tương đối vắng vẻ, còn Sa Công sơn thì lại ở trước thôn, một lần nữa đi vào trong thôn chỉ là lần này hẳn không định chào hỏi người trong thôn... Người trong thôn chào hẳn nhưng hẳn cũng làm như không nhìn thấy, tuy vậy mọi người vẫn cứ dôi nhìn theo hẳn.

Đột nhiên phía xa truyền tới một chuỗi tiếng chuông, âm thanh trong trẻo từ cửa thôn truyền tới.

Kim Tượng Đế chẳng thèm để ý tới, bước chân không ngừng, lát sau đã nhìn thấy một đạo nhân áo xanh không rõ niên kỷ, bên hông đeo một hồ lô có dáng dấp cổ xưa, tay phải cầm một tấm phiên màu vàng, trên đó có bốn chữ: “Bất quý trừ yêu”. Chính giữa chỗ nắm tay của tấm phiên màu vàng có một cái chuông đồng đang phát ra từng chuỗi âm thanh trong trẻo.

Hắn vừa nhìn thấy Kim Tượng Đế thì dừng bước, cái chuông đồng thì vẫn ngân lên không ngớt.

Lúc này Kim Tượng Đế mới nhìn thấy đạo nhân kia, trong giây lát hẳn nghĩ tới người đã từng chân giẫm hư không phất tay thu Bạch Hạc làm tọa kỵ năm đó, cũng ăn mặc như vậy, hơn nữa, cái cảm giác trên người cũng rất giống.

Đột nhiên trong lòng hẳn có một cảm giác nguy hiểm.

“Yêu quái” Đạo nhân lạnh lùng nói “Ta không phải yêu quái” Kim Tượng Đế không dừng bước, vừa muốn bước qua bên cạnh hẳn vừa trả lời.

“Từ khi nào mà tiểu yêu như người cũng dám đến nhân gian thế” Thanh y đạo nhân lạnh lùng nói.

Trong thôn vẫn có người đang quan sát Kim Tượng Đế, nghe thấy đạo sĩ nói hẳn là yêu quái thì cả đám người kinh hãi lui về sau, hô to gọi nhỏ trốn ở đằng xa, có người trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng còn nắm thật chặt nông cụ, xem ra muốn cùng đạo sĩ trừ yêu.

Đạo sĩ hành tẩu trong nhân gian rất nhiều, bất kỳ đạo sĩ nào cũng có vài thủ thuật, bọn họ đi khắp nơi, chỗ nào cũng đều trừ yêu bắt quỷ cả cho nên trong nhân gian thì địa vị của họ rất cao, bọn họ nói gì người dân cũng tin.

Ta là người, không phải yêu” Kim Tượng Đế nói lớn, quyết tâm vượt qua tên đạo sĩ kì quái này, hẳn còn muốn đi tới Sa Công Sơn nữa.

Đạo sĩ cười lạnh nói: “Yêu thì vẫn cứ là yêu, cho dù biến ảo rồi thì vẫn cứ là yêu. Giống những tên ngu xuẩn như người vậy, tưởng rằng huyền hóa thành người là có thể thành người ư, làm sao có thể khám phá thiên cơ, thông đại đạo, không bằng sớm nhập luân hồi, kiếp sau làm người”

Kim Tượng Đế đột nhiên cảm thấy rất tức giận, rất muốn giết đạo sĩ trước mặt, trong mắt tỏa ra sát ý. Đúng lúc này tiếng chuông bên tai hẳn đột nhiên thay đổi trở nên dồn dập và mờ mịt. Nếu lúc trước là thanh thúy dễ nghe khiến cho người ta có cảm giác thanh tâm thì bây giờ lại có một cảm giác buồn ngủ, tiếng chuông như quấn quanh linh hồn, trói buộc lấy nó, khiến cho người ta hít thở khó khăn.

Trong lòng Kim Tượng Đế kinh hãi, cho tới bây giờ hẳn còn chưa gặp phải chuyên kinh hãi như vậy, đột nhiên hẳn nhận ra, nhân gian kì thực cũng không an toàn hơn trong núi ***** Đồi lời của dịch giả:

Chương này ta không dịch tên vì dịch ra cũng rất tối nghĩa nên để nguyên hán việt tùy người đọc xong mà cảm nhận truyện.

Cái chết của Lý lão phu tử kỳ thật rất có ý nghĩa, cả đời ông mong có thể dạy học trò không phân biệt tộc ta hay yêu tộc nhưng đó chỉ là mơ ước, cho tới khi gặp được Kim Tượng Đế, lúc đó ông đã có được cái kết viên mãn. Cái chết của ông cũng tác động đến tâm tính ngây thơ của Kim Tượng Đế, không giống như các truyện Tiên Hiệp khác giúp hãn có quyết tâm, có động lực, có thù hận mà là giúp hãn có được nhận thức về cuộc sống, có được tình cảm của nhân loại. Có thể nói cái chết của Lý lão là một cái chết đẹp. Bức thư của ông để lại ta cũng không thể dịch cho tròn vì quá khó hiểu như "cầm chi, hăng chi" theo ta là những lễ tiết cổ, hoặc gì gì đó thuộc về phong kiến, ngay cả câu hán việt trong thư ta cũng không dịch bởi khả năng nông cạn không đủ cắt nghĩa toàn bộ câu chỉ để phần dịch bên cạnh. Ngoài ra ta cũng không dịch tên chương bởi dịch ra khá tối nghĩa. Mong độc giả lượng thứ.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 4

Người Mang Dây Xanh, Thân Thuộc Về Người Khác

Lúc này, trời rung đất chuyển, những người thường ngày ánh mắt lương thiện bây giờ lại lạnh nhạt cũng đang chuyển động.

Trước kia gió mát cho cảm giác ôn hòa chẳng biết từ lúc nào đã thành lãnh khốc, Kim Tượng Đế nhìn ánh mắt lạnh như băng của đạo nhân, trong lòng sợ hãi vạn phần. Trực giác nói cho hắn biết, hắn gặp nguy hiểm, thậm chí có thể chết. Cảm giác này cơ hồ giống như bản năng, trong rừng núi, chỉ khi gặp được thiên địch mới có thể gây nên cảm giác sắp chết này.

Trước kia gặp phải tình huống này, hắn có hai biện pháp một là bỏ chạy thật nhanh, hai là dùng tốc độ kinh người và nọc độc để triệt tiêu nguy hiểm. Hắn không muốn tranh đấu với nhân loại, cho nên hắn chọn việc bỏ chạy. Quay người chạy ra phía ngoài, bỏ chạy trong hình dạng con người nhưng tốc độ vẫn rất nhanh. Chỉ là bộ dáng khi chạy rất quái dị, rõ ràng là đi thẳng nhưng hắn vẫn cứ lắc lư trái phải, không có một bước nào là đi thẳng hết. Quái dị đến mức khiến người ta có cảm giác chân hắn không dính bụi.

Đạo sĩ chứng kiến Kim Tượng Đế bỏ chạy, trong lòng kinh ngạc. Trong mắt gã thì pháp lực của Kim Tượng Đế rất yếu ớt, yêu khí cũng rất bé nhỏ, hiển nhiên là một tiểu yêu mới khai linh. Nếu không có Hoàng Đồng Linh do sư phụ ban cho trước khi xuống núi vang lên thì gã còn không thể phát hiện được Kim Tượng Đế. Điều này cũng không thể trách gã được, bản thân Kim Tượng Đế có pháp lực không cao nhưng trong núi đã sớm học

được cách thu liễm khí tức. Lại học tập Thái Thượng Vi Ngôn với lão phu tử nhiều năm, mặc dù không có pháp môn tu hành nhưng bất tri bất giác đã giúp cho pháp lực trên người hần tinh khiết rất nhiều, yêu khí vốn đã cực nhạt nay lại càng nhạt hơn.

Đạo sĩ kinh ngạc là nhiều yêu quái có yêu khí còn đậm đặc hơn Kim Tượng Đế đều ngã xuống sau khi “Hoàng Đồng Linh” vang lên hóa thành nguyên hình mà con yêu quái thoát nhìn rất yếu ớt này lại vẫn có thể chạy được.

Kim Tượng Đế tựa như hư không linh ba, từ trên trời nhìn xuống thì giống như một sợi kim tuyến thẳng tắp.

Nhưng Kim Tượng Đế cảm thấy mình chạy không nhanh bởi vì tiếng chuông căn bản là không hề phai nhạt mà còn càng lúc càng vang vọng, thôn trang trở nên mơ hồ, bầu trời cũng mơ hồ, đại địa cũng biến mất, con đường trước mắt cũng dần dần thay đổi.

Hắn không cảm thấy thống khổ, cũng không có cảm giác đau đớn, nhưng cảm thấy nguy hiểm trí mạng càng lúc càng nồng đậm. Quay người nhìn lại sau lưng, không nhìn thấy bất cứ ai, chỉ có một cái chuông đồng lớn nằm trên đầu mình, ngoài ra vạn vật đều tan biến cả.

Chuông đồng rung lên, trước thì dễ nghe giờ thì lạnh như băng, tựa như một con mắt lạnh lẽo đang theo dõi hắn khiến cho hắn cảm thấy buốt giá.

“Ta sắp chết rồi”

Trong lòng Kim Tượng Đế xuất hiện cảm giác này: “Chẳng lẽ đây là cảm giác của cái chết”. Từ khi hắn xuất thế đến giờ đây là lần đầu tiên ý niệm về cái chết hiện lên trong đầu, cho dù năm đó khi đối mặt với tử địch Bạch Hạc của mình cũng không xuất hiện loại ý niệm này.

“Tại sao hần phải giết ta, tại sao phải giết ta, vì sao...” Kim Tượng Đế hoàn toàn không thể giải thích nổi.

Hần ngửa đầu nhìn cái chuông đồng lớn, đột nhiên phát hiện ra thân thể mình bị một cái dây thừng vô hình trói chặt. Hần không cam lòng liều mạng giãy dụa.

Người trong thôn phát ra một tràng kinh hô, bởi vì họ chứng kiến Kim Tượng Đế đột nhiên phát ra kim quang, kim quang không mạnh nhưng giữa luồng kim quang thân thể Kim Tượng Đế dần dần biến mất, biến thành không khí.

Kim Quang mờ lung khiến cho người trong thôn nhìn không rõ lắm
“Xà, Kim Xà”

Một đứa bé trai trong thôn đột nhiên chỉ vào kim quang lớn tiếng nói, nó vừa dứt lời thì kim quang cũng dần tan biến để lại một con rắn nhỏ giãy giụa, không đào tẩu mà lăn lộn trên nền đất tựa hồ đang cực kỳ đau đớn.

Người trong thôn kinh hô một tiếng rồi lùi lại thật xa, bọn họ tuy đều biết đến việc có đạo sĩ bắt yêu nhưng việc này chưa bao giờ xảy ra trong thôn cả, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy, trong lòng có sự e ngại với yêu vật.

Lúc này Kim Tượng Đế phát hiện ra ý thức của mình bắt đầu trở nên mơ hồ, trong lòng càng sợ hãi. Há miệng lớn tiếng hỏi tại sao phải giết mình nhưng không ai trả lời hần. Hần không biết thanh âm của mình vang vào trong tai của thôn dân đã không còn là tiếng người nữa.

Đạo sĩ lại tiếp tục kinh ngạc, một con xà yêu nho nhỏ mà có thể kiên trì dưới âm thanh mê hồn của chuông lâu như vậy, nếu là yêu quái có pháp lực cao thâm thì còn dễ hiểu nhưng con xà yêu này pháp lực cực thấp yêu khí cực nhạt mà có thể chống đỡ lâu đến thế.

Tuy kinh ngạc nhưng hẳn không có ý thả con xà yêu này đi, trong lòng hẳn luôn tin rằng nhân gian không nên có dị tộc, bất cứ dị tộc nào xuất hiện ở nhân gian thì đều đáng chết.

Khí tức của Kim Xà đang giãy dựa trên mặt đất càng lúc càng yếu, giống như rắn trong đồng tuyết, sắp chết.

Đột nhiên trong hư không truyền tới một thanh âm trong trẻo: “Ồ, thật là một tiểu gia hỏa xinh đẹp, linh khí thật khiết tĩnh”. Theo lời nói thì gió không biết từ nơi nào cũng ập tới, gió giống như bị thanh âm từ dị vực này mời tới, khi thanh âm dần tan biến thì gió cũng cuốn bụi đất bay lên, trong chớp mắt cát bay đá chạy tạo thành một vùng mờ mịt. Người xem ở phía xa lập tức kinh tán, vội chạy vào nhà mình, đóng chặt cửa sổ, không dám liếc nhìn.

“Đình đình đình ...”

Chuông đồng treo ở trên đầu Kim Tượng Đế đột nhiên rung mạnh, tiếng chuông dày đặc tựa như cuồng phong tụ vũ lại tựa như tiếng trống nơi sa trường. Đạo sĩ cầm phiên đứng trong gió trên người thanh quang lưu chuyển, vững như bàn thạch, cái chuông đồng treo trên không trung cũng tỏa ra một quầng sáng xanh.

Người trốn trong nhà nghe thấy đạo sĩ hét lớn một tiếng: “Yêu nghiệt phương nào”. Ngay sau đó một giọng nữ trong trẻo vang lên: “Đạo sĩ, người truy sát ta đã mười ba năm, còn không nhận ra pháp thuật của ta sao?”

Người trong nhà phần lớn là run rẩy, trong một sát na kia cảnh tượng ô phong gào thét, cát bay đá chạy khiến cho bọn hắn cực kỳ sợ hãi. Trong tai nghe thấy giọng nữ kia thì trong lòng đều đoán nhất định là yêu quái lại xuất hiện rồi. Họ cũng không nghe thấy lời của đạo sĩ..., trong tai chỉ có tiếng gió rít, tiếng cát đá đập vào cửa sổ phát lên những tiếng nổ nhỏ, khiến

cho họ càng không dám mở để nhìn, chỉ dám giữ chặt cửa sổ, trong lòng thầm cầu nguyện đạo sĩ kia không thua.

Một lúc lâu sau, tiếng gió bên ngoài dừng lại, vốn đang rầm rĩ đột nhiên trở nên an tĩnh, một hồi sau mới có người dám mở cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy bên ngoài đã trời quang mây tạnh, đạo sĩ và con xà yêu nhỏ cũng đã sớm biến mất.

Trên mặt đất chỉ còn những dấu vết tàn phá, cát bụi tích dưới mái hiên thành một tầng dày đặc.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không rõ là đạo sĩ thắng hay thua. Tất cả sợ yêu quái lại đến nữa, vài ngày sau cũng không dám rời khỏi thôn để làm việc, sau đó vài hôm không có gì dị thường thì tất cả mới trở lại bình thường. Từ đó trở đi, trong thôn nhỏ này có thêm 1 truyền thuyết nữa đó là đạo sĩ trừ kim xà yêu.

Kim Tượng Đế đầu vầng mắt hoa, chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, một lát sau cảm thấy khá hơn một chút mới mở mắt ra, đập vào mắt là một gương mặt người. Nhìn gần có thể thấy, đôi mắt thanh linh, lông mi ẩn hiện, sống mũi duyên dáng, cặp môi hồng nhạt, lại có một mùi thơm thoang thoảng.

Hắn còn không hiểu chuyện gì xảy ra đã có một ngón tay trắng như bạch ngọc vươn tới, hắn không do dự gì, vội vã cắn luôn.

Trong một sơn cốc nhỏ và tĩnh mịch có một dòng suối nhỏ, bên cạnh suối lại có một hòn đá trắng bị gió mưa cọ rửa, trên hòn đá có một thiếu nữ mặc một bộ váy màu xanh đậm, hai chân trắng nõn xinh xắn ngâm vào bên trong nước suối. Chỉ là tay phải nàng có một con Kim Xà quấn quanh, đầu ngón tay bị con Kim Xà cắn chặt.

Mắt nàng lộ ý cười, mặc cho tiểu Kim Xà cắn.

Kim Tượng Đế vừa nằm giữa lằn ranh sinh tử, còn không không hiểu chuyện gì xảy ra thì phát hiện có một ngón tay vươn tới đầu mình. Theo bản năng, hắn liền cắn lấy, hàm răng cắn vào trong da thịt nàng, rót nọc độc của mình vào.

“Ồ, tiểu gia hỏa thật nóng tính”

Thanh âm trong veo, đó là cảm giác đầu tiên của Kim Tượng Đế. Rót nọc độc xong hắn mới phát hiện ra hình như mình đã không còn nguy hiểm, đạo sĩ đáng sợ kia đã biến mất, chỗ này cũng không phải là cái thôn đó.

Hắn nhả miệng, trườn từ bàn trắng như ngọc trắng kia xuống đất, thế nhưng lại bị nàng tóm được.

Kim Tượng Đế cuộn mình, ngẩng đầu lên, chỉ thấy nàng đưa ngón tay mới bị mình cắn qua vào trong miệng, bờ môi lưu chuyển, hiển nhiên là đang hút lấy nọc độc.

“Rất thơm, rất ngọt” Tiểu ý trong mắt nàng càng đậm.

“Tại sao không có việc gì, tại sao nàng còn có thể cười” Kim Tượng Đế hoàn toàn không hiểu được, thế nhưng lời nói kế tiếp của nàng lại khiến hắn sợ hãi, toàn thân bắt đầu run rẩy “Nọc độc thơm ngọt như vậy, thịt của người hắn cũng sẽ rất thơm rất ngon, ta ăn người nhé” Nàng cười dịu dàng, nói xong còn dùng đầu lưỡi xinh xắn liếm liếm bờ môi. Kim Tượng Đế nghe xong lời này đột nhiên tỉnh ngộ, nhỏ giọng hỏi: “Người là Bạch Hạc?” Chính hắn cũng không nhận ra thanh âm mình đã có chút run rẩy.

“Ừ, cũng có thể coi là vậy đi” Thiếu nữ nghiêng đầu suy tư một chút rồi đáp, câu trả lời này khiến Kim Tượng Đế cơ hồ không thở nổi. Trong nhận thức của hắn chỉ có Bạch Hạc mới không sợ nọc độc của mình, còn muốn ăn mình.

“Tiểu gia hỏa, ta ăn người nhé”

Kim Tượng Đế nghe thanh âm trong trẻo và ngọt ngào của nàng, lại cảm thấy đó là thanh âm đáng sợ nhất trên đời. Bạch Hạc là thiên địch của hắn đã nhiều năm rồi, hắn cho rằng mình đã không còn e ngại Bạch Hạc nhưng khi gặp gỡ, hắn mới phát hiện ra cảm giác sợ hãi cũng không hề biến mất.

“Ta, ta còn nhỏ, ăn không ngon...”

Thiếu nữ sững người, cười ha ha, mắt híp thành một đường nhỏ. Nhưng Kim Tượng Đế chỉ nhìn chăm chăm vào miệng nàng, nhìn đầu lưỡi, hàm răng. Trong mắt hắn bờ môi hồng nhạt cùng đầu lưỡi xinh xắn đều bị nhuộm bằng máu tươi, còn có hàm răng trắng noãn kia nhất định đã cắn chết rất nhiều con rắn đã rơi vào trong tay nàng giống như mình.

Nàng nở nụ cười hồi lâu rồi mới chậm rãi dừng lại “Hi hi, cười chết mất. Ha ha... Người nói rất đúng, người bé tí thế này cũng chẳng đáng dính răng” Nàng vừa nói vừa khoa chân múa tay. Mỗi khi nàng khoa tay múa chân một cái thì Kim Tượng Đế cũng cảm thấy toàn thân phát lạnh, mỗi phần thân thể bị nàng chỉ qua giống như bị cắt một đao.

“À..., người nói đúng, ăn không ngon, vậy nuôi cho mập rồi ăn sau” Nói xong nàng rút một sợi to màu xanh trên váy áo rồi quấn trên trán Kim Tượng Đế nói: “Từ hôm nay trở đi, người là của ta”.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 5

Tiếng Chuông Vang Cùng Kiếm Gỗ Đào

Trong lòng Kim Tượng Đế cảm thấy bối rối, nơi nàng chạm vào như bị liệt hóa thiêu đốt.

“Run cái gì mà run” Thiếu nữ cột sợi tơ xanh vào vị trí bảy tấc của Kim Tượng Đế khiến hãn sợ tới mức run rẩy, sự sợ hãi này đến từ sâu trong lòng: “hì hì... tốt rồi, từ giờ trở đi, bất luận người chạy tới đâu ta đều có thể tìm được. Cho nên người tốt nhất là đừng chạy, nếu bị ta bắt được thì ta sẽ nấu người lên, hiểu không?... Nghe rõ chưa”

Thiếu nữ nói xong, tỏ vẻ hung ác, trừng mắt, dùng ngón tay thon dài chạm vào đầu Kim Tượng Đế, hung dữ nói.

Kim Tượng Đế run rẩy đáp: “Nghe, nghe rõ ạ”. Đối với hãn thì thiếu nữ đã trở thành thứ đáng sợ nhất trên đời, nhất là khi nàng trừng mắt, dí đầu mình.

Thiếu nữ hài lòng vì Kim Tượng Đế thuận theo mình, đặc ý ngẩng đầu nhìn trời, chân ngọc xinh xắn đá nhẹ dưới làn nước.

“Người tên là gì”

Thiếu nữ hồi phục khỏi trạng thái thần du, hỏi Kim Tượng Đế, khiến cho tâm thần hãn mới ổn định lại lập tức trở nên khẩn trương.

“Kim, Kim Tượng Đế”

"Thật khó nghe, về sau người đi theo ta, tên lại khó nghe như thế khác gì làm mất mặt ta, về sau tên của người là..." Thiếu nữ nghiêng đầu trong chốc lát nói: "Là Tiểu Kim, vừa thông tục, vừa dễ nhớ" Nàng nói xong tựa hồ có chút đắc ý, lại ngẩng đầu nhìn trời, đôi chân nhỏ lại tiếp tục đá đá mặt nước.

"Người gọi ta là..." Thiếu nữ nói đến đây đột nhiên dừng lại, sau đó trầm tư, một lát sau hỏi: "Sau này người gọi ta là gì?" Nói xong trừng mắt, Kim Tượng Đế chỉ cảm thấy sát khí đập vào mặt vội đáp: "Đại Vương?"

Thiếu nữ nghĩ một lát nói: "Không được, chỉ có những nữ nhân không xinh đẹp chẳng ôn nhu mới có thể tự xưng mình là đại vương, sao ta có thể để người gọi mình là đại vương được. Tiếp đi!"

"Tiên Tử" Kim Tượng Đế vội nói.

Thiếu nữ lần này không nghĩ nhiều lập tức chối bỏ: "Ta là yêu, sao có thể để người khác gọi mình là Tiên Tử được, không được, tiếp tục!"

Nương Nương?"

"Không được, tiếp"

"Phu nhân?"

"Bốp~!" Thiếu nữ đánh vào đầu Kim Xà khiến cho hấn cho hấn cú xuống trong lòng bàn tay của nàng mãi một lúc sau cũng không ngẩng lên nổi.

"Còn muốn chiếm tiện nghi của bốn cô nương, không muốn sống, tiếp!"

Lần này Kim Tượng Đế không trả lời vì đầu hấn vẫn còn đang ông ông không dứt. Đột nhiên phương xa truyền đến tiếng chuông đồng, thiếu nữ lập tức đứng dậy, nhìn về phía tiếng chuông, tức giận nói: "Tên đạo sĩ thôi

đúng là âm hồn bất tán mà, chọc giận cô nãi nãi, ta dùng lửa đốt, tiễn người đi tây thiên bây giờ”

Tuy miệng nàng nói vậy nhưng lại vội vã phi độn về hướng ngược lại. Thiếu nữ rời đi không lâu thì một đạo sĩ xuất hiện bên dòng suối nhỏ, nếu như Kim Tượng Đế còn ở lại thì hẳn sẽ nhận ra đó là tên đạo sĩ suýt nữa đã lấy mạng mình. Gã đứng ở đó, quơ quơ chuông đồng trong tay, một tràng tiếng chuông lanh lảnh vang lên, đạo sĩ tựa như nghe thấy điều gì đó trong tiếng chuông, một lát sau, gã bước về phía mà thiếu nữ bỏ đi. Chân không chạm đất, đi trong cỏ cây mà giống như đi trên đại đạo, cỏ cây rạp sang hai bên.

Mặt trời lên, mặt trăng lặn, ngày đêm luân chuyển.

Hôm nay là ngày thứ ba kể từ khi Kim Tượng Đế rơi vào tay thiếu nữ, hẳn vẫn không biết tên nàng là gì, không biết nàng muốn đi đâu. Không biết mình có thể đạt được tự do hay không, đối với hẳn thì đây quả thực là một cơn ác mộng. Trong ác mộng chân thực này hẳn không có một chút vui sướng nào, trong óc chỉ có thanh âm của thiếu nữ. Ngày thứ ba này được Kim Tượng Đế gọi là ngày thứ ba thất thân.

Hôm sau thiếu nữ cuối cùng cũng bắt đầu quyết định cách Kim Tượng Đế gọi nàng.

“Cô nãi nãi” (bà cô) Theo lời nàng thì gọi như vậy mới lộ ra khí phách mà cũng thân thiết nữa. Đối với cách xưng hô này tuy rằng Kim Tượng Đế cảm thấy rất mâu thuẫn nhưng vẫn không thể làm trái được, hơn nữa một ngày phải hô một trăm lẻ tám lần. Đó là vì sau mỗi câu nói của thiếu nữ, Kim Tượng Đế phải trả lời: “Vâng, cô nãi nãi”. Dùng cách khác sẽ bị đánh.

Hiện giờ Kim Tượng Đế dưới mệnh lệnh của thiếu nữ, lấy miệng cắn đuôi hóa thành một cái vòng tay bao lấy cổ tay nàng, thân rắn vàng chói

chiếu lên da thịt trắng như tuyết, trông cực kì đẹp mắt. Thiếu nữ rất hài lòng, khen Kim Tượng Đế vài câu.

Kim Tượng Đế không quan tâm tới lời khích lệ của nàng, bởi vì cho tới bây giờ hắn vẫn không thừa nhận mình là rắn của nàng, hơn nữa hắn còn muốn trốn khỏi ma chường của nàng. Ba ngày qua Kim Tượng Đế phát hiện ra mỗi ngày nàng đều cảm thấy buồn ngủ, hắn không nhớ đã bao nhiêu năm mình không ngủ rồi, thế mà nàng lại ngủ được. Hắn cảm thấy đây là một cơ hội hiếm có. Tuy thời gian nàng ngủ không dài nhưng hắn tin là mình có thể chạy xa tới tận vài ngọn núi trong khoảng thời gian này, sau đó trốn kỹ thì nàng nhất định sẽ không tìm thấy.

Ngày thứ tư thất thân.

Trong rừng đen ngòm đưa tay không nhìn thấy ngón, nhưng đối với kẻ đã lớn lên trong rừng rậm như Kim Tượng Đế thì đây lại là cảnh tượng quen thuộc.

Thiếu nữ đang ngồi luyện khí, Kim Tượng Đế biết rằng nàng cũng rất chăm chỉ hơn nữa có pháp môn tu hành. Nhìn tư thế ngồi của nàng khiến cho Kim Tượng Đế có chút hâm mộ.

Tuy nhiên mỗi ngày nàng ngồi xuống thì cũng sẽ ngủ một giấc, lúc đầu Kim Tượng Đế cũng không phát hiện ra nhưng có một lần gặp nàng dựa vào tàng cây, đầu nghiêng sang một bên, trong miệng còn chảy ra một dòng nước. Kim Tượng Đế đã gặp kiểu ngủ chảy nước miếng của rất nhiều hài tử trong thôn, khi thấy nàng chảy nước miếng thì có chút khó tin. Bởi nàng là yêu có pháp lực, cho dù ngủ rồi cũng không thể xuất hiện tình trạng này. Một lần thì hắn không dám khẳng định, nhưng lần thứ hai, lần thứ ba, cho tới ngày thứ tư thì hắn quyết định sẽ chạy trốn.

Đêm càng lúc càng sâu, nàng vẫn ngồi yên không nhúc nhích, Kim Tượng Đế có thể cảm nhận được linh khí bên cạnh nàng cực kì nồng đậm,

nếu mỗi ngày tu hành cạnh nàng thì nhất định nhanh hơn tu luyện một mình nhiều. Hắn lắc đầu xua ý nghĩ ấy đi, cẩn thận nhìn khuôn mặt của nàng, đột nhiên cảm thấy, bộ dạng của nàng khi nhắm mắt ngồi ngay ngắn kì thực cũng rất đẹp, ít nhất là đẹp hơn những nữ tử nhân loại mà hắn đã thấy.

Sau một lúc, thiếu nữ cuối cùng cũng ngủ. Bởi vì linh khí trên người nàng dần tán đi, đây là điều mà Kim Tượng Đế mới biết, chỉ cần nàng ngủ thì không thể thu nạp linh khí nên linh khí quanh người cũng sẽ tiêu tán.

Thêm một lúc nữa, Kim Tượng Đế đột nhiên phóng vọt lên, trườn trong khu rừng rậm rạp, linh động vô cùng nhưng cả một tiếng động nhỏ cũng không phát ra. Giống như một điểm sáng trong đêm tối, hoặc nói cách khác là một đạo kim quang xẹt qua hư không.

Kim Tượng Đế hạ xuống trên một thân cây, quay đầu nhìn lại, thiếu nữ vẫn đang say giấc nồng. Trong lòng của hắn không biết vì sao lại cảm thấy bây giờ nàng không hề đáng sợ, thậm chí còn có một chút cô độc. Thứ cảm giác này lóe lên rồi biến mất, hắn quay người tiếp tục nhảy, lập tức chui vào trong bóng tối, biến mất không còn tăm hơi.

Hắn chạy theo con đường mà hắn và thiếu nữ đã đi cùng nhau, Kim Tượng Đế biết rằng, nàng đang trốn vị đạo sĩ kia cho nên hắn liền chọn hướng này. Trong lòng hắn nghĩ nếu như thiếu nữ tình dạ mà không thấy mình thì sẽ muốn truy đuổi, sau đó sẽ phát hiện ra hướng mình trốn là hướng mà đạo sĩ kia đuổi theo cho nên sẽ buông tha mình.

Lần trốn này đã hơn một canh giờ, vượt qua mấy ngọn núi lớn.

Kim Tượng Đế trườn vào vách đá của một ngọn núi, chui vào trong một khe đá, thu liễm khí tức toàn thân, tĩnh tâm ẩn núp.

Thời gian chậm rãi đi qua, bóng tối bao phủ mọi nơi, hơn nữa càng lúc càng nồng đậm.

Cũng không biết đã bao lâu, trong tai Kim Tượng Đế truyền đến một tràng âm thanh phiêu hốt: “Tiểu Kim, Tiểu Kim, người ở chỗ nào...”

“Tiểu Kim, Tiểu Kim, mau trở về thôi...”

“Tiểu Kim nếu không trở về thì cô nãi nãi sẽ niệm chú đây”

Kim Tượng Đế không biết chuyện gì xảy ra, thanh âm không phải truyền qua tai mà phảng phất như vang lên trong lòng hắc. Hắc càng không dám động đậy, nghĩ rằng đây nhất định là pháp thuật của nàng, lừa mình chui ra.

Đột nhiên toàn thân hắc run lên, trong lòng như bị kim đâm, toàn thân trong chớp mắt nhũn ra, pháp lực trong cơ thể cũng không thể thúc dục nữa.

“Tiểu Kim, mau trở về, nếu không cô nãi nãi sẽ lột da người”

Thanh âm của thiếu nữ vang lên trong lòng hắc một lần nữa.

Kim Tượng Đế chui ra khỏi khe đá, nhảy về phía bóng tối, tuy nhiên không phải là về phía thiếu nữ mà là về phía ngược lại, hắc hận mình không trốn xa hơn, chủ quan quá rồi. Nhưng hắc còn chưa chạy được bao xa, thân thể đột nhiên mất khí lực rơi trên mặt đất gãy giụa.

Hắc cảm thấy toàn thân đau đớn nhưng không biết cơn đau này đến từ đâu, dường như toàn thân đau đớn, pháp lực cũng không dùng được. Cơn đau từng đợt từng đợt trào dâng như sóng biển, phảng phất như không bao giờ dừng lại.

Đau đớn khiến hắc quên đi khái niệm thời gian, cũng chẳng biết bao lâu, hắc cảm thấy mình bị một người nào đó bắt, người mùi thơm quen thuộc kia hắc biết mình lại rơi vào tay thiếu nữ một lần nữa.

“Hừ, hừ, muốn chạy sao, xà đảm cũng khá lớn đấy”

Kim Tượng Đế vô lực, trong lòng còn có chút đau đớn, ngay cả đầu cũng không nâng lên được, nghe được lời của thiếu nữ, sợ nàng lại dùng biện pháp gì đó tra tấn mình vội vàng nói: “Ta lạc đường...”

“Hừ, lạc đường, lần sau lạc nữa thì ta sẽ lột da ngươi nấu súp” Thiếu nữ nổi giận đùng đùng nói “Chỉ sợ ngươi không có cơ hội này”

Thiếu nữ vừa dứt lời thì dưới một gốc cây cách đó không xa vang lên một câu như vậy, một người từ trong thân cây bước ra. Đạo bào xanh da trời lẫn với xanh lá, một chòm râu đen, bên hông giắt một cái chuông đồng. Chính là vị đạo sĩ Kim Tượng Đế đã gặp trong thôn nhỏ.

Thiếu nữ nhú mày lại, lạnh lùng nói: “Lời nói đầy ngươi đã từng phun ra cách đây mười năm nhưng bây giờ ta vẫn còn sống”

Khi nàng vừa dứt lời thì trong lòng đất sau lưng đột nhiên có một người chui lên, cũng là đạo bào màu xanh, chỉ khoảng hơn 40 tuổi, chỉ khác là hông không có chuông đồng nhưng trên lưng thì có một cây đao mộc kiếm (kiếm gỗ đào).

Thiếu nữ biến sắc còn vị đạo sĩ độn thổ đến quát lạnh nói: “Yêu nghiệt, hôm nay xem ngươi trốn ở đâu”

Lời vừa dứt đao mộc kiếm trên lưng đã nằm gọn trong tay, chỉ thấy tay hấn vuốt trên kiếm một lần, thân kiếm lập tức bao phủ một tầng hào quang màu vàng, ngay lúc này tiếng chuông đồng vang lên, âm thanh của chuông chói tai, sát khí bốn phía.

Trong chốc lát, không gian mới nãy vẫn còn đen kịt yên tĩnh, lúc này đã biến thành một vùng tuyệt sát.

KIỂM CHÙNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 6

Chân Tâm, Thành Ý Cầu Tiên Đạo

Tiếng chuông như tiếng nổ, lại như có thực chất, từng tia từng tia đâm xuyên qua linh hồn, khiến người ta có cảm giác không thể nhúc nhích được. Một kiếm bị tay đạo nhân vượt qua thì lập tức bị ánh sáng màu vàng đậm bao phủ, sát khí lạnh lẽo.

Tay trái thiếu nữ được bọc trong một tầng ánh sáng xanh, Kim Tượng Đế ở bên trong ánh sáng, hẳn cảm thấy có một dòng nước mát từ đỉnh đầu theo xương sống tràn xuống cọ rửa cơ thể. Pháp lực mạnh mẽ tràn vào trong cơ thể khiến hẳn sinh ra cảm giác rằng mình có thể bay lên tận Cửu Thiên.

“Hô”

Đạo nhân cầm đao một kiếm khẽ quát, ném thanh kiếm lên trời, kiếm hóa thành một đạo hoàng mang đâm tới, hư không vang lên một tiếng nổ, ngay khi một kiếm rời tay đạo nhân, thiếu nữ liền bay lên trời, một cơn cuồng phong lấy nàng làm tâm đột nhiên xuất hiện.

“Đinh đinh đinh...”

Trên bầu trời xuất hiện một cái chuông đồng cực lớn, từng đợt sóng âm tạo thành một cái lồng lớn bao phủ bên dưới.

Đào một kiếm đâm vào trong cuồng phong thì khẽ dừng lại rồi tiếp tục đâm tới ngực thiếu nữ. Cùng lúc đó một đạo kim quang từ trong gió bắn vọt

ra. Vô thanh vô tức, tốc độ cực nhanh, còn nhanh hơn cả đạo hoàng mang khi này.

Chớp mắt đã tới trước mặt đạo nhân, gã khễ quát, một tay vung lên, trong không gian mơ hồ có tiếng sấm nổ. Đạo kim quang sắp rơi vào tay gã thì đột nhiên trở nên linh động tránh thoát thủ chường, đạo sĩ kinh sợ thối lui nhưng đã không kịp, kim quang vừa chạm vào phần cổ đã lập tức tách ra.

Đạo sĩ kinh hô, hoàng mang đâm vào trong cuồng phong sắp chạm tới thiếu nữ giống như bị mất đi khống chế, hoặc bị người dẫn dắt, đâm thẳng tới chuông đồng trên trời.

“Ầm...”

Chuông đồng trốn không kịp bị mội đào kiếm đâm vào, phát ra một tiếng vang nhỏ, thanh âm trở nên vô cùng rối loạn.

Thiếu nữ bay lên trời, trên người bao phủ một lớp thanh quang tựa như nước cũng tựa như khí, nàng thò tay muốn chộp lấy chuông đồng. Đạo sĩ phía xa thay đổi thủ thế, đặt tay giống như đang nâng vật gì đó ngón cái gập vào trong lòng bàn tay, ngay lập tức trong tay gã có thêm một cái chuông còn cái chuông trong hư không đã biến mất. Đạo sĩ kinh hãi nhìn hảo hữu đã ngã xuống đất, vội quay đầu chạy về một cây đại thụ rồi giống như tuyết tan vào trong nước, vô thanh vô tức biến mất.

Thiếu nữ từ trên trời hạ xuống bên cạnh cây lớn, dạo quanh đại thụ một vòng rồi thở dài bất đắc dĩ.

Kim quang bị thiếu nữ ném vào đạo sĩ đương nhiên là Kim Tượng Đế, sau khi hấn cản vào cổ đạo sĩ một cái thì vẫn chưa chui ra, đương nhiên cũng sẽ không đào tẩu. Nhìn thấy một đạo sĩ khác bỏ chạy rồi hấn mới thở phào, hấn biết thiếu nữ kỳ thật cũng chẳng có pháp thuật gì lợi hại cả nhưng pháp lực có vẻ rất cao, ít nhất là cao hơn hấn nhiều lắm.

Trong ánh mắt kinh ngạc của hắn, thiếu nữ nhặt một thanh kiếm lên, hươ hươ vài cái rồi cắm bên cạnh hông. Ngay sau đó, lại lục lọi thi thể của đạo sĩ, móc ra một bình màu sắc rực rỡ rồi lần lượt đưa mũi người, sau đó thất vọng ném xuống đất. Kim Tượng Đế vội trườn tới bên cạnh cái bình khế người, chỉ thấy một mùi chua nồng, gay mũi xộc lên khiến hắn vội chạy sang một bên. Thiếu nữ kia thấy thế cười không ngớt.

Cười một lúc nàng tóm lấy Kim Tượng Đế rồi ly khai.

Vừa đi vừa nói: “Tiểu gia hỏa này cũng thông minh đấy, biết rõ ta muốn người làm gì”. Bên hông thiếu nữ cắm một thanh kiếm, một tay quấn một con rắn màu vàng, chậm rãi bước trong rừng.

“Nể tình người lập công đầu, lần đào tẩu vừa rồi ta sẽ không phạt người” Thiếu nữ cao hứng nói. Kim Tượng Đế im lặng, nghĩ thầm quyết định như thế nào cũng là do cô cả, cho nên hắn đành nhận mệnh, trầm mặc, hơn nữa linh khí của thiếu nữ khi này rót vào trong cơ thể hắn cho tới lúc này vẫn khiến hắn có cảm giác đau đớn và thoát lực, cho nên hắn chỉ còn biết cuộn tròn trên cổ tay nàng, quan sát lòng bàn tay trắng nõn.

Trong tai hắn nghe thấy lời thì thầm của thiếu nữ: “Tiểu Kim, cái tên này tựa như không quá may mắn thì phải, mới hô vài câu thì đã kéo hai tên đạo sĩ muốn giết bốn cô nương rồi. Không được, phải đặt một cái tên khác. À...” Kim Tượng Đế có thể tưởng tượng ra nàng đang ngẩng đầu nhìn trời tìm kiếm danh tự, quả nhiên một lúc sau chợt nghe nàng nói: “Tiểu Tượng? Tiểu Đế? Không được, khó nghe quá, ... Đúng rồi, kêu người là tiểu gia hỏa nhé, hì hì, tiểu gia hỏa, người có nghe thấy không” Thiếu nữ cười hì hì, nói xong còn gõ nhẹ đầu Kim Tượng Đế.

Đi mấy ngày trong rừng rậm, trong mắt chỉ có cây với cây, núi với núi.

Nhiều ngày qua, Kim Tượng Đế cũng đã quen với việc sợ thiếu nữ, chỉ cần nàng không giận thì cũng sẽ không sợ hãi nữa. Chỉ là không nói chuyện

nhiều với nàng. Hắn đang suy nghĩ mình đã biến hóa rồi tại sao dưới tiếng chuông lại hiện ra nguyên hình còn nàng tại sao lại không bị như thế, chẳng lẽ vì pháp lực của nàng cao hơn một chút sao? Lại thêm vài ngày nữa trôi qua, thiếu nữ vẫn cứ đi lại trong núi, thi thoảng gặp được một ít tiểu yêu thì cũng không phải là đối thủ của nàng.

Cuối cùng hắn cũng không nhịn nổi nói ra nghi hoặc của mình khiến cho nàng cười khanh khách, Kim Tượng Đế không dám nói gì, chỉ biết đợi nàng cười xong nghe nàng giải thích: “Biến hóa, người còn đòi biến hóa ư, cô nãi nãi đây cũng mới chỉ biến hóa thôi.”

“Người mới biến hóa sao, không thể nào, ta có thể hóa hình người mà, không tin thì để ta hóa cho người xem” Kim Tượng Đế có chút nóng nảy, hắn cảm thấy rõ ràng là mình đã biến hóa rồi, hơn nữa lão sư cũng đã nói, chỉ cần biết “Thái Thượng vi ngôn” thì có thể biến hóa, hắn tự cho rằng mình đã hiểu nên đương nhiên là có thể biến hóa rồi.

“Được rồi, không cần nhìn ta cũng biết, đó là huyễn hình, ta cũng đã từng trải qua” Thiếu nữ dừng việc chứng minh của Kim Tượng Đế lại.

“Huỷ hình? Huỷ hình là sao?” Kim Tượng Đế ngờ vực hỏi.

“Huỷ hình à, đó là khi pháp lực của người đã đạt đến một trình độ nhất định, có lý giải nhất định với thiên địa, trong lòng cũng muốn biến ảo thì thân thể cũng có thể biến ảo theo. Cái này không khó, cái khó là có thể chính thức biến hóa cơ” Thiếu nữ nói ra.

Trong lòng Kim Tượng Đế hỗn loạn, thầm nghĩ cố gắng nhiều năm qua chỉ là công dã tràng liền vội hỏi làm thế nào mới có thể chính thức biến hóa được?

Thiếu nữ nghĩ một lát rồi nói: “Thu nạp thiên địa linh khí rồi thiên kiếp sẽ hàng lâm, sau khi vượt qua thiên kiếp sẽ trưởng thành, còn nếu không qua được thì sẽ tan thành mây khói”

Nàng nói có vẻ đơn giản nhưng khiến Kim Tượng Đế cảm thấy căng thẳng hỏi: “Lôi Kiếp là cái gì? Không độ có được không? Người mất bao lâu mới có thể biến hóa?”

“Người muốn biến hóa thì phải độ hóa hình thiên kiếp, còn ta ư, không nhớ rõ lắm, hình như khoảng mấy trăm năm thì phải!”

Trong lòng Kim Tượng Đế ngẩn ra, nghĩ thầm: “Chẳng lẽ mình cũng phải đợi mấy trăm năm sau mới có thể biến hóa ư” Vội hỏi lại: “Thế có phương pháp nào giải quyết không, ví dụ như học pháp quyết tu luyện”

“Người cũng biết pháp quyết tu luyện à, hắc hắc, bất quá người đành phải thất vọng thôi, bất kể pháp quyết tu luyện nào cũng phải hóa hình xong mới luyện được, cô nãi nãi ta mất vài năm mới trộm được nửa bộ pháp quyết tu luyện” Thiểu nữ đứng trên đỉnh một ngọn núi, nhìn ra bốn phía tựa như đang tìm đường.

Trong lòng Kim Tượng Đế hỗn loạn, hần đi từ núi ra, gặp được nhiều nguy hiểm như vậy nhưng không hề từ bỏ chính là để học tập văn tự của nhân gian sau đó học tập pháp quyết tu luyện. Cuối cùng đã biết mặt chữ, còn bái cả lão phu tử, mặc dù không học được pháp quyết tu luyện nhưng hần cũng không nản chí bởi vì hần cho mình sẽ sớm biến hóa thôi. Nhưng bây giờ nghe thiếu nữ nói vậy mới biết rằng hóa ra biến hóa rất khó.”

“Đông nam tây bắc” Thiểu nữ đứng trên đỉnh núi, lấy tay chỉ bốn phương tám hướng sau đó chỉ vào phía bắc thì thào nói: “Núi như ghế bành, trái cờ phải trống, trước có dòng sông... chính là chỗ này”

Không đợi Kim Tượng Đế mở miệng hỏi nàng đã cao hứng nói: “Nghe nói trong dãy núi này có một ngọn như ghế bành, bên trái có một loạt núi trông như cờ, bên phải có một ngọn núi trông như trống, phía trước là một nhánh sông, nguyên lai là có thật”

“Có ngọn núi này thì sao?” Kim Tượng Đế hỏi.

“Đương nhiên là bái sư, nghe nói trong núi có một vị thần tiên, ta muốn bái ông ta làm thầy” Thiếu nữ cao hứng nói.

Kim Tượng Đế nghe xong cũng cao hứng, nếu thiếu nữ bái sư thì hẳn cũng có thể chứng kiến pháp quyết tu luyện chính thức rồi. Thiếu nữ nói chưa biến hóa thì chưa thể tu luyện pháp quyết nhưng trong lòng hẳn vẫn chưa tin tưởng, nghĩ rằng người khác không thể thì không có nghĩa mình cũng không thể.

Thiếu nữ không phi hành, nàng nói đó là bất kính, muốn bái sư thì trong lòng phải có sự thành kính thì mới được thu làm đệ tử. Đến đây Kim Tượng Đế mới biết vì sao nàng lại đi trong núi chứ không bay trên trời nhưng hẳn cũng hỏi làm sao đối phương biết được người có phi hành hay không. Thiếu nữ lại nói thần tiên có pháp lực cao cường, một ý niệm có thể nhìn khắp thiên sơn vạn thủy. Điều này thì Kim Tượng Đế không tin, nhưng thấy nàng có vẻ phiến chán nên hẳn cũng không dám tranh luận, sợ nàng nổi giận sẽ ăn mình luôn.

Sau khi đi qua vài ngọn núi rất cuộc cũng đi tới trước ngọn núi tựa như ghế bành. Dưới núi có một con đường nhỏ, uốn lượn từ trên xuống, không tới được lưng chừng núi thì cũng không thể nhìn tới đỉnh. Cỏ thụ che trời xanh um tươi tốt, lộ ra sinh cơ bừng bừng, chợt có vài con Bạch Hạc từ trong núi bay ra, bay quanh đỉnh núi một lát rồi bay về dòng sông cách đó không xa để kiếm đồ ăn.

Kim Tượng Đế nhìn ngọn núi trong lòng nghĩ thầm: “Ngọn núi này nhất định có thần tiên sinh sống”

Lại nhìn thiếu nữ thì thấy vẻ mặt nàng cũng đang hưng phấn.

Ngay lúc này, trên đỉnh núi vang lên tiếng chuông. Tiếng chuông đã lưu trong lòng Kim Tượng Đế sự sợ hãi nhưng thanh âm này lọt vào trong tai

giống như uống được một thanh tuyết, tinh thần sáng khoái, phiền muộn và e ngại mấy ngày nay chớp mắt đã tan biến.

Trong lòng hẳn thầm nghĩ một lần nữa: “Đây quả là tiên sơn, nơi thần tiên sinh sống”

Bên trên trời bỗng nhiên truyền đến những tiếng hạc kêu, Kim Tượng Đế vội nhìn lại chỉ thấy một con Bạch Hạc thần tuấn bay ra từ sườn núi, đỉnh đầu hạc đỏ hồng, lưng hạc cõng một lão nhân tóc trắng râu bạc, da như hải đồng, trong tay cầm một cây phất trần trắng như tuyết”

“Hòa kỳ quang, đồng kỳ trần, chân thần tiên” trong đầu Kim Tượng Đế đột nhiên xuất hiện một câu như vậy, về trước là của Thái Thượng Vi Ngôn còn về sau là do bản thân hẳn thêm vào, chỉ cảm thấy những lời này để miêu tả vị thần tiên cưỡi bạch hạc là cực kỳ chính xác.

Một ngọn núi xanh, một thiếu nữ áo xanh tay có một con rắn nhỏ màu vàng ngửa đầu nhìn cửu thiên, nhìn một con Bạch Hạc cõng một lão nhân bay vào trong mây.

Giờ phút này, nàng và hẳn có cùng một ước mơ.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 7

Trước Huyền Thiên Môn Mặt Đẹp Cười

Núi xanh trập trùng, mây trắng ung dung.

Giữa một tòa núi xanh có một con đường ruột dê nhỏ, trên con đường có một thiếu nữ mặc quần áo xanh đậm nhìn xuống dưới núi. Mái tóc đen của nàng tung bay trong gió, bên hông giắt một cây đao mộc kiếm, trên cổ tay trái mảnh khảnh có một cái vòng tay màu vàng rực rỡ.

Nàng chính là người đã ép Kim Tượng Đế gọi mình là cô nãi nãi, đến tận lúc này hẳn vẫn chưa biết tên của nàng cũng không biết chân thân của nàng là gì. Hiện giờ Kim Tượng Đế cũng đang nhìn xuống phía dưới núi, chỉ thấy một vùng núi xanh trập trùng trong sương trắng mờ mịt, một dòng sông uốn lượn tựa như chiếc đai ngọc quanh núi rồi kéo dài tới chân trời.

Bọn họ đã đi được nửa ngày, thiếu nữ nhất định không dùng chút pháp lực nào, nói rằng chỉ có thành tâm thành ý mới có thể được nhận. Kim Tượng Đế đương nhiên cũng không dám nói gì đành ngắm phong cảnh bên đường, khi vị trí thay đổi thì thiên địa cũng thay đổi theo. Điều này khiến hẳn nghĩ tới một câu mà lão phu tử từng nói: “Nhảy khỏi lồng chim sẽ nhìn thấy khuôn mặt thật của thiên địa”. Lúc trước hẳn không rõ nhưng bây giờ tựa như đã hiểu một chút.

Hắn không biết thiếu nữ đang nhìn cái gì có lẽ nàng cũng đang nhìn những chỗ mình đã thấy, có lẽ cũng đang suy nghĩ giống mình. Nàng không mở miệng mà chỉ lẳng lặng đứng nhìn cho tới khi một làn sương mù bao phủ khung cảnh.

Bước từng bước một đi lên đỉnh núi có tiên môn trong truyền thuyết.

Kim Tượng Đế nhìn thiếu nữ vì không dùng pháp lực mà mệt tới mức đỏ bừng cả má, trong lòng nghĩ nàng tuy hung ác nhưng lại có đạo tâm kiên định, một lòng mộ đạo.

Bất tri bất giác nàng đã tiến vào trong sương trắng mờ mịt, ngẩng đầu không thấy trời, nhìn xuống không thấy chân núi chỉ có thể nhìn rõ trong khoảng ba trượng. Kim Tượng Đế không biết đường còn xa không, nhìn dưới núi thì có vẻ gần nhưng ngờ đâu đã đi cả một ngày rồi nhưng còn chưa tới đỉnh núi cũng còn may là không phải đường cụt.

Đột nhiên trời đổ mưa, mưa như trút nước, tiếng nước rơi xuống lá cây ven đường như tiếng nổ, giống như là có hòn đá đập vào. Kim Tượng Đế cũng bị nước đập vào người, hấn không biến hóa, kim lân trên người hấn đao thương bất nhập, nóng lạnh bất xâm. Nhưng thiếu nữ thì thật thê thảm, nháy mắt đã ướt sũng. Nước chảy từ tóc xuống cổ rồi xuống thân, bộ váy màu xanh đậm mỏng manh dính sát vào cơ thể lộ ra vóc người linh xảo.

Kim Tượng Đế nhìn nàng, chỉ thấy nàng cúi đầu, không ngừng lau nước mưa trên mặt, vẫn bước từng bước tới đỉnh núi. Cơ hồ là bước một bước lại lau nước mưa trên mặt một lần, ánh mắt của nàng khép một nửa, đi lại hoàn toàn dựa vào cảm giác, sơn đạo uốn lượn nước chảy thành dòng.

Ước chừng một canh giờ thì mưa dần ngớt chuyển thành mưa phùn lất phất.

Thiếu nữ ngẩng đầu lên, nàng tựa như đã quên Kim Tượng Đế, đưa tay trái vén tóc ra phía sau tai cũng vuốt đi những giọt nước vương trên tóc. Kim Tượng Đế ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng phát ra, nhìn cần cổ trắng như tuyết còn vương vài giọt nước nữa, trong lòng đột nhiên cảm thấy muốn cắn. Lý trí nói cho hắn biết là không thể làm như vậy

bởi không những không thể tổn thương nàng mà còn cho nàng lý do để ăn thịt mình.

Thiếu nữ ngẩng mặt lên trời, hàm răng, lông mày như hoa sen mới nở, tinh khôi và đẹp đẽ.

“Trước khi nàng biến hóa hẳn đã quan sát rất nhiều nữ tử xinh đẹp trong nhân loại, nếu không thì sao có thể xinh đẹp hơn họ được” Kim Tượng Đế ngắm nhìn thiếu nữ nghĩ thầm.

“Ta biết đó là khảo nghiệm của ta mà, thấy chưa, hết mưa rồi...” Thiếu nữ cao hứng nói, dứt lời lại tiếp tục leo lên đỉnh núi Con đường phía trên vẫn vậy không chút thay đổi, uốn lượn lên đỉnh, hai bên là cây rừng rậm rạp chỉ là trên sơn đạo không hề có một vệt nước, điều này khiến cho Kim Tượng Đế hơi ngạc nhiên. Không được bao lâu thì một cơn ác phong xuất hiện rồi một cơn mưa đá đổ ập xuống. Nhỏ nhất chỉ cỡ một hạt cát thế nhưng lớn thì tới tận một nắm đấm, thậm chí có những cục to như cục gạch vậy. Thiếu nữ trốn không kịp bị một cục đá to cỡ nắm tay nện lên đầu, nàng lập tức kêu lên một tiếng A rồi ngồi xồm xuống lấy tay bưng đầu. Kim Tượng Đế vội rời khỏi cổ tay chui hẳn vào trong người nàng, hẳn nghe thấy những tiếng “chát chát” do đá rơi vào người thiếu nữ, ngẩng lên nhìn chỉ thấy thiếu nữ chau mày, cắn chặt môi, không rên lấy một tiếng. Trán nàng đã bị đá làm xước, máu tươi chảy ra từ chỗ vết thương.

Thấy nàng như vậy trong lòng Kim Tượng Đế khẽ động, hẳn cảm thấy nàng kỳ thật rất giống mình. Năm đó khi mình đi từ sâu trong núi ra nhân gian thì cũng gặp phải vô số nguy hiểm nhưng vẫn cố gắng cắn răng đi tiếp.

“Thật ra nếu nàng không quá hung ác, nếu như không dọa ăn ta thì tốt hơn” Trong lòng Kim Tượng Đế thầm nghĩ.

Mưa đá rơi xuống một lúc, khi ác phong qua đi thì biến mất.

Thiếu nữ ngẩng đầu, ngưỡng vọng thiên không, tiếp tục cao hứng nói: “Ta biết ngay đây là khảo nghiệm của ta mà. Tiểu gia hỏa, người nói có đúng hay không?”

Kim Tượng Đế vội gật đầu, nhìn gương mặt tươi như hoa của nàng, rồi không nhịn được lên tiếng: “Cô cũng đã biến hóa rồi vì sao còn bị mưa đá làm xước đầu”

Thiếu nữ đắc ý nói: “Bởi vì ta có thân thể là người, không phải yêu thân, nếu như là yêu thân thì mưa đá chỉ là gãi ngứa thôi”

Kim Tượng Đế càng thêm nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ biến hóa rồi còn không bằng chưa biến hóa sao?”

“Đương nhiên không phải, không biến hóa tuy có yêu thân cường đại nhưng không thể tu hành pháp quyết, không có cách nào có được pháp thuật cao thâm, coi như là tu hành mấy ngàn năm thì pháp lực cũng chỉ cao hơn một chút thôi, còn biến hóa rồi thì thân thể tuy yếu ớt hơn nhiều nhưng từ nay về sau sẽ có thể tu hành, tu luyện các loại pháp quyết và pháp thuật, tiến cảnh cực nhanh đương nhiên là tốt hơn so với lúc không biến hóa rồi.”

Thiếu nữ cúi đầu đưa Kim Xà vào trong tay, bước lên sơn đạo đầy đá, tiếp tục trèo lên đỉnh. Có lẽ trong lòng nàng đang cao hứng bởi một lần nữa nàng vượt qua khảo nghiệm.

Đến lúc này Kim Tượng Đế mới biết được diệu dụng của biến hóa, không phải là giúp mình có pháp lực cao hơn, cũng không phải giúp thân thể trở nên mạnh mẽ hơn ngược lại còn sẽ trở nên yếu ớt nhưng từ nay về sau cũng có thể tu hành pháp thuật, pháp quyết. Hắn nghĩ tới cơn mưa như trút nước và mưa đá vừa rồi thầm nghĩ: “Nàng nhất định là rất thống khổ, nhục thể đã rất yếu rồi lại còn bị mưa đá đập trúng đầu, khó trách sẽ bị chảy máu, trên người chắc vẫn còn có những vết thương khác.”

Bất quá Kim Tượng Đế cũng không chứng kiến một chút thống khổ và khó chịu nào trên mặt nàng, chỉ thấy vẻ tươi tỉnh, lạc quan, vui vẻ.

Mưa đá đã qua nhưng ngẩng đầu lên vẫn không thấy đỉnh núi mà chỉ thấy vùng sương trắng.

Đột nhiên Kim Tượng Đế phát hiện ra hai tay thiếu nữ ôm lấy nhau, tựa như có vẻ rất lạnh. Nghi hoặc nhìn trời thì thấy trên bầu trời chẳng biết từ lúc nào đã có tuyết bay xuống.

Thành từng mảng, rất thưa thớt.

“Tuyết rơi, tại sao lại có tuyết rơi” Kim Tượng Đế trầm thờ dài nói.

Thiếu nữ cũng ngẩng đầu nhìn trời, vừa ôm chặt thân thể ướt đầm vừa nói: “Đây nhất định là một khảo nghiệm khác của ta”

Tuyết rơi xuống từng mảng từng mảng, càng lúc càng dày, càng lúc càng lớn.

Ngay cả thân thể nóng lạnh bất xâm của Kim Tượng Đế cũng cảm nhận được cái lạnh, y phục trên người thiếu nữ đã đông cứng, đỉnh đầu, bờ vai của nàng cũng phủ đầy tuyết trắng. Miệng nàng thở gấp, Kim Tượng Đế không khỏi nghĩ tới mùa đông năm ấy khi mình hãy còn sợ lạnh, năm đó thiếu chút nữa đã chết, cái lạnh thấu xương năm đó cả đời này hẳn sẽ không quên.

Thiếu nữ không rên một tiếng nào, tựa hồ sợ việc nói chuyện sẽ khiến nhiệt độ cơ thể giảm xuống, hai tay ôm chặt hơn, thân thể không biết từ lúc nào cũng đã run rẩy. Kim Tượng Đế cuộn tròn trên tay nàng, dính vào lồng ngực nàng, có thể cảm nhận được nàng đang run rẩy. Ngẩng đầu nhìn lên gương mặt của nàng chỉ thấy đã kết thành một tầng băng, tóc đen cũng đã sớm đông cứng.

“Nàng sẽ chết... Cũng có thể không, tuy thân thể của nàng yếu ớt hơn nhưng vẫn còn pháp lực, chỉ cần dùng pháp lực thì sẽ không cảm thấy lạnh nữa” trong lòng Kim Tượng Đế nghĩ vậy nhưng từ đầu tới cuối nàng cũng không hề dùng pháp lực hộ thân, thậm chí ngay cả khi lông mi cũng bị đông cứng lại thì vẫn không hề sử dụng.

Thiếu nữ bước từng bước một, chậm chạp mà kiên định.

Sau cùng cũng đi ra khỏi nơi lạnh giá đó, Kim Tượng Đế có cảm giác đoạn đường này còn dài hơn cả tính mạng của hắn.

“Hì hì, ta biết ngay là ta có thể vượt qua khảo nghiệm mà, ta đi ra rồi, hì hì...” Bỗng trên người thiếu nữ tan cực nhanh, hóa thành nước rơi trên đất. Trên bầu trời đã không còn tuyết rơi nữa chỉ có gió mát và ánh mặt trời tươi đẹp ấm áp, phảng phất như những khảo nghiệm cực khổ đều đã qua đi.

Thiếu nữ vui sướng chạy lên đỉnh núi, cơ hồ đã đạt tới tốc độ nhanh nhất từ trước tới nay.

Kim Tượng Đế trong lòng lo lắng không biết bầu trời sẽ lại rơi thứ gì xuống nữa, bất quá lo lắng của hắn chỉ là dư thừa, sau khi y phục trên người thiếu nữ trở nên khô ráo thì một tòa đại điện cao lớn đã hiện ra trước mắt.

Gạch xanh ngói đỏ, mái hiên cao không góc cạnh, một quảng trường khoáng đạt được lát đá xám. Một cơn gió thổi tới, tâm thư thần thanh, khung cảnh hết như trong mơ.

Kim Tượng Đế ngăn người ra, hắn chưa từng nhìn thấy nhà lớn như vậy, hơn nữa hắn cảm thấy nhà không chỉ to, còn có một loại khí thế kì quái, giống như đứng tại chân núi nhìn lên, có cảm giác cao lớn tựa như chọc tới trời.

“Huyền Thiên” thiếu nữ thấp giọng thì thầm.

Kim Tượng Đế nhìn cánh cửa, trên cửa có một tấm biển hồng viết hai chữ lớn tựa như rồng bay phượng múa “Huyền Thiên”

Hai bên cửa điện là những bức tường dài phẳng phất như muốn ôm cả ngọn núi lại, nếu như có thể thì Kim Tượng Đế rất muốn đi dọc theo tường xem nó dài bao nhiêu, bất quá hẳn hiện ở trong ngực thiếu nữ, chỉ thò đầu ra nhìn, ánh mắt đã bị mấy cây đại thụ che trời xa xa chặn lại.

“Ta tới rồi, ta muốn bái sư...” Thiếu nữ cực kì cao hứng, nàng bước vội đến dưới điện ngẩng đầu nhìn hai chữ tựa thiết hoạch ngân câu.

“Đinh, đinh, đinh ...”

Trong điện truyền tới từng tiếng chuông du dương, âm thanh tựa như chín tầng trời, bay bổng phiêu lãng trong thiên địa.

Từ trên bầu trời nhìn xuống chỉ thấy ở giữa một tòa núi xanh có một tòa điện lớn, trước quảng trường điện có một thiếu nữ hông cầm mộc kiếm ngẩng đầu nhìn đại môn, tựa như đang nhìn tiên lộ thông thiên.

Thanh phong chi trung, hắc phát phi dương, dương quang chi hạ, tổ nhan hoan tiếu. (Trong gió mát, tóc đen bay múa, dưới mặt trời, mặt đẹp cười vui).

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 8

Trong Cửa Ngoài Cửa Hai Thế Giới

“Đình...đình...đình”

Tiếng chuông trong Huyền Thiên Môn du dương vắng vắng, tiếng cao tiếng thấp không giống nhau, thời gian giữa mỗi tiếng cũng không giống nhau.

Kim Tượng Đế cơ hồ đã ngủ gật khi nghe tiếng chuông, cho tới lúc tiếng chuông ngừng lại trong lòng mới nghĩ thầm: “Tại sao lại phải gõ một trăm lẻ tám lần?”

Thiếu nữ cũng đứng đó lắng nghe tiếng chuông, nhìn đại môn đóng chặt, không biết phải làm thế nào mới phải. mấy lần muốn gõ cửa rồi lại thôi, chỉ đứng tần ngần trước cửa. Kim Tượng Đế cười thầm nghĩ thế mà cũng có lúc nàng “không dám”.

Sau khi tiếng chuông kết thúc không lâu đột nhiên đại môn bật mở, hai hàng đạo đồng mặc thanh y đi ra, tổng cộng mười tám người sắp thành hai hàng trước cửa đại điện.

Thiếu nữ đại hỉ lập tức bước tới.

Đi đầu là một đạo đồng mày xanh mắt đẹp trạc khoảng mười hai mười ba tuổi, nó nhìn thiếu nữ nghi hoặc, chỉ thấy thiếu nữ nói: “Ta muốn bái sư, Huyền Thiên môn các người có thu đồ đệ không?” Đạo đồng nhìn thiếu nữ nói: “Còn chưa tới lúc thu đồ, bây giờ không thu”.

Trong lòng Kim Tượng Đế cảm thấy căng thẳng, hẳn biết lòng bá sư của thiếu nữ nóng bỏng như thế nào, đi bộ suốt đoạn đường này, trên đường gặp nhiều đau khổ như vậy, thật không ngờ lúc này lại không phải là thời điểm để thu đồ. Hắn vội ngẩng đầu nhìn mặt thiếu nữ, chỉ thấy sắc mặt nàng tái nhợt, nàng vội thấp giọng hỏi: “Chẳng lẽ không tới thời gian thì không thu đồ sao?”

“Cũng không phải, nếu như lọt vào mắt xanh của chân nhân thì sẽ được nhận vào trong môn” Đạo đồng nói. Trong lòng thiếu nữ hờ dãi, đang muốn lên tiếng hỏi thì lại bị một thanh âm cắt lời: “Diệu Nhất, hôm nay là đại thọ của tổ sư, nhiệm vụ của ngươi là đứng đón khách mà ngươi lại làm cái gì vậy.”

Đạo đồng lập tức giữ im lặng, không nhìn thiếu nữ nữa, lẳng lặng đứng.

Kim Tượng Đế nhìn về phía thanh âm truyền tới, chỉ thấy trong môn có một đạo nhân còn trẻ mặc thanh y bước ra, tóc đen được búi lại cẩn thận, lông mày nhập tấn (1 tướng của lông mày), mũi như huyền đảm (1 tướng của mũi), mắt như sao sáng. Hắn đi tới trước mặt thiếu nữ, nhíu mày.

Thiếu nữ lập tức nói: “Đạo trưởng...”

“Nhanh rời đi, đừng gây ảnh hưởng tới danh tiếng của Huyền Thiên Môn” Đạo nhân trẻ tuổi lạnh lùng nói.

Lời của thiếu nữ bị cắt đứt, lui một bước vội vàng nói: “Đạo Trưởng, ta muốn bá sư...”

“Huyền Thiên Môn không thu yêu vật, mau rời đi.”

“Đạo trưởng, ta...”

Đạo nhân trẻ tuổi trừng mắt, lãnh mang tựa kiếm, thiếu nữ liên tiếp lui về phía sau, không dám nói thêm gì. Đạo nhân trẻ tuổi quay người nhìn về

phía hai hàng đạo đồng lờn tiếng nói: “Về sau có yêu vật đến bái sư thì đuổi hết đi, Huyền Thiên môn là đạo môn thánh địa, há có thể để yêu vật làm bẩn được”

“Vâng, sư huynh” Mười tám vị đạo đồng cùng đáp lời.

Thiếu nữ đã sớm lui khỏi quang trường, chỉ dám đứng ở phía xa nhìn lại. Kim Tượng Đế ngẩng đầu chỉ thấy sắc mặt nàng cực kém, môi dưới đã bị cắn tới bật máu. Trong lòng của hắn rất lo lắng, lo thiếu nữ không nhìn được mà động thủ, đến lúc đó chỉ e mình cũng chết theo luôn.

Bất quá thiếu nữ chỉ đứng một lúc rồi đột nhiên ngồi xổm xuống bên cạnh một cây đại thụ. Kim Tượng Đế không biết trong lòng nàng nghĩ như thế nào, muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại không thể mở miệng. Một lát sau, nàng thấp giọng nói: “Tiên đồng kia nói nếu lọt vào mắt xanh của chân nhân thì có thể được thu vào môn tường, ta chờ ở đây, ta đã hóa hình rồi, tư chất chắc chắn tốt hơn bình thường, chân nhân mà thấy ta nhất định sẽ thu ta làm đệ tử” Nàng nói lời này giống như là cho Kim Tượng Đế nghe kì thực càng giống đang tự nói với chính mình, tự tìm cho mình một cái cớ để lưu lại.

Trong lòng Kim Tượng Đế cảm thán, lại hỏi: “Chân nhân là cái gì?”

Thiếu nữ nhìn thoáng qua Kim Tượng Đế, lập tức giải thích: “Những người duy nhất trong đạo môn có thể xuống núi hành tẩu, giảng đạo thu đồ, đều được gọi là chân nhân. Khi chân nhân xuất hiện trong môn phái thì phải làm đại lễ, thông cáo khắp thiên hạ”

Kim Tượng Đế cái hiểu cái không, không biết dạng người gì mới có thể xưng là chân nhân, nhưng chân nhân thì nhất định là rất lợi hại.

Đột nhiên trên bầu trời truyền tới một tiếng hổ gầm, chỉ thấy một con mãnh hổ chạy trên mây, trên lưng của nó có một đạo nhân tướng mạo uy nghiêm, mặc đạo bào màu màu trắng sáng, tay cầm Long Hồ như ý, chân đi

giày đen viền vàng. Chỉ trong nháy mắt đã hạ xuống quảng trường Huyền Thiên môn, đạo nhân trẻ tuổi xua đuổi thiếu nữ khi này vội vàng chạy lại nghênh tiếp. Cùng lúc đó cũng có một người cũng chạy tới, đó là thiếu nữ tay cầm Kim Xà.

Lúc nàng chạy tới bên cạnh đạo nhân cười hổ thì y đã đưa dây thừng giao cho đạo đồng, đang muốn cùng đạo nhân trẻ tuổi đi vào trong môn.

Thiếu nữ chạy đến phía sau y, vừa muốn gọi lớn thì lại sợ quấy nhiễu đến đối phương nên khiếp nhược nói: “Chân nhân...”

“Grào...”

Mãnh hổ đang được đạo đồng dắt đi đột nhiên phát ra một tiếng gầm giận dữ, thiếu nữ vừa chạy tới hô lên một tiếng “Chân nhân” lập tức bị kinh hãi ngã xuống đất, một con tiểu Kim Xà lăn trên nền đất. Chân nhân được thiếu nữ gọi chỉ quay đầu liếc mắt, khẽ vỗ mãnh hổ sau đó tiến vào trong Huyền Thiên môn.

Còn đạo nhân trẻ tuổi thì liếc mắt về phía sau, ánh mắt như đao.

Thiếu nữ vội bò lên, muốn giải thích nhưng không ai để ý tới nàng, những đạo đồng kia căn bản là không thèm nhìn nàng, ngoài trừ đạo đồng dẫn mãnh hổ đi vào thì những người khác vẫn lẳng lặng đứng đấy, không hề chớp mắt.

Khi thiếu nữ đứng dậy, chậm rãi bước tới gốc cây xa xa thì đạo nhân trẻ tuổi đã đi ra, mặt mũi tràn đầy lửa giận, ánh mắt lợi hại nhìn thiếu nữ. Thiếu nữ kinh hoàng, nhất thời chẳng biết làm sao. Đúng lúc này trên bầu trời xuất hiện một vị đạo cô bước đi trên mây, bên cạnh có một nữ đồng như phấn điêu ngọc trác, tay nâng bình ngọc.

Đạo nhân đang đi tới phía thiếu nữ vội chạy tới nghênh tiếp, thiếu nữ cũng tương tự bước lên vài bước, ánh mắt nóng bỏng nhìn đạo cô, còn chưa

tới gần thì đã nghe đạo cô nói: “Huyền Thiên môn quả nhiên bất phạm, trước cửa còn có đại yêu đã biến hóa lắng nghe đại đạo”

Nàng cũng không dừng chân, cũng không liếc nhìn thiếu nữ, nữ đạo đồng đi cạnh đạo cô, khi nàng nói chuyện cũng không liếc mắt một cái, mặt cũng không có biểu lộ gì chỉ đi lướt qua người thiếu nữ.

“Ha ha đã khiến người chê cười rồi, bất quá là vài con dã yêu vọng tưởng trèo cao, đuổi cũng không đi, không hiểu lễ nghĩa, nào có tư cách lắng nghe đại đạo” Đạo nhân trẻ tuổi vừa nghiêng người dẫn đường vừa nói.

Đạo cô khẽ cười, không nói thêm lời nào nữa.

Kim Tượng Đế đã sớm trốn biệt dưới gốc cây, lỗ tai hẳn rất thính cho nên nghe được rất rõ ràng cuộc đối thoại của họ, mặc dù không phải nói hẳn nhưng trong lòng hẳn vẫn cảm thấy khó chịu. Thiếu nữ thất lạc quay lại, trên trời lại có người đến, thiếu nữ lại chạy ra nghênh tiếp, vẻ mặt nóng bỏng mong chờ chân nhân thu mình làm đồ đệ, đối phương vẫn vậy, chỉ liếc mắt qua rồi coi như là cỏ cây trong núi, không đáng quan tâm.

Đại thọ của tổ sư gia Huyền Thiên Môn hiển nhiên có ảnh hưởng rất lớn, không ngừng có người đến chúc thọ, kéo dài không ngớt, thiếu nữ chưa hề quay trở lại dưới cây, mới trở vào thì trên trời lại có một người đến. Nghênh đón cả đám người nhưng phần lớn là còn chưa nói xong thì đối phương đã lướt qua. Ngẫu nhiên có người dừng lại nhìn nàng thì cuối cùng cũng nói một câu: “Không thu yêu tộc”

Trước cửa Huyền Thiên Môn phi thường nhiệt náo nhưng thiếu nữ thì cô đơn đứng ở bên cạnh quan sát.

Cho tới lúc trời âm đạm thì mới không có người đến nữa. Thiếu nữ thì vẫn quanh quẩn trên quảng trường, ngẩng đầu nhìn bầu trời tựa hồ mong

chờ có người tới. Rồi nhìn đại môn đóng chặt của Huyền Thiên Môn, trong ánh mắt tràn ngập vẻ âm mộ.

Ngôi sao xuất hiện, ánh sáng mê ly phủ khắp thiên địa.

Kim Tượng Đế bò từ trong cây ra, tới bên cạnh thiếu nữ. Ngẩng đầu nhìn nàng, nàng vẫn không nhúc nhích ngẩng đầu nhìn vào trong Huyền Thiên môn.

Đột nhiên tường viện Huyền Thiên Môn truyền tới một tiếng kêu quái dị, Kim Tượng Đế cả kinh quay đầu nhìn lại chỉ thấy một con hầu tử màu xám, hầu tử ngồi xổm trên đầu tường. Khi Kim Tượng Đế và thiếu nữ nhìn sang thì nó lập tức nhe răng, nhếch miệng tỏ vẻ hung ác, trong miệng còn phát ra những tiếng kêu giận dữ.

Trong lòng Kim Tượng Đế xuất hiện cảm giác nguy hiểm, vừa muốn bảo thiếu nữ rời đi thì hôi hầu kia đã tung mình nhảy lên. Kim Tượng Đế lập tức quay người bỏ chạy, khí thế của con hầu tử khiến hãn hiệu được chên lệch của mình với nó. Hơn nữa hãn cảm thấy cái hôi hầu này không phải hầu tử bình thường, có lẽ nó biết pháp thuật.

Nhảy lên như gió, trên người hung hầu ẩn hiện một cỗ sát khí, thân hình trên không trung đột nhiên lóe lên rồi biến mất. Thiếu nữ cũng quay người bỏ chạy, pháp lực trên người dâng lên, chém về phía sau lưng, một đạo ác phong xuất hiện. Nàng muốn dùng cơn gió này để ngăn cản sự truy kích của hầu tử.

Tuy nhiên nàng mới cất bước thì không gian trước mặt đột nhiên trở nên nhộn nhạo, hôi hầu giống như xuyên việt không gian, đột ngột xuất hiện, tung ra một trảo, thiếu nữ trở tay không kịp, pháp lực hộ thân trước trảo của nó tựa như một tờ giấy bị xé nát vụn, thiếu nữ lăn một vòng sau đó bò dậy, trên mặt đã có mấy vết cào giống như đao cắt, máu chảy đầy mặt.

Trong mắt thiếu nữ tràn đầy sợ hãi, vừa rồi nếu chậm hơn nửa phân thì ngay cả tròng mắt của nàng cũng sẽ bị móc ra. Nàng nhìn hôi hầu ngồi cách đó không xa đang nhếch miệng nhe răng, nhìn hàm răng trắng bệch dữ tợn, nhìn móng vuốt vẫn còn vết máu, trong lòng cảm thấy kinh hãi vạn phần.

Nàng lui từng bước một về sau, còn con hôi hầu nhìn thì nhỏ gầy nhưng hung hãn dị thường kia thì bước từng bước một tới.

“Tiểu gia hỏa, Tiểu Kim, Kim Tượng Đế, mau tới, mau tới...”

Thiếu nữ không dám quay đầu, miệng hô gấp.

Nhưng khi nàng còn đang gọi tên Kim Tượng Đế thì hôi hầu đã lại nhảy lên, lao tới mặt thiếu nữ, mắt lộ hung quang. Pháp lực bắt đầu khởi động quanh người thiếu nữ, tay khê phát, một cơn cuồng phong xuất hiện, nhìn thì kinh người nhưng trước mặt hôi hầu lại mỏng như tờ giấy, không thể nào ngăn nổi, tối đa chỉ có thể khiến nó chậm hơn một chút thôi.

Thiếu nữ lại lăn tròn, lần này lăn liền vài vòng, quanh người vẫn được bọc bởi một lớp cương phong, dựa vào trực giác nàng biết hôi hầu vẫn còn đang truy kích mình. Tay vỗ vào nền đất sau đó bay lên trời, một cơn gió cũng cuốn theo nàng. Đột nhiên sau lưng nàng xuất hiện một cảm giác đau đớn đến tê tâm liệt phế, thân hình nàng uốn éo, ngã nhào trên nền đất. Sau lưng đã biến thành một vùng máu tươi đầm đìa, còn hôi hầu cách đó không xa đang nhe răng ngồi xồm, tựa như đang cười lạnh.

Trong lòng thiếu nữ cực kì sợ hãi, nàng tuyệt không thể ngờ rằng thiên tân vạn khổ để tới được nơi này lại sắp phải tiễn mệnh về Hoàng Tuyền. Nàng ngẩng đầu nhìn trời, nhìn Huyền Thiên môn, hy vọng có người ra cứu mình.

Nhưng nàng không thể biết trong một tòa tinh các của Huyền Thiên Môn, hiện giờ có hai người đang đánh cờ và có mấy người đang luận đạo. Mỗi người đều phong thần tuấn lãng, nam có nữ có. Lúc này đột nhiên có

người chỉ vào quang trường trước cửa Huyền Thiên môn cười nói: “Tiểu Hôi lại bướng bỉnh rồi”.

Lập tức có người nói: “Người đoán xem tiểu yêu này có thể chống đỡ được bao lâu”. Vừa dứt lời thiếu nữ đã ngã xuống đất không thể dậy nổi, người hỏi câu này lập tức lắc đầu.

Thiếu nữ không biết Huyền Thiên Môn đang có người quan sát mình đánh nhau với Hôi hầu, cũng không biết trong Huyền Thiên môn đang cử hành tiệc chúc thọ. Những thứ này đương nhiên Kim Tượng Đế cũng không biết, hẩn núp trong một khe đá, toàn thân pháp lực lưu chuyển, con mắt chăm chú nhìn vào hôi hầu.

Chỉ cách một cửa, như mây và bùn, mệnh như cỏ rác (Nhất môn chi cách, vân nê chi cự, mệnh như thảo giới).

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 9

Trăm Năm Ân Tu Mơ Thành Tiên

Trong thiên địa có một vùng sơn mạch, từ trên bầu trời nhìn xuống tựa như lục bình, cho nên được gọi là Lục Bình sơn mạch. Trong Lục Bình sơn mạch nơi linh khí tụ tập có một ngọn núi tựa như ghế bành, chỗ tựa lưng là một ngọn núi cao vút tận mây, bên trái là một loạt dãy núi dài như cờ, bên phải có một ngọn núi hình tròn, xanh um tươi tốt như trồng xanh.

Trên ngọn núi tựa như ghế bành, có một Đạo môn tiên phái gọi là Huyền Thiên môn, lúc này Huyền Thiên Môn đang tổ chức lễ đại thọ một trăm lễ tám tuổi của chương môn. Các môn phái giao hảo hoặc tu sĩ của tam sơn ngũ nhạc đều đến chúc thọ. Trong Huyền Thiên môn, trên một tòa tinh các có mấy người đang đứng chỉ trở, ung dung nhìn cuộc chiến sinh tử bên ngoài cửa.

Đối với bọn họ thì đây bất quá là một cuộc chiến không quá kịch liệt của những con kiến hôi. Có lẽ đối với hôi hầu thì đó cũng chẳng qua chỉ là một cuộc săn giết khá dễ dàng. Thế nhưng đối với thiếu nữ máu chảy đầy mắt đang nằm trên mặt đất thì đây lại là một lần đối diện với sinh tử.

Thiếu nữ giãy giụa trên mặt đất, lui dần về sau, trong mắt tràn đầy sợ hãi, nhưng cũng cố chấp, vẫn chăm chú nhìn vào mắt hôi hầu.

“Ha ha, chỉ là một con tiểu yêu mới biến hóa chưa luyện được đạo pháp, gặp phải tiểu hôi thì chỉ có đường chết thôi.” Trong tinh các có người cười khẽ nói.

Thiếu nữ cũng không đứng dậy mà dùng tay chân chống trên đất giã giữa lúi về phía sau, máu nàng đã ngừng chảy nhưng vẫn nhuộm đầy y phục sau lưng, nhuộm hồng cả một vùng đất xám trắng. Cũng không biết là vô ý hay cố ý mà hướng nàng lui về đúng là nơi mà Kim Tượng Đế ẩn mình, hơn nữa ngoại trừ lúc đầu nàng kinh hoàng gọi tên Kim Tượng Đế thì về sau cơ bản là cũng không kêu nữa.

Hôi hầu cũng không vội, nó đang hưởng thụ niềm vui khi thấy con mồi giã giũa.

“Vạn vật sinh linh trên thế gian, hết thảy đều đang giã giũa, bất kể chúng hay chúng ta, Thiên Địa là lò, Âm Dương là than” Có một người đang ngồi dựa trên lan can của tinh các, cảm thán nói.

Đang khi nói chuyện thì trên quảng trường trước cửa Huyền Thiên Môn, hôi hầu đã tung mình lên, trong miệng phát ra một tràng tiếng kêu hưng phấn. Nó không phát hiện trong một khe đá không xa có một đạo kim quang bắn vọt ra.

“Không tốt” Có người trong Tinh Các nhìn thấy kim quang bắn vọt ra mà không tìm lòng được vội kinh hô.

Nhưng lời y mới dứt thì kim quang đã rơi vào phần gáy của hôi hầu. Sau đó kim quang chảy dần xuống mặt đất, đó là một con Kim Xà, đang muốn chạy thì đã bị hôi hầu phần nộ nắm chặt trên tay, một tay nắm đầu, một tay nắm đuôi, muốn kéo đứt thành hai mảnh, đúng lúc này một đạo hoàng mang đã đâm vào trong mắt của nó.

Hoàng mang là một thanh đao mộc kiếm, người cầm kiếm là thiếu nữ máu dính đầy mặt.

Hôi hầu kêu lên thống khổ, hai móng muốn che lấy mắt nhưng rồi lại không dám. Nó có năm mơ cũng không ngờ, chính mình sẽ chết trong tay của một con mồi nhỏ yếu, nọc độc của rắn trên phần gáy khiến nó cảm thấy

hơi thở tử vong, trong lòng nó sợ hãi, muốn giãy giụa nhưng mắt bị đục đau trong tim khiến toàn thân nó nhũn ra, không dùng nổi một chút pháp lực nào. Kim Xà trong tay cũng trượt trên mặt đất, vô ực chạy trốn, chỉ biết giãy giụa lăn lộn. Thiếu nữ liếc mắt nhìn Huyền Thiên Môn, cầm đao mộc kiếm trong tay đâm về phía trước lần nữa, quấy mạnh một cái, sau đó buông ra, tóm lấy Kim Xà sau đó quay người phóng về phía chân núi.

Thiếu nữ chưa học qua pháp thuật bất quá nàng trời sinh đã biết thuận phong thuật, toàn lực bay về chân núi tốc độ cực nhanh, cơ hồ là rơi xuống thẳng tắp. Đối với nàng thì lúc này là lúc chạy thực mạng, nàng không biết sau lưng mình có người đuổi theo không chỉ biết phải rời Huyền Thiên môn càng xa càng tốt.

Vốn phải mất một ngày một đêm mới có thể lên trên đỉnh núi, lúc này chỉ trong khoảnh khắc cũng đã vọt tới dưới chân núi.

Nếu như lúc này trong Tinh Các còn có người thì sẽ thấy thiếu nữ máu tươi đầm lưng đang lao thẳng tắp xuống núi, cho tới khi nàng chìm vào trong dòng sông chảy xiết kia thì Huyền Thiên môn mới có người chạy tới quảng trường trước cửa, có người chạy đến bên cạnh hôi hầu đang nằm trên mặt đất run rẩy, trong hốc mắt còn có một thanh đao mộc kiếm, móc một bình nhỏ trong ngực ra, đổ một việc đan dược màu vàng cho hôi hầu ăn. Có người thì bay lên trời tìm thiếu nữ nhưng trong mắt hấn chỉ có núi xanh trùng điệp.

Có người thì chấm máu trên nền đất, lấy một con hạc giấy trong ngực ra, bôi máu lên đầu hạc giấy, mặc niệm chú pháp, thổi nhẹ một hơi, con hạc giấy kia lập tức bay lên không trung, bay thẳng tới trên dòng sông rồi dừng lại. Ngay lập tức có người bay dọc theo dòng sông, lại có người chọc tay vào nước, môi khê rung, sau đó bàn tay y tựa như hòa tan trong nước rồi đến cánh tay rồi đến người, giống như là một người tuyết dưới ánh mặt trời hóa thành một vũng nước chảy vào sông, biến mất không thấy tăm hơi.

Một lát sau, người đi dọc theo dòng sông đã trở lại, bọn họ đã tới thượng nguồn nhưng không không tìm thấy ai. Lại thêm một lúc lâu, trong nước có một người bằng nước đứng dậy, bước về phía bờ, chỉ vài bước thì từ đầu tới chân đã hóa thành thực thể, khi chân y rời sông chạm đất thì toàn thân đã thành người, quần áo không có một chút ướt át nào. Y nhìn mọi người lắc đầu tỏ vẻ không tìm được.

Thiếu nữ chẳng qua chỉ dừng lại trong sông một chút rồi đã lên bờ trong một khu rừng rậm rạp, sau đó thu liễm khí tức toàn thân rồi bắt đầu chạy trốn. Lúc còn chưa biến hóa thì nàng vẫn sinh hoạt trong rừng núi, có thể tu luyện tới lúc biến hóa thì khả năng che giấu khí tức tự nhiên là có chỗ độc đáo của mình. Sau này khi biến hóa rồi phải hành tẩu trong nhân gian, lúc nào cũng phải chú ý những đạo sĩ hàng ma trừ yêu kia cho nên đối với khả năng che giấu bản thân càng có thêm điều tâm đắc.

Máu tươi và khí tức còn lưu lại trên người cũng bị nước sông rửa sạch, nàng lên bờ rồi cũng không dám dừng lại mà chạy thẳng về một hướng bất kỳ chẳng phân biệt nổi ngày đêm cũng không sử dụng chút pháp lực nào, băng qua một ngọn núi, vượt qua mấy nhánh sông, đi tới hơn một tháng rồi mới ngừng lại.

Khi Kim Tượng Đế tỉnh lại từ trạng thái nửa bất tỉnh nửa ngủ thì đang có những giọt nước nhỏ chảy vào trán rồi từ trán chảy vào miệng. Hơi mặn, còn hơi đắng chát nữa. Khi hăn mở mắt ra chứng kiến cái cằm óng ánh của thiếu nữ, ánh mặt trời chiếu xuyên qua lá cây rơi vào trên gương mặt của nàng.

Từ góc độ của Kim Tượng Đế nhìn lên, có thể nhìn thấy dưới cái cằm xinh xắn mượt mà treo một giọt nước mắt trong suốt, đang tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Cái mũi xinh xắn của nàng khẽ động, lúc này đang phát ra từng tiếng khóc rất nhỏ, mỗi bên mắt có một giọt nước mắt óng ánh chảy từ lông mi xuống, lướt qua đôi mắt mềm mại rồi tới cằm sau đó nhỏ vào trán Kim Tượng Đế rồi chảy vào miệng hăn.

“Nàng cũng biết khóc sao” Kim Tượng Đế có chút khó tin, trong lòng hẳn, thiếu nữ luôn là người hung ác bá đạo. Bất quá nghĩ tới nàng một lòng cầu đạo, muốn bá nhập Huyền Thiên môn, trước cửa còn khẩn cầu theo chân đấng chân nhân cao cao tại thượng nói chuyện, cầu bọn họ thu mình làm đồ đệ để rồi chuốc lấy thất vọng. Đối lại là hẳn thì... Kim Tượng Đế tự nhận rằng mình không làm được.

Lòng đầy khao khát lại bị từng đạo từng đạo ánh mắt cao cao tại thượng lạnh như băng đập tắt. Cuối cùng thiếu chút nữa bị linh thú trong Huyền Thiên môn đoạt lấy tính mạng. Trong lòng Kim Tượng Đế không hiểu sao cảm thấy một chút chua xót Cảm thấy mình phải nói chút gì đó nhưng nghĩ một lát mà cũng không biết phải nói gì, thế rồi lại có một giọt nước mắt nhỏ trên trán của hẳn, hẳn thuận miệng hỏi: “Cô khóc?”

Thiếu nữ bừng tỉnh, vội lau đôi má và con mắt nói: “Vừa có cơn trùng bay vào trong mắt ta thôi.”

Kim Tượng Đế lập tức nói: “Ta nghe được tiếng khóc của cô, nước mắt của cô cũng chảy vào miệng ta rồi”

Thiếu nữ giận dữ nói: “Đã bảo là không khóc rồi, có cơn trùng bay vào mắt thôi.”

Kim Tượng Đế còn định nói thêm thì thiếu nữ đã nắm hẳn trong tay, hung ác nói: “Người còn nói nữa, ta sẽ ăn người đấy, biết chưa?” Kim Tượng Đế vội gật đầu, không dám nói thêm nữa nhưng trong lòng nghĩ rằng rõ ràng nàng đã khóc nhưng lại nói dối là không, ấn tượng về thiếu nữ hung ác bá đạo giờ có thêm cả không thành thật nữa.

Thời tiết đã vào thu, trong núi có cây Phong, lá đã chuyển sang màu đỏ, trên mặt đất đã có một lớp lá mới rụng xuống. Thiếu nữ giẫm trên phiến lá, bước chân nhẹ nhàng hơn dường như nàng đã quên hết những gì đã xảy ra trước Huyền Thiên Môn. Đi thẳng tắp về phía nam, miệng không ngớt lời.

Lúc này thì Kim Tượng Đế đã biết tên nàng, đó là một hôm khi ngồi trên một ngọn núi trọc ngắm nắng chiều, thiếu nữ đột nhiên bảo hăn gọi nàng là Thanh Y, cũng nói rằng về sau phải gọi nàng là Thanh Y cô nãi nãi. Kim Tượng Đế nghi hoặc hỏi vì sao thì nàng bảo trên đời này cô nãi nãi nhiều lắm nếu chỉ gọi không như vậy thì làm sao biết ai với ai được.

Những ngày gần đây, Kim Tượng Đế cảm thấy nàng nói rất nhiều, không ngại mồm. Hăn cũng không biết rằng mình nghe được bao nhiêu, thậm chí cả khi niệm thầm “Thái Thượng vi ngôn” cũng bị nàng quấy rầy.

Bất quá Kim Tượng Đế biết rằng nàng vẫn đang tìm một tiên môn đạo phái nữa, nói cách khác hăn lại phải nghĩ cách đào tẩu rồi, tuy lần trước không thành công nhưng hăn luôn cho rằng đó là vì trốn không đủ xa. Chỉ là thi thoảng nghĩ tới tình cảnh trước Huyền Thiên môn thì luôn tự hỏi mình vì sao khi đó mình không bỏ trốn. Thanh Y cô nãi nãi cũng từng hỏi như vậy, khi đó hăn đáp: “Tiên sư từng nói cứu người cũng là cứu mình”. Lý do này chính hăn cũng không tin bởi trước kia có thể hăn sẽ không làm những chuyện như vậy.

Đột nhiên có một hôm, nàng gặp được một đạo sĩ, Thanh Y lập tức đi theo đạo sĩ tới một ngọn núi, nhìn hăn đi vào một đạo quan. Thanh Y trốn sau một gốc cây hưng phấn thì thầm: “Huyền Thiên biệt viện, đây là đạo quan của Huyền Thiên Môn, bên trong nhất định có pháp quyết tu luyện”

Kim Tượng Đế nghĩ thầm chẳng lẽ nàng còn định đi bái sư nữa sao.

Nhưng khi suy nghĩ đó mới xuất hiện thì Thanh Y đã nhẹ nhàng nhưng gấp gáp nói: “Đạo sĩ ở đây nhất định không có pháp lực cao cường, chúng ta đi vào, trộm một quyển pháp quyết tu luyện ra, sau đó tìm một sơn cốc linh khí dồi dào tu luyện, mấy trăm năm sau là có thể thành tiên rồi”

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 10

Chọn Sách Lấy Kiểm Lựa Chọn Trong Một Ý Niệm

Ngọn núi này cũng không cao, cũng không phải nơi có linh khí đậm nhất. Đạo quan trên núi cũng không lớn, so với Huyền Thiên môn thì kém xa vạn dặm. Bất quá tòa đạo quan này giữa núi rừng lại sinh ra một cảm giác thanh tĩnh, trong đám đại thụ che trời, lộ ra một góc mái nhà, nếu như Thanh Y không theo chân đạo sĩ kia thì cho dù là đi khắp chân núi cũng không thể nào phát hiện ra được.

Cũng có thể coi như là ngày đó Kim Tượng Đế đã cứu Thanh Y một mạng nhưng dải ngộ tựa hồ như vẫn không thay đổi lên. Hiện giờ vẫn cứ phải dùng miệng ngậm đuôi hóa làm một cái thủ trạc màu vàng cuộn trên cổ tay trắng nõn. Ngửi mùi thơm nhàn nhạt, mắt thấy Thanh Y tỏ ra hưng phấn Kim Tượng Đế lập tức biết rõ nàng vẫn nhớ mỗi thù trước cửa Huyền Thiên môn. Trong lòng thầm ghi nhớ rằng nữ tử yếu ớt linh động nhỏ bé này chẳng những hung ác, bá đạo, không thành thật, nói nhiều còn thù dai nữa.

Thanh Y dạo một vòng quanh Huyền Thiên biệt viện sau đó quyết định đi vào từ một góc u tĩnh. Nàng bò lên một cây đại thụ, có thể nhìn thấy rõ ràng cách cục trong đạo quan. Nàng duỗi dài cái cổ thanh tú, dưới ánh trăng càng thêm trắng nõn. Chỉ nghe nàng nhẹ giọng nói: “Đạo quan bình thường đều có một chỗ tàng kinh thư, bọn họ canh gác đạo thư cực nghiêm, nhất định sẽ là trung tâm của đạo quan.” Nói rồi nàng chỉ một một tòa lầu đứng độc lập chính giữa đạo quan nói: “Cái tòa lầu kia ở trung tâm, lại đứng độc lập không có điểm tựa, nhất định là nơi tàng kinh”

Kim Tượng Đế vội nói: “Nơi tàng kinh này nhất định có người trông coi, chỉ e còn chưa kịp vào đã bị người ta hàng yêu trừ ma rồi.” Hấn sợ Thanh Y thân hãm hiểm cảnh thì mình cũng không tránh thoát được nên vội vã nhắc nhở. Thiếu nữ hơi ngẫm nghĩ một chút rồi cười nói: “Ta khắc có biện pháp”

Dứt lời đã bay lên hạ xuống trong đạo quan.

Trên bầu trời ánh trăng sáng như ban ngày, thật không phải là một cơ hội tốt để trộm cắp. Bất quá đối với người có tu vị thì vô luận đêm có tối như thế nào cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Huyền thiên biệt viện này bất luận là cách cục hay người tu hành đều kém xa Huyền Thiên môn trên ngọn núi tựa như ghế bành, tại đó có linh khí nồng đậm, còn có người chỉ điểm hành, còn có thể nghe đạo. Tại đây chỉ có thể tự mình tu luyện, một năm có thể đi Huyền Thiên môn nghe giảng đạo một lần đã là khá lắm rồi. Cho nên tòa đạo quan này cũng không có mấy người tu hành cao mình, chủ yếu là canh chừng đạo quán, thay mặt Huyền Thiên môn tuyển đệ tử có tư chất.

Thanh Y nói có vẻ nhẹ nhàng nhưng hành động cực kỳ cẩn thận, tiến vào đạo quan từ chỗ góc tối dưới bóng cây, vào được rồi cũng chỉ dám đi sát chân tường, mỗi một lần tiến bước là phải quan sát hết sức cẩn thận trong một chốc rồi sau đó chạy qua thật nhanh. Kim Tượng Đế có thể khẳng định việc nàng đi ăn trộm hẳn không phải là một hai lần, hơn nữa rất quen thuộc với các con đường nhỏ trong viện, nói cách khác, là nàng không phải tiến vào một cách khinh xuất.

Tu hành không đến một cảnh giới nhất định thì không thể Tích Cốc, còn phải ăn ngũ cốc hoa màu trong thiên địa để bổ sung linh khí trong cơ thể, cho nên bình thường đạo quán nhỏ như vậy đều có kho củi. Lúc này Thanh Y cũng đã ẩn vào trong một phòng đặt củi khô.

“Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Tá Pháp, hỏa!... Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Tá Pháp, Hỏa... Thiên Địa Vô Cực, ... Hỏa...”

Kim Tượng Đế nghe thấy Thanh Y nhỏ giọng niệm chú pháp, tay bắt thủ quyết biến ảo tạo thế, nghĩ thầm chẳng lẽ đây là pháp thuật sao, tại sao lại phiền toái vậy còn chậm nữa. Thanh Y niệm một lần rồi lại một lần nhưng không có chút lửa nào xuất hiện.

“Kỳ quá, tại sao lại không được, ta đã học xong rồi mà” Thanh Y cau mày thì thào tự hỏi.

“Nhất định là người khẩn trương quá, lúc nào ta dùng lực cũng đều phải tinh tâm ngưng khí mới được” Kim Tượng Đế khẽ nhắc.

Thanh Y ngừng một chút rồi nhắm mắt lại, bắt thủ quyết, nhẹ giọng nói: “Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Tá Pháp, hỏa!” Chữ hỏa mới rời miệng thì đầu ngón trỏ của nàng lập tức xuất hiện một đạo hỏa diễm màu hồng, hỏa diễm lớn như ngọn lửa đèn. Mặt nàng lập tức trở nên hơn hờ.

Kim Tượng Đế trong lòng kinh hãi không nghĩ rằng Thanh Y lại có thể gọi ra hỏa diễm được, hẳn cảm nhận được âm thanh khi niệm chú không hề vội vàng, xao động, hơn nữa thủ thế cũng không cầu nhanh, cuối cùng hỏa diễm xuất hiện. Hắn nhìn đạo hỏa diễm, trong lòng hưng phấn mặc niệm: “Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Tá Pháp, hỏa!”. Tuy nghĩ đến việc sau khi đọc xong, trong miệng có thể phun ra hỏa diễm nhưng không có kỳ tích nào xuất hiện thì hẳn cũng không thèm để ý, chỉ mong mình học xong một chú ngữ đạo pháp rồi đợi sau này biến hóa, phối hợp với bắt thủ quyết thì nhất định sẽ làm tốt hơn nàng.

Thanh Y đặt đạo hỏa diễm vào củi khô, chỉ chốc lát sau, củi khô cũng đã bốc khói rồi nhanh chóng bốc cháy.

Nàng lập tức lùi khỏi phòng chứa củi, lặn tới bên cạnh tảng thư lâu. Chỉ trong chốc lát, ánh lửa của kho củi đã ngập trời, đột nhiên có người hô:

“Không ổn rồi, đi lấy nước, đi lấy nước”

Thanh âm này trong ban đêm yên tĩnh càng vang dội hơn, lập tức trong các lầu lao ra mấy vị đạo nhân trong đó đạo nhân trong Tầng kinh lầu lao ra sớm nhất. Nhưng Thanh Y chưa kịp cao hứng thì đạo sĩ kia đã phiêu hốt trở về, chui vào Tầng Kinh lầu không trở ra nữa. Lần này chẳng những Thanh Y nóng nảy mà cả Kim Tượng Đế cũng gấp gáp, pháp quyết tu luyện ngay trước mắt mà sắp sửa chạy mất.

Thanh Y đột nhiên thấp giọng nói: “Người dụ hẩn rồi đi”

Kim Tượng Đế kinh hãi vội vàng nói: “Pháp lực của ta thấp kém, dẫn dụ kiểu gì”

“Đạo sĩ kia có lòng nghi ngờ rất lớn, nhất định là cảm thấy lửa cháy là do người gây nên, mục đích là để dẫn hẩn ra ngoài, người có thấy cái chuông đồng treo trước cửa kia không, chỉ cần yêu tới gần thì chuông sẽ kêu, người chỉ cần đi qua chỗ đó một chút rồi chạy về phía chân núi, tất nhiên hẩn sẽ không đuổi xa mà nhanh chóng trở về nhưng trong khoảng thời gian này cũng đủ cho ta trộm đi hơn mười bản pháp quyết tu luyện rồi, đến lúc đó sẽ cho người vài bản”

Kim Tượng Đế nghe thấy được chia pháp quyết thì trong lòng đại động, hơn nữa hẩn rất tin vào tốc độ của mình.

“Vậy thì tốt, bất quá cô nhất định phải chia pháp quyết tu luyện cho ta đây” Trong lòng hẩn thì Thanh Y là một người không thành thật, lời nói ra không đáng tin, nhưng mệnh đang trong tay người, lại không chịu nổi sự hấp dẫn của pháp quyết nên đành đáp ứng.

Kim Tượng Đế trườn từ lòng bàn tay nàng xuống mặt đất, vẫn còn lo lắng quay đầu liếc nhìn Thanh Y, chỉ thấy Thanh Y nói khẽ: “Ta nhất định sẽ chia cho người pháp quyết tu luyện. Nhanh lên, tiếng chuông vừa vang lên thì chạy về phía chân núi, đến lúc đó ta sẽ tìm người”

Trên trời ánh trăng treo cao, hình ảnh một con Kim Xà trường trên mặt đất trước một ngôi lầu trong đạo quan hiện lên rõ mồn một.

“Đinh, đinh, đinh, đinh, ...” Một cái chuông đồng trên cổng và sân rung lên kịch liệt, một chuỗi tiếng chuông vang lên âm ã. Khi tiếng chuông vang lên, trong chớp mắt trên bậc thang trước cửa có một đạo kim quang bắn vọt ra. Một đạo nhân ảnh từ trong lầu lao ra quát: “Yêu nghiệt, chạy đâu cho thoát”.

Kim Xà dưới ánh trăng kéo dài tựa như một sợi dây màu vàng, sau lưng có một đạo sĩ áo bào xanh tướng mạo gầy gò theo sát. Kim Xà rơi vào nóc nhà lại phóng vọt lên lần nữa, rơi vào trên tường viện rồi chui vào trong rừng cây.

Bên này khi đạo sĩ đuổi đến nóc nhà thì Thanh Y đã chạy từ trong bóng tối ra, lao vào trong phòng, bỏ qua âm thanh kịch liệt khi chuông đồng rung lên. Khi xông vào trong lầu, mắt nàng tối sầm lại, ánh mắt của nàng quét qua, không để ý bất cứ thứ gì chỉ tập trung vào một giá sách cực lớn đặt ở chính giữa, nàng vội vàng chạy tới.

Chỉ thấy giá sách phân thành từng ngăn từng ngăn, mỗi ngăn đều đặt đầy sách vô cùng chình tể. Ánh mắt rơi vào ngăn thứ nhất thấy một chữ “độn”, chỉ liếc qua Thanh Y cũng biết tất cả đều là độn thuật, các cuốn sách xếp đầy ngăn ghi lần lượt: “Hỏa độn thuật, thủy độn thuật, mộc độn thuật, phong độn thuật, kim độn thuật, lôi độn thuật, thổ độn thuật, ...” Thanh Y tranh thủ nhét một quyển phong độn thuật vào trong ngực. Vừa nhét vừa mắt đảo không ngừng, nàng tới đây chủ yếu là để tìm pháp quyết tu luyện thể nhưng sách nhiều tới mức hoa hết cả mắt, trên một nhãn có chữ trận rồi tới một loạt sách về trận pháp, Thanh Y chẳng biết sách nào là tốt nên cầm bừa một vài quyển.

Lại có một ngăn có nhãn “pháp” rồi tới một loạt sách pháp thuật, tim nàng đập rộn lên, thầm nghĩ Huyền Thiên môn này giàu quá, một cái biệt

viện nho nhỏ mà có nhiều đạo thư như vậy. Không nghĩ ngại nhiều nữa nàng lôi ra vài quyển ôm trên tay, sách có rơi trên nền đất cũng chẳng thèm nhặt mà giẫm mạnh lên, bước qua.

Lại tới một ngăn có chữ “tĩnh” rồi lại một loạt sách, nàng cũng lại chẳng biết là gì, chỉ biết là đồ tốt nên mới để ở đây, ngay lập tức lại móc ra ôm trên tay.

Đi tiếp nàng lại gặp một ngăn có chữ “chú”, một ngăn có chữ “bảo”, một ngăn có chữ “kinh”, mỗi ngăn Thanh Y đều cầm một vài bản, đi hết một vòng thì trong ngực đã có cả đống sách, cũng may nàng đã tìm được pháp quyết tu luyện trong ngăn “kinh”, nàng cơ hồ cầm tất cả sách trong ngăn đó đi. Sách trong ngực đã cao đến cằm. Quay đầu nhìn lại giá sách trong mắt vẫn có chút không nỡ, nhưng nàng cũng biết nếu không đi thì sẽ không kịp mất. Vội vã đi ra ngoài cửa nhưng lúc sắp ra ngoài thì phát hiện trong tĩnh thất bên cạnh có một chiếc bồ đoàn trên đó có một cuốn sách đang mở hiển nhiên là có người đang đọc. Trên tường có treo một thanh kiếm có vỏ xanh, trong lòng nàng khẽ động.

Vội buông chõng sách xuống, chạy vào trong tĩnh thất, tới bên bồ đoàn, cũng chẳng buồn nhìn, nhảy lên tường nhặt thanh kiếm xuống.

Trong lòng nàng tim đập bang bang, giữa đầu, tay nhỏ như ngọc chộp tới vỏ kiếm. Trong lòng nàng nghĩ, có những đạo thư này thì không cần bá nhập Đạo Môn nữa, chỉ cần tìm một nơi bí ẩn, an an ổn ổn tu hành là tốt rồi.

Ngay khi ngón tay chạm tới vỏ kiếm thì trong lòng nàng đột nhiên xuất hiện cảm giác nguy hiểm. Muốn rút tay về thì đã không kịp, trong tai vang lên một tiếng ngân cao vút, một luồng sát ý tràn từ tay nàng vào trong tim, đôi mắt nàng phản chiếu một đạo bạch quang tựa như dải lụa đang chém xuống.

Trong lòng nàng hoảng hốt, nàng không ngờ đạo sĩ kia đã tế luyện pháp
kiếm tới trình độ có thể tự nhảy khỏi vỏ trảm yêu rồi.

Nhất niệm sinh tử.

KIẾM CHỮNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 11

Vạn Dặm Gió Tuyết Cầu Điểm Hóa

Thanh Y nhìn thấy thanh kiếm treo trên tường, nhất thời tâm động, muốn trộm nó mang đi nhưng nào biết lại có đạo sĩ tế pháp kiếm. Ngón tay mới chạm đến vỏ kiếm, kiếm đã xuất vỏ chém về phía nàng, một luồng sát khí mãnh liệt công kích thẳng vào tâm trí nàng.

Trong sát na đó, nàng vội quay người bỏ chạy ra ngoài nhưng thân thể mới quay lại thì kiếm đã chém xuống vai khiến nàng lão đảo, thiếu chút nữa đã ngã nhào. Vội vàng bỏ chạy, đầu còn không dám quay lại thì tâm sức nào để nhật đạo thư. Lao ra khỏi phòng thì nàng vẫn thấy kho củi xa xa vẫn đang cháy hừng hực nhưng nàng không dám đi theo đường cũ sợ gặp phải đạo sĩ khi nãy vội quay người chạy về phía sau, nhảy qua tường, chui vào trong rừng rậm.

Ngay khi nàng mới bay qua tường thì phía trước cửa đạo sĩ gậy đã quay về sắc mặt giận dữ, từng bước từng bước đạp trong hư không, tốc độ cực nhanh.

Gã nhảy vào trong Tàng Kinh Lô sau đó lao ra, trong tay đã có thêm một thanh kiếm vỏ xanh. Tung người lên nóc nhà, rút kiếm ra, dựng thẳng trước mặt, tập trung tư tưởng, nhắm chặt hai mắt. Trong chốc lát, đôi mắt đột nhiên bật mở, hai mắt bắn ra hào quang tựa như thực chất, trong miệng phun ra một luồng linh khí tươi lên thân kiếm, kiếm lập tức kêu lên những tiếng ông ông rồi được bao phủ một tầng ánh sáng màu xanh. Chỉ

thấy gã ném kiếm lên bầu trời, kiếm xoay một vòng trên đỉnh đầu rồi đâm thẳng về hướng Thanh Y thoát đi.

Còn đạo nhân gầy thì tay bắt kiếm chỉ đứng yên trên nóc nhà, hai mắt nhắm nghiền. Chỉ trong chốc lát, hai mắt gã mở ra, cười lạnh một tiếng đập không bay về phía phi kiếm đâm tới. Xuyên qua một vùng rừng rậm đi vào trước một cái cây chỉ thấy chuôi kiếm đâm thật sâu vào một thân cây, trên cây treo một cái áo dính máu, kiếm đã đâm vào cái áo này rồi dính lại trên cây.

Mặt mũi đạo nhân tràn đầy nộ khí, rút kiếm ra, bay lên ngọn cây, đứng trên ngọn dõi mắt nhìn, chỉ thấy màu xanh bát ngát, tiếng côn trùng vang lên bên tai không ngớt.

Khi Kim Tượng Đế nhìn thấy Thanh Y thì vô cùng hoảng sợ, chỉ thấy sắc mặt nàng tái nhợt, tóc tai bù xù, dùng một tấm vải màu lá xanh che ngực, lộ ra vùng bụng bằng phẳng, vòng eo nhỏ nhắn xinh xắn. Còn phía dưới quần vốn dài tới gót chân lại bị xé mất một đoạn lộ ra cặp chân trắng như ngọc, tấm vải trên ngực hiển nhiên là bị xé ra từ chỗ đó.

“Tại sao lại như vậy?” Kim Tượng Đế chui ra từ trong khe đá, vội vã hỏi “Đạo sĩ kia lưu lại một thanh kiếm trong phòng, thiếu chút nữa đã lấy mạng của cô nãi nãi rồi” Thanh Y hơi giận nói.

“Thế có trộm được chưa” Kim Tượng Đế khẩn trương hỏi.

Thanh Y trừng hai mắt cả giận nói: “Người không thấy ta đã ra như vậy rồi còn hỏi ta đã trộm được chưa sao?”

Kim Tượng Đế lập tức câm miệng, trong lòng thầm nghĩ: “Người rõ ràng là vẫn vô sự còn gì? Ta phụ trách việc dẫn hãn ra, người phụ trách việc trộm sách, ta không hỏi điều này thì còn hỏi điều gì nữa.”

Thanh Y đột nhiên xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy một vết thương chạy từ đầu vai cho tới lưng, sâu thấy xương. Nàng cởi bỏ tấm vải bó ngực, Kim Tượng Đế đột nhiên xuất hiện suy nghĩ muốn xem trước ngực nàng trắng như thế nào. Nhưng này không quay người lại mà nằm sấp trên đám lá khô nói: “Kiếm của đạo sĩ dùng được vật để tế luyện nên vết thương của ta không thể nào khép lại được, người dùng độc của mình giải hết được vật đi.”

Kim Tượng Đế nào dám không nghe, lên tiếng đáp vâng rồi bò từ bắp chân nàng lên, trườn qua eo tới lưng. Hắn chỉ cảm thấy làn da Thanh Y bóng loáng như ngọc, đi nhanh thậm chí có cảm giác như đang trườn trên nền đất. Trên người còn có cảm giác ấm áp, từ làn da còn truyền tới một mùi thơm nhàn nhạt.

Đột nhiên hắn phát hiện Thanh Y vẫn có chút khác biệt với nữ tử nhân loại, trong nhân gian bất luận là ai hắn cũng có thể nhìn thấy lỗ chân lông nhưng Thanh Y thì không có. Đi tới tấm lưng mảnh khảnh kia thì hắn cũng không dám nghĩ nhiều nữa mà tập trung tinh thần phun nọc độc trong cơ thể ra. Hắn nghe thấy tiếng Thanh Y “hừ” khẽ, không biết là nàng thống khổ hay thoải mái, hắn dừng lại một chút nhưng không thấy nàng nói gì đành tiếp tục phun nọc độc lên trên miệng vết thương.

Gió thu mát lạnh, mặt trời đã không còn chói chang nữa. Giữa một rừng cây phong đỏ như lửa có một thiếu nữ cởi trần nằm trên đám lá khô, trên lưng mình là một con Tiểu Kim Xà. Mặt nàng ửng đỏ, tóc đen rủ xuống đất, eo nhỏ trơn bóng, hai tay cần thận giữ miếng vải xanh trước ngực, khuỷu tay chống trên nền đất, từ trước mặt nhìn lại không thấy một chút khiêu gợi nào trước ngực nàng.

Một trận gió thổi tới, thổi lá đỏ bay đầy trời.

Ba ngày trôi qua, vết thương trên lưng Thanh Y đã đỡ rồi, trong ba ngày qua nàng hái trùng ti (tơ của côn trùng) và một loại lá cây vô danh nào đó

dệt thành một chiếc váy màu xanh. Kim Tượng Đế biết nàng vẫn trộm được hai quyển đạo thư, hẳn muốn xem nhưng nàng lại không cho, điều này khiến Kim Tượng Đế rất giận, trong lòng mắng nàng là kẻ lừa đảo. Hắn quyết định phải rời khỏi nữ tử hung ác bá đạo này.

Thu qua đông tới.

Từ lá phong đỏ như máu đến tuyết nhuộm trắng núi xanh mà Kim Tượng Đế vẫn không trốn thoát được. Không phải hắn không trốn mà là trốn không thoát, mỗi lần trốn qua được vài ngọn núi thì lại bị bắt.

Trên trời tuyết bay tán loạn, liên miên không dứt.

Kim Tượng Đế cuộn trong sơn động nhìn Thanh Y phiêu theo gió tuyết bên ngoài mà lòng đầy hâm mộ. Hắn biết nàng đang luyện Phong Động Thuật, hơn nữa động thuật này hẳn cũng lén xem qua, so với “Thái Thượng Vi Ngôn” thì Phong Động Thuật đơn giản hơn nhiều, chỉ nhìn một lần là hẳn đã hiểu nó nói cái gì tuy nhiên hiểu là một chuyện, Thanh Y có thể luyện thành Phong Động Thuật nhưng hắn thì lại không luyện được. Về một quyển sách khác là Huyền Thiên Cương Khí, Thanh Y cũng cho hắn đọc, đọc rồi hắn cũng hiểu nhưng cũng không thể tu luyện được.

Một cơn gió thổi vào sơn động, gió từ trên không cuốn tới sau đó có một thiếu nữ áo xanh hiện ra trong gió.

“Hì hì, Phong Động Thuật này cũng không tệ, đáng tiếc chỉ là phần cơ bản nếu cao thâm hơn một chút thì... một động có thể đi ngàn dặm rồi” Thanh Y nhìn thoáng qua ánh mắt hâm mộ của Kim Tượng Đế cao hứng nói: “Người thật có phúc, chờ người biến hóa rồi thì đã có pháp quyết tu luyện, không giống ta phải tìm kiếm khắp nơi.

“Tại sao phải biến hóa rồi mới có thể tu luyện pháp quyết?” Kim Tượng Đế hỏi.

“Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, đây là pháp quyết tu hành của nhân loại, đương nhiên phải biến hóa rồi thì mới tu luyện được” Thanh Y đáp “Nhưng bây giờ ta cũng có thể thu nạp linh khí, tu luyện pháp quyết cũng là thu nạp linh khí mà” Kim Tượng Đế tranh luận “Ha ha, khác hoàn toàn đấy, người có thấy sau khi linh khí tiến vào trong cơ thể thì giống như bị một thứ gì đó chặn lại. Sau đó phần lớn linh khí tán lại vào thiên địa, chỉ có một ít linh khí được giữ lại không?” Thanh Y hỏi.

Kim Tượng Đế vội gật đầu nói: “Có, có một ngọn núi tuyết chặn linh khí ta thu vào cơ thể chỉ có một ít dưới núi tuyết là được giữ lại rồi dần dần hóa thành một con suối nhỏ”

“Đúng rồi, sau khi mỗi yêu tộc khai linh thì sẽ gặp tình huống này, hơn nữa mỗi trường hợp ngăn trở linh khí lại không giống nhau, ví dụ người là núi tuyết, ta là biển xanh, Đạo Môn gọi thứ này là hoành cốt. Sau khi luyện hóa hoành cốt thì mới có thể biến hóa trường thành được”

Kim Tượng Đế trong lòng hỗn loạn thầm nghĩ: “Một ngọn núi tuyết lớn như vậy thì lúc nào mới có thể luyện hóa được, chẳng lẽ cần tới mấy trăm năm sao?”

Dường như Thanh Y đoán được điều mà Kim Tượng Đế suy nghĩ nên nói: “Cũng không nhất thiết phải do mình luyện hóa, còn có thể nhờ cao nhân làm phép”

“Cao nhân làm phép? Cao nhân nào có thể làm phép được?” trong lòng Kim Tượng Đế kinh hỉ như vén mây đen ra gặp được trăng sáng vậy.

“Ít nhất là chân nhân trở lên, hơn nữa còn phải là chân nhân của Thái Thanh nhất mạch”

“Cái gì là Thái Thanh nhất mạch, chân nhân còn có nhiều loại sao?” Kim Tượng Đế nghi ngờ hỏi, cứ từ chân nhân trở lên là có thể điểm hóa thì

đã rất khó khăn rồi nhưng còn Thái cái gì Thanh nữa, điều kiện quá hà khắc rồi.

“Chân nhân đương nhiên cũng có nhiều loại, người còn chưa biết cái gì là chân nhân đâu. Ta nói cho mà nghe, chân nhân là người có thể đưa cam lộ từ Cửu Thiên vào trong Tử Phủ, có thể dẫn động lực lượng của thiên địa để làm phép thì được gọi là chân nhân. Sau khi trở thành chân nhân tu hành tiếp thì sẽ kết pháp tượng, người trong Đạo Môn đều tu pháp tượng của ba vị thiên tôn là Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh, Thái Thanh nhất mạch để ám chỉ những người tu luyện Thái Thanh pháp tượng” Thanh Y đứng trong sơn động thô ráp, ra sức giảng giải.

Kim Tượng Đế thầm nghĩ nhiều vậy sao, chân nhân đã khó gặp rồi, giờ còn muốn Thái Thanh chân nhân mới được, xem ra chỉ có thể dựa vào chính mình luyện hóa hoành cốt hình núi tuyết rồi.

Thanh Y đột nhiên cười khẽ nói: “Ta biết một người thông thạo làm phép hoành cốt đấy”

“Ai?” Kim Tượng Đế vội hỏi “Sư đà lĩnh, Di Sơn Đại Vương” Thanh Y chậm rãi nói.

“Tốt tốt, hẩn ở chỗ nào, chúng ta đi tìm hẩn” Kim Tượng Đế vội nói, hẩn cũng không hỏi đó là ai.

Thanh Y nhoen miệng cười nói: “Ta chỉ nghe nói vị Di Sơn Đại Vương này thường xuyên làm phép hoành cốt cho tiểu yêu nhưng tiểu yêu bị điểm hóa đều trở thành thuộc hạ của y, nghe lệnh y. Người chấp nhận như vậy sao?”

Kim Tượng Đế trầm mặc một hồi nói: “Ta nguyện ý”

“Còn có một điều nữa đó là tiểu yêu được hẩn làm phép biến hóa cũng không viên mãn! Người cũng chấp nhận sao?”

“Không thể viên mãn là sao?”

“Thì biến hóa xong vẫn còn một chút đặc thù của nguyên thân” Thanh Y cười dịu dàng cúi đầu nhìn Kim Tượng Đế.

Kim Tượng Đế trầm mặc lần nữa, một lát sau hỏi: “Có ảnh hưởng tới tu hành sau này không?”

“Vậy thì phải xem vận khí của người rồi, vận khí tốt thì không có ảnh hưởng gì, vận khí xấu thì sẽ có, nhưng dù có ảnh hưởng cũng vẫn có thể tu luyện pháp quyết. Hơn nữa nguyên thân còn sót lại cũng có thể để sau này luyện hóa”

“Tốt, chúng ta đi tìm Di Sơn Đại Vương” Kim Tượng Đế lập tức đáp ứng.

“Hi hi, là người đi, ta không đi, người đi về phía tây, chừng ba vạn dặm là tới được Sư Đà Lĩnh rồi” Thanh Y cười hi hi nói.

Kim Tượng Đế ngửa đầu, cả buổi cũng không nói nổi một lời. Trườn trên mặt đất rồi nhìn tuyết rơi đầy trời bên ngoài rồi đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Đi về phía tây, ước chừng ba vạn dặm sao?”

“Đúng vậy, chỉ khoảng ba vạn dặm là tới thôi” Thanh Y nói.

“Vậy được, ta tự đi, người có thể bỏ sợi vải xanh buộc trên người ta xuống được không?” Kim Tượng Đế nói ra.

“Vải xanh không cần giải nữa, người đi đi” Thanh Y cười khanh khách Kim Tượng Đế không nói gì nữa, đi ra cửa động nhìn bầu trời tối tăm, nhìn tuyết bay trong gió, giống như con đường phía trước của mình, trong lòng hít một hơi sâu, thầm nghĩ: “Ba vạn dặm trong gió tuyết, coi như là con đường biến hóa của ta”

Một đạo kim quang bắn vào trong gió tuyết, xuyên thấu gió lạnh, hạ xuống trên mặt tuyết rồi biến thành một con Kim Xà, chạy cực nhanh, trong nháy mắt đã biến mất trong gió tuyết.

Bên ngoài sơn động, trong gió tuyết có một thiếu nữ áo xanh lặng im đứng đó, dùng tay hất mái tóc đen đang phủ xuống ngực nhìn về phía Kim Xà biến mất.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 12

Đằng Vân Giá Vụ Nhìn Núi Nhỏ

Phong tuyết dài đằng đẵng, hàn ý lạnh thấu xương, trước mắt là một màu trắng lạnh lẽo, nước sông đông kết, cây cối trong núi bị tuyết đè gãy, những cây băng trụ tựa lưu ly nằm ở khắp nơi.

Thân thể Kim Tượng Đế vốn đã sớm nóng lạnh bất xâm nhưng chẳng hiểu vì sao lúc này hắn vẫn thấy mát lạnh, trong lòng có cảm giác khó chịu. Thầm nghĩ mau rời khỏi sơn cốc, chạy trên mặt tuyết trông tựa như một đạo kim quang có sinh mệnh vậy.

Trong nháy mắt hắn đã đi qua một ngọn núi, lúc này hắn không nhận được, quay đầu lại, đương nhiên là cách một ngọn núi thì không thể thấy sơn cốc nơi Thanh Y đứng. Trong lòng hắn oán hận nghĩ: “Ta đã cứu cô vài lần, còn mạo hiểm tính mạng giúp cô trộm đạo thư...” Nghĩ tới đây liền chui vào trong rừng băng biển tuyết.

Hắn đi một hơi qua mười ngọn núi, không dừng lại một chút nào, chỉ hy vọng có thể sớm vượt qua ba vạn dặm đường tuyết này để đến được Sư Đà Lĩnh gặp Di Sơn Đại Vương, sau đó cầu y điểm hóa. Trong lòng nghĩ sau khi biến hóa nhất định phải tìm pháp quyết tu luyện rồi trở về tìm nàng so xem ai lợi hại hơn, xem nàng còn dám hơi chút là dọa ăn mình không.

Hơn mười ngày trôi qua, trời tuyết đã giảm hẳn, màu trắng đã trở nên đều hiu, thỉnh thoảng còn có một ít cây xanh tô đẹp cho sông núi. Kim Tượng Đế không có thời gian để cảm khái, ngay cả thời gian nhắm đọc “Thái Thượng Vi Ngôn” cũng không có, hắn chạy không ngừng nghỉ,

trong lòng nhớ kỹ câu nói của Thanh Y, đi về hướng nam khoảng ba vạn dặm thì sẽ tới Sư Đà Lĩnh.

Hắn không biết mình đã đi được bao xa nhưng trong lòng hắn biết ba vạn dặm thì cũng phải mất tới vài năm mới đến được, cho nên bây giờ hắn chỉ biết nhắm thẳng hướng nam mà đi. Hắn không biết mình đã đi vào trong một quần thể sơn mạch khổng lồ. Mà cho dù có biết thì hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy tối đa là bốn ngọn núi xung quanh thôi.

Vùng sơn mạch này có một cái tên là Ma Thiên Sơn, trong đó ngọn núi cao nhất tên là Ma Thiên Phong, trong núi có một đại yêu, gọi là Ma Thiên Đại Vương, truyền thuyết kể rằng gã có một phép thần thông có thể biến mình to lên như núi, tay có thể chạm tới trời, đập một cái thì đất rung núi chuyển. Một vùng sơn mạch này là lãnh địa của gã, thậm chí cả đạo sĩ hàng yêu trừ ma cũng tránh đi tới nơi này.

Có hai con tiểu yêu đang ngồi trên núi nhìn sơn khẩu, bọn chúng là sơn khẩu tuần sát sứ. Hai con tiểu yêu đều đã biến hóa một nửa, đầu thú thân người. Một tên là hoẵng yêu tay cầm một cái thiết xoa không biết nhặt từ nơi nào, một con khác là chuột yêu, tay cầm một cây ô mộc thương.

“Thử đại tiên, chỉ có con rắn nhỏ này tiến vào Ma Thiên Sơn thôi ạ” Hoẵng Yêu thấp giọng nói với Chuột Yêu. Chuột Yêu vốn đang mơ màng ngủ gật lập tức ngẩng đầu lên, nhô đầu ra khỏi đá, quả nhiên chỉ thấy một con Tiểu Kim Xà to cỡ chiếc đũa, đang vươn đầu ngó trái ngó phải rồi tiếp tục chạy trong núi.

“Quả là đồ tốt, bao lâu rồi chúng ta không ăn mặn nhỉ?” Chuột yêu liếm đầu lưỡi hưng phấn nói Hoẵng yêu cúi đầu dùng tay trái bấm đốt tay phải thấp giọng thì thầm: “Một, hai, ba, bốn, đã bốn năm chúng ta không ăn mặn rồi” Hoẵng yêu đếm xong giơ ngón tay, nghiêm túc nói.

Chuột yêu thì liếm mép, mũi hít hít trong hư không hưng phấn nói: “Đúng rồi, bốn năm chưa ăn mặn, người có người thấy không, từ lúc con tiểu Kim Xà lên núi thì trong hư không một lần nữa đã có mùi thịt”

Hoẵng yêu vội hít sâu hai lần trong không khí nói: “Thịt rắn thơm quá”

Trong lúc hai con yêu quái đang nói chuyện thì Kim Xà đã biến mất trong mắt chúng, chúng lập tức rời khỏi núi đá, chạy vội theo. Mới đi được vài bước thì phát hiện tốc độ của Kim Xà đột nhiên tăng vọt, bọn chúng vội tăng tốc, chuột yêu cười nói: “Không ngờ lại cảnh giác như vậy, để xem hôm nay người trốn ở đâu”

“Ha ha xem người trốn ở đâu” Hoẵng yêu lặp lại.

Hai bọn họ đuổi phía sau, đuổi rất lâu rồi mà vẫn không thể đuổi kịp, bỗng nhiên trên bầu trời có một bóng đen hạ xuống, một yêu quái đầu người thân ưng cánh đen hạ xuống mặt đất. Đường của Kim Xà lập tức bị chặn, hấn quay người đổi hướng nhưng vừa quay người lại thì trước mắt chợt xuất hiện một con lang yêu áo hồng, miệng nó còn phát ra tiếng cười quái dị. Trong lòng Kim Tượng Đế sợ hãi, một lần nữa quay người bỏ chạy về phía sau nhưng mới chuyển thân thì phát hiện ra mình đã bị bao vây, không còn đường lui nữa.

“Các người muốn làm gì? Nó từ Bắc Sơn khẩu tiến vào tức là đồ ăn của chuột đại tiên ta” Chuột đại tiên lớn tiếng nói.

“Ha ha, gì mà vào từ Bắc Sơn khẩu chứ, quy củ của Ma Thiên Sơn là gặp người phải phân một phần” Lang yêu kia phát ra một tràng cười quái dị.

Toàn thân Kim Tượng Đế run rẩy, trong lòng e ngại vạn phần, liên tục chuyển động giữa bốn con yêu quái, nghe thấy chúng nói chuyện thì càng thêm sợ hãi. Ngay khi lang yêu dứt lời thì có mấy đạo bóng đen lao tới. Thân thể Kim Tượng Đế vọt vọt trên mặt đất rồi đột nhiên bật lên hóa

thành một đạo kim quang hướng về Lang yêu. Lang yêu vừa cười vừa chộp về phía Kim quang. Ngay khi sắp bắt được thì nó kêu lên một tiếng “a”, kim quang đã đổi hướng xẹt qua một bên tay của hắn, rơi xuống mặt. Kim quang lại bật lên lần nữa, nhảy ra ngoài vòng vây hướng thẳng về phía rừng rậm.

Trong lòng Kim Tượng Đế khẩn trương, mắt nhìn rừng rậm, thân thể thẳng tắp trong hư không, dốc hết pháp lực toàn thân bật thẳng về phía khu rừng.

“Ba trượng, hai trượng, một trượng...” Trong lòng Kim Tượng Đế đang vui mừng thì trước mắt tối sầm lại, thân thể bị một cái móng cực lớn đâm lên. Kim Tượng Đế điên cuồng giãy giụa dưới hắc trảo, bối rối nghĩ thầm: lần này chết rồi, chết chắc rồi, khó trách Thanh Y cô nãi nãi cũng không dám đưa tiễn ta.

Hắn không biết vì sao mình chết tới nơi rồi còn nhớ đến Thanh Y, nếu có nàng thì có lẽ hai người có thể đào tẩu được.

Khi Kim Tượng Đế đang giãy giụa thì hắn cũng nhìn thấy yêu quái đã tóm lấy mình, đó là một con ưng yêu, chỉ là ưng yêu này có thêm một đôi tay và một cái đầu người, những bộ phận khác vẫn là của loài lông vũ. Ưng yêu không thèm nhìn chuột yêu và hoẵng yêu đứng phía xa, cúi đầu tóm lấy chỗ bẫy tắc của Kim Xà, đưa vào trong miệng.

“Ưng tổng tuần sát sứ, hai người chúng tôi đã không ăn mận bốn năm rồi xin cho chúng tôi được ném một miếng” Chuột yêu vội vã nói.

Nhưng ưng yêu không thèm để ý tới chỉ há miệng tấp tới Kim Xà đang điên cuồng giãy giụa, phảng phất như đó là mỹ vị của nhân gian, không thể nào chờ được nữa. Đột nhiên có một cơn cuồng phong xuất hiện cuốn cát đá bay đầy trời khiến mắt của chúng khó có thể mở được, chỉ thấy tiếng của chuột yêu vang lên kinh hãi trong bão cát: “Không ổn, có đại tiên đến...”

Trong gió có một tiếng cười khẽ tựa như chuông bạc, đồng thời có một giọng nói vang lên: “Đây là tiểu gia hỏa của ta, không ai được ăn”

Ứng yêu cả kinh, chỉ thấy kim quang chớp động, còn chưa kịp thấy rõ cái gì thì tiểu Kim Xà trong tay đã biến mất.

Bão cát ngừng lại, hết thảy trở lại bình thường. Chuột yêu và hoẵng yêu ngã trái ngã phải trên mặt đất, con mắt sững sờ, ngần người nhìn lên trời cao không dám cử động. Một lúc lâu sau mới bò dậy, chạy về phía rừng sâu nhanh như chớp. Ứng yêu thì bay vọt lên như một cơn cuồng phong rồi bay quanh bầu trời. Mặt đất chỉ còn một lang yêu vẫn đang nằm run rẩy.

Trên một núi đá trong rừng có một thiếu nữ đang nhìn thẳng vào tiểu Kim Xà trên tay.

Kim Tượng Đế nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mặt, trong lòng kinh hãi. Ngắm nhìn khuôn mặt tựa như tranh vẽ của nàng, ngắm nhìn hàm răng trắng, cặp môi đỏ hồng, ngửi mùi thơm quen thuộc cùng cảm giác mềm mại ấm áp trong lòng bàn tay nàng, trong lòng đột nhiên sinh ra một cảm giác thân thiết.

“Tiểu gia hỏa, ngạc nhiên hử, cô nãi nãi lại cứu được người một mạng, còn không mau cảm ơn cô nãi nãi của người đi” Thanh Y nâng kim xà trên tay, cười khanh khách, nói xong thì sắc mặt nghiêm lại, vẻ mặt nghiêm khắc trừng mắt nhìn Tiểu Kim Xà trong lòng bàn tay.

Trong lòng Kim Tượng Đế ấm áp nói: “Đa tạ Thanh Y cô nãi nãi”

Thanh Y khẽ gật đầu thỏa mãn, “ừ” một tiếng lớn rồi nói tiếp: “Không có ta thì người không thể đến Sư Đà Lĩnh đâu, hôm đó không cầu khẩn ta mà đã chạy đi luôn, ta biết người nhất định muốn rời khỏi ta thật sớm, ta cho người đi một mình có phải người rất cao hứng đúng không?”

Lời cuối của nàng lộ ra vẻ tức giận.

Kim Tượng Đế vội vàng nói không phải, Thanh Y lại tức giận hừ một tiếng nói: “Còn bảo là không phải, ta đứng đó nhìn người lâu như thế, người thậm chí còn không buồn quay đầu lại, chạy vù ra khỏi sơn cốc, về sau ta đi theo người thì thấy người cũng không dừng lại ngày nào, cái này không phải muốn chạy xa khỏi ta thì còn cái nào nữa?”

“Không phải, ta chỉ muốn nhanh tới Sư Đà Lĩnh thôi” Kim Tượng Đế vội vã tranh luận.

“Hừ” Thanh Y hiển nhiên là không hài lòng nhưng Kim Tượng Đế lại không biết phải nói như thế nào, lại nghe Thanh Y nói “Không phải thì tốt, không có ta thì người làm sao có thể đến Sư Đà Lĩnh được” Dứt lời đột nhiên cười hì hì nói: “Đến, cô nãi nãi cho người hưởng cảm giác đặng vân giá vũ”

Kim Tượng Đế đang lo nàng không chịu từ bỏ việc hỏi nên bỗng nghe nàng nói như vậy thì trong lòng lập tức thở dài một hơi, có chút hưng phấn nói: “hảo hảo...”

Thanh Y lập tức đứng dậy, nhìn chung quanh, khép hờ hai mắt, tập trung tư tưởng rồi đột nhiên vung trảo vào giữa không trung, mắt Kim Tượng Đế nhìn chăm chăm muốn đem các bước thi pháp của Thanh Y nhớ kỹ nhưng chẳng có chút đầu mối nào. Chỉ thấy tay của Thanh Y bắt lấy không khí, chậm rãi đưa lên miệng thổi, trong chốc lát một cơn cuồng phong từ trong tay nàng xuất hiện, phát lên những tiếng gào thét dữ dội, gió không khuếch tán mà chỉ bao trùm Thanh Y, giống như có được sinh mạng sau đó nâng nàng lên. Trong nháy mắt đã tới đỉnh núi, Kim Tượng Đế nghe thấy tiếng cười hì hì của Thanh Y, nhìn lại chỉ thấy ngọn núi che mắt mình lúc này đã ở dưới chân, cúi xuống thì phát hiện ra nguyên lai khung cảnh chỉ là mấy ngọn núi xanh nhỏ thôi, trong lòng cảm thấy cực kỳ hưng phấn.

Đặng vân giá vũ, ngự kiếm phi hành ngao du thiên hạ, ý nghĩ này đã sớm xuất hiện trong lòng Kim Tượng Đế, cách đây rất lâu khi nhìn thấy dưới

ánh trăng có một đạo sĩ châm giãm hư không thì hãn cũng muốn một ngày nào đó mình cũng có thể tự do ngao du trên bầu trời. Bây giờ thì ý nghĩ đó càng thêm lớn, càng muốn nhanh chóng biến hóa rồi tu luyện pháp quyết, pháp thuật.

Ngay khi hãn được hưởng cái cảm giác nhìn núi nhỏ thì bầu trời đột nhiên bầu trời tối sầm lại Kim Tượng Đế vội ngẩng đầu lên thì chỉ thấy trên bầu trời không biết từ lúc nào đã có thêm một cái hố đen, còn chưa kịp hiểu đó là thứ gì thì đã nghe thấy tiếng thét kinh hãi của Thanh Y rồi mắt hãn tối sầm, thân thể đã bị hút vào trong hố đen.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 13

Trong Động Ma Thiên Tìm Cách Thoát

Kim Tượng Đế vừa rơi vào trong hắc động thì lập tức cảm giác thân thể mất đi trọng lượng, giương mắt nhìn bốn phía thì đầu đầu cùng là một vùng đen kịt, cũng không biết Thanh Y ở chỗ nào, lớn tiếng gọi Thanh Y cô nãi nãi thì cũng không có ai đáp lời. Đang lúc hẩn kinh hoàng thì đột nhiên hai mắt bừng sáng, bóng tối bỗng nhiên xuất hiện một khe hở, hẩn rút từ trong khe hở xuống dưới rồi “bịch” một tiếng đã chạm đất, muốn đứng dậy thì phát hiện ra pháp lực trong cơ thể đã bị giam cầm, toàn thân mềm nhũn.

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra thì hẩn nghe thấy một tiếng cười ha ha, đồng thời nhìn thấy một đại hán râu vàng, đầu đội một chiếc vòng kim loại, người mặc một cái áo bào màu hồng. Trong tay cầm một cái túi vải màu xám đang dốc ngược xuống, một thiếu nữ từ trong bao vải chui ra, ngã xuống đất, kêu lên một tiếng, muốn đứng dậy nhưng không thể nào làm được.

“Ha ha ... quả là một tiểu nương tử duyên dáng”

Đại hán râu vàng cười lớn nói, Kim Tượng Đế nhìn Thanh Y, phát hiện nàng cũng đang nhìn mình, trong mắt có một chút bối rối.

“Đại Vương thần thông kinh người, vừa ra tay đã bắt được một nữ tử đầy linh khí như vậy, đã nhiều năm Ma Thiên Lĩnh chúng ta không có người như vậy rồi, tiểu nhân nghĩ rằng tốt nhất là cho cả vào nồi, như vậy thì linh khí mới không mất, mùi vị lại ngon, bọn tiểu nhân cũng được

hưởng phúc” Thanh âm này có vẻ sắc nhọn, Kim Tượng Đế vội quay lại thì thấy là một con chồn tinh. Liếc nhìn sắc mặt Thanh Y thì đã sớm trắng bệch, không biết là do sợ hay tức.

Đại Hán râu vàng tiện tay đặt túi xám lên trên một bàn đá, không đáp ứng lời chồn yêu mà liếc Thanh Y vài lần, một tay vuốt bộ râu vàng, con mắt híp lại, vẻ mặt trầm tư.

Chồn yêu mặc áo đen đứng bên cạnh hơi mở miệng nhìn đại hán kia, không dám lên tiếng.

“Không được” sau khi Đại Hán đã liếc đủ thì y vung tay lên nói “Lần trước đi Sư Đà Lĩnh nói chuyện, gã Sư Đà Vương kia cười ta thành Vương đã lâu nhưng không có phu nhân, ta đang muốn đi bắt một vị công chúa hoặc vương phi trong nhân gian thì không ngờ lại có lẽ vật đưa đến tận cửa. Hơn nữa...” Dứt lời y đột nhiên ngồi xổm xuống tiếp tục: “Còn là một yêu đã biến hóa, tốt hơn phu nhân của bọn hãn gấp trăm lần. Vừa nói hãn vừa muốn dùng tay nâng cằm của Thanh Y, nàng lui về sau một bước, nghiêng đầu sang một bên, cố gắng tránh né. Đại Hán cười ha hả nói: “Tốt, có cá tính, bốn vương thích nhất loại nữ tử như vậy” Nói rồi phất áo bào hồng nói với chồn yêu “Đi phát thiệp mời cho tất cả các núi, báo rằng ba ngày sau là đại hỉ của bốn vương, mở tiệc chiêu đãi tất cả đại vương các núi, ha ha ha...”

“Dạ, đại vương anh minh, phu nhân và đại vương quả là ông trời tác hợp, tiểu nhân lập tức đi phát thiệp mời” Chồn yêu xoay người hóa thành một đám khói vàng, chạy thẳng ra bên ngoài.

Kim Tượng Đế vội nhìn Thanh Y, phát hiện nàng nhú mày nhìn ra bên ngoài, Kim Tượng Đế thầm nghĩ nàng là người cơ trí, nhất định đang tìm cách thoát thân.

“Tiểu nương tử, đến đây, chúng ta bắt đầu thôi để ta đỡ người dậy” Đại Hán cười đứng dậy, bước về phía Thanh Y, muốn đỡ lấy nàng.

Mặt Thanh Y lộ vẻ kinh hoàng, giãy giụa lùi về sau, ngay khi Đại Hán sắp chạm tới tay Thanh Y thì nàng đột nhiên lên tiếng: “Đại Vương, chậm đã”. Đại Vương lập tức dừng lại nói: “Mời phu nhân nói”. Trong chớp mắt gã đã thay đổi cách xưng hô: “Nhìn cách đại vương ăn mặc và nói năng, vốn tưởng là một đại trượng phu biết lễ nghĩa, không ngờ lại làm những chuyện như thế”

Đại Vương nghe thấy Thanh Y nói mình là đại trượng phu thì lập tức nghiêm mặt, hỏi lại: “Phu nhân trách ta dùng thủ đoạn để bắt người?”

Thanh Y thở hắt ra một hơi nói: “Đó là điều thứ nhất.”

“Vậy thứ hai là gì?” Đại Vương hỏi "Đại Vương không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao? Đó là chân lý của nhân gian lẽ nào đại vương chưa từng nghe qua?" Thanh Y cao giọng Đại Vương kia nao nao vội nói: “Ta nhất thời nóng vội, quên mất điều này, phu nhân chớ trách. Bất quá ta muốn cùng nàng kết hôn, những tiểu tiết này cũng nên bỏ qua.”

“Đại Vương không phải ba ngày nữa mới kết hôn sao? Một ngày không thành thân không thể vượt rào, bằng không sẽ bị người trong thiên hạ chế nhạo đấy” Thanh Y nói Đại Vương đứng cạnh nàng nghiêm mặt nói: “Ai dám chế nhạo bổn vương thì ta sẽ bắt hắn về làm thịt khô”

“Chỉ sợ những đại vương các núi ngoài miệng không nói nhưng trong lòng lại nghĩ vậy” Thanh Y lập tức nói.

Đại Vương kia nghĩ một lát tức giận hừ một tiếng: “Đúng những tên kia không nói miệng nhưng nhất định sẽ nói sau lưng ta.”

“Vậy thì sao đại vương còn chưa giải cấm chế cho ta? Nếu để người ta biết ngài giam phu nhân sắp kết hôn của mình thì nhất định sẽ cười sau

lưng đại vương đấy”

“Đúng đúng, phu nhân nói đúng” Đại Vương gật đầu vội nói, nhưng đang muốn giải cấm chế cho Thanh Y thì y khẽ dừng lại rồi nói: “Ta sẽ giải cái cấm chế này cho phu nhân”

Trong lòng Kim Tượng Đế mừng thầm nhìn Thanh Y, phát hiện tuy nàng cúi đầu nhưng cũng đang nhìn mình, ánh mắt lộ vẻ vui mừng.

Chỉ thấy đại vương thò tay điểm trong hư không một cái, một đạo quang mang từ ngón tay trắng kiện rơi vào trên người Thanh Y. Kim Tượng Đế hưng phấn, nghĩ tới việc Thanh Y khôi phục xong thì sẽ hóa thành một ngọn gió đưa mình đi, rời xa cái động này, rời xa ngọn núi này.

Nhưng Thanh Y không làm vậy, chỉ thấy nàng chậm rãi đứng dậy, nhíu mày. Kim Tượng Đế thầm nghĩ: “Chẳng lẽ chỉ khôi phục sức lực mà không khôi phục pháp lực, gã đại vương này cũng không phải kẻ ngu” Hắn liếc nhìn đại vương chỉ thấy trong mắt y lóe lên sự giảo hoạt. Trong lòng thất kinh thầm nghĩ: “Có thể tu luyện được pháp lực cao như vậy sao là kẻ đần đờ”

“Phu nhân như vậy được chưa?” Đại Vương hỏi, Thanh Y khẽ gật đầu lại chỉ Kim Xà trên mặt đất nói: “Đại Vương, đây là đệ đệ của ta...”

“Được được, ta sẽ giải cấm chế cho hẳn” Đại Vương không để Thanh Y nói hết câu đã tiếp lời, đồng thời ngón tay khẽ điểm, một đạo quang mang giống hệt chui vào trong người Kim Xà, Kim Tượng Đế cảm thấy như có dòng nước chảy khắp cơ thể mình, những nơi nó chảy qua, thân thể lập tức khôi phục sức khỏe, khi cảm giác kia biến mất thì hẳn phát hiện ra pháp lực của mình đã khôi phục. Thân thể lắc khễ, nhảy vọt lên rơi vào trong lòng bàn tay Thanh Y, hẳn thấy tay nàng lạnh buốt.

Kim Xà nhảy vào lòng bàn tay khiến tinh thần Thanh Y ổn định hơn không ít, dịu dàng chào đại vương ôn nhu nói: “Tiểu nữ Thanh Y bái kiến

đại vương”

“Ha ha, được được, tên rất hay, ha ha ...” Đại Vương kia nhìn ngôn hành cử chỉ của Thanh Y tỏ ra cực kì cao hứng. Thanh Y còn nói thêm: “Thanh Y còn chưa biết danh hào của đại vương, nếu có người tới hỏi mà ta lại nói là không biết thì sẽ khiến người ta chê cười”

“Ha ha, phu nhân nghe cho kỹ này, ta chính là đại vương của ba trăm dặm Ma Thiên Sơn này, bằng hữu trong thiên hạ gọi ta là Ma Thiên Đại Vương” Ma Thiên Đại Vương hiển nhiên cực kì đắc ý với danh hào của mình nhưng Thanh Y không tỏ ra khiếp sợ, chỉ bình thản khẽ gật đầu rồi nói: “Đại Vương, ta hơi mệt, không biết nơi này có tĩnh thất nghỉ ngơi không?”

Có có, phu nhân đi theo ta” Ma Thiên Đại Vương lập tức dẫn đường nhưng trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ nàng chưa nghe thấy danh hào của ta nếu không sao có thể bình thản như thế được. Thanh Y còn nói thêm: “Phòng này nhất định phải yên tĩnh còn phải là phòng trước kia chưa có ai ở”

Ma Thiên Đại Vương nói: “Có thì có nhưng rất đơn sơ, ta sợ phu nhân không thích”

“Không sao, ta từ nhỏ đã yêu thích yên tĩnh, không để ý những vật ngoài thân kia”

“Phu nhân thật là cao thượng” Ma Thiên Đại Vương nghiêm túc nói.

Tĩnh thất quả là rất đơn sơ hiển nhiên là chỗ tu hành của Ma Thiên Đại Vương, sau khi đưa Thanh Y đến đây, Ma Thiên Đại Vương còn muốn nói gì đó nhưng lại bị nàng dùng lý do mệt mỏi muốn ngắt đuôi ra ngoài. Ma Thiên Đại Vương vừa rời đi thì khí chất điềm tĩnh ôn uyển trên người Thanh Y lập tức biến đổi. Tay nàng nâng Kim Xà đi tới đi lui tỏ ra cực kì bất an.

Kim Tượng Đế tung mình lên tạo thành một đạo kim quang rời khỏi tinh thất, hấn phát hiện ra bên ngoài không có ai cả. Vừa quay người muốn nói thì bị ánh mắt của Thanh Y ngăn lại. Sau đó Thanh Y viết trên mặt đất: “Niệm lực cường đại, sợ bị nghe lén”

Trong lòng Kim Tượng Đế cả kinh lập tức không dám nói nữa.

Chỉ thấy Thanh Y vẫn cứ đi tới đi lui, lông mày nhíu chặt chắc chắn là đang suy nghĩ cách thoát thân. Trong lòng Kim Tượng Đế cũng nghĩ thầm: “Muốn thoát khỏi chỗ này thì...phải làm thế nào giờ, tên Ma Thiên Đại Vương kia nhìn thì ngu dốt nhưng lại là kẻ giáo hoạt, bây giờ hấn đã phái người đi phát thiệp mời rồi, bất luận thế nào cũng không thể thả người, hơn nữa ba ngày sau sẽ kết hôn. Bây giờ đánh thì không lại, trốn cũng hông thoát thì nên làm gì giờ?”

“Lừa gạt” Kim Tượng Đế nghĩ tới việc này thế nhưng từ hành vi không chịu giải trừ cấm chế pháp lực của Thanh Y thì trong lòng gã cực kì cơ cảnh, có thể lừa được chuyện khác nhưng không thể lừa để trốn được. Chẳng lẽ phải gả cho hấn sao? Kim Tượng Đế ngẩng đầu nhìn Thanh Y, nàng cũng nhìn lại hấn, tựa hồ nhìn ra hàm nghĩa trong mắt Kim Tượng Đế, nàng liền hung hăng trợn mắt nhìn hấn. Trong lòng Kim Tượng Đế lập tức nghĩ: Không được, tuyệt đối không được, sao có thể gả Thanh Y cô nãi nãi cho một người như vậy được”.

Đột nhiên thân thể Thanh Y khẽ dừng lại, chau mày một lúc lâu sau giãn ra, lộ vẻ suy tính sâu xa rồi tỏ ra kinh hãi. Trong lòng Kim Tượng Đế cũng thả lỏng thầm nghĩ nàng nhất định là có biện pháp rồi. Nghĩ tới đây thì Thanh Y đột nhiên mở miệng hỏi: “Đệ đệ ngươi còn nhớ lời nói của mẫu thân trước khi chết không?”

Kim Tượng Đế ngăn người, nghi hoặc nhìn Thanh Y, nàng không để ý tới hấn nói tiếp: “Ta biết ngươi đã quên rồi nhưng cho dù chết ta cũng sẽ không quên”. Kim Tượng Đế mặc dù biết những lời này là để cho Ma

Thiên Đại Vương nghe nhưng không biết Thanh Y muốn nói cái gì. Bất quá hần cũng biết lúc này phải phối hợp như thế nào, hần vội vàng nói: “Tỷ tử, khi ấy ta còn nhỏ làm sao nhớ được nhiều như vậy, khi đó mẫu thân đã nói điều gì?”

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 14

Lời Nói Nhẹ Nhàng Kéo Gió Mây Tới

“Hừ, những lời đó không liên quan tới người, đương nhiên người sẽ không nhớ rõ” Thanh Y trừng mắt, âm thanh cũng lớn hơn, điều này khiến Kim Tượng Đế ngẩn ra, thầm nghĩ “chẳng lẽ không phải là lời này”. Ý niệm mới sinh ra thì đã nghe Thanh Y nói: “Năm đó mẫu thân từng nói nàng gả nhằm cho một gã chồng xấu nên mới phải chịu khổ sở. Còn nói về sau không thể nhìn ta xuất giá, trong lòng khó chịu nên vì muốn ta có thể gả cho người tốt đã bắt ta thề độc”

“Thề độc như thế nào?” Kim Tượng Đế vừa hỏi vừa nhìn nàng thật chăm chú, hẳn thật sự không biết nàng đang bịa chuyện hay đó là sự thực.

“Cuộc đời này nếu phải lấy chồng thì nhất định phải lấy một anh hùng cái thế đỉnh thiên lập địa. Nếu trái lời thề này sẽ vĩnh viễn rơi vào địa ngục, trọn đời không thể siêu sinh” Thanh âm cực kỳ trịnh trọng, còn có một chút thương cảm phảng phất như đang nhớ lại quá khứ.

Kim Tượng Đế không biết nàng nói thật hay giả nhưng lại biết những lời này là để cho Ma Thiên Đại Vương nghe nên lập tức tiếp lời: “Tỷ tỷ, người nói xem Ma Thiên Đại Vương này có phải là đại anh hùng đỉnh thiên lập địa không?”

Thah Y thờ dãi nói: “Ta không biết, ta chưa bao giờ nghe thấy tên của hắn, cũng không biết hắn có thủ đoạn thông thiên nào.”

“Thủ đoạn hắn dùng để bắt chúng ta chẳng lẽ không cao minh sao?”

"Có thể bắt chúng ta thì giỏi lắm sao dù sao thì pháp lực của tỷ đệ chúng ta cũng thấp kém mà"

"Thế làm cách nào mới gọi là có bốn sự đây?"

"Nghe nói mỗi quốc gia trong nhân gian đều có một quốc sư, pháp lực cao cường, thần thông quảng đại, nếu hãn có thể bắt được họ thì mới có thể gọi là có bản lĩnh."

Khi nói đến đây Thanh Y và Kim Tượng Đế đồng thời ngừng lại, liếc mắt nhìn nhau cùng đọc được sự lo lắng trong mắt nhau, lo tên Ma Thiên Đại Vương sẽ không trúng kế. Trầm mặc một lúc rồi đột nhiên Thanh Y viết trên mặt đất: "Ma Thiên Đại Vương là kẻ háo danh, nhất định sẽ đi"

Tuy nàng khẳng định như vậy nhưng cuối cùng vẫn không dám mở miệng nói chuyện sợ hãn chưa đi.

Sau khi trầm mặc mấy canh giờ thì Kim Tượng Đế nghe thấy tiếng bước chân, một tiểu yêu bước vội tới hành lễ nói: "Đại Vương mời gặp" Tiểu yêu này nói chuyện khô cứng, tựa như là rất lâu rồi không mở miệng nói chuyện.

Thanh Y và Kim Tượng Đế nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ phức tạp.

Kim Tượng Đế hi vọng Ma Thiên Đại Vương đi rồi không về nữa, hãn đoán Thanh Y cũng nghĩ vậy.

Đi vào trong cái động chính chỉ thấy Ma Thiên Đại Vương đang đắc ý ngồi trên ghế còn dưới nền động có một đạo nhân đang nằm không biết là sống hay chết. Kim Tượng Đế thầm kinh hãi nghĩ thầm chẳng lẽ đây là quốc sư của nhân gian sao, làm thế nào mà bị bắt dễ thế.

Thanh Y liếc nhìn đạo nhân trên mặt đất nghi hoặc hỏi Ma Thiên Đại Vương: "Đại Vương, người kia là ai, vì sao ngài lại để cho Thanh Y gặp"

hắn?”

Ma Thiên Đại Vương khẽ giật mình nhưng sau đó cười to nói: “Đạo nhân này là quốc sư của quốc gia cách đây hơn ba ngàn dặm, y dám bắt kính với Ma Thiên Lĩnh, ta vốn không muốn so đo với y nhưng nào biết y không biết tốt xấu, tuyên bố sẽ tới Ma Thiên Lĩnh trừ yêu, cho nên ta mới bắt y lại. Mời phu nhân tới đây là để hỏi xem phu nhân muốn xử trí y như thế nào”

Kim Tượng Đế kinh hãi nghĩ thầm, Ma Thiên Đại Vương này đâu có điên, chỉ trong chớp mắt đã tìm được lý do vô cùng tốt. Thanh Y trầm mặc một lúc rồi nói: “Đại Vương có thể làm hắn tỉnh lại được không, Thanh Y có chuyện muốn hỏi hắn”

Ma Thiên Đại Vương cười cười, ngón tay khẽ điểm, một đạo quang mang chui vào trong người đạo sĩ, chỉ trong chốc lát y đã tỉnh lại. Đạo sĩ kia ước chừng bốn mươi tuổi, râu dưới cằm dài chừng ba thốn, sắc mặt hồng nhuận.

Đạo sĩ không đứng dậy mà vẫn nằm trên mặt đất.

Thanh Y hỏi: “Đạo trưởng là quốc sư của một quốc gia sao?”

Đạo sĩ nghe được thanh âm của Thanh Y thì lúc này mới tỉnh lại, mở mắt ra, tựa hồ lấy lại bình tĩnh rồi nói: “Còn đây là đâu?”

“Đây là Ma Thiên Sơn, kia là Ma Thiên Đại Vương. Người là quốc sư của một quốc gia ư?” Thanh Y vừa nói vừa nhích thân thể ra để cho đạo sĩ kia nhìn thấy Ma Thiên Đại Vương, Ma Thiên Đại Vương lập tức đặc ý ưỡn ngực tỏ vẻ cao cao tại thượng, bộ dạng uy nghiêm.

Đạo sĩ suy nghĩ một chút rồi nói: “Bần đạo không phải quốc sư”

Ma Thiên Đại Vương sững sờ, lập tức nói: “Người không phải quốc sư sao ta lại nhìn thấy người trong đạo quan của quốc sư, nếu không phải quốc sư thì người là ai?”

“Bần đạo là đệ tử của quốc sư” Đạo sĩ nói Thanh Y lại hỏi “Người biết vì sao mà bị bắt tới đây ư?”

“Bần đạo không biết, mới cảm thấy có một trận gió lướt qua thì lập tức chìm vào trong bóng tối, tỉnh lại thì đã ở chỗ này rồi” Đạo sĩ nói.

Thanh Y mỉm cười, quay người nói: “Đại Vương ta nghĩ rằng nên thả hẳn ra, ngày đại hi không nên thấy huyết quang”

Ma Thiên Đại Vương cười phóng khoáng vung tay lớn tiếng nói: “Phu nhân nói sao thì làm vậy”

Thanh Y mỉm cười, dịu dàng nói: “Đại Vương thật hào sảng” Ma Thiên Đại Vương càng cao hứng cười lớn. Thanh Y xoay người nói với đạo sĩ: “Sư phụ người bất kính với Ma Thiên Đại Vương, người trở về gặp sư phụ người nói rằng sau ba ngày nữa đại vương của ta sẽ lấy đầu trên cổ hẳn để nhắm rượu” Mắt đạo sĩ lóe tinh quang, dường như có vẻ giận dữ nhưng rất nhanh đã bị dấu đi. Ma Thiên Đại Vương nghe thấy lời của Thanh Y lập tức cười to nói: “Phu nhân nói hay lắm, ba ngày sau ta sẽ lấy đầu trên cổ hẳn nhắm rượu”

Đạo sĩ cúi đầu không nói lời nào, Thanh Y tiếp: “Đi đi, đừng quên lời nói của đại vương ta” Đạo sĩ vội vàng đứng dậy chạy về phía ngoài động, dựa vào động tác của y thì hiển nhiên mới chỉ khôi phục sức khỏe còn chưa khôi phục pháp lực.

Thanh Y cũng cáo từ Ma Thiên Đại Vương, trở lại tĩnh thất, Ma Thiên Đại Vương chỉ gật đầu cười nói: “Phu nhân chú ý nghỉ ngơi, mấy ngày nữa là ngày đại hi, nhất định phải tỉnh dưỡng thật tốt”

Trở lại tĩnh thất, Kim Tượng Đế nhìn Thanh Y đứng yên trầm tư thì trong lòng thầm nghĩ: “Đạo sĩ kia không biết có thể sống sót trở về không?”

Nhớ tới những lời Thanh Y nói trong điện, hăn đột nhiên có chủ ý nói với Thanh Y: “Tỷ tỷ, người nói xem đại vương hiện tại có thể gọi là người có bản lĩnh không?”

Thanh Y lập tức hiểu ý đáp: “Đại Vương đương nhiên có bốn sự, có thể đi lại tự nhiên trong phủ quốc sư, chỉ là..”

“Chỉ là sao?”

“Chỉ là có chút không quang minh chính đại”

“Vì sao vậy, vì sao tỷ tỷ lại nói vậy?”

“Theo lời của đạo sĩ kia thì hiển nhiên là đại vương đắc thủ nhờ vào đánh lén, đại anh hùng đỉnh thiên lập địa sẽ không làm những trò như vậy”

Ma Thiên Lĩnh nằm ở trung tâm Ma Thiên Sơn Mạch, pháp lực của đạo sĩ chưa khôi phục, vừa ra khỏi Ma Thiên Động thì lập tức mọc ra một khối ngọc phù trong ngực, cắn đầu ngón tay, vẽ trên ngọc phù một đạo linh phù, linh phù mới sinh lập tức hóa thành một làn khói chui vào trong hư không rồi biến mất.

Y quay đầu liếc nhìn Ma Thiên Động thầm nghĩ: “Tha cho các người một ngày, đợi khi tiếp đãi tiểu sư thúc tổ xong nhất định sẽ san bằng Ma Thiên Lĩnh này” Nhưng y còn chưa nghĩ được các xuống núi thì bốn phía đã đầy những ánh mắt yêu quái hung lệ. Trong lòng y hoảng sợ vội nói: “Đại Vương các người nói rằng cho ta rời khỏi núi...”

“Hắc hắc, đại vương lại không nói với chúng ta, từ xưa tới nay chưa bao giờ có đạo sĩ được rời khỏi Ma Thiên Lĩnh này cả” Một con chồn yêu mắt lộ hung quang nói.

Đạo sĩ lui từng bước về phía sau, quay người muốn chạy vào Ma Thiên Động. Mới quay người lại thì đỉnh đầu cả thấy đau đớn dường như có vật nhọn đâm vào đầu, còn chưa kịp biết đây là gì thì thân thể đã ngã xuống, ý thức cuối cùng của u là có hơn mười con yêu quái đang nhào tới phía mình.

Chỉ trong chớp mắt, đạo sĩ đã biến thành một bộ xương trắng, trên mặt đất đầm máu, nội tạng nằm la liệt.

Thanh Y và Kim Tượng Đế đương nhiên là không biết những chuyện này, bọn họ vẫn đang cố gắng nghĩ cách thoát thân.

“Không biết kết hôn có phượng hà quan không, nghe nói đó là thứ mà chỉ có vương hậu trong nhân gian mới có thể đeo”

“Cũng không biết có bao nhiêu bàn tiệc rượu, nghe nói bằng hữu tới chúc mừng càng nhiều thì sinh hoạt về sau càng hanh phúc”

“Kết hôn là việc vui vẻ, trong núi đương nhiên là không thể thiếu nhạc sĩ rồi”

Phượng Hà Quan được mang tới còn có thêm một bộ quần áo, hết sức hoa lệ, hiển nhiên là đồ của hoàng cung. Một ngày sau lại có một đôi nhạc sĩ trông có vẻ lo sợ bị mang tới. Lại thêm một ngày, yêu quái đập mây nối đuôi nhau kéo tới chúc mừng. Điều đó càng làm Thanh Y thêm lo lắng.

Khách mời càng nhiều, thì cách ngày đại hỉ càng gần. Thanh Y vẫn mặc một bộ quần áo xanh, không thay đổi bộ quần áo đỏ thắm hoa lệ kia.

Kim Tượng Đế cũng gấp nhưng không biết phải làm gì mới phải, bên ngoài động có nhiều tiểu yêu trông coi, trốn thì sẽ không thể thoát, đánh cũng chẳng lại. Hắn đột nhiên thấy Thanh Y bảo mình lại gần, rồi nàng mở một bầu rượu ra, rồi nói thầm với mình một chữ, Kim Tượng Đế lập tức minh bạch nàng muốn mình trộn nọc độc vào trong rượu.

Kim Tượng Đế không dám chạm chễ, vội phu mọc độc trong cơ thể ra. Thanh Y cau mày đung đưa bầu rượu, nàng cũng không tin tưởng vào việc hạ độc. Chuẩn bị xong hết nàng cẩn rắng đội phượng hà quan lên đầu rồi mặc bộ phượng hoàng bào hoa lệ kia lên.

Bởi vì phun nọc độc nên toàn thân Kim Tượng Đế vẫn còn mềm nhũn, nhìn Thanh Y mặc quần áo trước gương, không nhìn được nói: “Tỷ tỷ mặc y phục này thật là đẹp”. Vừa dứt lời thì Thanh Y đã trợn mắt nhìn hằm.

Một đám mây trắng từ xa đi tới trên Ma Thiên Lĩnh, trên đám mây là một người trẻ tuổi mặc áo bào màu vàng, đầu đội mũ xanh, eo buộc đai lưng ngọc, tay cầm quạt xếp. Gã đứng trên đám mây nhìn nhạc sĩ trước Ma Thiên Động, nhíu mày rồi hạ đám mây xuống, ngay lập tức có một con chồn yêu chạy ra chào đón: “Đại Vương đã tới, đại vương nhà ta nhắc tới ngài mấy lần”

Gã khẽ gật đầu rồi chỉ vào nhạc sĩ ở bên cạnh hỏi: “Những nhạc sĩ này từ đâu đến?”

Chồn yêu lập tức đắc ý lớn tiếng nói: “Những nhạc sĩ này bị đại vương ta bắt từ trong quốc gia phía nam, ngài không thấy đại vương nhà ta uy phong cỡ nào đâu”

“À, uy phong như thế nào?” Công tử nhà giàu trẻ tuổi dừng lại, nghiêng đầu cười hỏi “Đại Vương nhà ta đứng trên đám mây, phất tay đánh bại quốc sư phía nam rồi bắt những nhạc sĩ trên yến tiệc của vương triều vào túi càn khôn, sau đó nói với quốc vương: Ma Thiên Lĩnh mượn nhạc sĩ của đại vương dùng một lát, ba ngày sau sẽ trả lại. Lúc đó quốc vương bị hù đến mức mặt như màu đất, liên tục gật đầu, quần thần không có một ai dám lên tiếng” Chồn yêu vội nói.

“Đại Vương các người tự báo lai lịch sao?” Người trẻ tuổi khẽ cau mày hỏi “Đúng vậy, thật là uy phong” Chồn yêu không tự chủ được nói ra từ

mới mà vẫn được đại vương nói luôn mồm trong hai ngày này.

“Ha ha, thật là ngu xuẩn” Người trẻ tuổi nhổ ra mấy chữ hời hợt đó rồi vừa khẽ phẩy quạt xếp vừa đi vào Ma Thiên Động

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 15

Di Sơn Chuyển Nhạc Sư Đà Vương

Chồn tinh bị công tử trẻ tuổi phán một câu “rất ngu xuẩn” khiến cho mặt xanh lại nhưng không dám mở miệng phản bác, chỉ dám theo sau lưng. Lúc công tử trẻ tuổi tiến vào Ma Thiên Động thì quạt xếp được nâng lên một chút, nhẹ nhàng phe phẩy, tựa hồ không quen với khí tức trong động.

“Nhạc Chân hiền đệ, đến đây, ca ca chờ ngươi lâu rồi. Ta nói với bọn họ là Nhạc Chân hiền đệ chưa tới thì cũng không ai được chạm tới thịt, ha ha...”

Ma Thiên Đại Vương mặc hồng bào, đứng ở đầu xa nhất của cái bàn tiền triều lớn tiếng nói với công tử trẻ tuổi. Cùng bàn với Ma Thiên Đại Vương còn có vài người nữa, lúc này đều nhìn công tử trẻ tuổi chậm rãi đi tới, hiển nhiên rất không thoải mái với phong thái của y.

“Ta không biết ai mà đáng giá cho chúng ta đợi lâu vậy, Ma Thiên đại ca giới thiệu cho chúng ta xem y là thần thánh phương nào?” Một lão đầu hói nói, mặt lão giống như một tấm da người dán lên, không có một chút thịt nào.

“Đúng vậy, nhìn cách hăn ăn mặc thì giống như là một thái tử của một quốc gia trong nhân gian vậy” Một người thập phần tà khí, toàn thân bao phủ một tầng khói đen nói, cũng không biết trong khói đen là nam hay nữ.

Còn có ba người thì nhìn công tử trẻ tuổi từ trên xuống dưới, hiển nhiên đang cân nhắc xem lai lịch của y là gì, hơn nữa không tiện dùng bí pháp để

xem chân tướng của người khác bởi đó là điều tối kỵ với yêu quái bọn họ.

Ma Thiên Đại Vương còn chưa mở miệng thì công tử trẻ tuổi đã khẽ lay quạt xếp nói: “Đại danh của Quỷ Khốc Sơn Khô Cốt Đại Vương như sấm bên tai làm sao có thể biết loại tiểu yêu như ta được” Y nói với lão nhân có khuôn mặt khô gầy như da mặt bọc lấy khung xương, chỉ là vừa nói y vừa phe phẩy quạt xếp không có một chút tôn kính nào.

Khô Cốt Đại Vương tức giận hừ một tiếng, không thèm đáp. Công tử trẻ tuổi lại nói với người thập phần tà khí bị khói đen bao phủ: “Vị này hẳn là Tà Linh Sơn Vô Diện Đại Vương rồi”

“Đúng vậy, chính là ta” Người trong khói đen hồi đáp, thanh âm lạnh lẽo, không lộ ra hỉ nộ.

Còn công tử trẻ tuổi vẫn khẽ phe phẩy quạt nói với ba người khác: “Bách Man Sơn Hồng Bào Lão Tổ, Kim Hà Pha Kim Hà Lão Yêu, Thanh Nguyên Sơn Thôn Thiên Đại Vương”

Mỗi lần y gọi tên là một trong ba người đổi sắc mặt. Công tử trẻ tuổi vẫn khẽ phe phẩy quạt, mỉm cười, thập phần tự tin như một người đi dạo thanh lâu vậy.

“Ha ha... Hiền đệ thật là có nhãn lực tốt, lại đây, ta giới thiệu cho mọi người Nhạc Chân hiền đệ của ta” Ma Thiên Đại Vương lúc này mới nói chen vào “Vị hiền đệ này rất có tên tuổi đấy, thế nhưng biết tên thật của hắn thì không có mấy người đâu. Các người cũng không biết khi hiền đệ nhận tên là Nhạc Chân thì ta đang ở ngay bên cạnh, ha ha...”

“Ma Thiên đại ca, người nói nhanh lên một chút, Nhạc Chân hiền đệ của người là thần thánh phương nào” Thôn Thiên Đại Vương nói, nhìn qua thì gã có vẻ rất trẻ.

“Tám trăm dặm Sư Đà Linh, Di Sơn Chuyển Nhạc Sư Đà Vương, chắc hẳn mọi người đều nghe qua” Ma Thiên Đại Vương chậm chạp mà đặc ý nói.

Mấy vị Đại Vương ngồi trên bàn tiệc nhìn nhau, tất cả động tác của họ dừng lại, sau đó đứng dậy, một đám thối lui về phía sau. Quỷ Khốc Sơn Khô Cốt Đại Vương nói, âm thanh như quỷ khóc: “Nguyên lai là Sư Đà Vương đã đến...” Lời còn chưa dứt thì đã ngưng lại, phảng phất như không biết phải nói cái gì.

Bọn họ chưa có ai gặp Sư Đà Vương cũng không biết tên thật của Sư Đà Vương lại càng không thể ngờ Sư Đà Vương trông như vậy Nhạc Chân vẫn nhẹ phẩy quạt xếp, đứng yên tại chỗ, mắt híp một nửa rồi thông thả bước tới bàn tiệc ngồi xuống, lúc này những người khác mới ngồi xuống chỉ là không khí cũng đã có chút cứng ngắc. Mắt của Ma Thiên chuyển động cười lớn một tiếng nói: “Nhạc Chân hiền đệ hôm nay là đại hỉ của ca ca sao không mang em dâu theo?”

“Ha ha, phiền toái lắm, không muốn mang theo” Nhạc Chân khẽ phẩy quạt khẽ đáp “Ha ha, hiền đệ thật là tự tại, lần trước hiền đệ nói Ma Thiên Nhai của ca ca thiếu một vị phu nhân thì ba ngày trước trời đã ban lương duyên cho ta, một tiểu nương tử đã tới Ma Thiên Sơn. Bất luận là tướng mạo hay tư thái đều không thua kém em dâu nửa phân. Hơn nữa ...”

“Hơn nữa cái gì?” Nhạc Chân hỏi hiển nhiên có chút tò mò về việc Ma Thiên Đại Vương cố ý tách rời câu nói.

“Ha ha, hơn nữa còn là Yêu Tộc biến hóa viên mãn” Ma Thiên Đại Vương đặc ý nói “Ha ha, quả là rất hiếm có” Nhạc Chân khẽ phe phẩy quạt.

“Hắc hắc, đương nhiên, nào nào, uống rượu, uống rượu, ca ca kính người một ly, đây là rượu lấy từ trong Phù Đồ quốc nghe nói có tên là Tội Nghiệt Tửu, danh tự tuy quái nhưng hương vị rất ngon”

Rượu thật sự rất ngon, Nhạc Chân mỉm cười bưng chén chạm với Ma Thiên một cái sau đó uống cạn trong một hơi.

“Quả là hảo tửu” Y tán dương một câu khiến Ma Thiên Đại Vương cười ha hả.

“Nào dùng bữa...” Ma Thiên Đại Vương lớn tiếng nói với mấy vị đại vương khác. Trong mấy người thì có Thôn Thiên Đại Vương muốn kính rượu với Nhạc Chân nhưng y chỉ híp mắt, khẽ phe phẩy quạt tựa như không trông thấy khiến Thôn Thiên Đại Vương mặt đỏ tới mang tai, Ma Thiên Đại Vương vội vàng nói: “Thôn Thiên hiền đệ đừng trách, ngoại trừ ta ra thì những người khác cho dù có là Thiên Đế Ngọc Hoàng kính rượu y cũng không uống.”

Lúc này Thôn Thiên Đại Vương mới chịu thôi, những người khác cũng không còn có ý kính rượu Nhạc Chân nữa.

“Ta nghe nói lúc đại ca bắt nhạc sĩ từ Nam Sơn Quốc có báo sơn môn đúng không?” Nhạc Chân đột nhiên hỏi.

Ma Thiên Đại Vương lập tức cười lớn nói: “Chị dâu của người nói ngày đại hỉ đương nhiên phải có nhạc sĩ tấu nhạc mới tốt, ta vốn là người thô kệch sao biết những thứ này, may là chị dâu người hiểu rõ lễ tiết của nhân gian”

Không chờ Nhạc Chân nói, Ma Thiên Đại Vương tiếp tục: “Không những là bắt nhạc sĩ ta còn từ Xối Thiên Quốc lấy Phượng Hoàng Bào, Phượng Hà Quan, chỉ có xiêm y như vậy mới xứng với mỹ mạo và tư thái của chị dâu người”

“Khi làm những việc này đại ca cũng báo sơn môn sao?” Nhạc Chân hỏi.

“Đương nhiên, chị dâu người nói, chỉ có làm việc quang minh chính đại mới có thể coi là anh hùng, mới là người có bản lĩnh thực sự” Ma Thiên Đại Vương lớn tiếng nói.

Nhạc Chân dừng quạt trong một chốc rồi lại nhẹ nhàng phe phẩy tiếp không nhanh không vội nói: “Đại ca, đại họa lâm đầu rồi”

Ma Thiên Đại Vương nghe được, khẽ giật mình nói: “Ý của hiền đệ là gì?”

“Đại ca có gặp quốc sư của Phù Đồ, Xối Thiên, Sơn Nam quốc chứ” Nhạc Chân hỏi “Đương nhiên là có gặp, dù có chút pháp lực nhưng sao ngăn nổi túi càn khôn của ta” Ma Thiên đặc ý vờ túi màu xám bên hông.

Nhạc Chân tiếp tục chậm rãi nói: “Những quốc sư kia thực lực tuy chỉ là cấp bậc đạo nhân nhưng bọn họ là đệ tử của Huyền Thiên Môn, đại ca chiếm đồ đạc của bọn hắn chẳng khác nào sỉ nhục Huyền Thiên Môn, nếu vô thanh vô tức thì cũng sẽ vô sự nhưng đại ca lại tự báo sơn môn tất nhiên sẽ khiến Huyền Môn chân nhân tìm tới”

“Ha ha... Hiền đệ quá lo, càn khôn túi trên tay ca ca, nếu hắn dám đến thì sẽ chẳng có đường về” Ma Thiên Đại Vương cười túi màu xám bên hông xuống đập mạnh lên cái bàn.

Thôn Thiên Đại Vương bỗng mở miệng nói: “Sư Đà Vương đại danh鼎鼎鼎鼎 là bị Huyền Thiên Môn hù dọa, hắc hắc, Thôn Thiên ta tuy pháp lực yếu ớt nhưng không sợ Huyền Thiên, nếu Huyền Thiên có người tới thì ta sẽ cho hắn biết trên thiên hạ này có một Thôn Thiên Đại Vương ở Thanh Nguyên Sơn”

“Huyền Thiên mặc dù có tên có tuổi nhưng Khô Cốt ta cũng muốn lĩnh giáo thần thông diệu pháp của họ” Khô Cốt Đại Vương nói cũng không nhìn Nhạc Chân. Những người khác cũng nhao nhao phụ họa. Nhạc Chân kệ bọn họ nói, biểu lộ không có chút biến hóa nào, khẽ phe phẩy quạt.

Khi bọn họ nói xong thì y mới chậm rãi đứng dậy chấp tay về phía Ma Thiên Đại Vương nói: “Đại ca nếu gặp khó khăn thì có thể tới Sư Đà Lĩnh của ta”

Nói xong liền quay người rời đi, Ma Thiên Đại Vương hô vài tiếng, Nhạc Chân cũng không quay đầu lại, Ma Thiên Đại Vương đành nói: “Hiền đệ đi thong thả, ca ca không tiễn”

Ngay khi Nhạc Chân khuất bóng, Thôn Thiên Đại Vương lập tức cười một tiếng nói: “Cái gì mà Di Sơn Chuyển Nhạc Sư Đà Vương chứ, lá gan còn nhỏ hơn con thỏ, tên tuổi lớn như vậy mà hóa ra là hư danh”

Những người khác nhao nhao phụ họa, Ma Thiên Đại Vương tựa hồ cũng có chút tức giận với Nhạc Chân nên cũng mặc cho bọn họ nói.

“Ma Thiên đại ca, bằng túi càn khôn trong tay ngươi, thiên hạ này có chỗ nào không thể đi, nếu là ta thì vừa rồi ta đã bắt gã Nhạc Chân kia lại, rồi dùng pháp lực cho hắn hồi phi yên diệt để xem hắn còn thể di sơn chuyển nhạc không, hung hăng càn quấy cái đầu bòi” Thôn Thiên Đại Vương tức giận nói.

“Uống rượu đi, mặc kệ hắn, hôm nay chúng ta không say không về” Ma Thiên Đại Vương lớn tiếng nói.

Tiểu yêu trong Ma Thiên Động, đương nhiên cũng miệng ăn miếng to, tất cả đồ ăn đều lấy từ nhân gian. Đám tiểu yêu lớn tiếng ầm ĩ, dù không dám tới quấy rầy bàn đại vương nhưng lại đi khắp nơi chúc rượu, vô cùng sôi nổi.

“Nào nào nào, uống uống...”

“Đầy vào, ngươi thua, chúng ta uống rượu nhân gian thì phải phạt theo quy củ của nhân gian, phạt ngươi ba chén...”

“Hôm nay là đại hỉ của đại vương, chúng ta uống thoải mái, nào, nào...”

Trong chớp mắt đã qua nửa ngày, tất cả tiểu yêu đều uống say ngã trái ngã phải, một bàn của Ma Thiên Đại Vương thì không như thế, vẫn còn đang uống nhiệt tình.

“Đại ca, đã lâu thế rồi mà chúng ta còn chưa thấy bóng dáng của chị dâu, người sao không mời nàng đi ra uống rượu, cho chúng ta được thấy dung nhan”

“Đúng vậy, đại ca để chúng ta mở rộng tầm mắt nào”

Mấy người khác phụ họa.

“Được, ta mời phu nhân ra, các người mở to mắt chờ” Ma Thiên Đại Vương nói xong liền đứng dậy, nắm túi càn khôn trên bàn, đi vào sâu trong động phủ.

Lúc này Thanh Y đang lo lắng đi tới đi lui trong tinh thất, chốc chốc lại xem hũ rượu độc trong tay sau một lúc nàng ngồi xuống. Kim Tượng Đế biết rõ nàng lo cái gì, thân thể hẳn đã khôi phục sau khi thoát lực do phun hết nọc độc, lúc này đang nằm trong góc, mắt nhìn Thanh Y, trong lòng cũng giống nàng nghĩ tới lần giết người này.

“Phu nhân, phu nhân...ha ha ha...”

Tim của Kim Tượng Đế đập vội, liếc nhìn Thanh Y, thấy nàng cũng đang nhìn mình, trong chớp mắt nàng đã trấn tĩnh lại, trong mắt chỉ có kiên định. Hẳn biết rõ, thời khắc sinh tử đã tới.

“Độc của ta vô sắc vô vị, từ trước tới giờ ngoại trừ Thanh Y cô nãi nãi, không có ai trúng độc mà không chết cả” Trong lòng Kim Tượng Đế nghĩ tới câu đã từng nói với Thanh Y

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 16

Xa Hòì Kiếm Tiên Tên Là Gì

Ma Thiên Đại Vương mang theo mùi rượu nồng đậm tiến tới, còn chưa đi vào tỉnh thất đã hô lớn: “Phu nhân”

“Phu nhân, nàng cùng ta ra ngoài gặp mấy vị hiền đệ” Ma Thiên Đại Vương chưa dừng bước thì đã nói hết lời.

“Đại Vương, điều này không hợp với lễ tiết, nào có chuyện tân nhân đi gặp khách lúc này” Thanh Y vội vàng nói, âm vực cao vút không có một chút lo nghĩ nào của khi trước “Đều là huynh đệ nhà mình cả, không có việc gì đâu”

Sự tình có chút ngoài ý muốn, không nghĩ rằng Ma Thiên Đại Vương lại bảo Thanh Y đi gặp người, điều này rất khác với lúc trước thương nghị, Thanh Y tỏ vẻ khó xử, Ma Thiên Đại Vương vội nói: “Đều là huynh đệ nhà mình cả, không có ai nói gì đâu”

Thanh Y tựa hồ lấy đại cục làm trọng nói: “Vậ thì được, ta sẽ cùng Đại Vương đi ra ngoài chúc rượu chư vị thúc thúc”

“Tốt, ha ha...” Ma Thiên Đại Vương cười to tựa như cực kỳ thỏa mãn với Thanh Y Kim Tượng Đế đương nhiên biết rõ Thanh Y cũng không để ý đến lễ tiết mà là vì đang nghĩ đối sách, hẳn biết Thanh Y nhất định sẽ động thủ tuy nhiên không phải trong tỉnh thất mà là ở bên ngoài. Hẳn nhìn sắc mặt của Ma Thiên Đại Vương một chút, nhớ tới lời Thanh Y đánh giá hẳn:

“Một gã hám danh tự đại lại thích văn hóa nhân gian. Pháp lực tuy cao nhưng mới chỉ là yêu khai trí, không thể khai tuệ”

Theo lời Thanh Y thì yêu có ba giai đoạn: Khai linh, khai trí, khai tuệ, lần đầu tiên Kim Tượng Đế nghe tới điều này, trong lòng hấn nghĩ chính mình cũng mới chỉ khai trí thôi, khi hỏi Thanh Y thuộc giai đoạn nào thì nàng đặc ý nói mình đã sớm khai trí rồi Thanh Y cầm rượu trên bàn, lấy thêm một cái li rồi đi ra bên ngoài. Nàng không gọi Kim Tượng Đế, hết thấy hi vọng đều gửi gắm cả vào bình rượu độc. Kim Tượng Đế thì lại không có lòng tin với rượu độc của mình, so ra thì Thanh Y còn tin tưởng hơn hấn.

Kim Tượng Đế cũng không đi theo mà trốn kỹ trong tĩnh thất, trong lòng nhớ lại nhiều năm đối địch như vậy cũng đúng là không có ai có thể sống sót sau khi trúng độc của mình cho dù là đại yêu có pháp lực cao hơn nhiều, đương nhiên là trừ Thanh Y ra, chẳng những nàng không trúng độc mà còn nói độc của Kim Tượng Đế rất ngọt, rất thơm.

Trong Ma Thiên Động, Thanh Y đang hành lễ với mọi người, bất luận là khí chất ôn nhu hay thanh tĩnh cũng khiến mọi người nhìn không chớp mắt hơn nữa hôm nay nàng còn mặc phượng hoàng bào và phượng hà quan, trong vẻ dịu dàng còn lộ ra nét xinh đẹp.

“Chị dâu còn đẹp hơn vương hậu nhân gian nghìn lần”

“Dịu dàng ôn nhu.. (ôn yển nhu tĩnh..)”

“...”

Mấy vị đại vương cùng bàn với Ma Thiên tán thán, Ma Thiên thì đứng một bên nói: “Đáng tiếc Nhạc Chân hiền đệ đã rời đi”

Thanh Y thì thẹn thùng đứng một bên khẽ cúi đầu. Lúc này nàng cầm bầu rượu muốn tiến lên mời rượu, mới bước được một bước thì đột nhiên

nói: “Các thúc thúc tán dương sai rồi, đại vương còn sợ ta chạy mất nên bây giờ vẫn còn giam giữ pháp lực của ta đó!”

Khuôn mặt Thanh Y đỏ ửng, vừa nói vừa rót rượu cho họ. Bộ dáng làm nũng này khiến cả bàn cười to, Thôn Thiên Đại Vương lập tức lớn tiếng nói: “Đại ca, người làm không đúng rồi... Chị dâu ôn nhu như vậy tại sao lại bỏ chạy được”

Mấy người khác cũng phụ đạo: “Đúng vậy, làm sao sẽ bỏ chạy được”

Ma Thiên Đại Vương nao nao rồi lập tức cười to: “Phu nhân chớ trách nhất thời ta quên mất”. Vừa nói vừa điểm một ngón tay giải cấm chế trên người Thanh Y. Nàng cảm nhận được pháp lực lưu chuyển thì trong lòng cảm thấy mừng rỡ. Trên mặt lại lộ vẻ thẹn thùng nhưng dịu dàng nói: “Đa tạ đại vương”

Thừa dịp này nàng cũng đổ đầy chén rượu của mọi người nói: “Kính đại vương và chư vị thúc thúc một chén rượu”

Trong lòng Kim Tượng Đế hơi lo về Thanh Y nhưng hắn vẫn không đi ra ngoài, hắn cũng chẳng thể giúp được gì vì vậy theo bản năng hắn chọn một nơi vắng vẻ để trốn kỹ, trái tim hắn đột nhiên truyền tới sự triệu hoán của Thanh Y, hắn lập tức quên đi việc ẩn trốn, toàn thân bắn vọt lên, xẹt qua hư không như một đạo kim quang. Sau khi chạm đất lại tiếp tục bật lên, trong lòng hắn nghĩ tới việc Thanh Y đã xảy ra chuyện.

Nhưng khi hắn đi ra ngoài thì quang cảnh vô cùng nào nhiệt, Thanh Y bưng bầu rượu đứng cạnh Ma Thiên Đại Vương, mắt nhìn vào mọi người trên bàn rượu, hắn không biết Thanh Y đã cho bọn họ uống rượu chưa. Nhưng dựa vào tính cách của Thanh Y thì nhất định là bọn họ đã uống rồi.

Một đám người trên bàn của Ma Thiên Đại Vương vẫn ngồi im tại chỗ, trên mặt âm tình bất định. Kim Tượng Đế không biết họ có trúng độc nhiều không cũng không biết là họ có trúng độc chí mạng không.

Ngay khi hắn còn đang nghi hoặc thì Ma Thiên Đại Vương đã mở miệng nói với mấy người trên bàn: “Chư vị hiền đệ đã hiểu vì sao ta phải giam cầm pháp lực của nàng chưa?” Y liếc nhìn xung quanh rồi nói: “Rượu độc, một bình rượu độc cũng muốn đánh gục chúng ta sao, hắc hắc...”

Sắc mặt Kim Tượng Đế đại biến, vội ngẩng đầu nhìn Thanh Y, chỉ thấy sắc mặt nàng cũng tái nhợt, liên tục lùi về phía sau.

“Đi...”

Lời của Thanh Y mới dứt thì thân thể đã hóa thành một cơn gió chạy về phía cửa động, Kim Tượng Đế cũng hiểu rượu độc đã bị uống hết cũng đã bị phát hiện, lập tức hóa thành một đạo kim quang bắn ra ngoài động. Bọn họ lúc này không còn có lựa chọn nào khác, Thanh Y tuyệt đối không muốn trở thành phu nhân của Ma Thiên Đại Vương, sự tình đã bại lộ thì chỉ còn cách chạy trốn thực mạng nhưng bọn họ cũng biết muốn chạy trốn cũng chỉ là hy vọng xa vời nhưng vẫn dốc toàn lực chạy về phía cửa động.

Đám tiểu yêu còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì vẫn đang ăn to uống lớn, huyên huyên náo náo, còn có đám nhạc sĩ từ quốc gia phương nam vẫn cố sức diễn tấu bởi họ không biết vận mệnh mình sẽ ra sao cũng không biết trong động phủ đã xảy ra chuyện gì.

“Muốn chạy ư?”

Thanh âm lạnh lùng của Ma Thiên Đại Vương truyền tới, lúc này Kim Tượng Đế đã chạy tới cửa động còn Thanh Y thì đã chui ra khỏi động, ngay khi hắn nghĩ rằng mình sẽ trốn được khỏi Ma Thiên Động thì một cơn gió đã nuốt lấy hắn, theo sau ngọn gió là một đạo bạch quang lạnh thấu xương.

Bạch quang đập vào mắt như ánh sáng mặt trời, cực kỳ chói mắt, trong mắt, trong tâm của Kim Tượng Đế có cảm giác đã bị đạo bạch quang kia xâm chiếm, trong chớp mắt thân thể cứng ngắc. Bạch quang lóe lên rồi biến mất. Kim Tượng Đế nghe thấy một tiếng kêu đau đớn, định thần lại mới

biết đã nằm trong ngực của Thanh Y, còn nàng đã té ngã, phượng hà quan đã rơi, tóc đen rối bời trên mặt đất, khoe miệng chảy ra một tia máu tươi từ miệng chui vào trong cổ, hết sức bắt mắt.

Càng khiến Kim Tượng Đế giật mình chính là một mũi kiếm lạnh như băng đang chỉ vào cổ họng Thanh Y, khiến cho Thanh Y không thể nâng cằm lên. Chuôi kiếm này nằm trong tay một người mặc đạo bào màu trắng, gã khẽ cúi đầu, lạnh lùng nhìn nàng, Kim Tượng Đế cảm thấy ánh mắt của gã còn lạnh hơn cả kiếm, còn khiến lòng người buốt giá hơn cả kiếm.

Gã lạnh lùng nhìn Thanh Y, nàng cũng nhìn lại hắn, trong mắt đầy sợ hãi, cổ họng trắng như tuyết nằm dưới lưỡi kiếm tỏ ra mảnh mai.

Một chút ánh nắng từ tầng mây chiếu vào thân kiếm, phản xạ ra một vùng bạch quang chiếu vào trong mắt Kim Tượng Đế. Trong lòng hắn cả kinh, bạch quang lóe lên rồi biến mất, hắn chỉ cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo lướt qua người mình, trong lòng thở dài một hơi, nghĩ thầm gã đã đi vào tìm bọn Ma Thiên Đại Vương.

Đến khi hắn ngẩng đầu lên mới nhìn thấy Thanh Y đã nằm trên mặt đất, trên cổ họng có một vòng đỏ tươi như sợi chỉ, máu từ đó chảy ra. Trong sát na đó trong lòng hắn cảm thấy trống rỗng, nhìn con mắt Thanh Y vẫn đang mở ra trừng trừng, ánh mắt rất sống động, có ba phần sợ hãi, ba phần cầu khẩn, ba phần kiên nghị.

Trong đầu Kim Tượng Đế vang lên những tiếng ông ông, hắn ngẩn người nhìn Thanh Y, một sát na sau đột nhiên hắn bừng tỉnh, trong lòng tìm không được vội dùng thân thể quán quanh vết thương, đồng thời còn nhả độc độc lên đó. Hắn không biết mình muốn gì, cũng không biết phải làm sao, tất cả những hành động này đều tới từ bản năng của mình.

Hắn không nghe thấy tiếng kêu thảm thiếu của tiểu yêu trong Ma Thiên Động cũng không chứng kiến được kiếm quang màu trắng giăng khắp

động. Đạo nhân áo bào trắng cất bước như biến hóa, thân như âm ảnh, kiếm như điện mang, kiếm quang lướt qua không ai có thể chống lại, không gì cản nổi.

Thôn Thiên đại vương nổi giận gầm lên một tiếng, mở ra một cái miệng to như vạc nước lớn cố gắng nuốt đạo nhân áo bào trắng, bạch quang lóe lên, kiếm quang đâm thẳng vào miệng, Thôn Thiên Đại Vương ngã trên mặt đất.

Hồng Bào lão tổ vung tay lên, sâu độc màu đỏ tuôn ra bay đầy trời, kiếm quang hóa thành một tấm lưới, giống như đang bắt bướm bướm vậy, từng con từng con bị xoắn nát rơi xuống trên nền đất. Hồng Bào lão tổ kêu lên một tiếng kinh sợ, hất áo bào hóa thành một đám sương đỏ bỏ trốn, kiếm quang đâm vào sương đỏ, một vùng kiếm quang bùng lên, trong sương đỏ một tiếng kêu thảm thiết vang lên, sương đỏ tiêu tán, Hồng Bào lão tổ té trên mặt đất, tứ chi chia lìa, đầu lăn sang một bên.

Khô Cốt đại vương quay người bỏ chạy, kiếm quang vọt tới tựa như thủy ngân, trong chớp mắt đã bao phủ cả người y, trong kiếm quang Khô Cốt đại vương thậm chí còn không kịp kêu lên thì đã bị xoắn thành bột phấn. Kiếm thế không ngừng mà còn lại tăng vọt tựa như tuyết lở trên núi cao.

Vô Diện Đại Vương hóa thành một đám khói đen, Kim Hà Lão Yêu biến mất trong một vùng hào quang còn Ma Thiên Đại Vương đã lặn vào trong túi Càn Khôn. Thế nhưng bất luận như thế nào thì bọn họ đều bị kiếm quang tựa như núi tuyết sụp đổ cuốn vào.

Kiểm quang bắn ra bốn phương tám hướng, khí thể lăng lệ ác liệt, sát khí tung hoành, hào quang vạn trượng khiến bên trong Ma Thiên Động sáng như bên ngoài.

Kim Tượng Đế tuyệt không sợ hãi, thậm chí không nghĩ tới việc bỏ chạy, hắn chỉ cố gắng quấn chặt cổ của Thanh Y, không để cho máu chảy a. Nhưng thân thể vốn hàn nhiệt bất xâm của hắn lại cảm thấy thân thể của Thanh Y càng lúc càng lạnh. Hắn không biết phải làm sao trong lòng chỉ nghĩ: “Làm sao cô có thể chết được, tại sao lại chết, cô còn chưa giải thanh ty chú trên người ta, còn chưa mang ta tới Sư Đà Linh tìm Sư Đà Vương điểm hóa, còn chưa đưa 2 cuốn Huyền Thiên Cương Khí và Phong Động Thuật cho ta. Tại sao có thể chết được, tại sao...”

Hắn nghiêng đầu nhìn vào Ma Thiên Động, chỉ thấy trong động máu chảy thành sông, không có một yêu nào nguyên vẹn, một đạo nhân mặc áo bào trắng đứng lặng yên giữa thi cốt đầy đất, giữa dòng huyết hà, toàn thân không có một vệt máu nào.

Kiểm của gã đã sớm nằm trong vỏ nhưng người gã còn lạnh hơn cả kiếm.

Gã nhìn Kim Tượng Đế, hắn không tránh không né ánh mắt của hắn, lúc này Kim Tượng Đế không có một chút sợ hãi nào.

Đạo nhân áo trắng mới cất bước đã ở trước mặt Kim Tượng Đế, ánh mắt lạnh như băng ghim lên người hắn.

Gió tựa như cũng đông lại, ánh mắt gã còn lạnh hơn kiếm của gã.

Một chút ánh nắng lại chiếu xuống, rơi trên người đạo nhân áo trắng, gã đột nhiên quay người cất bước trong ánh sáng mặt trời, mới một bước mà thân hình đã nhạt nhòa “Người tên là gì?” Kim Tượng Đế lớn tiếng gọi khi đạo nhân áo trắng sắp sửa biến mất.

Sơn cốc trống trải, vang vọng thanh âm của hắn nhưng không có người đáp lời.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 17

Ánh Trăng, Sắc Trăng, Trò Chuyện Trong Trăng

Gió lớn từng trận, ánh mặt trời chiếu xuống, trong mắt Kim Tượng Đế lộ ra vẻ khắc nghiệt và tinh mịch. Hắn không biết vì sao lại nói ra câu đó, là xúc động nhất thời của hắn chăng. Hắn ngẩng đầu nhìn ánh nắng chiếu từ trên không xuống, đạo nhân áo trắng đã biến mất ở nơi đó.

Mặt trời dần chệch đi, trong mắt Kim Tượng Đế không còn có hào quang chói mắt nữa mà là trời xanh mây trắng, ngẫu nhiên có chim bay ngang qua bầu trời mà hắn thấy. Chỉ là những thứ này trong mắt Kim Tượng Đế đều có vẻ xa lạ tựa như thế giới đã bị chia ra làm hai.

Một đàn chim sẽ không biết từ đâu bay tới làm kinh động sự yên tĩnh trước cửa Ma Thiên Động. Chúng nhìn một nữ tử áo hồng nằm trên mặt đất màu xám trước cửa động, nhìn phượng hà quan nằm lăn lóc ở một bên, chúng cảm thấy kỳ quái bởi vì sao nữ tử này lại nằm ngủ trên mặt đất giống như một đóa hoa hồng kiều diễm. Còn trên cổ nữ tử có một con kim xà đang quấn quanh, Kim Xà ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tựa như một bức tượng.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, nhiệt độ trong thiên địa cũng giảm dần, thân thể Thanh Y đã trở nên lạnh buốt nhưng Kim Tượng Đế vẫn bám chặt lấy cổ nàng, tựa như làm vậy có thể khiến nhiệt độ trên cơ thể nàng không giảm xuống nữa.

Một vầng trăng tròn từ phía đông bay lên, trắng như ngọc, tròn như mâm.

Ánh trăng rơi trên người Thanh Y, chiếu vào những ngón tay nàng trên đất đen và lá khô khiến chúng càng thêm phần trắng nõn.

Có một người mặc cẩm bào, đập ánh trăng tới, gã tựa như hòa làm một thể với ánh trăng.

Gã lặng lẽ xuất hiện trước mặt Kim Tượng Đế, lẳng lặng nhìn hẩn rồi nhìn Thanh Y sau đó nhìn mọi thứ trong động phủ. Nếu như nói đạo nhân áo trắng khi trước là ánh nắng lạnh lùng không có một chút cảm tình nào thì... người trước mặt là ánh trăng thần bí, có vẻ ôn hòa, giơ tay là có thể chạm tới nhưng thực ra là cực kỳ xa xôi.

Gã không hỏi Kim Tượng Đế câu nào... chỉ lẳng không phát chỉ, một tiếng động vang lên, đánh vỡ cái sự lạnh lùng bình tĩnh của một phương thiên địa này. Ánh trăng, núi rừng, Ma Thiên Động dường như đang dao động, trở nên mơ hồ, Thanh Y nằm trên mặt đất cũng vậy, giống như bóng trăng trên mặt nước, lặng lẽ tan biến.

Khi vùng không gian này ổn định lại thì chỉ thấy kiếm khí tung hoành khắp Ma Thiên Động, bất luận đại yêu hay tiểu yêu dưới kiếm quang đều bị xoắn nát, không ai có thể thoát được. Từ lúc đạo nhân áo trắng từ trên trời rơi xuống, một kiếm đâm ngã Thanh Y và Kim Tượng Đế cho tới lúc nhập động rồi rời đi chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn.

Người cẩm bào đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời, Kim Tượng Đế cũng ngẩng lên nhìn thương khung nhưng ngay khi hẩn ngẩng lên thì một đạo nhân áo trắng lại từ trên không đâm một kiếm xuống, kiếm hòa lẫn với ánh trăng cơ hồ không thể phân rõ được.

Kiểm cùng với một bộ áo trắng lặng lẽ hạ xuống tựa như ảo ảnh.

Người cẩm bào trước mặt Kim Tượng Đế dường như không kịp phản ứng, trong giây phút gã ngẩng đầu lên thì trong mắt đã có bóng kiếm quang.

Kiểm quang đâm tới, người mặc cẩm bào bỗng giống như ảo ảnh trong nước, đột nhiên tan biến. Một cơn sóng từ ánh trăng tuôn ra, một tiếng kiếm ngân cũng theo cơn sóng vang lên khắp nơi, ánh trăng khiến vạn vật run rẩy, cây cối núi đá lặng lẽ đổ vỡ.

Một kiếm tung bay theo sau nó chính là đạo nhân áo bào trắng buổi trưa, tới tận lúc này vẫn chưa hề rời đi.

Sau khi một kiếm của y đâm vào không khí thì lại vọt lên Cửu Thiên rồi lại đâm xuống lần nữa, mục tiêu lần này là đỉnh Ma Thiên Lĩnh, ở lúc đó chẳng biết tự bao giờ đã có một người trẻ tuổi mặc cẩm bào. Gã đứng trên đỉnh núi của Ma Thiên Lĩnh, bộ cẩm bào bay dưới ánh trăng, trong ngọn gió. Gã đã trông thấy một kiếm lẳng không phóng tới nhưng biểu lộ không có chút biến hóa nào.

Áo trắng tựa ảo ảnh, một kiếm đâm tới, trong ánh trăng, những nơi kiếm quang đi qua tựa như có hàng vạn tiếng kêu nhỏ bé tạo thành tiếng kiếm ngân vang.

Xuyên thấu mặt trăng, đâm nát hư không.

Người trẻ tuổi đứng lặng trên đỉnh Ma Thiên Lĩnh tựa như cát bụi, biến mất trước kiếm, trên đỉnh núi có bóng người lóe lên, trên đỉnh một cây tùng mọc trên vách đá có thêm một người đang đứng. Thân như tuyết hồng, đứng trên đầu cành, phiêu phù trong gió Đạo nhân áo trắng đâm trượt lập tức đập trong hư không tràn ngập ánh trăng tựa như đập trên đất bằng, chỉ vài bước đã lại lên tới Cửu Thiên rồi lại đâm một kiếm nữa từ trên xuống. Chỉ là một chiêu kiếm này lại khác với những chiêu kiếm lúc trước, ngay khi đâm xuống kiếm tựa như vì quá nhanh cho nên đã bị không gian xé nát, một kiếm hóa hai, hai kiếm hóa bốn, bốn kiếm hóa tám, tám kiếm lại biến thành vô số thanh kiếm, một tiếng nổ vang rền trong hư không, từ dưới nhìn lên tựa như đang có một cơn mưa kiếm rơi xuống, bao phủ toàn bộ đỉnh núi, trong nháy mắt ngọn núi kia cũng đã có cả trăm lỗ ngàn vết.

Nhưng người trẻ tuổi mặc cảm y đứng trên cành thông đã biến mất.

Đạo nhân áo trắng cũng không biểu lộ gì, ánh mắt giống như kiếm, lạnh như băng.

Nhưng lần này không đợi y bay lên Cửu Thiên thì trong hư không đã vang lên một thanh âm ôn hòa nhưng mờ ảo: “Di sơn chuyển nhạc”

Bầu trời đột nhiên tối sầm lại, một ngọn núi khổng lồ từ trên Cửu Thiên rơi xuống giống như trời sập vậy. Cương phong tứ tán, thế nhưng ngọn núi trung tâm lại không có một ngọn gió nào cũng không có một chút thanh âm nào tựa như đang nằm trong trạng thái chân không. Núi còn chưa rơi xuống thì đại thụ trong núi đã đổ rạp, dã thú bỏ chạy thực mạng.

Đạo nhân áo trắng nhìn cự sơn đang đập xuống đầu, trong mắt không có một chút sợ hãi nào, thậm chí còn không có cả một tia cảm tình. Y vẫn bay lên trời, nhằm thẳng ngọn núi đang rơi xuống, cả người giống như bị bao phủ trong một tầng kiếm quang, một kiếm đâm thẳng lên.

Từ đầu tới cuối chỉ thấy một người áo trắng đang bay lên trời, bay về phía một ngọn núi lớn đang rơi xuống.

Kim Tương Đế nhìn ngọn núi này áp xuống đầu, chỉ nhìn mà thôi, từ lúc độ ẩm trên người Thanh Y trở nên lạnh như mặt đất thì hắn đã tiến vào trạng thái trống rỗng này, những thứ trong mắt giống như dấu vết của một người đi trong sa mạc, chỉ trong chốc lát đã bị gió vùi lấp.

Nhìn từ chỗ của Kim Tương Đế cũng chỉ có thể chứng kiến một cái áo trắng phảng phất như bị gió thổi về một vùng đen kịt trên chín tầng trời.

Tiếng kiếm ngân vang trong thiên địa, thật lâu không dứt. Đạo nhân áo trắng không có ý thối lui, muốn dùng kiếm chém nát ngọn núi này.

Từng viên cự thạch rơi xuống, trong mắt Kim Tượng Đế có một tảng đá càng lúc càng lớn nhưng hẳn vẫn quần trên cổ Thanh Y, không tránh không né, im lặng giống như nhiều năm trước kia hẳn cuộn mình lại trên một tảng đá thổ nạp linh khí của trăng sao.

Cự thạch rơi làm bùn đất văng khắp nơi, đá vụn bay tán loạn, đại thụ che trời gãy gập, Ma Thiên Động sụp đổ.

Một cơn gió mạnh thổi những viên cự thạch bay khỏi ngọn núi tới vài dặm rồi hóa thành một nữ tử áo đỏ mặc Phượng hoàng bào.

“Cô không chết” Thanh âm của Kim Tượng lộ ra vẻ kinh hãi.

“Cô cái gì mà cô, gọi là cô nãi nãi”

“Cô nãi nãi...”

Thiếu nữ áo đỏ nhú lông mày lại, mắt phượng trợn trừng, Kim Tượng Đế vội hô: “Thanh Y cô nãi nãi”

Thiếu nữ lúc này mới cười rộ lên nói: “Vì người nghe lời như vậy nên ta tha cho người, lần sau còn dám gọi loạn thì ta sẽ ăn người”

Kim Tượng Đế còn chưa kịp trả lời thì phát hiện vết máu trên miệng thiếu nữ lại chảy ra, thân thể cứng ngắc, một chút ấm áp ôn nhuận cũng biến mất. Toàn thân hẳn cứng ngắc, kinh hãi hoảng hốt không biết là vì sợ hay là vì cái gì. Trong lòng cứ liên tưởng tới cặp môi mảnh như cánh hoa của nàng thầm nghĩ: “Nàng đang cảnh cáo ta, nhất định như vậy”.

Kim Tượng Đế còn chưa bình phục tâm tình để hỏi tại sao Thanh Y chưa chết thì nàng đã biến mất trong một ngọn gió rồi xuất hiện cách đó vài dặm. Từ xa chỉ thấy bầu trời trên ngọn núi nổi tung, một ánh sáng màu trắng đột nhiên bay ra. Nhưng khi bạch quang mới xuất hiện thì ngọn núi lớn kia

tựa như mọc từ dưới đất lên, nhằm về phía đạo nhân áo trắng bay tới, dù vậy đạo nhân áo trắng vẫn không tránh không né.

Đâm ra một kiếm, kiếm quang chói mắt, cả người đạo nhân áo trắng bao phủ một lớp kiếm cương.

Lại có thêm một ngọn núi bay lên rồi lại từ trên Cửu Thiên đè xuống.

Hai núi chông nhau, đạo nhân áo trắng ở dưới chân núi, kiếm trong tay y bùng lên thành một cái vồng, sáng lòa.

Thêm một ngọn núi nữa đập xuống hai ngọn núi kia Người trẻ tuổi mặc cẩm bào xuất hiện trên đỉnh núi, giậm chân, ba ngọn núi nhanh chóng hạ thấp rồi rơi xuống khiến bụi đất bay đầy trời.

Đột nhiên Thanh Y kinh hãi nói: “Hẳn là Sư Đà Lĩnh Sư Đà Vương, chắc chắn đây là Di Sơn Chuyển Nhạc đại pháp”

Trong đám bụi bậm một đạo thân ảnh bắn lên trời rồi bay về phía xa.

“Sư đà vương, Sư Đà Vương, ...” Thanh Y lớn tiếng gọi nhưng thân ảnh kia đã sớm biến mất trong ánh trăng.

Khi mọi sự kết thúc dưới ánh trăng chỉ còn núi cao sừng sững.

Kim Tượng Đế duỗi đầu ra nhìn Sư Đà Vương đang dần biến mất thầm nghĩ Sư Đà Vương quả nhiên lợi hại. Nhưng một cảm giác thất lạc xuất hiện trong đầu hẳn, Kim Tượng Đế thấy gã giống như là ánh trăng trên mây, cao cao tại thượng còn mình chỉ là một con rắn nhỏ chỉ biết ngẩng đầu thổ nạp linh khí của trăng sao, bất luận mình có cố thể nào, leo lên ngọn cây hay đỉnh núi thì gã cũng sẽ không cúi xuống liếc nhìn mình.

Đột nhiên hẳn cảm thấy lúc trước gã đứng trước sơn động có lẽ chẳng buồn để ý tới mình.

Đột nhiên trong cự sơn có một đạo ánh sáng trắng lao ra bay thẳng lên bầu trời đầy sao, thổi bay một đám mây. Ngay khi bạch quang lao ra khỏi đỉnh núi thì ngọn núi đá lớn lạng lẽ vỡ vụn, đạo nhân áo trắng lao thẳng tới Cửu Thiên.

Đúng lúc này một tiếng kiếm ngâm mạnh mẽ vang vọng khắp trong thiên địa. Còn đạo nhân áo trắng trong tiếng ngâm của kiếm đã đập không lao về phía Sư Đà Vương biến mất, trên người y bao phủ một tầng kiếm cương, cực kì bắt mắt dưới ánh trăng, y sải bước tựa như xé nát hư không trong chớp mắt đã biến mất.

Thanh Y mặc một bộ phượng hoàng bào màu đỏ thắm đứng trên đỉnh núi dưới ánh trăng, trên tay nâng một con Tiểu Kim Xà, nhìn lên trời cao, nhìn về hướng hai người biến mất, vẻ mặt mơ ước.

“Hắn là ai?” Kim Tượng Đế đột nhiên nhẹ giọng hỏi.

Thanh Y định thần lại vừa nhìn Kim Tượng Đế vừa cười nói: “Tại sao khi này hắn rời đi lại không cất tiếng hỏi lần nữa?”

“Ta sợ hắn nghe được sẽ quay đầu lại giết chúng ta” Kim Tượng Đế nói.

“Thế tại sao lúc trước lại không sợ”

“Bởi vì ta nghĩ tới việc cô đã bị hắn giết?”

“Vậy thì có liên quan gì tới việc hỏi tên đâu?”

Kim Tượng Đế tựa như suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta cũng không rõ, ta muốn biết tên hắn là gì để về sau nếu ta biến hóa, có được pháp lực cao cường sẽ đi tìm hắn báo thù cho cô”

Thanh Y trầm mặc hồi lâu rồi đột nhiên giãn mặt mỉm cười nói: “Không tệ, không tệ, tiểu gia hỏa coi như cũng có lương tâm, không uổng công ta

cản hộ người một kiếm kia” Dứt lời liền nâng Kim Xà lên cao, ánh mặt trăng rơi vào người Kim Xà làm chiết xạ ra một chút kim quang. Tay ngọc của nàng chỉ lên mặt trăng không ngừng vẫy động rồi nói: “Người thấy chưa?”

“Thấy gì?”

“Ánh trăng đó, lời của người đã bị ta dùng pháp lực khác vào ánh trăng rồi” Thanh Y ngẩng đầu cười nói dịu dàng.

Trong lòng Kim Tượng Đế không tin, thầm nghĩ làm sao có thể khắc vào mặt trăng được thế nhưng hăn cũng không phản bác.

Thanh Y dứt lời lại nhìn vầng trăng sáng trên chín tầng trời, Kim Tượng Đế thì nhìn nàng, chỉ cảm thấy lúc này là lúc nàng an tĩnh nhất, lông mày như nửa vầng trăng, mắt như vầng trăng tròn, môi như hai vầng trăng hồng, sắc mặt như ánh trăng, lỗ tai là vầng trăng trong suốt, toàn thân nàng tựa như nhuộm trong ánh trăng.

“Ai da, thiếu chút nữa quên mất, trong Ma Thiên Động còn có rất nhiều pháp bảo nữa! Chúng ta đi tìm thôi, hắc hắc...” Thanh Y trở lại từ trạng thái tĩnh lặng khi nãy, lời nói và ánh mắt đều lộ ra sự hưng phấn

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 18

Phúc Chí Tâm Linh Bái Đạo Nhân

Đại yêu tiểu yêu trong Ma Thiên Lĩnh đều đã táng thân trong Ma Thiên Động, còn trong khu vực Ma Thiên Sơn lại có thêm một ngọn núi lớn do vài ngọn núi nhỏ chồng chất lên nhau, có lẽ sau trăm năm nữa khi có đại yêu chiếm núi sẽ xây động phủ trên đó. Đến lúc đấy hỏi thăm xem ngọn núi này thành hình như thế nào thì e rằng đã chẳng có mấy người nói rõ được.

Còn bây giờ Kim Tượng Đế và Thanh Y đang đứng ngăn người ra trong Ma Thiên Lĩnh, Thanh Y nói là về Ma Thiên Động đào bảo nhưng cửa động đã bị một tảng đá lớn chặn lại. May mắn là không chỉ đá lớn mà còn có cả bùn đất. Thanh Y nhìn một lúc lâu rồi mới quyết định đào vào động, Kim Tượng Đế không muốn đào nói rằng đá bị đất vùi rất sâu, Thanh Y trừng mắt liếc hẳn một cái nói rằng trong động có nhiều pháp bảo như vậy mà còn không muốn ư, đồ lãng phí.

Sau đó Thanh Y tự mình đào, Kim Tượng Đế đứng cạnh quan sát, nhìn nàng dùng mười ngón tay mảnh khảnh bới từng cục đá ra. Từ đêm cho tới ngày mà Thanh Y vẫn tiếp tục đào, Kim Tượng Đế biết nàng nhất định muốn lấy túi càn khôn kia ra.

“Thanh Y cô nãi nãi sống tới giờ bằng cách nào nhỉ?” Trong lòng Kim Tượng Đế vẫn suy nghĩ về chuyện này, trước Ma Thiên Động hẳn cảm thấy sinh cơ trên người Thanh Y đã biến mất thế nhưng chỉ trong chớp mắt nàng đã hồi sinh, ngoại trừ vết thương trên cổ thì không có dấu vết tử vong nào.

“Vì ta chưa chết” Thanh Y đáp mà không quay đầu lại Kim Tượng Đế nghi hoặc nói “Sao thế được, những vị đại vương kia cũng chẳng có ai sống sót được dưới kiếm của người kia”

Thanh Y quay đầu lại trừng mắt với Kim Tượng Đế cả giận nói “Người muốn ta chết đúng không”

“Không phải, ta chỉ cảm thấy ...” Kim Tượng Đế vội phủ nhận, Thanh Y cũng chẳng đoái hoài gì tới hắn mà đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời nói: “Tuy ta không có truyền thừa nhưng vẫn còn huyết mạch cho nên có thể niết bàn một lần nhưng cũng chỉ có lần này thôi”

Kim Tượng Đế nhìn biểu lộ của Thanh Y, đó là một cảm xúc khó hiểu, không giống đau thương cũng chẳng giống phàn nàn mà tương tự như là đang hồi tưởng, còn hồi tưởng thứ gì thì Kim Tượng Đế không biết, bất quá từ ngữ khí âm điệu của nàng hẳn biết tâm tình của Thanh Y không tốt lắm cho nên cũng không dám hỏi nhiều.

Chỉ là trong lòng nghĩ không biết nguyên thân của Thanh Y là gì lại có thể có những thứ như truyền thừa, huyết mạch, hẳn không biết những thứ này nhưng tuyệt đối không phải là tầm thường.

“Huyết mạch gì mà có thể chết đi sống lại, niết bàn trọng sinh nhỉ?” Kim Tượng Đế không biết nhưng dựa vào việc Thanh Y chỉ có một cơ hội như vậy thì thấy thật đáng tiếc.

Kim Tượng Đế suy nghĩ về Thanh Y rồi lại nghĩ tới bộ dạng biến hóa sau này của mình, một chốc lại nghĩ tới cuộc đại chiến giữa hai người đêm qua, đúng lúc này trên trời lại có người bước trên mây tới gần.

Y đạo trên bầu trời một vòng sau đó rơi xuống bên cạnh Thanh Y và Kim Tượng Đế. Trong lòng Kim Tượng Đế vội cảnh giác, hẳn đã có ác cảm rất lớn với người trong Đạo Môn. Thanh Y cũng ngừng lại, cảnh giác nhìn đạo nhân trẻ tuổi.

“Đây là Ma Thiên Lĩnh?”

Sau một lúc trầm mặc thì người lên tiếng trước chính là đạo nhân trẻ tuổi.

“Trước kia thì đúng nhưng hiện giờ thì không biết có đúng không” Thanh Y nói “A” Đạo sĩ than sau đó khẽ hít người, trầm ngâm một lát rồi nói “Sát khí nặng nề, là chân nhân của Ngọc Thanh mạch, đã sắp tu thành Ngọc Đỉnh pháp tượng rồi”

“Ngọc Đỉnh Pháp Tượng, cái gì là Ngọc Đỉnh Pháp Tượng?” Kim Tượng Đế luôn tỏ ra háo hức với những đồ vật liên quan tới tu hành, Thanh Y từng nói đạo môn phân ba mạch, một mạch tu Thái Thanh Pháp Tượng, một mạch tu Ngọc Thanh Pháp Tượng còn một mạch tu Thượng Thanh Pháp Tượng, tại sao còn có Ngọc Đỉnh Pháp Tượng, hẳn cảm thấy nghi hoặc cho nên lên tiếng hỏi bất chấp người ta có quan tâm hay không.

Vị đạo nhân này có chút khác biệt với những đạo sĩ đã từng gặp, y vui vẻ cười nói: “Ngọc Đỉnh Pháp Tượng là một trong mười hai pháp tượng của Ngọc Thanh mạch, muốn tu thành Ngọc Thanh Pháp Tượng thì cần phải tu thành một trong mười hai pháp tượng này trước. Bất quá từ khí tức lưu lại trong không gian thì hiển nhiên hẳn chưa tu thành”

Kim Tượng Đế nghĩ thầm hóa ra chân nhân cũng không phải trực tiếp tu luyện Tam Thanh đạo tôn pháp tượng mà phải tu những pháp tượng khác trước, cũng không biết Thượng Thanh và Thái Thanh mạch thì phải tu pháp tượng nào.

Đạo sĩ kia lại hít người, nhìn ba ngọn núi lớn chồng lên nhau thành một ngọn nói: “Dựa vào khí tức thì đây là di sơn đại pháp, nếu ta đoán không nhầm thì chỗ này đã diễn ra đại chiến giữa Huyền Thiên Môn Hoa Thanh Dương và Sư Đà Lĩnh Sư Đà Vương”

Kim Tượng Đế biết rõ Sư Đà Vương nhưng không biết Hoa Thanh Dương trong lòng nghĩ chẳng lẽ đạo nhân áo trắng lạnh như băng kia là Hoa Thanh Dương.

Rồi hẳn lại nghe thấy đạo nhân nói: “Đáng tiếc tới chậm một bước không kịp chứng kiến trận đại chiến kinh thế này” sau đó đạo nhân nhìn Ma Thiên Động bị đá chặn thở dài lần nữa nói: “Đáng tiếc tới muộn không biết có thể cứu được sư chất không”

Kim Tượng Đế đoán đạo nhân này là bị kế của Thanh Y dẫn tới, Hoa Thanh Dương lúc trước cũng vậy trong lòng thầm nghĩ: “Một đám các người kẻ nên đến thì không đến kẻ không nên đến thì lại đến, đến rồi còn chẳng buồn phân biệt yêu ghét gì cả mà chém tận giết tuyệt luôn”. Trong lòng hẳn người tu đạo đúng là đáng sợ nhất.

Ngay khi hẳn nghĩ tới điều này thì đột nhiên nhiệt độ trong không khí hạ thấp, vội ngẩng đầu thì chỉ thấy trên đỉnh một ngọn núi lớn có vết nứt ở chính giữa có một người đang lặng yên đứng ở đó. Áo bào trắng bay trong gió, tóc đen cuộn thành búi không có một chút hỗn loạn nào.

“Hoa Thanh Dương” Trong lòng Kim Tượng Đế căng thẳng, đột nhiên một cơn gió xuất hiện cuốn lấy hẳn, rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Thanh Y mang theo Kim Tượng Đế tránh ra xa, đứng ở phía xa nhìn hai vị đạo nhân, một đứng yên trên đỉnh núi, một đứng dưới chân núi. Kim Tượng Đế lại giục Thanh Y sớm rời đi, trong lòng hẳn có sự sợ hãi rất lớn với những cuộc đại chiến giữa những người thần thông quảng đại này, chỉ cảm thấy nếu bọn hẳn thở một hơi, nhường một lông mày cũng có thể lấy mạng mình nên tốt nhất là cách bọn họ càng xa càng tốt. Tuy nhiên Thanh Y không đi.

Ngay khi Kim Tượng Đế còn muốn nói tiếp thì kiếm quang phô thiên cái địa đã ập xuống, sáng lòa chói mắt, sát khí ngập trời.

Thanh Y vội biến thành một cơn gió rồi bắt đầu bỏ chạy thật xa.

Kim Tượng Đế thầm nghĩ tên Hoa Thanh Dương này quả là một người không biết đạo lý, cứ gặp người là giết, gặp người là đánh, không buồn hỏi người khác là ai. Hắn không tận mắt nhìn cuộc chiến, bởi khi Thanh Y dừng lại nhìn thì chỉ thấy kiếm khí trùng thiên, dưới ánh mặt trời sáng lòa chói mắt nhưng tình hình chiến đấu trong núi như thế nào thì không nhìn được.

Thanh Y nhìn một lúc rồi đột nhiên nói: “Không biết tới lúc nào chúng ta mới có thể không phải trốn, mới có thể xem người trong thiên hạ như làn gió mát thôi”

Quay đầu, nàng lại hóa thành một làn gió tan vào trong không gian.

Cứ tiếp tục đi về phía trước, vẫn nhắm về phía Sư Đà Lĩnh bất quá trong lòng Kim Tượng Đế không biết vì sao đã không còn háo hức với Sư Đà Lĩnh rồi. Tuy vậy lòng cầu đạo của hắn vẫn không giảm nửa phân.

Nhưng đi không được một ngày thì đột nhiên có một đạo sĩ ngời trên tảng đá, đạo bào màu xanh, trước ngực nhuộm máu, chính là vị đạo sĩ khi trước mà họ đã gặp ở Ma Thiên Lĩnh.

Thanh Y ngăn người ra một chút vừa muốn tránh khỏi đạo sĩ thì đạo sĩ kia đột nhiên mở mắt nói: “Ha ha, không ngờ lại gặp các người ở chỗ này”

“Là người cố ý ở đây chờ chúng ta” Thanh Y nói thẳng, ngữ khí cực kì cảnh giác.

Kim Tượng Đế lại không cho là như thế, lần này hắn cũng là tình cờ, nhìn dáng vẻ của y thì đã bị trọng thương, chờ chúng ta làm gì, chúng ta đâu thể giúp y được. Quả nhiên đạo sĩ lắc đầu nói: “Ta chờ các người làm gì, có thể gặp các người lần nữa cũng có thể coi là duyên phận.”

Thanh Y nhìn y một lúc, trong lòng nàng thì Đạo Môn sẽ không có ai nói như vậy, từ trước tới giờ làm gì có ai không cao cao tại thượng, cho nên nàng càng thêm cảnh giác.

“Các người muốn đi Sư Đà Lĩnh?” Đạo sĩ trẻ tuổi nói.

Kim Tượng Đế kinh ngạc nói: “Làm sao người biết” Lời mới dứt đã bị Thanh Y gõ cho một cái sau đó nghe nàng nói: “Đi Sư Đà Lĩnh không được sao?”

“Đương nhiên là được, bất quá nếu như bị hãm điếm hóa thì kiếp này vô duyên với đạo rồi” Đạo sĩ trẻ tuổi ngồi trên núi đá nói.

“Biến hóa rồi mới có thể tu hành, cho dù không hoàn thiện thì sau này có thể luyện hóa, làm sao mà vô duyên với đạo được” Thanh Y nói nhanh, dưới ánh mắt của nàng thì đạo sĩ thần bí xuất hiện ở đây nhất định là muốn ngăn họ đi Sư Đà Lĩnh.

“Ha ha, tu hành nào chỉ có thu nạp thiên địa linh khí, nếu như cảm thấy chỉ cần không ngừng thu nạp linh khí là có thể đắc đạo thành tiên thì trong thiên hạ người tu đạo đã nhiều như sao trên trời rồi” Đạo sĩ áo xanh vừa cười vừa nói.

Thanh Y không lên tiếng, giống như đang suy tư lời của hắn.

“Hiếu Thiên Tâm, nhìn đại đạo mới là căn bản của tu hành. Đây là một con đường vừa dài vừa buồn chán chỉ có người có đại nghị lực mới có thể có cơ hội ngộ được một chút rồi đắc đạo thành tiên. Nếu người dẫn hắn đi Sư Đà Lĩnh điếm hóa thì hắn mất đi một cơ hội tuyệt hảo để luyện tâm”

Thanh Y cũng nghi ngờ nhưng cũng cảm thấy lời của y có đạo lý nhưng rồi lại không thể tin, sau đó nhìn Kim Tượng Đế.

Kim Tượng Đế suy nghĩ một chút rồi nói: “Về việc luyện tâm thì ta vốn không hề có pháp môn luyện tâm vậy chân nhân có thể dạy ta không”

“Pháp môn này nếu là do ta sáng chế thì có thể dạy người nhưng sở học của ta đều xuất phát từ sư môn, không phải đệ tử của bốn môn thì không truyền được” Đạo sĩ trẻ tuổi vừa nói chuyện vừa nhắm mắt lại, thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi.

Trong lòng Kim Tượng Đế đại hỉ vội nhảy từ trên Thanh Y xuống trước mặt đạo sĩ lớn tiếng nói: “Đệ tử Kim Tượng Đế thành tâm cầu đạo, mong sư phụ thu đệ tử làm đồ đệ” Nói xong không ngừng dùng đầu chĩa xuống đất lễ bái.

Thanh Y đứng cạnh tỏ vẻ khẩn trương, trong mắt nàng thì bái sư là đại sư tuy rằng nàng cũng từng muốn bái nhập đạo môn nhưng hiện giờ đột nhiên bị một đạo sĩ thần thần bí bí chặn đường, không biết lai lịch là gì, chẳng may đối phương không phải người lương thiện thì... về sau có thể Kim Tượng Đế sẽ trở thành tà ma ngoại đạo rồi. Nếu quả thật như vậy thì không bằng lưu lại bên cạnh mình, chậm rãi tu hành, trăm năm sau linh trí khai mở, sẽ không phải đi trên đường rẽ rồi.

Nhưng khi nàng vừa muốn nói chuyện thì trong mắt đã có thêm một đạo nhân áo trắng đứng ở phía xa lưng đeo trường kiếm, áo trắng bay trong gió, ánh mắt lạnh như băng.

Thanh Y như rơi vào trong hầm băng, nhìn đạo sĩ áo xanh trẻ tuổi trước mắt, y quay lưng về phía đạo sĩ áo trắng, phảng phất như chưa phát giác ra. Còn Kim Tượng Đế cũng không để ý tới vẫn không ngừng lễ bái.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 19

Linh Đài Thanh Tĩnh Không Nhiễm Hận

Thanh Y thậm chí còn không dám cử động, giống như con thỏ bị độc xà theo dõi.

Nhưng vị đạo sĩ kia lại tựa như chưa hề phát giác, chỉ thấy y nói: “Ta không thu đồ, trong môn phái của ta chỉ có một sư phụ” Kim Tượng Đế nghe thấy vậy trong lòng thất vọng, nhất thời không biết nói gì chợt nghe đạo nhân nói tiếp “Ta không thu đồ nhưng có thể thay sư phụ nhận đồ đệ, người gọi ta là sư huynh là được, lễ bái sư thì chờ khi ta mang người về sơn môn sẽ thực hiện”

Kim Tượng Đế kinh hãi, vội vàng nói: “Vâng sư huynh” Dứt lời liền quay đầu liếc nhìn Thanh Y, cũng không hề chú ý tới việc Thanh Y cứ nhìn ra phía xa mà chỉ cao hứng nói: “Sư huynh, đây là tỷ tỷ của ta tên là Thanh Y, đã biến hóa, nhất tâm hướng đạo, người có thể nhận nàng được không”

“Ha ha” Đạo nhân ngẩng đầu nhìn Thanh Y, nhìn thấy vẻ mặt của Thanh Y, sắc mặt lập tức biến đổi, chính lúc này từ đôi mắt của nàng, y nhìn thấy một tia sáng màu trắng. Đạo nhân không quay đầu lại mà hất ống tay áo lên, trong chốc lát Thanh Y tựa như một cái lá khô bay lên biến mất trong gió.

Thanh Y thân bất do kỷ, trong tai chỉ thấy một tiếng thét rồi giống như đặt mình trong mưa to gió lớn đến khi thân hình nàng ổn định lại thì đã ở trên một đỉnh núi. Trong lòng lo lắng vội nhìn về phía sơn cốc, chỉ thấy trong sơn cốc cuồng phong gào thét, trên trời mây đen phủ kín, mưa to như

trút nước điên cuồng rơi xuống, sét đánh liên hồi. Trong lúc mơ hồ thì nghe thấy trong sơn cốc có một thanh âm hùng tráng vang lên: “Phong, lôi”

Thanh âm vừa vang lên gió càng lúc càng lớn thậm chí Thanh Y cũng hơi đứng không vững, chỉ thấy trong sơn cốc, đại thụ đổ rạp rồi bị gió cuốn vòng vòng trên không. Từng tia sét hạ xuống liên tục đánh vào trong sơn cốc.

Trong tiếng sấm gió ầm ỹ không ngớt lại có một tiếng kiếm ngân cực kì chói tai. Trong cốc kiếm quang lập lòe, sát khí xông tiêu.

Thanh Y rất lo lắng bởi Kim Tượng Đế vẫn còn ở trong sơn cốc, dưới sự bao phủ kiếm quang.

Chừng một phút đồng hồ sau, trong sơn cốc đột nhiên bắn vọt lên một đạo kiếm quang phá nát mây đen trên bầu trời, mưa gió cũng theo đó tán đi, sấm sét cũng không xuất hiện nữa. Trong lòng Thanh Y cả kinh thầm nghĩ: “Hắn còn sống, chẳng lẽ sư huynh mà tiểu gia hỏa mới bại lại chết rồi”

Hoa Thanh Dương mặc áo trắng đứng trên đám mây nhìn bốn phía, ánh mắt lạnh như băng liếc qua Thanh Y khiến nàng cảm thấy toàn thân băng giá, tim gần như ngừng đập. Bất quá Hoa Thanh Dương giống như nhìn cây cỏ vậy chỉ lướt mắt qua rồi sải bước phá vỡ hư không, biến mất không còn tăm hơi.

Tới lúc này Thanh Y mới hồi thần lại, vội vàng độn nhập vào trong sơn cốc, tìm kiếm Kim Tượng Đế khắp nơi, vừa tìm vừa gọi lớn: “Tiểu gia hỏa, chết chưa vậy, tiểu gia hỏa, nhanh ra đi, núp chỗ nào thì mau ra đây, gã Hoa Thanh Dương kia đã đi rồi...”

Thanh Y lật từng gốc cây cổ thụ ngã rạp ra, vừa lật vừa gọi, hết cổ thụ thì nàng tìm cự thạch, chui dưới tảng đá, nhìn vào khe đá, trong lòng nàng thì Kim Tượng Đế rất thích trốn trong khe đá.

Nhưng tìm mấy lần trong sơn cốc nhưng cũng không thấy Kim Tượng Đế, may mắn là nàng cũng không thấy thi thể của hắn cũng không thấy thi thể của đạo nhân kia. Nàng ngẫm nghĩ một lát rồi độn về phía mà Hoa Thanh Dương truy đuổi.

Kim Tượng Đế đầu óc choáng váng, không phân biệt nổi phương hướng nữa, hắn cảm thấy mình bị cuốn theo mũi kiếm của Hoa Thanh Dương. Trong tai tràn đầy tiếng kiếm ngân, tiếng mưa gió và sấm sét. Khi hết thấy trở nên nhạt nhòa thì trước mắt hắn đã là một vùng thiên địa khác rồi.

Một đạo nhân trung niên đứng trước trước một thần miếu bỏ hoang, trước mặt đạo nhân có một con Kim Xà đang ngẩng đầu cẩn thận quan sát y.

“Người là sư huynh của ta à?” Kim Tượng Đế nghi hoặc hỏi.

Đạo nhân khẽ gật đầu, dưới cổ của hắn có một vết kiếm từ đó có máu tươi chảy ra.

“Sao tại sao lại như vậy được. Sư huynh, tại sao người lại biến thành như vậy” Kim Tượng Đế giật mình hỏi.

“Ha ha, đạo hạnh không đủ không thể nào sử dụng được pháp lực vượt quá sức chịu đựng của cơ thể nên phải tiêu hao Chân Linh” Đạo nhân suy yếu nói nhưng dù vậy y vẫn đang mỉm cười.

Kim Tượng Đế không biết Chân Linh là gì, muốn hỏi lắm nhưng lại sợ đạo nhân giải thích nhiều quá khiến y bị hao tổn khí lực cho nên hắn chọn vấn đề mình lo lắng nhất hỏi: “Vậy có thể chết không?”

Trừ phi cứ tiếp tục tiêu hao như vậy bằng không thì tinh dưỡng vài năm là có thể khôi phục” Đạo nhân vừa cười vừa nói.

Kim Tượng Đế lúc này mới hơi yên lòng, sau đó hần liền phát hiện ra Thanh Y không ở bên cạnh. Vội nhìn bốn phía chỉ nhìn thấy một thần miếu rách nát, bốn phía thủng lỗ chỗ, nóc chỉ còn lại một nửa. Mạng nhện ở khắp nơi, góc tường cỏ dại mọc dài, trên mặt đất rơi đầy gạch ngói vụn.

“Cô nãi nãi...Thanh Y cô nãi nãi...Thanh Y”

Kim Tượng Đế lớn tiếng gọi, thân hình như kim tuyến trườn trên mặt đất, chỉ chớp mắt đã dạo một vòng quanh thần miếu rồi lại nhảy lên nóc thần miếu nhìn ra xung quanh, chỉ thấy núi đồi trập trùng, phập phồng như sóng xanh, xa xa không một bóng người. Quan sát hết thấy hần mới ý thức được việc mình và Thanh Y đã phải ly tán rồi.

“Nơi này cách sơn cốc kia ít nhất trăm dặm” Đạo nhân nói với Kim Tượng Đế “Lúc ấy ta không thể cứu nàng, chỉ đành dùng gió thổi nàng ra khỏi vòng chiến, nàng là người có phong độ thuật nhất định không có chuyện gì đâu”

Kim Tượng bớt lo một chút tuy nhiên trong lòng hần vẫn không thích ứng được với việc bị tách khỏi Thanh Y rồi nhớ tới Thanh Ti chú trên người mình chắc hần nàng sẽ sớm tìm được mình thôi, nghĩ tới đây hần bắt đầu cảm thấy yên lòng, chỉ hy vọng Thanh Y đuổi nhanh một chút sau đó cùng bá nhập sư môn với mình.

Đương nhiên là hần muốn cùng bá nhập sư môn với Thanh Y bởi chỉ có hần mới hiểu rõ Thanh Y muốn nhập Đạo Môn tu luyện pháp quyết chính tông nhiều như thế nào.

“Sư huynh, môn phái chúng ta tên là gì?” Sau khi ổn định tinh thần Kim Tượng Đế hỏi.

Đạo nhân nhắm mắt ngồi xuống đáp: “Linh Đài”

Kim Tượng Đế không nghe rõ nhưng nhìn đạo nhân nhắm mắt ngồi xuống thì không dám quấy rầy nữa. Cuộn mình lại nghĩ thầm Linh Đài là môn phái như thế nào, sư phụ là một vị thần tiên ra sao, không biết có bao nhiêu vị sư huynh nữa.

“Nhất định không thể kém hơn Huyền Thiên Môn được...” Kim Tượng Đế nghĩ “Tối thiểu cũng không thể giống người Huyền Thiên Môn, bá đạo vô tình, sát sinh lung tung, đợi đến khi Thanh Y cũng tới rồi cùng tu hành pháp thuật”

Không lâu sau đạo nhân đang ngồi đột nhiên mở mắt, tóm Kim Xà trên mặt đất lên rồi dậm chân chìm vào trong nền đất. Ngay khi y chìm vào mặt đất thì trên một đỉnh núi cách đó vài dặm có một đạo bạch quang xé không lao tới, nơi nào bạch quang chướng mắt đi qua là mây bị thổi tứ tán.

Kiểm ngân vang thình không.

Miếu sơn thần vô thanh vô tức bị chém thành hai nửa, tượng thần bị vỡ nát còn trên mặt đất đạo nhân vừa biến mất đã có thêm một vết kiếm thật sâu.

Ngoài miếu sơn thần đạo nhân biến mất nhanh như cắt.

Trên đỉnh núi xanh Hoa Thanh Dương tung mình lên Cửu Thiên, một bước là vài dặm, chỉ vài bước đã tới trên đầu đạo nhân rồi đâm một kiếm xuống.

Kiểm mới xuất, tiếng kiếm ngân đã vang vọng khắp nơi.

Như chim ưng vồ thỏ, lẳng không lao xuống. Như thiên ngoại phi tiên, tuyệt thế vô song.

Đạo nhân tay trái cầm Kim Xà độn trên mặt đất nhưng không nhanh bằng phi kiếm của Hoa Thanh Dương. Khi kiếm sắp đâm tới lưng đạo nhân

thì đột nhiên y quay người, tay phải khẽ động tạo thành từ vòng tròn giống như sóng vậy.

“Linh Đài nhất niệm, nhất phương thiên địa”

Khi thanh âm của y vang lên thì thanh kiếm tựa như vô kiên bất tồi, có thể đâm thủng mọi thứ trong thiên địa bắt đầu chuyển động theo tay y... giống như một chiếc lá rơi vào trong vòng xoáy bắt đầu xoay tròn. Chỉ nghe thấy bốn phía không ngừng có tiếng cỏ cây gãy gục, cây cối đứt gãy, núi đá nghiền nát.

Kiểm đang chuyển động theo tay đạo nhân bỗng phát ra một luồng kiếm quang giống như một đóa kiếm liên.

Cũng lúc này thân thể đạo nhân nhanh chóng biến nhỏ dần cuối cùng biến thành một hạt bụi rồi biến mất, tựa như một con chim bay trong chớp mắt đã tới tận nơi mà ánh mắt không thể nhìn thấy rõ, khẽ chớp đã biến mất.

Ngay khi Đạo Nhân hóa thành một chấm đen biến mất kiếm quang đại thịnh lập tức thoát khỏi vòng xoáy đâm vào điểm đen kia. Kiếm tựa như đâm vào một tầng không gian khác, hoặc giống như đâm vào trong nước vậy, chỉ trong sát na, kiếm và người tất thảy đều đã biến mất không thấy đâu nữa, trên đất chỉ còn bụi cát tung bay, trong không gian chỉ còn linh khí lưu động.

Ngoài mười dặm Hoa Thanh Dương mặc một bộ đồ trắng đứng lặng trên một cây đại thụ che trời.

Còn ngoài trăm dặm Kim Tượng Đế đang nhìn sư huynh của mình, y không còn hình dạng trung niên nữa mà là một lão nhân, làn da nhăn nheo, tóc xám trắng, thân thể hơi còng xuống. Ổng tay phải đã biến mất còn trên bàn tay thì có những vết kiếm, máu còn chưa khô lại.

Giờ phút này Kim Tượng Đế sinh ra thù hận mãnh liệt với Hoa Thanh Dương.

“Hắn vì sao cứ bám sát, vì sao phải đuổi giết” Kim Tượng Đế không hiểu nhưng nhìn bộ dạng của sư huynh phần nộ nói.

“Ha ha, có một số người vì truy cầu đạo trong lòng mình nên cứ không ngừng làm một số việc không có lý do” Đạo nhân ho khan một tiếng nói “Loại người này không thèm để ý sinh mạng người khác, chỉ có kiên định với đạo của mình, chính là người không đáng tồn tại nhất. Chỉ có tôn trọng mạng sống của người khác, bao dung người khác thì mới có thể dung nhập với trời, mới có thể tồn tại với trời”

Kim Tượng Đế cái hiểu cái không chỉ biết sư huynh nói kiểu người như Hoa Thanh Dương là không đáng tồn tại trong thế gian.

“Đối với loại người này thì không thể có hận ý, trong lòng bị thù hận không chế thì tâm linh sẽ không trong sáng nữa, nhìn vật nào cũng sẽ có một lớp màu xám làm mất đi màu sắc vốn có của nó” Đạo nhân lại ho vài tiếng, chậm rãi nói.

Kim Tượng Đế lo lắng nói: “Sư huynh, người không sao chứ, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi”

“Không sao, còn chưa chết được. Hoa Thanh Dương nhất định sẽ đuổi theo nên chúng ta không thể dừng lại được” Nói rồi tại tóm Kim Xà bước về phương xa, từng bước bay bổng bỏ bụi đất lại sau lưng.

“Sư huynh, chúng ta đi đâu giờ?” Kim Tượng Đế hỏi.

“Về sư môn”

“Sư môn ở đâu?”

“Phương Thốn Sơn” Đạo nhân nói Kim Tượng Đế chưa từng nghe qua nên nghĩ một lát rồi hỏi: “Nếu Hoa Thanh Dương tiếp tục đuổi đến sư môn thì sao?”

“Ha ha nếu trở về sư môn thì trời đất có sập xuống, Luân Hồi có sụp đổ thì cũng có sư phụ che chở, dù có chân nhân tu thành Tam Thanh đạo tôn pháp tượng đến cũng không sao hết” Trong giọng của Đạo nhân lộ ra vẻ tự hào

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 20

Hàng Long Phục Hồ Như Vẫn Làm

Từ lúc khai linh đến nay Kim Tượng Đế gặp vô số kiếp nạn, nhiều lần sinh tử nhưng không một yêu, một linh hay một người nào khiến hắn phải hận như vậy.

“Sư huynh, Sư môn của chúng ta ở nơi nào?” Kim Tượng Đế nhìn sư huynh tóc đã trắng xóa hỏi “Tây Ngưu Hạ Châu”

Kim Tượng Đế không biết Tây Ngưu Hạ Châu ở đâu, thậm chí còn chưa từng nghe thấy. Mấy ngày nay, Hoa Thanh Dương cứ đuổi phía sau không rời tuy vẫn chưa thể đuổi kịp nhưng Tuệ Ngôn sư huynh của Kim Tượng Đế vẫn không dám dừng lại điều tức và vì phải liên tục sử dụng phép thuật chạy trốn cho nên càng ngày càng già yếu.

Đến giờ Kim Tượng Đế vẫn không thể tiếp nhận chuyện như vậy, hắn vẫn còn nhớ rõ lần thứ nhất nhìn thấy Tuệ Ngôn sư huynh cười mây bay tới, khi đó y vẫn còn trẻ. Lúc đó trong lòng hắn nghĩ mọi người trong Đạo Môn đều rất đáng sợ, cao cao tại thượng, tùy ý giết chóc. Cho nên lòng đề phòng của Kim Tượng Đế rất lớn nhưng hiện giờ hồi tưởng lại thì Tuệ Ngôn có một cảm giác hòa nhã như dung nhập vào gió vào mây. Còn là người tu đạo đầu tiên cười với Kim Tượng Đế nữa.

Nhớ lại khi đó rồi nhìn vị sư huynh đến đi đường còn phải khom người như bây giờ trong lòng càng thêm hi vọng gã Hoa Thanh Dương dừng việc đuổi giết mình và sư huynh Lần trước ở trước Ma Thiên Động, Thanh Y bị gã dùng kiếm giết chết, Kim Tượng Đế tuy bị sát khí của gã chấn nhiếp

nhưng vẫn dám hỏi tên của gã. Rồi khi Thanh Y hỏi vì sao hắn làm thế thì hắn nghĩ rằng khi mình pháp lực cao nhất định phải tới tìm gã. Nhất định phải hỏi gã vì sao giết chóc bừa bãi như vậy, vì sao phải làm thế.

Còn lúc này thì Kim Tượng Đế lại hi vọng Hoa Thanh Dương vĩnh viễn biến mất.

“Nếu hắn không biến mất thì liệu sư huynh có tiếp tục già đi rồi chết không?” Trong lòng của Kim Tượng Đế nghĩ vậy, cảm giác của hắn từ xưa tới nay vẫn luôn nhạy cảm, có thể thấy được khí tức của Tuệ Ngôn đang yếu dần.

Cứ đi thẳng về phía trước, xuyên núi, vượt đèo, qua sông, thậm chí có khi cũng đi ngang qua thành trì của nhân gian thì cũng không dám ngừng lại. Kim Tượng Đế không biết đã đi được bao xa, cũng không biết hiện giờ là ở đâu. Chỉ biết sư huynh từng ngày từng ngày già nua, cơ hồ mỗi khi ngẩng đầu nhìn Tuệ Ngôn thì Kim Tượng Đế có thể chứng kiến gương mặt y già hơn một chút. Điều này khiến hắn ít khi ngẩng đầu, không dám tiếp tục nhìn.

“Nghỉ ngơi đi sư huynh, gã Hoa Thanh Dương kia có lẽ không còn đuổi nữa” Kim Tượng Đế không nhịn được lo lắng nói.

Tuệ Ngôn lắc đầu, y không nói gì, tựa như nói xong sẽ khiến thân thể của y hao tổn linh khí. Thịt trên gương mặt đã dần nhăn nheo, con mắt thanh tú cũng đã vẫn đục, không hề có cái khí chất đồng kỳ trần hòa kỳ quang nữa, không còn giống như gió mát, trên người bắt đầu có tạp chất.

Trong lòng Kim Tượng Đế rất lo.

“Nếu có một ngày ta chết đi thì người phải một mình về sơn môn” Bỗng có một ngày Tuệ Ngôn nói với Kim Tượng Đế.

“Không, sư huynh, người không thể chết, chỉ cần trở về sư môn người sẽ khôi phục, gã Hoa Thanh Dương kia cũng không dám đuổi nữa” Kim Tượng Đế vội nói.

Tuệ Ngôn chỉ cười, Kim Tượng Đế không nghĩ rằng y đang cười mà cảm thấy y có cảm giác bất đắc dĩ và cô đơn.

Thời tiết đã vào xuân, muôn hoa khoe thắm, khắp núi nhuộm hồng.

Trước kia thì mùa này chính là lúc mà Kim Tượng Đế cao hứng nhất vì có rất nhiều thức ăn. Nhưng bây giờ hẳn cảm thấy những bông hoa này có chút lạnh lẽo, đẹp như máu, tựa như đang tế bái cái gì đó.

Đột nhiên có một con độc xà cản đường.

Độc Xà màu trắng đen, thô nhám như thùng nước, nằm chính giữa đường. Kim Tượng Đế trước mặt nó chẳng qua chỉ là tiêu bất điểm, không có chút thu hút nào.

Đây là một con rắn linh sẽ kết kim đan biến hóa, trong lòng Kim Tượng Đế kinh hãi, vội giục Tuệ Ngôn đi đường vòng. Tuệ Ngôn bất động bởi y cảm giác được độc xà đã nhắm vào y rồi, cho dù trốn cũng không thể tránh được một trận đại chiến.

Trong ánh mắt lo lắng của Kim Tượng Đế, Tuệ Ngôn duỗi một ngón tay già nua, một chút linh quang xuất hiện trên đầu ngón tay của y, chuyển động trong không trung.

Đúng lúc này độc xà nhỡ ra một viên nội đan màu đen đỏ, chỉ trong chốc lát gió tanh nổi, một luồng áp lực khiến người ta hít thở không thông tràn tới, nội đan lên, khói đen sinh, bao phủ cả một vùng không gian.

Kim Tượng Đế đứng không vững, tựa như sẽ bị gió cuốn mất vội lắc mình trườn tới sau lưng Tuệ Ngôn, uy áp phô thiên cái thế lập tức biến mất,

thân thể già yếu của Tuệ Ngôn đột nhiên giống như núi lớn vậy, ngăn cản cuồng phong, chặn toàn bộ áp lực lại.

Nội đan trôi trên không trung, bỗng có ngọn lửa đen đỏ xuất hiện, Kim Tượng Đế nhìn thấy nó thì trong lòng có cảm giác lạnh người, chỉ cảm thấy ngọn lửa này cực kì âm độc, nếu đụng tới thì nhất định sẽ sống không bằng chết.

Nhưng khi hỏa diễm mới sinh ra còn chưa kịp biến thành biển lửa thì đã bị một tấm linh võng (lưới linh lực) bao trùm. Linh võng là do Tuệ Ngôn vẽ linh phù biến thành, nội đan bị Linh võng bao vây lập tức vang lên những tiếng xoẹt xoẹt, giống như là dầu ở trong nước. Độc xà cách đó không xa phát lên những tiếng Xi.. Xiiii, trong ánh mắt âm lãnh hiện lên sự sợ hãi.

Chỉ thấy nó mở miệng lớn tựa như muốn thu hồi nội đan. Tuy Kim Tượng Đế không cảm thấy gì nhưng nghe thấy tiếng gió gào thét, cây cối bốn phía cũng giống như cỏ đồng thời đổ về phía cự xà.

Trong truyền thuyết thì sau khi rắn hóa thành thường lồng thì có thể thở ra mây, hít ra gió. Con rắn này còn chưa hóa thường luồng mà cũng đã có được một chút năng lực này rồi.

Tuệ Ngôn không nói một lời, chỉ khẽ vẫy tay, linh võng và nội đan đã thu nhỏ lại rơi vào trong tay hắn. Cự xà vừa sợ vừa giận gào lên một tiếng rồi lao tới.

Nó muốn đoạt lại đan, đối với một con yêu còn chưa biến hóa thì nội đan là căn cơ của việc tu hành, nếu nội đan bị người đoạt tuy tính mạng không đáng ngại nhưng mấy trăm năm tu hành sẽ hóa thành hư vô. Nó đương nhiên là không cam lòng.

Tuệ Ngôn đứng nguyên tại chỗ, trong hư không vẽ một cái sau đó có một sợi linh ti lơ lửng trên không.

“Trảm”

Sợi linh ti tựa như có sinh mạng, phá không lao tới rồi hóa thành một thanh kiếm chém thẳng xuống người cự xà. Cự xà ỷ vào việc lân giáp cứng rắn nên không thèm tránh né mà còn lao tới nên bị thanh kiếm biến hóa từ linh ti kia chém trúng.

Đầu của cự xà lập tức rơi xuống, một vòi máu như suối phun bắn lên không trung. Đầu của cự xà lăn trên mặt đất, thân hình vẫn còn đang giãy giụa. Còn linh ti chặt đứt đầu nó cũng hòa vào trong máu tươi đầy trời, dòng máu tươi tựa như có tính mạng chuyển động trong hư không rồi ngưng kết thành một cánh cửa máu. Tuệ Ngôn cầm Kim Xà dưới đất lên, bước vào trong cửa máu rồi biến mất, cửa máu sau khi Tuệ Ngôn biến mất thì hóa thành một vũng máu chảy chảy trên đất.

Thân rắn mất đầu giãy giụa trên mặt đất một lúc rồi sau cũng cũng ngừng lại. Máu rắn cũng cứng lại thành một màu đen, một đạo nhân áo trắng lẳng không xuất hiện, gã nhìn máu rắn trên mặt đất, trên mặt không có chút biểu lộ nào, mặt lạnh như áo báo của gã vậy.

Gã phảng phất như một người không có bất cứ tình cảm nào, lạnh như băng như kiếm.

“Sư huynh nếu như chúng ta giảng đạo lý với Hoa Thanh Dương thì hẳn sẽ bỏ qua cho chúng ta chứ” Kim Tượng Đế hỏi Tuệ Ngôn “Hẳn là một kẻ trong lòng chỉ có đại đạo, tình và dục đều đã bị hẳn chém đứt” Tuệ Ngôn nói, thanh âm già nua.

“Một lòng cầu đạo thì hẳn có thể bề quan tu hành cần gì phải giết chúng ta” Kim Tượng Đế nghi hoặc “Trong lòng hẳn thì chúng ta là những sinh vật nhiễu loạn thiên địa, cản trở hẳn thành đạo. Nếu chúng ta không tu hành thì thôi chứ đã tu hành thì là kẻ loạn càn khôn thiên địa cho nên hẳn phải giết” Tuệ Ngôn nói.

“Chúng ta tu hành có quan hệ gì với hắc đầu, tại sao trên đời này lại có người như vậy được” Kim Tượng Đế không lý giải nổi nên thanh âm không tự chủ được mà trở nên cao vút.

“Nếu người gặp được kẻ dựa vào pháp lực mà mê hoặc lòng người trong nhân gian tự cho mình thành thần thì liệu người có muốn xen vào không” Tuệ ngôn hỏi “Ta không biết” Kim Tượng Đế nghĩ một lúc rồi nói.

“Người có lẽ sẽ xen vào, chúng ta là người tu hành không thể nhiễu loạn nhân gian cũng không thể thị cường lạng nhược. Còn trong mắt Hoa Thanh Dương thì chúng ta là kẻ làm loạn thiên địa.”

“Tại sao lại thế, chúng ta có làm gì đâu”

“Mọi thứ đều khó mà nói rõ được bằng không thì tu đạo đâu cần tới pháp thuật. Nhân gian cũng không còn có chiến tranh nữa, người với người cũng sẽ không câu tâm đấu giác, người cho rằng người đúng, hắc cũng cho rằng hắc đúng. Đó chính là tu đạo của mình, cùng là đồng môn sư huynh đệ, cùng theo sư phụ tu hành nhưng tu thành pháp tượng là độc nhất vô nhị trên thế gian, cho dù là những người cùng tu Tam Thanh đạo tôn pháp tượng cũng vậy, kỳ thực ngay tại lúc lý giải đạo pháp tu hành cũng đã khác nhau rồi” Tuệ Ngôn thả bước trong núi bỗng nhiên phía trước có một con mãnh hổ xuất hiện.

Mãnh hổ mở miệng gầm gừ với Tuệ Ngôn, y cũng há miệng nhưng không có thanh âm gì vang lên tuy nhiên con mãnh hổ kia lập tức trở nên ngoan ngoãn... Tuệ Ngôn vừa mới sải bước thì đã ngồi trên lưng nó.

“Đi về phía tây” Tuệ Ngôn mở miệng nói, mãnh hổ lập tức nhảy dựng lên mở tốc lao về phía tây.

Kim Tượng Đế con đang suy tư những lời nói khi trước thì Tuệ Ngôn đã tiếp tục: “Trước kia Thanh Y cô nương muốn dẫn người đi điểm hóa phải không?”

“Vâng, nàng nói Sư Đà Vương của Sư Đà Lĩnh giỏi làm phép, sau khi điểm hóa thì có thể tu luyện pháp quyết” Kim Tượng Đế đáp “Kỳ thực nàng nói không sai chỉ là trong đạo môn cũng có rất nhiều pháp môn quan tướng có thể giúp yêu các người biến hóa.” Tuệ Ngôn nói “Pháp môn quan tướng là gì? Có thể làm được gì, có thể thổ nạp linh khí để biến hóa ư?” Kim Tượng Đế vội hỏi.

“Pháp môn quan tướng cũng không phải là pháp quyết tu hành để thổ nạp linh khí mà là một loại tu luyện thần niệm, pháp thuật của một người mạnh yếu cũng không phải chỉ dựa vào pháp lực đâu”

“Pháp thuật không dựa vào pháp lực thì làm sao thi triển được?”

“Pháp lực của một người có sâu bao nhiêu cũng có giới hạn cả, người có biết phải làm sao để được gọi là chân nhân không?”

“Ta từng nghe Thanh Y nói là một người trong có thể dẫn Cam Lộ từ Cửu Thiên vào trong Tử Phủ, ngoài có thể dẫn động lực lượng của thiên địa thành pháp thuật thì được gọi là chân nhân”

“Nàng nói không sai, bất quá chính xác phải là trong tụ Chân Linh, ngoài cảm Thiên Địa thì có thể gọi là Chân Nhân. Chỉ là dẫn Cam Lộ từ Cửu Thiên ngưng tụ thành Chân Linh hay cảm nhận thiên địa mà thi pháp cũng không phải cố gắng luyện khí thổ nạp là được. Còn phải dựa vào quan tướng, quan tướng tuy không thể gia tăng pháp lực của bản thân nhưng lại có thể tu thần”

Tuệ Ngôn phảng phất như mang danh sư huynh nhưng gánh trách nhiệm của sư phụ, dạy bảo Kim Tượng Đế từng chút từng chút một.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 21

Ánh Sao Sáng Lạn Sinh Pháp Tượng

“Cách sống như thế nào thì sẽ có cách nhìn như thế, cho dù cố đặt mình vào vị trí của họ thì chẳng qua cũng chỉ thu được một kết luận bất công thôi. Cho nên nói một người phải đặt mình vào vị trí của người khác để thấu hiểu cách nghĩ cách làm của họ thường là không thể làm được. Thường thường sẽ là sai một ly đi vạn dặm” Vì Kim Tượng Đế không thể nào lý giải nổi đạo niệm của Hoa Thanh Dương cho nên Tuệ Ngôn liền nói với Kim Tượng Đế như vậy.

Phương thức đi lại của Tuệ Ngôn rất đặc biệt cho nên ngồi trên đầu mãnh hổ lưng lấy cũng trở thành đặc biệt. Kim Tượng Đế cảm thấy cũng không nhanh, ít nhất là không nhanh như khi mình chạy trên mặt đất. Thế nhưng hẳn vẫn không thể nhìn rõ hoàn cảnh bốn phía, giống như ngày vừa mới tảng sáng hoặc như hẳn còn đang lơ mơ ngái ngủ vậy.

Tuệ Ngôn ngồi trên lưng hổ, tay cầm nội đan của độc mãng, luyện hóa độc khí trong nó, nội đan vốn có màu đen đỏ lúc này sau một thời gian luyện hóa dần trở nên óng ánh như hổ phách tựa như ánh sáng của một ngôi sao bị Tuệ Ngôn gỡ xuống vậy.

Kim Tượng Đế hỏi Tuệ Ngôn muốn dùng đan này để làm gì.

Tuệ Ngôn nói: “Ta muốn dùng nó để làm linh phù truyền tẩn”

“Linh phù truyền tẩn, truyền cho ai, sư phụ ư?”

“Ha ha, sư phụ sẽ không xuất sơn đâu, ta truyền cho Trí Thông sư huynh” Tuệ Ngôn tiếp tục khu trừ độc khí trong nội đan Kim Tượng Đế nghi ngờ hỏi: “Trí Thông sư huynh? Hẳn có thể thắng được Hoa Thanh Dương ư?”

“Trí Thông sư huynh tám mươi năm trước đã kết Thái Cổ Ma Viên Pháp Tượng, đương nhiên là có thể thắng được Hoa Thanh Dương”

Trong lòng Kim Tượng Đế kinh hỉ liền vội nói: “Thế Trí Thông sư huynh bây giờ ở đâu”

“Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn”

Kim Tượng Đế chưa từng nghe thấy danh tự của Hoa Quả Sơn, thậm chí còn không biết Đông Thắng Thần Châu có cách xa đây không liền vội hỏi “Hoa Quả Sơn có xa nơi này lắm không, Trí Thông sư huynh có đến được không?”

Tuệ Ngôn trầm mặc một lúc rồi nói: “Sư huynh pháp lực cao cường, có thể sẽ đến kịp”

Tuy Tuệ Ngôn không khẳng định nhưng trong lòng Kim Tượng Đế bắt đầu mong đợi..., hẳn hy vọng Tuệ Ngôn có thể sớm làm xong linh phù truyền tẫn, hy vọng Trí Thông sư huynh có thể đến nhanh một chút.

Gió đêm thổi làm hoa nở đầy núi, hiện lại thổi cho hoa bay khắp núi. Một lão nhân cười trên người một con mãnh hổ, chạy giữa núi rừng.

“Một thốn Linh Đài, một phương thiên địa” Đây là câu đầu tiên mà Tuệ Ngôn giới thiệu về Linh Đài Tông cho Kim Tượng Đế. Đương nhiên là Kim Tượng Đế không hiểu, sau đó liền hỏi lời của Tuệ Ngôn có nghĩa là gì, Tuệ Ngôn cũng không giải thích gì thêm chỉ nói: “Chờ người đến Linh Đài Tông sẽ từ từ hiểu rõ, trong Linh Đài Tông sẽ có vô số pháp thuật, người có

thể học bất cứ cái gì mà người muốn, nhưng hết thầy đều cần người tự mình lĩnh ngộ bởi sư phụ sẽ không dạy cho người”

“Vì sao không dạy?” Kim Tượng Đế hỏi “Thái Thanh trong Tam Thanh đạo tôn từng viết một bản “Thái Thượng Vi Ngôn” không biết người đã xem chưa” Tuệ Ngôn hỏi.

Lời của Tuệ Ngôn đã đưa Kim Tượng Đế trở về trong thôn nhỏ mà đến giờ hẵn còn chưa biết tên, nhớ tới lão phu tử, ngẩng đầu nhìn Tuệ Ngôn, nhìn nếp nhăn trên mặt y, nhìn mái tóc trắng của y, đột nhiên cảm thấy hai người bon họ quả thực rất giống nhau. Đương nhiên không phải là tướng mạo mà là khí chất, cùng giống như gió khiến người ta cảm thấy ấm áp nhưng bên trong thì lại rất cơ trí.

Chỉ là nhìn khuôn mặt của Tuệ Ngôn, nhìn ánh mắt lạnh nhạt của y, ai oán trong lòng Kim Tượng Đế càng lúc càng lớn. Buồn bã vì tính mạng Tuệ Ngôn đang trôi qua từng chút từng chút một, oán hận vì Hoa Thanh Dương lãnh huyết vô tình, từng bước từng bước ép sư huynh Tuệ Ngôn của mình vào tử lộ.

“Vâng, ta đọc rồi, ở nhân gian có một vị lão sư đã dạy ta đọc sách” Kim Tượng Đế nói, lại nghĩ tới phần mộ lão sư mà mình còn chưa kịp đi tế bái.

“Ha ha, tên của người cũng là do hẵn đặt hả”

“Vâng, là lão sư đặt cho ta” Kim Tượng Đế nhìn khung cảnh mơ hồ hai bên đương rồi nhớ tới lời lão phu tử... kìm không được nói: “Lão sư nói ta toàn thân như vàng ròng nên lấy họ là Kim, nói ta là yêu linh nhất định là muốn từ bỏ yêu thân, hy vọng ta có thể kết pháp, tiên tịch vĩnh truyền cho nên đặt tên ta là Kim Tượng Đế”

Tuệ Ngôn trầm mặc một lúc rồi nhìn Kim Tượng Đế nói: “Lão sư kia của người nhất định là một đại hiền giả, tuân theo lời của tiên hiền thánh

nhân giáo hóa muôn dân trăm họ, không thì sẽ không thu một yêu tộc làm đệ tử. Lão sư của người tên là gì?”

“Ta không biết” Kim Tượng Đế nói rất nhỏ, hẳn bây giờ mới nhớ tới việc mình còn chưa biết danh tự của lão sư, trong lòng hối hận không thôi.

Tuệ Ngôn cười nói: “Người không biết tên thế người có nhớ rõ lời của lão sư không?”

“Ta nhớ, mỗi một câu lão sư từng nói ta đều nhớ rõ” Kim Tượng Đế vội nói “Những điều lão sư dạy và khi giảng giải “Thái Thượng Vi Ngôn”, ta đều nhớ rõ hết”

“Ha ha, tốt lắm, có thể không biết tên sư phụ nhưng nhất định phải khắc đạo của sư phụ vào tâm khảm” Thanh âm già nua của Tuệ Ngôn mang theo một cảm giác hủ hóa cả vạn năm “Người biết “Thái Thượng Vi Ngôn” thì phải biết Đạo khả đạo phi thường đạo. Hết thấy việc tu pháp tu đạo trong thế gian đều không phải là thiên địa đại đạo, truyền thừa càng lâu thì càng cách xa đạo. Cho nên Linh Đài Tông chưa bao giờ truyền pháp, bởi vì pháp tới từ trong đạo, không thể truyền Đạo bởi vì thứ được truyền thì đã không còn Đạo nữa”

Kim Tượng Đế nghe những lời này lập tức nghĩ tới lão sư năm đó cũng đã nói có nhiều thứ không thể giải thích, càng giải thích thì lại càng khiến người nghe lạc mất phương hướng.

Đột nhiên Tuệ ngôn vỗ xuống lưng mãnh hổ, mãnh hổ lập tức dừng lại, khung cảnh bốn phía lập tức trở nên rõ ràng. Kim Tượng Đế không hiểu vì sao nhưng trực giác nói cho hẳn biết là chuyện không tốt, chẳng lẽ Hoa Thanh Dương đuổi kịp ư.

Trong lòng hẳn lo nhất đương nhiên là việc Hoa Thanh Dương đuổi kịp, khi có biến cố thì đương nhiên là nghĩ tới việc này đầu tiên.

Thế nhưng càng lo điều gì đó thì nó càng dễ phát sinh.

Hoa Thanh Dương mặc một bộ pháp bào màu trắng sáng, không nhiễm bụi trần, bên hông là một thanh pháp kiếm màu trắng. Gã đứng lặng trên đỉnh một ngọn núi xanh, trên một cành cây có hoa màu hồng, áo trắng bông bành, dáng điệu khoan thai.

Kim Tượng Đế từng tưởng tượng phong thái của kiếm tiên còn hình tượng hãn nghị tới chính là bộ dạng của Hoa Thanh Dương. Tuy bề ngoài giống Hoa Thanh Dương như đúc nhưng tâm lại khác rất xa với hình tượng trong lòng hãn, kiếm tiên thì hãn phải là Thân như Trăng, Tâm cũng như Trăng, cao thượng thánh khiết, không nhiễm trần thế. Còn Hoa Thanh Dương thì lạnh như băng vô tình như mặt trời sáng lòa còn có thể hủy diệt vạn vật, phảng phất trong mắt gã bất cứ ai trong thiên địa này cũng không được lưu dấu lại Tuệ Ngôn đứng dưới chân núi, vồ nhẹ thân thể mãnh hổ, mãnh hồ gầm khê một tiếng rồi chạy về phía sau, chạy vài bước rồi lại gầm một tiếng sau đó tung mình nhảy vào trong rừng.

Kim Tượng Đế nhìn Tuệ Ngôn chợt phát hiện ra y cũng không có chút sợ hãi hay kinh ngạc nào, tựa hồ như đều nằm trong dự liệu vậy. Hãn cảm thấy thân thể già nua suy bại của Tuệ Ngôn lại có một cảm giác cứng cáp tựa như cây tùng trên vách đá, như đá trong gió.

Y hãn cảm thấy Kim Tượng Đế đang lo lắng liền cười với Kim Tượng Đế nói: “Không sao đâu” Nói rồi nhìn lên đỉnh núi, mây trắng phiêu du trên đỉnh đầu Hoa Thanh Dương, khiến cho gã trông càng giống như tiên nhân cao cao tại thượng.

“Chúc mừng Hoa sư huynh kết Ngọc Đỉnh Pháp Tượng” Tuệ ngôn nói với Hoa Thanh Dương trên đỉnh núi.

Biểu lộ của Hoa Thanh Dương không biến hóa, cho dù là mí mắt cũng không nháy một cái, lẳng lặng nhìn Tuệ Ngôn.

“Mấy ngày gần đây, ta cuối cùng cũng nghĩ ra, sư huynh tu Ngọc Đỉnh Pháp Tượng còn tu vong tình đạo lúc này có thể sẽ tinh tiến thần tốc nhưng về sau sẽ có họa ngấm, có thể vĩnh viễn không thể ngưng kết đạo tôn pháp tượng” Tuệ Ngôn nói không nhanh không chậm, không có một chút giương cung bạt kiếm nào khi thù nhân gặp mặt.

Kim Tượng Đế còn tưởng Hoa Thanh Dương sẽ không trả lời, sẽ không nói gì, nhưng không ngờ gã lại mở miệng nói: “Ta tu Thiên Đạo, có thể ngự bất cứ pháp tượng nào”

“Ha ha, ta cũng tu Thiên Đạo, mọi người đều tu Thiên Đạo nhưng mỗi người cũng không giống nhau, bằng không Đạo Môn vì sao lại có một tổ tam thanh hai mươi một pháp tượng xuất hiện” Tuệ Ngôn nói, lúc này y đối mặt với Hoa Thanh Dương không có một chút yếu thế nào ngược lại có một loại cảm giác giống như lão nhân chỉ điểm cho người trẻ tuổi.

Hoa Thanh Dương không đáp, tựa hồ như nghĩ tới lời Tuệ Ngôn nói.

Kim Tượng Đế cũng nghĩ tới lời nói của Tuệ Ngôn, theo như hần lý giải thì Tuệ Ngôn muốn nói Hoa Thanh Dương kỳ thực đã sai rồi. Điều này khiến hần nhớ tới mấy hôm trước Tuệ Ngôn từng nói không muốn dùng tâm của mình để phán đoán lòng người khác. Đương nhiên "lòng của người khác" cũng có thể hiểu là "Thiên Tâm", Hoa Thanh Dương nghĩ mình đang tu Thiên Đạo, kỳ thực thứ mà gã tu là Thiên Đạo do gã lý giải, không phải là Thiên Đạo chính thức. Đây không phải là vấn đề mà một mình Hoa Thanh Dương phải đối mặt mà là toàn bộ tu sĩ trong thiên địa phải đối mặt. Cho nên thế gian lưu truyền một câu là “Cảm nhận thiên tâm, tu đạo của mình” (Thế Thiên Tâm, Tu Ngã Đạo) “Đạo mà ta tu chính là Thiên Đạo” Hồi lâu sau Hoa Thanh Dương đột nhiên mở miệng nói, thanh âm cũng không có gì khác trước nhưng trong tai Kim Tượng Đế thì có một loại cảm giác lạnh thấu xương. Ngay khi gã dứt lời thì có một đạo kiếm quang mãnh liệt bay thẳng tới thiên không, trên chín tầng trời mây trắng tiêu tán.

Sát khí lạnh như băng như nước đá đổ xuống từ đỉnh đầu, trong mắt Kim Tượng Đế thì khi tiếng kiếm ngân vang cũng là lúc Hoa Thanh Dương biến mất.

Trong khoảnh khắc đó tất cả đã biến thành một vài bức tranh hỗn loạn và đông cứng.

Tuệ Ngôn cũng không cùng Kim Tượng Đế rút đi mà lại giẫm chân tại chỗ rồi bay thẳng lên Cửu Thiên. Khi y bay lên thì thân thể đã biến thành trẻ tuổi, trên người bao phủ một vòng sáng như nước, tẩy đi sự già nua giống như là thời gian đảo lưu vậy.

Hoa Thanh Dương biến mất rồi hiện ra lúc này gã đã ở giữa không trung, ánh mắt lạnh như băng không có một chút sắc thái cảm tình nào, tựa như khí trời mùa đông, cho dù sinh linh có lạng lẽ chết đi thì cũng sẽ không hề thay đổi. Thân kiếm chiết xạ ánh sáng mặt trời tựa như gai nhọn đâm vào mắt Kim Tượng Đế, trong mắt hẳn chỉ có một vùng sáng lập lờ. Tuệ Ngôn cũng đã xuất hiện trên bầu trời, tóc trắng và khuôn mặt già nua cũng đã biến mất vô tung vô ảnh, phảng phất như trước kia hết thấy chỉ là mộng ảo trong đầu Kim Tượng Đế. Trong lòng hẳn cao hứng vạn phần nghĩ thầm: “Chẳng lẽ sư huynh khi trước vẫn chưa già đi tí nào!”

Áo bào xanh, trẻ tuổi tuấn tú.

Đó là bộ dạng của Tuệ Ngôn trong mắt Kim Tượng Đế lúc này. Hẳn thấy Tuệ Ngôn không kém Hoa Thanh Dương thậm chí còn mạnh hơn một chút. Hình tượng này lóe lên lại tựa như ngưng kết lại bởi vì nhãn lực không thể nào theo được tốc độ của họ.

Kiểm quang sáng lạn phô thiên cái địa bao phủ Tuệ Ngôn. Trên chín tầng trời gió nổi mây phun, linh khí loạn như vỡ đê, xoay chuyển mãnh liệt.

Kim Tượng Đế nhìn Tuệ Ngôn bị kiếm quang cuốn vào, trong lòng run lên, quên cả hô hấp.

“Đình...”

Kiểm quang chợt tán thân hình Tuệ Ngôn hiện ra trong mắt Kim Tượng Đế thoát nhìn thì vẫn vậy nhưng hẳn cảm thấy có chút gì đó không ổn. Bởi vì trên tay Tuệ Ngôn có một vết cắt nhỏ, máu chảy từ đầu ngón tay xuống, rơi vào trong gió, tán vào hư không.

Sắc mặt Tuệ Ngôn tái nhợt, mây tụ lại dưới chân.

“Ba năm trước ta đã chém qua không ít người kết pháp tượng thể nhưng người còn chưa kết pháp tượng lại có thể sống dưới kiếm của ta tới bây giờ là đáng để tự hào rồi”

Kim Tượng Đế kinh hãi, Tuệ Ngôn sư huynh còn chưa kết pháp tượng khó trách không phải đối thủ của Hoa Thanh Dương. Còn nghe Hoa Thanh Dương nói ... ba năm trước gã từng chém chết không ít người kết pháp tượng, thế nhưng bây giờ hẳn mới kết Ngọc Đình pháp tượng.

Ngay lúc Hoa Thanh Dương còn đang nói thì Tuệ Ngôn chợt mỉm cười, đỉnh đầu vọt lên một vùng Tinh Quang, Tinh Quang sáng tỏ hóa thành một bầu trời đêm đầy sao. Chỉ một sát na mặt trời vẫn đang rực rỡ chiếu sáng đã biến thành đêm tối.

Còn Tuệ Ngôn đã biến mất trong vùng Tinh Quang.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 22

Dưới Khóm Đổ Quyên Khai Linh Đài

Kim Tượng Đế đã từng thổ nạp lực lượng của sao trời vô số lần, lúc này nhìn một vùng tinh không trong lòng cũng cảm thấy thân thiết. Hắn biết vùng tinh không này do Tuệ Ngôn làm ra, không rõ là pháp tượng hay pháp thuật, hắn thậm nghĩ nếu sau này mình cũng có thể làm như thế thì tốt quá, vừa nghĩ vừa lo không biết lần này Tuệ Ngôn sư huynh có thể chiến thắng Hoa Thanh Dương hay không.

Trời sao óng ánh, tinh quang mê ly tỏa khắp một vùng thiên địa. Trong núi có rất nhiều yêu linh đột nhiên phát hiện bầu trời xảy ra đại biến vội chuyển hướng chạy đi thật xa, bọn chúng cảm nhận được nguy hiểm. Nếu là Kim Tượng Đế trước kia thì cũng sẽ chẳng nói một câu mà quay người bỏ chạy ngay.

Đột nhiên tinh quang bùng lên, một vài ngôi sao như châu báu lóe sáng, mê ly đầy màu sắc.

Mắt của Kim Tượng Đế hơi nhú lại, Hoa Thanh Dương đã biến mất trong vùng sao trời. Sau đó chỉ tinh quang phiêu diêu, lập lờ.

Một đạo tinh quang hạ xuống bao phủ Kim tượng Đế, một cơn gió thổi tới, chỗ mà hắn đứng khi nãy chỉ có lá khô bay bay còn hắn đã biến mất.

Trên trời, ngôi sao lóng lánh bao phủ một vùng không gian.

Đột nhiên xung quanh có người xuất hiện, tất cả đều nhìn lên trời cau mày. Trời đêm đột nhiên phân loạn, giống như mặt nước xuất hiện từng gợn sóng, phảng phất như có một cánh tay vô hình đang không ngừng khuấy động. Từng ngôi sao biến mất, nhạt nhòa, mờ lung rồi cả trời hóa thành đêm tối, cả vùng đất trở thành một vùng đen kịt, giơ tay không thấy ngón. Hắc ám dường như đã thôn phệ cả thời gian, phảng phất như đã lâu nhưng cũng có thể chỉ trong nháy mắt, một tia sáng đánh tan bóng tối lộ ra một vùng sáng chói mắt.

Bóng đen tan biến như gió.

Hoa Thanh Dương đứng giữa hư không, trên người bao phủ một tầng cương khí chói mắt. Nếu có người nhìn gã một cách cẩn thận thì sẽ phát hiện tay gã đang run rẩy.

Gã quay người biến mất.

Trên đỉnh núi phía xa có hai người đang đứng, bọn họ đã trông thấy hết thấy nên tỏ ra kinh sợ, có một người sau khi Hoa Thanh Dương biến mất một lúc mới lên tiếng: “Vừa rồi là pháp tượng hay pháp thuật?”

“Chắc là pháp tượng bằng không thì không thể nào vây khốn Hoa Thanh Dương lâu như vậy được, đáng tiếc.” Người còn lại nói “Đáng tiếc gì?”

“Đáng tiếc pháp tượng của người này cũng chưa chính thức ngưng kết nếu không Hoa Thanh Dương cũng không phải là đối thủ của hắn”

“Loại pháp tượng này, người đã từng nghe qua chưa?”

“Ta gặp không ít người ngưng kết pháp tượng là vạn vật trong thiên địa nhưng đều là tu sĩ của môn phái nhỏ, còn có thể ngưng kết thành một vùng tinh không thì chưa hề nghe thấy. Đáng tiếc hắn sắp chết rồi”

“Sắp chết ư, chuyện gì xảy ra thế?”

Người nọ trầm mặc, không đáp Trong một sơn cốc cách vùng sơn mạch không biết tên kia rất xa, có một đạo tinh quang từ trên trời rơi xuống. Một con Kim Xà xuất hiện trên mặt đất sau đó ánh sao hóa thành một người.

Kim Tượng Đế bị ánh sao bao phủ, chỉ trong một sát na thì khung cảnh trước mắt đã biến đổi, khi có thể nhìn rõ thì đã tới trong một sơn cốc lạ lẫm. Vội ngẩng đầu nhìn Tuệ Ngôn chỉ thấy ngực y là một vùng đỏ thẫm, máu tươi đã sớm thẫm ướt quần áo.

“Sư huynh” Kim Tượng Đế kinh hô một tiếng rồi nói không thành lời.

Tuệ Ngôn ngẩng đầu nhìn bầu trời. Nơi đó có mây trắng ung dung có hạc diểu chao liệng.

Cách đó không xa là một bụi đỗ quên hoa đã sớm tàn, trên mặt đất rơi đầy hoa đỏ.

Ngay sau khi Kim Tượng Đế hô lên một chữ sư huynh thì ánh sao trên người Tuệ Ngôn chậm rãi tan dần, mái tóc đen dài của Tuệ Ngôn mất đi màu đen bóng trở lại màu xám trắng, gương mặt tuấn tú cũng trở thành già nua.

“Sư huynh...” Thanh âm của Kim Tượng có chút run rẩy.

Trong lòng hắn rất khó chịu, phảng phất như có thứ gì đó đặt trong trái tim. Loại cảm giác này hắn đã trải qua hai lần, một lần là sau khi huyễn hình chạy tới nhà lão phu tử thì biết ông đã tiên thăng, đó là lần đầu tiên hắn có cảm giác này. Còn lần thứ hai là khi Thanh Y bị Hoa Thanh Dương chém đứt cổ họng, hắn nghĩ rằng Thanh Y đã chết nên khi đó trong lòng hắn không chỉ có áp lực mà còn có cả một chút sát ý mà chính hắn cũng không hay. Còn lần này bất luận là đau đớn hay oán hận càng mãnh liệt hơn nhưng chính hắn lại không ý thức được điều này.

“Sư huynh, chúng ta sẽ cùng trở về sư môn nhé?” Kim Tượng Đế thấp giọng hỏi, trong thanh âm có ý chờ mong.

Tuệ Ngôn cúi đầu nhìn Kim Tượng Đế khẽ gật cười nói: “Ha ha, đúng thế, chúng ta cùng trở về sư môn”

Kim Tượng Đế tuy nghe y nói thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bất an. Tuệ Ngôn còn nói thêm: “Linh Đài Tông chúng ta quan trọng nhất là trong Linh Đài cho nên dù thế nào đi chăng nữa thì Linh Đài cũng phải thanh tĩnh”

Kim Tượng Đế gật đầu, những lời này Tuệ Ngôn từng nói qua ít nhất một lần.

“Người bây giờ còn chưa thể làm được, ta hy vọng về sau người có thể” Tuệ Ngôn lại nói “Trong lòng người đã sinh ra hận ý rất sâu với Hoa Thanh Dương, Linh Đài nhuộm hận thì sẽ không thể thanh minh sau này sẽ rất khó có thể kết pháp tượng được”

“Đúng vậy ta hận hãn, ta còn muốn giết hãn nữa” Kim Tượng Đế ngửa đầu lớn tiếng nói. Đây là lần đầu tiên Kim Tượng Đế hận một người như vậy, cũng xuất hiện một tâm niệm khác bên cạnh việc biến hóa.

“Có thể muốn nhưng không thể bị hận chiếm cứ lòng mình. Khi một người trong lòng đầy oán niệm thì tất cả những gì hãn tưởng, mọi thứ hãn nghe, mọi việc hãn cảm nhận sẽ bị vụn vẹo. Cho nên hãn ngộ được đạo, nghe được pháp đều là bất công cuối cùng sẽ không thể trường sinh. Đây chính là lý do vì sao cùng sư môn, cùng pháp quyết nhưng lại có người kết pháp tượng, có người trường sinh nhưng cũng có người không thể ngưng kết Chân Linh” Tuệ ngôn vừa đi vừa nói rồi dừng lại bên cạnh bụi hoa đỗ quyên đã điêu tàn sau đó ngồi xuống. Khi y ngồi trên đất thì đã không còn là một người tuấn tú nữa mà đã trở nên già nua ốm yếu giống như là bụi hoa đỗ quyên đã tàn lụi kia.

“Trong Linh Đài Tông, mỗi đệ tử đều phải khai linh một lần. Ta nhận người vào Linh Đài Tông cho nên ta sẽ giúp người khai linh” Tuệ Ngôn nói.

Kim Tượng Đế cự tuyệt nói: “Sư huynh, trở về sơn môn rồi sẽ khai linh” Hấn lo cho thân thể của Tuệ Ngôn, nhìn vết máu lớn trên ngực y, trong lòng chỉ có cảm giác đau đớn.

“Linh Đài khai linh cũng không khó, người yên tâm, ta không sao đâu” Tuệ Ngôn cười nói lúc này Kim Tượng Đế mới đi đến trước mặt Tuệ Ngôn. Tuệ Ngôn còn nói thêm “Sinh linh nào cũng có Linh Đài, nhưng nếu không có người khai linh thì tự nhiên sẽ không thể chứng kiến nó được. Trong môn phái khác sau khi đạt tới chân nhân cảnh thì mới có thể tự khai linh nhưng Linh Đài Tông chúng ta tu hành dựa vào Linh Đài cho nên ngay từ lúc nhập môn đã cần phải khai linh”

Tuệ Ngôn vừa vươn một ngón tay điểm trên trán Kim Tượng Đế vừa nói: “Chỉ cần người bảo trì vô niệm vô tướng là được”.

Kim Tượng Đế nhắm mắt lại, trong lòng thầm nghĩ khai linh này nhất định khác với khai linh, khai trí, khai tuệ trong lời của Thanh Y. Nhưng cảm thấy Tuệ Ngôn không có động tĩnh gì, hấn vừa định mở mắt ra nhìn thì trong tai đột nhiên vang lên tiếng của Tuệ Ngôn: “Vô niệm vô tướng”.

Thanh âm này như tiếng chuông đập tan những suy nghĩ lộn xộn của Kim Tượng Đế.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 23

Vô Niệm Vô Tướng Nhìn Núi Tuyết

Tâm niệm là thứ không chịu bất cứ pháp nào trên đời khống chế, thế gian có rất nhiều người thông minh đều thua bởi tâm thần bị loạn. Cho nên người tu hành thường làm một việc gọi là quan tưởng, bởi vì quan tưởng có thể loại trừ tạp niệm. Từng có một vị đại năng của Phật Môn nói: “Tâm như đài gương sáng, giờ giờ cần phải sạch, chớ để nhuộm trần ai” (Tâm như Minh Cảnh Đài, Thời thời cần phát thức, Vật sử nhạ trần ai) Kim Tượng Đế cũng từng lâm vào trạng thái vô niệm vô tướng này, hẳn nhớ rằng chỉ ngần người nhìn trời rồi lúc bừng tỉnh đã hết một ngày, đó chính là vô niệm vô tướng. Nhưng bảo hẳn tìm lại cảm giác này thì hẳn chịu. Đó là sự khác biệt giữa tu pháp môn quan tưởng và không tu pháp môn quan tưởng.

Trong núi xanh, hoa đã tàn rất nhiều chỉ còn lại một vài bông hoa bị tuế nguyệt nhuộm màu tái nhợt là vẫn còn đang cố gắng bám trụ trên cây. Đáy cốc có một bụi hoa đỗ quên, dưới gốc hoa có một lão nhân tóc trắng, lão nhân nhắm mắt tĩnh tọa, vươn một tay ra, ngón tay chỉ lên trán của một con tiểu Kim Xà đang cuộn người lại.

Tạp niệm của Kim Tượng Đế sau khi nghe thấy giọng nói của Tuệ Ngôn đã biến sạch, giống như có người thổi một hơi trên gương, phải sạch bụi bậm đầy mặt kính.

“Vô niệm, vô tướng”

Kim Tượng Đế không biết gì nữa, ít nhất là không biết sau khi mình tiến vào trạng thái vô tướng vô niệm thì Tuệ Ngôn sẽ làm gì. Hẳn không cho

rằng mình đã ngủ cũng không nghĩ mình hôn mê nhưng thực tình thì không nhìn được gì và cũng không biết gì.

Tuệ Ngôn nhắm mắt ngồi lặng lẽ, không hề nhúc nhích, ngón tay điểm trên trán Kim Xà.

Trong trời đất ánh sáng đã dần ảm đạm, thân thể của Tuệ Ngôn và Kim Tượng Đế đã dần bị bóng tối nuốt chửng.

Có một tia sáng bay tới tận chín tầng trời rồi nhạt nhòa trong bóng tối.

Đêm tối lẳng yên không tiếng động, bầu trời không trăng không sao chỉ có tiếng gió thổi và tiếng cây cối khua sàn sạt. Không biết đã bao lâu trong bóng tối yên lặng chợt lóe lên một chút ánh sáng cực kì bắt mắt. Mặc dù như vậy cũng không thể chiếu sáng cả một vùng không gian hắc ám được.

Trên những bông hoa đỗ quyên tiêu điều trái đỏ đầy đất có một lão nhân tiều tụy khuôn mặt già nua. Chỉ là trong lúc này ngón tay của y lại lóng lánh hào quang, trong hai mắt có ánh sáng bao la rộng lớn lưu chuyển.

Một chút hào quang này từ đầu ngón tay hần chui vào trong thân rắn của Tiểu Kim Xà, thông qua lân giáp chiết xạ ra ánh sáng màu vàng.

Ngay khi đầu ngón tay của Tuệ Ngôn tỏa sáng thì trước mặt Kim Tượng Đế hiện lên một ngọn núi cao hùng vĩ nhưng trụi lủi không có bất cứ thực vật nào, giữa sườn núi phủ đầy tuyết, trên không tựa như có bông tuyết đang rơi xuống.

“Đây không phải là hoành cốt đang ngăn cản ta biến hóa sao?” Kim Tượng Đế vừa rời khỏi trạng thái vô niệm vô tưởng vừa nghĩ, khi mở mắt ra thì nhìn thấy Tuệ Ngôn càng lúc càng già nua, lúc trước hần cho rằng không ai trên đời này có thể già hơn y thì bây giờ hần càng khẳng định điều đó. Không biết vì sao Kim Tượng Đế cảm thấy sinh cơ trên người Tuệ

Ngôn cực kỳ yếu ớt, phảng phất như một bông đũa quyên sắp héo tàn, chỉ cần gió lớn nổi lên thì sẽ rơi xuống.

“Sư huynh, người không sao chứ?” Kim Tượng Đế lo lắng nhưng ngoài nói ra những câu như vậy thì hẳn cũng chẳng biết phải làm gì.

Lần này Tuệ Ngôn chẳng bảo là không có gì mà nói: “Linh Đài của người đã được khai rồi”

Kim Tượng Đế bị lời nói của y hấp dẫn liền vội hỏi: “Ý của sư huynh là ngọn tuyết sơn sao?”

“Ha ha, thì ra là người thấy ngọn tuyết sơn vậy thì nó là tuyết sơn” Tuệ Ngôn nói.

“Thế nhưng ngọn tuyết sơn kia là hoành cốt cản ta biến hóa mà” Kim Tượng Đế lại nói “Hoành cốt đúng là thứ ngăn cản người biến hóa, cản người hấp thu thiên địa linh khí rồi dẫn chúng đi khắp thân thể để hình thành một vòng tuần hoàn. Nhưng không phải là tuyết sơn, ngọn tuyết sơn kia chính là thứ mà người tưởng tượng ra trong nội tâm mình. Có lẽ sâu trong lòng mình người cảm thấy hoành cốt giống một ngọn tuyết sơn ngăn cản linh khí lưu chuyển, dần dà trong Linh Đài của người tạo thành một ngọn tuyết sơn. Ta giúp người mở Linh Đài, từ nay về sau người có thể quan tưởng rồi” Tuệ Ngôn nói không nhanh không chậm, thanh âm tuy già nua nhưng lại rõ ràng “Quan tưởng” Kim Tượng Đế nghi hoặc không biết mình quan tưởng cái gì “Quan tưởng tuyết sơn, có thể tĩnh tâm cũng có thể tồn thần”

“Là như vậy ư?” Kim Tượng Đế cảm thấy không thể nào đơn giản như vậy được.

“Đây chỉ là quan tưởng, nó có thể giúp hoành cốt được luyện hóa nhanh hơn. Khi người biến hóa thì tuyết sơn từ thực sẽ chuyển hư rồi người sẽ tế Linh Đài, tế Linh Đài chính là bước đầu tiên của kết pháp tượng. Trong

Đạo Môn thì khi mới nhập môn trừ pháp môn luyện khí còn cần cả pháp môn quan tưởng bất quá thứ bọn hăn quan tưởng là một trong hai mươi mốt pháp tượng trong ba mạch của tam thanh.” Tuệ Ngôn giải thích với Kim Tượng Đế “Luyện khí thổ nạp tuy trọng yếu nhưng quan tưởng cũng không thể bỏ qua được”

Kim Tượng Đế tới giờ mới biết quan tưởng là gì, biết quan tưởng là khởi đầu của kết pháp tượng cho nên rất trọng yếu.

“Linh Đài tông chúng ta khác hẳn với những môn phái tu hành trong thiên hạ, bắt đầu tu hành đã phải quan tưởng nhưng khi kết pháp tượng thì phải từ chân nhân trở lên” Tuệ Ngôn ngồi im tại chỗ lông mày rũ xuống, Kim Tượng Đế có cảm giác rằng y không còn nhiều thời gian nữa “Sư huynh, người đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi, đời hừng đông rồi chúng ta lại tiếp tục trở về sư môn” Tuệ Ngôn lo lắng nói “Ha ha, ta sợ rằng không về được rồi”

“Vì sao?” Kim Tượng Đế hoảng sợ nói, từ lúc hăn thấy Tuệ Ngôn trở nên già nua thì sợ nhất chính là câu nói này, tới hôm nay thì cuối cùng y đã nói ra.

“Linh Đài Tông chúng ta có một giới luật là bên ngoài núi nếu chọc phải cường giả thì không thể dẫn về sư môn cũng không được tự xưng là đệ tử của Linh Đài Tông” Tuệ Ngôn nhắm mắt lại phảng phất như không còn sức mở mắt nữa.

“Vì sao lại thế, vì sao lại như vậy” Kim Tượng Đế hoảng hốt.

Tuệ Ngôn nói tiếp: “Sư môn là nơi tu hành thanh tịnh không phải là nơi tránh nạn, nếu ta gặp phải cường địch mà trốn tới sư môn thì sẽ mang tới tai họa cho sư phụ và các sư huynh đệ, cản trở bọn họ tu hành. Cho nên sư phụ đã căn dặn những đệ tử xuống núi rằng bất luận bên ngoài làm gì cũng không được mang tai họa về sư môn” Kim Tượng Đế nghe xong chỉ cảm

thấy hoàn toàn khác với các môn phái khác, Thanh Y từng nói rằng điểm lợi nhất khi có sư môn là khi gặp phải cường địch có thể báo sư môn hoặc tị nạn trong sư môn nhưng Linh Đài tông thì ngược lại.

“Linh Đài tông chúng ta tại Phương Thốn Sơn, trong Tây Ngưu Hạ Châu, cách nơi này bảy vạn chín nghìn dặm. Người đi đi”

“Không sư huynh, chúng ta cùng đi, Hoa Thanh Dương sẽ không đuổi kịp đâu” Kim Tượng Đế vội nói, trong thanh âm đã có ý bi thiết và cầu khẩn. Buồn vì Tuệ Ngôn phảng phất như cây đèn sắp tắt trong gió, buồn vì y đã từ bỏ ý niệm cầu sinh.

“Ta đến trong giây thơ, đi trong thanh tĩnh, đó là một việc vui mừng, người không cần khổ sở, nhất định phải nhớ rõ lúc nào cũng cần bảo trì Linh Đài thanh tĩnh. Trên người của ta không chỉ bị trúng một kiếm của Hoa Thanh Dương mà còn có kiếm ý của hãn trên mình, hãn không xuất hiện có lẽ là vì muốn ta trở về sư môn. Người đi đi, hãn là kẻ cao ngạo, chỉ cần người không ở bên cạnh ta thì hãn sẽ không giết người, cho dù hãn biết người trở về sư môn thì cũng sẽ không đuổi theo đâu” Tuệ Ngôn nói Kim Tượng Đế lắc đầu, không nói nên lời.

“Người đi đi, về sơn môn đi, về Linh Đài Tông, về Phương Thốn sơn” Nói rồi ngón tay điểm ra, một đạo linh quang chui vào trong trán Kim Tượng Đế khiến hãn không thể nhúc nhích hay nói đúng hơn là ý niệm không còn khống chế được thân thể nữa. Trong tai hãn lại vang tới lời của Tuệ Ngôn “Đi lần này còn có tới bảy vạn chín ngàn dặm, người không có pháp thuật cho nên ta tặng người một đạo pháp phù hộ thân, chỉ cần người cẩn thận thì có thể trở về Linh Đài ở Phương Thốn Sơn” Vừa nói vừa bắn ra một đạo linh phù tựa như một bầu trời sao lấp lánh, đạo linh phù chui vào trong trán Kim Tượng Đế, y vung tay lên, thân thể Kim Tượng Đế nhanh chóng chạy ra khỏi núi, chỉ chốc lát đã đến ngoài cửa cốc.

Trong lòng Kim Tượng Đế khẩn trương nhưng thân thể lại không chịu sự không chế, hẳn nghĩ nhất định là do sư huynh thi pháp trên người mình bắt mình phải rời đi. Hẳn hô lớn trong lòng: “Sư huynh, sư huynh chúng ta cùng trở về, người đã bảo cùng trở về sư môn mà...” Nhưng trong miệng không phát ra nổi thanh âm nào.

Ngay khi vừa mới xuất cốc thì lại chứng kiến một người đang lẳng lẳng đứng cách đó không xa.

Một bộ đạo bào màu trắng phiêu động trong đêm, một thanh kiếm vô trắng nằm cạnh hông khẽ lay động, hai tay dường như ẩn trong tay áo, tóc đen như đêm tối, lông mày như kiếm, môi mỏng, mũi thẳng, mắt như hồ băng. Chính là kẻ một mực đuổi giết Tuệ Ngôn, ép y vào tử lộ: Hoa Thanh Dương.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 24

Nếu Như Giết Tới Huyền Thiên Môn

Kim Tượng Đế chỉ dám liếc qua Hoa Thanh Dương nhưng không hề dừng lại, trong lòng hăn sợ, hợ Hoa Thanh Dương sẽ giết mình, sẽ giết Tuệ Ngôn sư huynh. Nhưng hăn càng hy vọng Tuệ Ngôn có thể cho mình nhìn Hoa Thanh Dương thêm nhiều lần nữa, bởi vì hăn muốn nhớ kỹ tướng mạo của gã.

Đi thẳng tắp về phía tây.

Hăn chạy qua người Hoa Thanh Dương, gã quả nhiên cũng không thèm nhìn Kim Tượng Đế chỉ lạnh lùng nhìn Tuệ Ngôn, toàn thân dường như bị bao phủ bởi một hào quang vô tình. Kim Tượng Đế đột nhiên nhớ tới câu: “Đại Đạo vô tình...”

“Hăn nhất định muốn mình hợp nhất với thiên đạo cho nên đã biến thành kẻ vô tình rồi”

Đêm nay phẳng phất như sẽ không có bình minh, trên bầu trời không trăng, không sao, cả vùng đất chìm trong bóng tối đen kịt. Kim Tượng Đế hận mình lại có thể nhìn rõ mọi thứ trong hoàn cảnh như vậy, nếu như không nhìn thấy gì thì cũng có thể sẽ không phải rời đi rồi.

Trong tai hăn truyền tới thanh âm của Tuệ Ngôn: “Đừng quay đầu, cứ đi thẳng về phía tây, nhớ kỹ nhất định phải giữ Linh Đài thanh tĩnh” Trong lòng gào thét nhưng không một thanh âm nào phát ra, hăn trèo lên trên một ngọn núi cao tốc độ càng lúc càng nhanh. Ngay khi Kim Tượng Đế trèo lên

tới đỉnh núi thì trong thiên địa vang lên một tiếng quát khê: “Chư Thiên tinh tượng”

Bầu trời đen nhánh đột nhiên hiện lên vô số ánh sao, trong khoảng thời gian ngắn ánh sao lóng lánh mê ly đã chiếu sáng khắp thiên địa. Trước mắt Kim Tượng Đế cũng sáng rực nhưng hăn không thể nào quay đầu lại, ánh sao chiếu rọi mọi bóng dáng trong vùng đất.

Thân thể hăn chạy như bay tựa như một đạo kim quang trườn trên mặt đất, còn ánh mắt thì nhìn thấy tràng cảnh chém giết thê mỹ trên chín tầng trời.

Trên cửu thiên, tinh quang chói sáng Tuệ Ngôn chậm rãi thả bước trong tinh quang, trên người là một bộ pháp bào tựa như được kết từ tinh không, mông lung như được phủ một tầng tinh quang mê ly. Y cũng không còn già nua nữa, nếp nhăn trên mặt đã biến mất, tưởng như đã phản lão hoàn đồng, phảng phất như đã vượt khỏi biên giới thời gian.

Sao sáng đầy trời chỉ xuất hiện trong một sát na rồi biến mất, trời lại về một màu đen kịt. Chỉ có trên người Tuệ Ngôn là bao phủ một lớp tinh quang mông lung, bước đi trên chín tầng trời.

Hoa Thanh Dương đứng yên chỉ lạnh lùng ngẩng đầu nhìn nhưng dù là ai cũng có thể thấy được trên người gã có kiếm cương sát khí xông thẳng tới vân tiêu.

Tuệ Ngôn bước trên không trung, mỗi bước tựa như lại có một ngôi sao trên bầu trời lấp lánh. Từ dưới nhìn lên phảng phất như một bước của y đang đạp lên trên một ngôi sao, chỉ thấy y chỉ một ngón tay lên trời, cùng lúc đó trên cửu thiên có một ngôi sao đột nhiên xuất hiện, một đạo tinh quang theo ngón tay của y rơi xuống, nhằm thẳng vào Hoa Thanh Dương, tinh quang bị dẫn dắt lao tới gã.

Kiểm quang trong tay Hoa Thanh Dương chớp tắt, kiểm khí xông tiêu, đâm thẳng ra, tinh quang vụt tắt. Tuệ Ngôn vẫn phiêu huyễn giữa Cửu thiên, một lần nữa chỉ tay lên trời, lại một ngôi sao xuất hiện trong bóng tối, lại rơi xuống theo hướng mà ngón tay của y chỉ. Hoa Thanh Dương lại chém một kiếm, tinh quang lại biến mất. Nhưng khi tinh quang tan biến lại có một đạo nữa rơi xuống, kiếm trong tay gã tựa như vỡ ra, chia thành hai đạo kiểm quang. Kiếm quang mới phân thì lại một đạo tinh quang rơi xuống, kiếm quang lại chia ra một đạo nữa nghênh đón tinh quang.

Tinh quang rơi càng lúc càng nhanh còn kiếm trong tay Hoa Thanh Dương đã hóa thành một tấm lưới bao phủ toàn thân.

Ánh sao lấp lánh, Tuệ Ngôn một tay chỉ thiên một tay chỉ địa, mỗi bước là một ngôi sao lấp lánh. Theo thân hình biến ảo của y mà từng đạo tinh quang rơi xuống từ Cửu Thiên, giờ khắc này, toàn bộ bầu trời giống như đang chuyển động quanh Tuệ Ngôn.

Tinh Quang rơi xuống càng lúc càng dày đặc, tựa như mưa sao băng. Đã không còn thấy rõ thân hình Hoa Thanh Dương nữa chỉ thấy kiểm quang cuộn cuộn, nhấp nhô như tuyết.

“Tinh di”

Thanh âm của Tuệ Ngôn vang trên bầu trời, thanh âm vang lên, bầu trời đầy sao xuất hiện, tinh quang lao về phía Hoa Thanh Dương như vô số thanh kiếm đâm xuống Kiểm quang quanh người Hoa Thanh Dương tăng vọt, kiểm khí bay thẳng lên trời đâm toái tất cả tinh quang lao xuống người y.

“Đấu chuyển”

Âm thanh xuất hiện, bầu trời sao chuyển động xung quang Tuệ Ngôn đột nhiên trở nên mờ lung, tinh quang hóa thành mây khói mê ly nuốt lấy

Hoa Thanh Dương. Chỉ thấy trên đầu gã đột nhiên hiện ra một đạo nhân áo trắng, khoan chân ngời, thanh tĩnh không có chút tình cảm nào.

“Ngọc Đỉnh pháp tượng”

Đây là một trong hai mươi một pháp tượng, Ngọc Đỉnh Pháp Tượng, chủ tu kiếm đạo, khi đại thành thì sẽ có một thanh trảm tiên kếm có thể chém hết tiên nhân trong thiên hạ.

Hoa Thanh Dương cùng pháp tượng tương dung, phóng lên trời, một kiếm đâm về phía tinh không.

Tuệ Ngôn đã biến mất trong tinh quang, đúng lúc này tinh quang đột nhiên cuộn xoáy nuốt lấy Hoa Thanh Dương.

Trời lại một lần nữa trở nên đen kịt.

Trong bóng tối vô số người ngửa mặt lên trời nhìn.

Trong sát na này Kim Tượng Đế cũng đã có thể lại không chết thân thể mình, trong lòng cực kỳ bất an đang muốn xoay người lại thì trước mặt đã có thêm một người. Người này hẳn đã từng gặp trước Huyền Thiên Môn, lần trước có Thanh y đi cùng, chính gã từng muốn đuổi Thanh Y đi, có điều sau này gã bần nhên đón khách mời nên đành thôi.

Cũng vì vậy mà gã mới bị xử phạt. Khi gã biết linh hầu trong môn phái bị Thanh Y và Kim Tượng Đế giết chết thì trở nên luống cuống. Cũng may gã rất quyết đoán, chủ động xin lệnh xuống núi đuổi giết Thanh Y và Kim Tượng Đế bất luận sinh hay tử cũng phải mang về sư môn bằng không gã sẽ bị nhốt vĩnh viễn ở Táng Tiên cốc.

Táng Tiên cốc là chỗ ở của người phạm môn quy của Huyền Thiên Môn, hoàn cảnh ác liệt, truyền lưu rằng cho dù tiên nhân có tiến vào đó thì lâu ngày sẽ trở thành phàm nhân.

“Cuối cùng cũng tìm ra người, hôm nay người có muốn trốn cũng không được” Đạo nhân lạnh lùng nói.

“Người tìm ta là vì con linh hầu kia” Kim Tượng Đế nói.

“Khi đó khai ân cho các người quan sát trước sơn môn lâu như vậy mà còn không biết cảm ơn lại dám đả thương linh thú trong Huyền Thiên Môn, quả nhiên là xà tính âm độc”

“Đó là do linh thú của các người muốn giết chúng ta chúng ta cũng không hề trêu chọc nó”

"Ta đã bảo các người đi, các người không đi, gieo gió thì gặt bão, cho dù hai mạng các người cũng không thể sánh được với một mạng của linh thú" Đạo nhân lạnh lùng Kim Tượng Đế muốn trở lại sơn cốc nhanh một chút nên không muốn nói chuyện nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được nói: "Nhân gian có câu "mệnh là vô giá dùng thân phận để tính sức nặng". Ngày đó nó muốn giết chúng ta, Hoa Thanh Dương muốn giết sư huynh ta, người muốn giết ta, chẳng qua là thực lực của các người cao hơn một chút thôi, ngày khác nếu có người giết đến tận Huyền Thiên Môn các người nói một câu Huyền Thiên Môn các người không xứng chiếm cứ Động Thiên Phúc Địa thì các người sẽ nghĩ sao"

“Thú cuối cùng cũng là thú cho dù khai linh cũng không thể thoát được tư tưởng của động vật” Nói rồi vung tay lên, một đạo linh phù chui vào hư không hóa thành một tấm linh võng trùm tới Kim Tượng Đế. Loại pháp thuật này Tuệ Ngôn cũng từng dùng qua, khi đó nó đã thu được nội đan của một con độc xà sắp biến hóa.

Thân hình Kim Tượng Đế uốn éo hóa thành một đạo kim quang thoát ly phạm vi linh võng bao phủ. Sau đó bắn về phía đạo nhân. Đạo nhân cười lạnh, khi kim quang đến trước mặt thì tay y đã xuất hiện, trên tay bao phủ một tầng thanh quang mờ lung.

Kim Tượng Đế cảm thấy tay này như bao phủ cả trời đất, bất luận có tránh thế nào cũng không được. Mặc dù có cảm giác này nhưng hãn vẫn không thể để mình bị bắt, thân thể lại khẽ chuyển như cá trong nước, tránh khỏi bàn tay kia.

Trông thì có vẻ dễ dàng nhưng kì thực áp lực lại cực lớn, giống như chui vào trong bùn đất, chỉ một lần tránh này cũng đã hao hết phân nửa linh khí trong người hãn. Vì không biến hóa cho nên hoành cốt vẫn ngăn cản linh khí di chuyển thành một chu thiên cho nên mỗi lần hãn sử dụng pháp lực đều phải nghỉ một chút để điều tức.

Sau khi hãn thoát khỏi phạm vi bao phủ của bàn tay đạo nhân, rất muốn quay người trở lại cắn đạo nhân rồi trút nọc độc vào cơ thể gã giống như lần tranh đấu trước. Trong lòng Kim Tượng Đế chỉ muốn giết hết tất cả người ngăn cản trước mặt mình.

Thế nhưng hãn không nhìn thấy mặt của đạo nhân mà là áo bào màu xanh.

Một lực hút mãnh liệt từ trong ống tay áo xuất hiện, trói buộc thân thể của Kim Tượng Đế rồi kéo hãn vào trong tay áo. Trong lòng Kim Tượng Đế cả kinh, loại cảm giác này hãn từng gặp chính là khi bị túi càn khôn của Ma Thiên Đại Vương thu vào.

Đây chính là tụ lý càn khôn thuật có tính chất giống với túi Càn Khôn của Ma Thiên Đại Vương. Thứ này một nửa là pháp bảo, một nửa là pháp thuật, cũng là một trong những thuật pháp mà người trong Đạo Môn thích dùng nhất, có thể chứa đồ cũng có thể đối địch.

Nhưng ngay khi Kim Tượng Đế sắp chui vào trong tay áo thì trên người hãn xuất hiện một lớp tinh quang sau đó thân thể của hãn uốn éo, giãy giụa tránh thoát rồi rơi vào trong một nhánh cây không xa.

Cái đuôi màu vàng cuộn quanh nhánh cây, đầu góc lên cao cảnh giác nhìn đạo nhân. Một trận gió thổi tới khiến thân hình hăn cũng khẽ lắc lư.

Ánh mắt đạo nhân tỏ ra kinh ngạc, chính Kim Tượng Đế cũng cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt của hăn tuy nhìn đạo nhân nhưng nội tại thì nhìn Linh Đài, bởi vì trong Linh Đài hăn có một tờ linh phù dán trên tuyết sơn.

Linh phù màu đen kịt trên phù có một chút màu trắng. Nếu như phù là trời đêm thì điểm trắng là ngôi sao. Hăn nhớ tới Tuệ Ngôn đã tặng hăn một đạo linh phù để bảo vệ hăn. Vừa rồi ngay khi hăn bị thu vào trong tay áo thì chính lực lượng của linh phù đã giúp hăn thoát khỏi trói buộc. Chỉ là bắt hăn dừng lại thì hăn không biết phải khống chế lực lượng của linh phù kia như thế nào.

Đạo nhân kia cũng đứng yên, khi Kim Tượng Đế thoát thân thì trên người hăn cũng hiển lộ ra một loại khí tức khiến gã cảm thấy nguy hiểm. Cái lắc mình của Kim Tượng Đế khi nãy thiếu chút nữa đã khiến Tụ lý Càn Khôn của gã vỡ nát. Lòng khinh thị lập tức thu lại, móc trong ngực ra mười mấy tờ linh phù tản mát khí tức bất đồng, có lạnh lẽo, có nóng rực, có u ám, có mờ ảo... lần này xuống núi gã đã chuẩn bị cực kỳ kỹ càng, mượn linh phù am hiểu nhất của các sư huynh trong môn phái để mang theo.

Một người một rắn đối diện, đề phòng lẫn nhau.

Kim Tượng Đế cố gắng cảm ứng tờ linh phù dán trên tuyết sơn, ngoại trừ phương pháp này hăn không biết còn cách nào để sử dụng tờ linh phù kia không. Hăn minh bạch rằng đệ tử của đại phái rất lợi hại, cho dù gã có địa vị rất thấp trong Huyền Thiên Môn nhưng tới nay hăn vẫn không thể quên nổi con linh hầu từ Huyền Thiên Môn đi ra, chỉ thiếu chút nữa thôi là đã khiến Thanh Y đã mất mạng. Còn may là cố gắng của hăn không uổng phí, rốt cuộc đã cảm ứng được lực lượng của linh phù, linh phù có hào quang lóng lánh còn thân thể hăn cũng hiện ra một tầng tinh quang mê ly. Chỉ là ánh sáng này lúc ẩn lúc hiện đứt quãng.

Đột nhiên đạo nhân ném ra một tờ linh phù, linh phù hóa thành một ngọn lửa đốt cháy linh khí cả một vùng không gian, trong chốc lát hỏa diễm phô thiên cái địa tràn xuống người Kim Tượng Đế.

Kim Tượng Đế hóa thành một đạo kim quang từ dưới bay lên xuyên qua hỏa diễm, còn chỗ mà hắn đứng khi nãy đã biến thành một biển lửa. Trên người Kim Tượng Đế tinh quang sáng tắt bất định, hắn còn chưa thể nào sử dụng liên tục linh phù kia. Ngay khi hắn rơi xuống đạo nhân lại ném một tờ linh phù ra, linh phù này chui vào hư không liền biến mất, trong lúc Kim Tượng Đế còn đang nghi hoặc thì phát hiện mình không thể nhúc nhích được, thân hình đã kết thành băng, đồng thời toàn bộ cây cối, đất đai, núi đá đều đã biến thành một thế giới băng giá, chính giữa một khối băng có một con kim xà đang ngẩng đầu lên tựa như đang cố thoát khỏi trói buộc của đại địa bay lên tận Cửu Thiên

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 25

Nguyện Cả Đời Không Thoát Yêu Thân

Huyền Thiên Môn là đại phái của Đạo Môn, chiếm cứ tám tám dặm thái sử sơn, có tới mấy chục tòa đạo quan, rất nhiều đệ tử ở sơn môn làm quốc sư trong vương quốc của nhân gian, mỗi một thành cũng sẽ có một chân nhân để cung phụng. Những chân nhân này cũng không phải là chân nhân chân chính có thể nội ngưng chân linh, ngoại cảm thiên địa mà là một loại danh xưng của nhân gian. Có rất nhiều thế gian vọng tộc chẳng những đưa đệ tử vào trong môn phái tu hành còn mời tu sĩ của đại phái làm cung phụng của gia tộc. Huyền Thiên Môn đương nhiên cũng không thiếu đệ tử làm cung phụng ở những địa phương này, tuy thiên hạ chi sĩ đều muốn trường sinh nhưng không phải ai cũng có thể trường sinh, cũng không phải ai cũng có thể kết pháp tượng. Cho nên có rất nhiều đệ tử đi lại trong nhân gian cầu phú quý, Huyền Thiên Môn đương nhiên là có vô số đệ tử như vậy... đương nhiên cũng có rất nhiều người xuống núi rèn luyện đạo tâm Hoa Thanh Dương là nhân vật đứng đầu trong những người đồng trang lứa, chỉ cần nói tới Huyền Thiên Môn ngoại trừ chưởng môn ra thì Hoa Thanh Dương là nổi nhất. Ba mươi năm trước trong "Tứ Tiêu luận đạo" đã tỏa ra hào quang sáng lạn, người cùng bối phận cơ hồ không ai địch nổi. Từ đó về sau Huyền Thiên Hoa Thanh Dương trong giới tu hành đã nổi tới mức không người không biết, không người không hiểu.

Chư Thiên tinh tượng của Tuệ Ngôn có thể nói là kinh thiên động địa nhưng rất nhiều người đều có thể nhìn ra y miễn cưỡng lắm mới có thể dùng được, căn bản là cũng chưa chính thức kết pháp. Một người chưa kết pháp tượng mà lại cố sức dùng thì đó là một việc cực kỳ nguy hiểm. Cho

dù thanh danh của Hoa Thanh Dương cực nổi nhưng lúc này tất cả mọi người trong bóng tối lại đang đàm luận về Tuệ Ngôn, cố gắng suy luận lai lịch của Tuệ Ngôn. Có tu vi như vậy sao có thể là người trong môn phái nhỏ được, chưởng môn của một môn phái nhỏ cao nhất cũng chỉ là chân nhân cảnh thôi, thậm chí còn chưa kết pháp tượng. Mà bình thường chân nhân xuất hiện là phải thông cáo thiên hạ, trong môn phái tổ chức lễ mừng, một chân nhân xuất hiện là một hỷ sự lớn trong môn phái.

Nhưng lại không có ai nhận ra Tuệ Ngôn cả, thiên hạ này cũng không có mấy người còn chưa hoàn toàn kết pháp tượng mà có thể chiến đấu với một Hoa Thanh Dương đã kết Ngọc Đỉnh Pháp Tượng.

Hơn nữa Hoa Thanh Dương lúc còn chưa kết pháp tượng đã chém chết chân nhân kết pháp tượng, những cuộc chiến đó đã lưu truyền khắp thiên địa.

Đêm đen như mực, khắc nghiệt im ắng.

Trong thiên địa vắng lặng, có một đỉnh núi một nửa chôn trong biển lửa một nửa thì bị đóng băng. Ánh lửa trùng thiên khiến vạn vật trở nên rõ ràng, trong băng có một con tiểu Kim Xà hết sức bắt mắt.

Trong băng và lửa có một đạo nhân đang đứng, ánh mắt lạnh lẽo, nếu có người so sánh với Hoa Thanh Dương thì sẽ phát hiện ra hán có ba phần tương tự với Hoa Thanh Dương. Chỉ là trong ánh mắt thiếu đi một chút lạnh lẽo coi thường vạn vật thêm một chút tư oán.

Đột nhiên trên bầu trời đen nhánh có một vầng sáng xuất hiện, một đạo ánh sáng chói mắt đâm rách hắc ám, rọi khắp vùng đất.

Một người rơi từ trong bóng tối ra giống như một cái lá cây bị giật khỏi cành ném vào trong gió. Trên người y có tinh quang trong suốt quanh quần, cho dù không tu thành "thiên nhân thông" cũng có thể nhìn thấy vẻ ngoài thanh tú của y trong chớp mắt đã trở nên vô cùng già nua.

Từ trẻ tuổi hóa thành già nua giống như hoa quỳnh chớm nở đã tàn.

Một đạo kiếm quang lạnh lùng từ trên chín tầng trời đâm xuống. Thần sắc của Hoa Thanh Dương vẫn không thay đổi nhưng ngực đã bị nhuộm thành màu máu, cực kỳ chướng mắt. Lúc này trong bóng tối tất cả mọi người đều nhìn lên không trung, nhìn một kiếm đâm xuống của Hoa Thanh Dương, nhìn Tuệ Ngôn hạ xuống như một cái lá cây, không có người để ý tới cách đó không xa trên một đỉnh núi bị lửa băng bao phủ có một con Kim Xà vọt từ trong băng ra tựa như muốn bay tới cửu thiên, cách đó không xa có một đạo nhân ném ra một tờ linh phù, giữa không trung hóa thành một ngọn núi nhỏ đè xuống Kim Xà.

Một đạo kiếm quang hạ xuống, Tuệ Ngôn muốn tránh né nhưng lại không làm được, một cách tay bị cắt đứt lìa.

Ngọn núi nhỏ đột nhiên vỡ tan, một con Kim Xà từ ngọn núi chui ra bay lên trời, lân phiến rơi rụng, máu tươi đầm đìa. Một con rồng nước cực lớn từ hư không lao ra nuốt lấy Kim Tượng Đế.

Trên đỉnh núi đạo nhân cười lạnh, vẫy tay muốn thu rồng nước về. Ngay khi gã cười lạnh thì trên trời kiếm quang của Hoa Thanh Dương lại lóe lên, thân thể Tuệ Ngôn đột nhiên biến mất thế nhưng máu tươi vẫn văng ra, một cánh tay đã bị kiếm quang chặt đứt rơi xuống trong đêm còn Tuệ Ngôn đã xuất hiện lại trong hư không hắc ám.

Trên đỉnh núi đạo nhân kia vừa muốn gọi rồng nước về thì nó đã tán toái, hóa thành mưa khắp trời.

Trong mưa một con Kim Xà lao ra, trên người Kim Xà còn có một tầng Tinh Quang sáng tối bất định. Vết máu trên người đã bị nước rửa sạch nhưng vết thương càng thêm khủng bố.

Trên chín tầng trời lại có một đạo kiếm quang chém xuống. Tuệ Ngôn tựa như đã không còn có thể tránh né nữa, hai đùi lập tức bị chém đứt.

Ngay khi chân y bị chém đứt thì trong đôi mắt y lại phản chiếu hình ảnh của một đỉnh núi không xa, một con Kim Xà cố gắng bay tới phía mình, hoàn toàn không để tâm tới một đạo nhân đang ném ra một đạo kiếm phù hóa thành một đạo kiếm quang chém tới người nó.

Miệng y mở ra, tựa như muốn nói gì đó nhưng một đạo kiếm quang đã hạ xuống, đầu y và thân mình lập tức chia lìa, một câu cuối cùng cũng không thể rời khỏi miệng. Kim Xà cũng đã nhìn thấy tất cả mọi thứ, ngay tại sát na Tuệ Ngôn đầu thân chia lìa kiếm phù cũng đã tới người hẳn chỉ thấy Kim Xà uốn éo, đầu hướng lên trên thế tới từ ngang hóa thẳng. Nhưng không thoát khỏi vận mệnh bị kiếm phù chém trúng, máu chảy xuống từ thân rã, kim lân rơi lả tả, cùng lúc đó trên người Kim Xà đột nhiên xuất hiện một lớp tinh quang dày đặc, thân hình khê chuyển, nghịch hướng bay tới. Từ xa nhìn lại tựa như vùng vẫy giãy chết, thân rã màu vàng nho nhỏ hiện ra vẻ điên cuồng.

Một cơn gió cát sinh ra trong không trung, Kim Xà không tránh không né, tựa như một đạo kim quang đâm thẳng vào đó rồi xuyên qua nó. Lại có một đạo ánh sáng lấp lánh tựa như ảo giác xuất hiện, Kim Xà vẫn đâm thẳng vào như một thanh kim kiếm rồi lại tiếp tục xuyên qua.

Trong mắt đạo nhân hiện lên nét sợ hãi, tay áo huy động, một đạo ngọc phù bay ra hóa thành một lớp mây khói, đám mây khói này sinh ra từ một tờ vân phù cũng là tờ phù cao cấp nhất trên người đạo nhân tên là Vân Thiên Ngự Thần Phù, chỗ cao thâm của phù này là hóa thành mây trắng hộ sơn, có thể nói đây là phiên bản đơn giản hóa của phù trận hộ sơn của Huyền Thiên Môn.

Kim Xà chui vào mà không có chút do dự nào, biến mất rồi phá ra hóa thành một đạo kim quang trước giờ chưa từng có đâm thẳng tới đạo nhân. Gã hoảng hốt không rõ vì sao yêu này còn chưa biến hóa, nội đan còn chưa có, mà lại có thể có pháp lực như vậy.

Gã không dám nghĩ nhiều nữa, quay người bỏ chạy về phía của Hoa Thanh Dương, đồng thời phất tay áo về phía sau sử dụng tụ lý càn khôn thuật, người bay lên không mà vẫn cố dùng phương pháp này để cản chân Kim Tượng Đế nhưng khi gã mới bay lên thì kim quang đã xuyên thủng ống tay áo của gã, đạo nhân cảm thấy sợ hãi, tụ lý càn khôn bị nghiền nát như thế nào gã cũng không rõ, chỉ cảm thấy cực kỳ hoảng sợ, trên người xuất hiện một tầng hào quang, cố gắng bay về phía trước lớn tiếng gào: “Sư thúc, cứu ta, sư thúc...”

“Ah...”

Một đạo kim quang đã đâm vào ót của đạo nhân rồi chui ra từ trán hần. Đôi mắt đạo nhân vẫn đang nhìn bóng lưng đang bay lên chín tầng trời của Hoa Thanh Dương, từ đầu đến cuối phảng phất như không liếc nhìn lại, phảng phất như không có nghe thấy, còn Tuệ Ngôn đã sớm biến thành một đồng huyết nhục rơi tán loạn trong núi.

Kim Tượng Đế chạy trong hư không tốc độ cực nhanh, trong lòng quặn đau, không biết phải ngừng lại ở đâu. Trong lòng hần co rút từng đợt, tựa như có người đang từng chút từng chút một xé rách linh hồn của hần, tới tận lúc này hần mới hiểu đau lòng là gì, cho tới tận lúc này hần mới hiểu cái gì là cừ hận.

Từ trên bầu trời nhìn xuống chỉ thấy một con rắn nhỏ chạy điên cuồng khắp bốn phía, miệng kêu lên bi thiết: “Sư huynh, sư huynh... Sư huynh ... Sư huynh...”

Bốn phía sơn cốc đột nhiên xuất hiện rất nhiều người lặng yên nhìn Tiểu Kim Xà chạy trong sơn cốc.

Rốt cục Kim Xà đi tới một khóm hoa đỗ quyên bị máu tươi nhuộm đỏ, chỗ đó là nơi đầu Tuệ Ngôn rơi xuống, Kim Tượng Đế cuồn mình trước

đầu của Tuệ Ngôn tựa như chỗ đó có Tuệ Ngôn còn sống đang ngồi, nhẹ giọng nói chuyện còn hẳn thì đang tập trung tư tưởng yên lặng lắng nghe.

Hắn biết khi nhân loại thương tâm sẽ khóc lớn, sẽ rơi lệ nhưng hẳn lại không thể nói nên lời, toàn thân khó chịu, không phải tới từ thân thể mà tới từ nơi sâu thẳm trong nội tâm phảng phất như có người bịt mũi không cho hẳn hô hấp vậy.

Đau nhức tới mức hít thở không thông! Bi thương tới mức không lời diễn tả.

Gió đêm lạnh lẽo, mùa xuân đến rồi nhưng hàn ý của mùa đông vẫn còn lưu lại.

Những lời của Tuệ Ngôn phảng phất như bắt đầu tái hiện, giọng nói, dáng điệu và tướng mạo cũng hiện ra.

Ngẩng lên nhìn trời cao, vẫn còn là đêm tối, cách đây một khắc Tuệ Ngôn hãy còn ngồi đây giúp hắn khai linh thể mà lúc này chỉ còn lại một cái đầu mà thôi. Kim Tượng Đế đột nhiên nhớ tới việc Tuệ Ngôn bị Hoa Thanh Dương cắt đứt tứ chi vội quay người đi tìm.

Hắn chạy trong sơn cốc, trong rừng rậm thăm nghĩ nhất định phải thu thập thân thể của sư huynh, nhất định phải mai táng tốt cho y.

Nhưng hẳn đã tìm mấy vòng mà chẳng thấy gì, sau khi trở lại bụi hoa đỗ quyên thì phát hiện chỗ đó có một đàn dã thú bao vây. Những con dã thú này đã bị linh khí trong máu của Tuệ Ngôn dẫn tới, trong chốc lát hẳn đã hiểu cả rồi, thân thể của sư huynh đã bị dã thú ăn mất. Máu trong người hẳn dồn hết lên đầu, sát niệm trong lòng cuồn cuộn trào dâng, thân hẳn hóa thành một đạo kim tuyến đâm xuyên qua lũ dã thú kia, những con dã thú ngây thơ ngay cả linh cũng chưa mở được không cách nào trốn thoát được, từng con từng con còn chưa kịp phản ứng đã nằm cả trên mặt đất.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy dưới một bụi hoa đỗ quyên đầu Kim Tượng Đế ngẩng lên nhìn người đứng khắp sơn cốc, xung quanh hẳn dã thú chết nằm la liệt giống như đang tế tự. Kim Tượng Đế nhìn một vòng rồi sau đó lớn tiếng nói: “Trong nhân gian có câu có thể cứu mạng người sắp chết thì cả đời sẽ an tâm. Các người đều là kẻ đắc đạo, chỉ cần cản trở thì có khó gì nhưng vì sao tất cả đều lạnh lùng như vậy, tất cả đều thấy chết mà không cứu”

Bốn phía lặng ngắt như tờ không ai đáp lời Kim Tượng Đế cả.

“Sư huynh ta chưa bao giờ đắc tội Hoa Thanh Dương, hẳn lại không ngừng đuổi giết ép sư huynh ta đi lên tuyệt lộ, chết rồi thì cốt cũng không còn, chẳng lẽ trong thiên địa này không có công đạo hay sao?”

Không có kẻ trả lời chỉ có tiếng gió ô ô than khóc.

“Nếu như có người giúp ta báo thù thì ta nguyện cả đời làm nô, cả đời phụng dưỡng” Kim Tượng Đế cơ hồ dốc toàn bộ sức lực hô lớn.

“Nếu nhân loại ai cũng giống như Hoa Thanh Dương tuyệt tình tuyệt tính hoặc giống như các người vậy lạnh lùng đáng sợ thì ta nguyện cả đời này không thoát yêu thân, trầm luân muôn kiếp”

Thanh âm quyết tuyệt vang vọng tới tận vân tiêu truyền đi cực xa trong đêm tối.

***** Lời dịch giả:

Chương sau đại anh hùng hồi bé của ta xuất hiện: Tôn Ngộ Không, cơ mà sau khi dịch xong chương này thì có lẽ là ta sẽ tạm dừng tầm 3 đến 4 ngày có thể lâu hơn chút. :)

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 26

Đại Viên Vương Vô Cùng Bạo Ngược

Xuân lặng lẽ qua nhưng tàn hoa trên đất hầy còn đỏ tươi.

Trong gió tanh mưa máu chỉ có thanh âm của Kim Tượng Đế vang vọng trên bầu trời đen kịt không có trăng sao.

Không lâu sau, một tia sáng mặt trời từ phương đông xuyên thủng hắc ám thế rồi trong nháy mắt hắc ám biến mất. Nguyên lai vừa rồi đã là thời khắc cuối cùng của đêm tối. Ngay khi phương đông sáng bạch hắc ám tan đi thì giữa không trung truyền tới một tiếng thét dài, tiếng thét tràn ngập bi thống và sát khí điên cuồng, phía nam có một làn khói đen bản thẳng lên trời như một cây trụ trời màu đen bay thẳng tới sơn cốc nơi Kim Tượng Đế đang đứng. Đám người đứng đầy bốn phía đỉnh núi kinh sợ nháo nhác sử dụng thần thông phi độn. Trong hư không có một người đạp không lướt tới, xác thực phải nói là một con hầu tử mặc đao y màu xanh, vóc người cao lớn, chân đi giày vải, mỗi bước tựa đạp trong hư không đều để lại một vết rách. Trong tay cầm một cây gậy màu đen chỉ liếc qua là đủ khiến cho người ta có cảm giác nặng nề.

Phảng phất như một gậy đánh xuống là có thể đánh sập một ngọn núi.

“Ah...”

Tiếng thét hùng hồn thật lâu, thật lâu không dứt.

Lúc đầu hầy còn rất xa thế nhưng chỉ trong chớp mắt đã tới trên khoảng không của sơn cốc, một đạo sát khí xông thiên khiến mây trời cũng phải tách ra, sát ý vô cùng vô tận bắn ra bốn phía mơ hồ như xung quanh y cũng bị đốt nóng.

“Sư đệ...”

Viên hầu mặc đạo y, hai mắt đỏ thẫm, mặt lộ vẻ hung ác còn có thêm một chút bi thiết. Y không dừng lại trên không mà đạp một cước xuống đỉnh núi, một tiếng nổ lớn vang lên, ngọn núi lớn xuất hiện một vết nứt lớn ở chính giữa, chạy từ đỉnh núi xuống sườn núi.

Đám người ở ngoài xa tỏ vẻ kinh hãi. Đột nhiên có một người hoảng sợ nói: “Hắn là Đại Viên Vương, đúng là hắn rồi, thân vợ cầm một cây gậy chống trời màu đen, tu thành Thái Cổ Ma Viên Pháp Tượng”

Kim Tượng Đế nhìn con vợ lớn một cước giẫm vỡ núi chỉ cảm thấy y giống như là cá kình trong biển lớn, bắn ra vô vàn bọt nước quấy động mặt biển yên tĩnh.

“Hắn là Trí Thông sư huynh” Kim Tượng Đế nghĩ, đáng tiếc là đã tới chậm, chỉ chậm một chút thôi, hắn không biết Tuệ Ngôn đã phát ngọc phù ra từ lúc nào nhưng Tuệ Ngôn lại không thể thấy được lúc Trí Thông sư huynh đến.

“Hô...” Cuồng phong gào thét trong sơn cốc, mắt Kim Tượng Đế hoa lên, một cơn cuồng phong đã cuốn tàn hoa bay đầy trời, Kim Tượng Đế cũng không thể kháng lại bị gió thổi tung lên. Đồng thời trong tai truyền tới một tiếng gào bi thiết như tiếng sấm: “Sư đệ... sư đệ... sư đệ...”

Kim Tượng Đế đụng phải một cây cổ thụ rồi rơi xuống đất dù vậy hắn vẫn cố nén đau đón bò vào chỗ đầu của Tuệ Ngôn, chỉ thấy con vợ lớn hung thần ác sát kia đang quỳ rạp xuống đất, không ngừng đập đầu, từng cái từng cái thật mạnh khiến mặt đất xuất hiện một cái hố to.

“Sư đệ, tại sao người đã đi rồi, tại sao lại đi rồi, vì ta tới chậm, sư đệ ơi...”

Y khóc rốc lên, tiếng khóc tan nát cõi lòng, vừa đập đầu vừa dùng nắm tay cực lớn nện trên mặt đất, từng tiếng, từng tiếng như sấm rền.

“Là ai đã giết ngươi, là ai đã ép ngươi lên tuyệt lộ... Ah...”

Kim Tượng Đế có thể cảm nhận được trên người y phát ra nỗi bi thống cực độ nên cũng không quấy rầy, chỉ đứng một bên quan sát, nhìn y càng khóc càng thương tâm, thậm chí còn dấn mạnh vào ngực, dấn mạnh tới mức miệng trào máu tươi. Còn ôm đầu của Tuệ Ngon vào ngực, ngửa mặt lên trời hét dài, âm thanh như cuồng phong cuộn cuộn khuấy động gió mây trên chín tầng trời.

Bên ngoài hung bạo nhưng lại có tình cảm chân thành tha thiết.

Một lúc lâu sau tiếng hét ngưng lại, y một lần nữa đặt đầu Tuệ Ngon xuống bụi hoa Đỗ Quyên, trầm mặc một lúc rồi đột nhiên xoay người nhìn Kim Tượng Đế nói: “Là ai?”

“Huyền Thiên Môn Hoa Thanh Dương”

“Được được, Huyền Thiên Môn, Hoa Thanh Dương” Thanh âm lạnh như băng sát cơ cuộn cuộn “Sư huynh muốn đi báo thù sao?” Kim Tượng Đế hỏi.

“Phương Thốn Sơn đệ tử không thể bị người ta chém giết vô cớ được. Hãn khiến Tuệ Ngon sư đệ thi cốt vô tồn thì ta muốn hãn hôi phi yên diệt, vĩnh trấn thần hồn hãn, tế linh cho Tuệ Ngon sư đệ” Thanh âm của y như rít qua kẽ răng mang theo mùi máu tươi tanh nồng.

Trong lòng Kim Tượng Đế sinh ra một cảm giác thoải mái, phảng phất như đã thấy Hoa Thanh Dương bị hắc côn trong tay Trí Thông đập tan xác,

nát thành một vùng huyết nhục.

“Người đã được Tuệ Ngôn sư đệ mở Linh Đài thì đã là đệ tử của Phương Thốn Sơn Linh Đài Tông rồi nên người sẽ đi cùng ta chứ” Không chờ Kim Tượng Đế lên tiếng, y thêm vào: “Huyết nhục của Tuệ Ngôn sư đệ đã rải khắp sơn cốc thì ta sẽ chôn hẳn ở đây, sau này người nhớ thường xuyên đến tế bái” Nói rồi nhảy lên trời, Kim Tượng Đế giống như bị ý dùng một sợi dây thừng vô hình kéo theo sát người.

Con vượn lớn mặc đạo y này đứng trên một đám mây, đánh một gậy xuống một tòa núi lớn, hắc côn kéo dài hóa thành một cây trụ trống trời rồi nện trên núi lớn, ngọn núi đổ vỡ ầm ầm tạo thành một cơn sóng đất sụp xuống sơn cốc, đánh một gậy ngọn núi chỉ còn một nửa. Trí Thông lại quay về những ngọn núi khác, lại tùy tiện vung tay nhưng uy lực đủ để đánh sập núi cao. Hết thấy rơi vào trong mắt những người phía xa khiến trong lòng họ khiếp sợ, có người nói: “Đại Viên Vương này thần thông quý dị lai lịch thần bí cùng đạo nhân kia cũng chưa từng nghe thấy tên kia hóa ra là cùng một môn phái. Thật không biết môn phái nào mới có được những đệ tử như vậy, sư phụ của họ lại là nhân vật như thế nào” Bọn họ cũng chưa nghe được ba chữ Phương Thốn Sơn từ miệng của Đại Viên Vương.

Trong chốc lát bốn ngọn núi ở bốn phía sơn cốc đã bị hắc côn của Đại Viên Vương chia năm xẻ bảy, ngược lại trong sơn cốc đất đá đã chồng lên nhau tạo thành một cái mộ lớn.

Bùn đất tươi mới trong mắt Kim Tượng Đế lại bị nhuộm thành màu đỏ như máu, máu của Tuệ Ngôn.

Trí Thông đứng lặng trên đám mây nhìn ngắm bốn phía rồi hung hãn nói: “Tuệ Ngôn sư đệ của ta đã chôn cất xong xuôi, nếu có người dám quấy nhiễu hẳn thì ta nhất định sẽ tiêu diệt cả nhà các người” Mắt y lộ hung quang nhìn tứ phương, từng người từng người một rồi tiếp tục lạnh giọng

nói: “Trí Thông ta nói được thì làm được nếu như trái lời thế thì lòi kiếp gia thân thần hồn câu diệt”.

Có ít nhất là mười người đứng ở xung quanh, mỗi người đều có khí tức như núi cao, pháp lực thâm hậu nhưng lúc này không một ai dám nói câu nào, một lát sau có một người lên tiếng: “Nếu có người ở nơi khác đến quấy phá sự đệ của ngài an nghỉ thì sao?”

“Đương nhiên là vẫn cứ giết sạch cả nhà các người” Trí Thông trừng mắt, sát cơ ngùn ngụt, phảng phất như muốn ăn thịt người vậy.

Lời này của hãn cực kỳ bá đạo. Người nọ lập tức im miệng, không chỉ người đó mà cả những người khác cũng vậy.

Trí thông lại nhìn họ một lượt rồi dậm chân, đám mây dưới chân y vỡ vụn còn bản thân thì xé nát hư không biến mất.

Kim Tượng Đế đương nhiên vẫn theo sát y, chẳng phải làm gì bởi thân thể của hãn bị một lớp cương khí bao phủ. Trên đường Đại Viên Vương không nói một câu chỉ đạp không bay đi, sát khí xông tiêu từ rất xa cũng cảm thấy được y đang tới.

Kim Tượng Đế không biết Hoa Thanh Dương lúc này ở đâu, cũng không biết Đại Viên Vương sẽ làm gì. Nhưng hãn còn chưa lên tiếng thì Đại Viên Vương đã bắt đầu hành động, khi y đi ngang qua một đỉnh núi thì hắc côn tựa như trụ trời đột nhiên đánh xuống, núi và đạo quan trên đỉnh cùng lúc chia năm xẻ bảy.

Không ngừng lại mà y tiếp tục bay về phía trước, cây hắc trụ trên đỉnh đầu tựa như một làn khói đen thẳng tắp trên không trung.

Đạo quan trên đỉnh núi là Huyền Thiên biệt viện, Kim Tượng Đế dựa vào cái biển bị đạp tung lên không mới biết được điều này.

Trí Thông tiếp tục đạp không bay về phía trước, Kim Tượng Đế nghĩ thầm vị sư huynh bạo ngược này nhất định muốn đuổi kịp Hoa Thanh Dương. Thêm một lát nữa lại có một tòa đạo quan xuất hiện nhưng không phải là biệt viện của Huyền Thiên Môn, quả nhiên Trí Thông chẳng thèm để ý tới nó mà tiếp tục đạp không, mỗi bước đạp ra là hư không vang lên những tiếng vỡ vụn.

Đột nhiên phía trước xuất hiện một đạo nhân mặc áo bào trắng đang cưỡi mây.

Kim Tượng Đế vừa nhìn thấy bóng lưng lập tức la lớn: “Hắn là Hoa Thanh Dương” Lời vừa khỏi miệng hắn đột nhiên cảm giác quanh người Trí Thông xuất hiện một cảm giác dữ tợn, toàn thân tựa như có lửa cháy bập bùng.

“Hoa Thanh Dương...” Trí Thông gầm lên một tiếng chấn động không gian, tựa như sét đánh.

Hoa Thanh Dương phía trước cũng không quay đầu mà đột nhiên biến mất cùng lúc này trong mắt Kim Tượng Đế có một vùng hào quang từ trên trời rơi xuống Tiếng kiếm ngân vang chói tai tựa như tiếng chuông đòi mạng rung khắp thiên địa.

Không ngờ Hoa Thanh Dương còn dám động thủ, gã dùng chiêu này với Tuệ Ngôn mấy lần, mỗi lần sử dụng là Tuệ Ngôn phải thoái lui. Trong kiếm quang chói mắt, Trí Thông không tránh không né ngược lại còn xông tới, hắc côn chống trời mạnh mẽ quật vào vùng kiếm quang dày đặc nhất.

Kiểm quang chột tán, Trí Thông hơi dừng lại còn Hoa Thanh Dương lộn một vòng rồi lại tung người lên không biến mất.

Cơ hồ ngay khi Hoa Thanh Dương biến mất thì một đạo kiếm quang lạng lẽ bắn ra từ trong hư không, nhằm thẳng ngực, kiếm quang chói mắt

tựa như một mặt trời đột nhiên xuất hiện trước mặt. Toàn thân Kim Tượng Đế lạnh như băng, cảm nhận được sát cơ khôn lường, trong lòng khê nháy.

Hoa Thanh Dương hành tung bất định, thoát ẩn thoát hiện.

Hắc côn trong tay Trí Thông từ trên đập xuống lại chuyển thành từ dưới lên, côn thể đơn giản trực lai trực vãng, nhằm thẳng vào nơi dày đặc nhất của kiếm quang, bá đạo không hoa mỹ.

“Đinh...”

Kim Tượng Đế phảng phất nghe được tiếng kêu bi thống trong kiếm, kiếm quang bị hắc côn đánh nát. Hoa Thanh Dương cũng bắn ra rồi tan đi như gió.

Nhưng hắc côn trong tay Trí Thông đột nhiên quét ngang ra sau lưng, hư không chấn động như sóng biển hóa thành thủy triều. Hoa Thanh Dương kêu một tiếng đau đớn rồi rơi xuống, Đại Viên Vương chẳng chút lưu tình, hắc côn trong tay tựa như một ánh sáng đen từ trên lao xuống, đập thẳng tới phía của Hoa Thanh Dương.

Hoa Thanh Dương rơi từ trên không xuống, cảnh này giống hệt như cách gã giết Tuệ Ngôn hồi sáng.

Trên người Hoa Thanh Dương đột nhiên xuất hiện một đạo nhân lạnh lẽo, đó chính là Ngọc Đình Pháp Tượng. Pháp Tượng xuất hiện rồi cùng gã dung hợp. Hắc côn hạ xuống, kiếm côn va chạm, tạo ra một đợt sóng linh khí, Hoa Thanh Dương nghe thấy kiếm trong tay rên rỉ rồi biến thành một đám bụi phấn.

Trí Thông vẫn không dừng lại, một côn nữa lao xuống, những nơi côn đi qua không gian vỡ vụn. Hoa Thanh Dương lộn thân muốn biến mất trong hư không nhưng hắc côn tựa như có sinh mạng đột nhiên trở nên dài ra,

phảng phất như xuyên phá không gian, đập vào trên người Hoa Thanh Dương.

“Phanh...” Hoa Thanh Dương lao xuống thẳng tấp, một ngụm máu tươi phun ra trong không gian.

"Hoa Thanh Dương, đền mạng đi" Trí Thông quát lớn một tiếng, hắc côn chống trời hóa thành một đạo ô quang đậm đặc đập thẳng vào Hoa Thanh Dương

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 27

Trông Hai Mươi Đạo Thanh Ti Chú

Tiếng gào của Trí Thông có thể nói là chấn động cửu thiên, hắc côn chống trời phảng phất như đã đập vụn hư không.

Cực nhanh, tựa như thiên thạch hạ xuống.

Pháp tượng trên người Hoa Thanh Dương đột nhiên lao ra, Ngọc Đỉnh pháp tượng không chờ ngưng thành thực chất đã lẳng không đâm một kiếm tới Trí Thông, kiếm này nhanh tới mức Kim Tượng Đế còn chưa kịp nhìn thấy rõ thì đã tới trước mặt Trí Thông.

Hắc côn trong tay Trí Thông không chút chần chừ đập thẳng ra, tiếng gió gào thét, linh khí trong vòng mười dặm tụ lại rồi tràn lên như thủy triều. Một ánh sáng chói mắt xuất hiện, linh khí tán ra khắp bốn phương tám hướng.

Ngọc Đỉnh Pháp Tượng nổ tung, Hoa Thanh Dương phụt ra một ngụm máu tươi rồi biến mất trong ánh sáng.

Trước mắt Kim Tượng Đế chỉ là một vùng chói chang, không nhìn thấy gì hết. Khi tất cả đã sáng yên biển lặng thì trước mặt hắn chỉ còn có Trí Thông với cặp mắt tỏa kim quang nhìn xung quanh. Bọn họ đứng lặng trong hư không, Trí Thông cầm một cây hắc bổng chống trời, cưỡi một đám mây trắng, bên cạnh là Kim Xà phiêu du tựa như không có một chút sức nặng nào. “Hoa Thanh Dương đâu rồi sư huynh?” Kim Tượng Đế nhìn bốn phía, không nhìn thấy Hoa Thanh Dương, trên mặt đất cũng không có xác gã cho

nên mở miệng hỏi Con mắt Trí Thông khôi phục bình thường nhìn về phía xa nói: “Trong Đạo Môn có một loại độn phù được hình thành khi kết chủng pháp tượng, khi pháp tượng tan vỡ thì độn phù này cũng được khu động giúp chủ nhân có thể bỏ chạy cực xa”

“Chẳng lẽ lại để cho hãn thoát sao, đáng tiếc” Kim Tượng Đế nói “Chạy, chạy đi đâu, Huyền Thiên Môn ư, ta đang muốn xem Huyền Thiên Môn làm cách nào để bảo vệ hãn. Ta đã nói rồi, sẽ đem xương hãn nghiền thành tro, rút thần hồn của hãn để tế điện cho Tuệ Ngôn sư đệ” Thanh âm của y khiến cho người ta có cảm giác hào sảng, hơn nữa tướng mạo y sát khí đằng đằng khiến cho Kim Tượng Đế rất khó tưởng tượng nổi lúc trước y còn ôm đầu của Tuệ Ngôn sư huynh gào thét. Lại nói đây mới có thể xem như là chân tình, bi thống sẽ khóc rống rồi lại bất chấp nguy hiểm để báo thù cho sư đệ, trọng tình trọng nghĩa coi chết như về.

“Người có dám đi Huyền Thiên Môn không?” Trí Thông quay đầu nhìn Kim Tượng Đế trong ánh mắt của y, hãn đọc được hàm ý nếu như dám trả lời không thì sẽ ăn một gậy táng mạng, đây là một ánh mắt chẳng hề có chút che giấu nào.

“Đương nhiên dám, chỉ là Huyền Thiên Môn thôi, ta đã sớm muốn xông vào một lần” Kim Tượng Đế lớn tiếng, không biết là do ảnh hưởng của Trí Thông hay do trong lòng hãn đã sớm có loại suy nghĩ này.

“Ha ha, được, ánh mắt của Tuệ Ngôn sư đệ quả nhiên không tệ” Trí Thông cười to, rồi lại lạnh giọng bá đạo nói: “Ta muốn xem Huyền Thiên Môn có ai ngăn nổi ta”

Trên chín tầng trời vang vọng giọng của y, sát khí và ý tứ bá đạo không cách nào giấu nổi.

Thanh Y vẫn đuổi đằng sau Kim Tượng Đế, lúc đầu còn có thể dựa vào Thanh Ti Chú để cảm ứng nhưng không lâu sau thì cảm giác này cũng trở

nên nhạt nhòa vô tung. Nàng biết rõ bởi vì khoảng cách quá xa nên không cách nào cảm ứng nổi.

Trong lòng nàng không khỏi giận dữ thầm nghĩ: “Đội ta tìm được người nhất định sẽ trói người bằng mười đạo thanh ti chú”

Bất quá nàng vẫn còn đi tiếp về phía tây, vài ngày sau đột nhiên có một hôm nàng thấy bầu trời phương tây đang sáng bỗng nhiên biến thành bóng tối, trong bóng tối lại có ánh sao lấp lánh. Tràn cảnh này thoáng hiện thì nàng đã lập tức tăng tốc chạy về phía đó, nàng đã thành thực Phong Độn Thuật, sử dụng một cách dễ dàng, chỉ cần một ý niệm là có thể hóa thành gió ngay.

“Nhất định là vị sư huynh tiện nghi của tiểu gia hỏa đang đánh với Hoa Thanh Dương, như thế thì nguy rồi, tiểu gia hỏa có mười cái mạng cũng chẳng đủ” Trong lòng Thanh Y thầm nghĩ. Lại mắng Tuệ Ngôn đến thân mình còn khó bảo toàn mà đòi thay sư thu đồ.

Cũng buổi tối đó nàng thấy được trời sao sáng chói cũng thấy Tuệ Ngôn bước đi chậm rãi trong ánh sao khắp trời, sau đó là vật đổi sao dời rồi Hoa Thanh Dương đâm kiếm về tinh không. Không lâu sau lại thấy Tuệ Ngôn ngã từ trên trời đem xuống bị Hoa Thanh Dương phân thân. Nàng nhìn thấy cả trong mắt nhưng vì cách khá xa nên không thể nào đuổi kịp được. Khi nàng đến nơi thì Kim Tượng Đế đã sớm bị Trí Thông mang theo.

Chỉ có bốn ngọn núi ghép lại thành một ngôi một ngôi mộ lớn.

Thanh y không khỏi nghĩ tới lần đầu tiên nhìn thấy Tuệ Ngôn, chỉ chớp mắt thôi mà đã là vĩnh biệt rồi.

Nàng đứng xa bái lạy rồi quay người chạy về phía Huyền Thiên Môn. Còn chưa đi được bao lâu thì nghe thấy biệt viện của Huyền Thiên Môn đã bị Đại Viên Vương đập nát, Hoa Thanh Dương bị đập vỡ pháp tượng, sinh tử khó lường.

Thanh Y không khỏi hưng phấn nghĩ thầm nói: “Vỡ tốt, chết càng tốt, tu vi cao thì giỏi lắm sao, tu vi cao thì có thể giết người lung tung ư? Người còn dám giết ta, nếu không phải bà cô ta có chút bổn sự di truyền thì hiện tại đã hương tiêu ngọc vẫn rồi, chết tới mức không thể chết hơn nữa”

Nhưng trong lòng thì thầm nghĩ: “Nếu Hoa Thanh Dương không chết thì vị Trí Thông kia nhất định sẽ đuổi đến tận Huyền Thiên Môn”. Việc Trí Thông xuất hiện không chỉ mình nàng biết mà đã truyền khắp thiên địa rồi.

“Hắn kiêu ngạo như thế nhất định sẽ bị người ta vây công đến chết. Thật là đần, sao không lên vào chứ...” Thanh Y thở dài thầm nghĩ “Tiểu gia hỏa người thật là, vừa rời hang hổ lại chui vào hang sói, cái mạng nhỏ của người không sớm thì muộn cũng sẽ ném mất. Chỉ có theo chân cô nãi nãi này là an toàn thôi. Đợi cô nãi nãi pháp lực trở nên cao cường thì sẽ biến người thành đồng tử của ta, vĩnh viễn phải phục thị ta ... hì hì ...” Nghĩ tới đây nàng có vẻ đắc ý không kiềm chế được mà bật cười ra tiếng.

Tiếp tục đi về phía trước thì nghe thấy được có tiểu yêu đang nghị luận việc Đại Viên Vương đã phá ba đạo quan của Huyền Thiên Môn rồi. Còn đánh tiếng rằng chỉ có giao ra Hoa Thanh Dương mới dừng tay.

Thanh Y lại thêm một lần nữa cảm thán sự bá đạo của Trí Thông, thầm nghĩ Huyền Thiên Môn lớn như vậy sao lại phải sợ người, nhất định sẽ có rất nhiều người có pháp lực cao cường, thần thông quảng đại đi vây bắt y.

“Tiểu gia hỏa sắp chết rồi, người đần quá đi, lúc còn ở cạnh ta thì cứ muốn chạy đi, giờ ở cùng với họ muốn trốn cũng không được. Hừ cô nãi nãi ta thiện lương dễ tính, đợi đến lúc gặp lại người nhất định sẽ gieo vào người người hai mươi đạo thanh ti chú”

Thanh Y hóa thành một cơn gió mát phi độn trong núi.

“Ồ thật là một cô nương thanh tú” Đột nhiên có người kinh ngạc nói.

Thanh Y lập tức hiện ra thân hình nhìn về phía thanh âm truyền tới, nơi đó có ba người đang đứng, một người trạc khoảng ba mươi, sắc mặt hồng nhuận chỉ liếc cái đã biết là cao nhân đặc đạo, ba sợi râu đen bay trước ngực dáng vẻ tiên phong đạo cốt. Y cũng là người lên tiếng.

Đứng bên cạnh y là một nam tử trẻ tuổi, hình dung tuấn tú, nhìn đã biết là đệ tử đặc ý trong Đạo Môn. Còn đứng cạnh hai người nhưng cách hơi xa một chút là một tiên cô trung niên, có vẻ bình thường nhưng có thể đứng cùng hai người họ, lại có thể xuất hiện trong nơi núi non trùng điệp này thì sao có thể là người bình thường đây.

“Bái kiến ba vị chân nhân” Thanh Y dịu dàng cúi đầu, trước mặt người khác thì nàng luôn an tĩnh ôn nhu như thế. Chỉ khi ở trước mặt Kim Tượng Đế thì mới trái một câu cô nãi nãi phải một câu bốn cô nương.

“Bần đạo Thiên Khải, dung mạo của cô nương thật thanh tú, ta muốn nhận cô nương làm đệ tử, không biết cô nương có bằng lòng không?” Người nói chuyện chính là đạo nhân có râu đen trước ngực, y không hỏi Thanh Y đã bái sư chưa, cũng không nói nhiều mà hỏi luôn giống như sợ người khác sẽ đoạt mất vậy.

Tim Thanh Y đập loạn, nàng cầu đạo khắp nơi cuối cùng cũng có người mở miệng thu mình làm đệ tử rồi. Nhưng khổ cái là nàng cũng không biết có nên đáp ứng không, nàng lo bái nhầm sư môn trẻ nãi cả đời mình, lại lo nếu không đáp ứng thì về sau sẽ hối hận. Ngay khi nàng còn chần chừ thì đạo nhân trẻ tuổi hình dung anh tuấn cười nói: “Đạo hữu chưa hỏi vị cô nương này có sư thừa không, ta nhìn khí tức trên thân nàng thì có vẻ nàng đã tu luyện Huyền Thiên Cương Sát của Huyền Thiên Môn rồi. Người không sợ cướp đệ tử trong môn phái họ sao, không sợ truyền ra sẽ khiến người của Huyền Thiên Môn tìm tòi cửa sao?”

“Ha ha vị cô nương này có quyền tự quyết định môn phái tu hành, chỉ cần nàng nguyện ý thì bần đạo sẽ mang nàng về sư môn, Huyền Thiên Môn

biết thì sao, Cửu Tiên Sơn nào có sợ họ?”

Thanh Y lúc đầu còn nghi bọn họ sao lại nghĩ mình là người của Huyền Thiên Môn nhưng nghe bọn họ nói Huyền Thiên Cương Sát thì lập tức nghĩ tới luyện khí pháp môn trụ cột mà mình trộm trong Huyền Thiên biệt viện.

Thiên Khải đạo nhân tuy đáp lời người trẻ tuổi nhưng ánh mắt lại nhìn Thanh Y, hiển nhiên đang giải thích cho Thanh Y rằng không sợ Huyền Thiên Môn tìm tới tận cửa bởi Cửu Tiên Sơn không kém Huyền Thiên Môn đâu.

“Ha ha người mang nàng về không sợ chưởng môn của Cửu Tiên Sơn sẽ không được thụ phù sao? Ta nhớ đạo môn trong thiên hạ có một giới luật là truyền pháp không truyền yêu, nhất định phải giữ cơ mà” Đạo nhân trẻ tuổi hình dung tuấn lãng vừa cười vừa nói.

“Thiên Đạo Vô Thường, thay đổi không ngừng, một giới luật làm sao có thể kéo dài muôn đời được, đợi ta về báo với chưởng môn hiển nhiên người cũng sẽ đồng ý” Thiên Khải mặt không biến sắc nói.

“Ha ha người còn muốn xin chỉ thị của chưởng môn đạo tôn, thành hay không còn chưa biết được” Đạo nhân trẻ tuổi cười nói rồi nhìn về phía Thanh Y tiếp tục “Ta là Càn Nguyên Chân Nhân đã thụ phù của Côn Lô Sơn truyền đạo viện, nếu người muốn gia nhập Côn Lô, ta sẽ giúp người, sau khi trở về núi người có thể tu luyện trong truyền đạo viện”

Thiên Khải chân nhân sắc mặt biến hóa, không nói lời nào, chỉ nhìn Thanh Y bởi vì Càn Nguyên nói thực, y không cách nào chắc chắn sẽ được chưởng môn đạo tôn đồng ý. Y nói lời như vậy bởi vì thấy Thanh Y dung nhan thanh tú, là một tài năng tu hành khó có nhất thời động tâm. Đối với người các phái phàm là xuống núi hành tẩu nếu thấy được người có tư chất bất phàm đều sẽ cố mang về sơn môn.

Thanh Y tuy không có báỉ nhập huyền môn đạo phái nhưng lại rõ cách cục trong đạo môn. Biết rõ chỉ có đại phái mới có phân viện, nghe nói có môn phái lớn có hơn mười sơn viện bên ngoài sơn môn lại có rất nhiều biệt viện. Những biệt viên này là do những người tu hành trong sơn môn đã có thành tựu thành lập.

Còn trong Tổng sơn môn, truyền đạo viện đứng đầu các sơn viện, cơ hồ từng người chân nhân thụ phù của truyền đạo viện sẽ trở thành chưởng giáo đời kế tiếp.

Tim Thanh Y đập rộn lên, thầm nghĩ: “Chết rồi, đã tới lúc đời cô nãi nãi lên hương, Đạo Môn trong thiên hạ đều muốn cướp đoạt ta làm đồ đệ, điều này thật là, đáng tiếc tiểu gia hỏa không ở đây, bằng không mỗi người một môn thì tốt quá”

Nhìn nụ cười ôn hòa và tự tin của Càn Nguyên Chân Nhân, nàng lại nghĩ: “Hay là báỉ nhập Côn Lôn Sơn, y còn trẻ như vậy mà đã là chân nhân thụ phù của truyền đạo viện rồi, sau này có khi còn là chưởng môn, nhập môn rồi ta có gắng tu luyện có thể cũng có thể làm chân nhân thụ phù của truyền đạo viện, có khi còn được làm chưởng môn của Côn Lôn nữa. Đến lúc đó ta đón cả Kim Tượng Đế tiểu gia hỏa luôn, hai người cùng cai quản Côn Lôn phái, chẳng phải là còn tiêu dao hơn thần tiên sao”

Ý nghĩ kì quái nhất thời nổi lên trong đầu Thanh Y khiến nàng ngẩn ngơ.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Viên Dung Hiện Diệu Thông Tâm Chí

Thanh Y vẫn thường khoe trước mặt Kim Tượng Đế rằng mình là yêu đã biến hóa viên mãn, tư chất trác tuyệt, người trong huyền môn đạo phái mà thấy nhất định sẽ thu mình làm đồ đệ. Thế nhưng đời không như mơ, chưa có môn phái nào chịu nhận nàng làm đồ, lúc đầu có thể tự an ủi rằng những người kia cảnh giới quá thấp, không biết hàng. Cho tới khi ở trước cửa Huyền Thiên Môn, nhiều chân nhân tới chúc mừng đại thọ của chương giáo Huyền Thiên Môn như vậy nhưng thậm chí còn không có ai liếc mắt nhìn nàng một cái chứ đừng nói là nhận đồ đệ. Lúc này nàng mới biết mình là yêu không được chào đón ở Đạo Môn.

Nhưng rồi nàng đã chờ được tới hôm nay, cuối cùng cũng có người nguyện ý thu nàng làm đồ đệ, mười mấy năm sống trong thiên địa, cầu bái vô số đạo môn, cuối cùng cũng đã thành công.

Nàng ngẩng đầu nhìn ba người trên đỉnh núi, Côn Lôn Càn Nguyên tự tin ôn hòa, Cửu Tiên Sơn Thiên Khải tiên phong đạo cốt, còn có trung niên đạo cô tướng mạo trang nghiêm. Khi Thanh Y đưa mắt nhìn nàng thì đột nhiên hình tướng biến đổi, trở nên thánh khiết phi phàm, bảo tướng trang nghiêm, áo váy màu trắng, lông mày có một nốt chu sa, từ trong lòng chột dâng lên một cảm giác thân thiết. Trong tai vang lên một giọng nói: “Nhập môn phái ta sẽ thành đại tự tại”

Nàng nhìn hai người khác thì phát hiện ra Càn Nguyên và Thiên Khải đã biến mất tự lúc nào. Trong lòng hoảng hốt, lập tức hỏi: “Môn phái của người là gì?”

“Linh Sơn, phật môn”

“VẬY ĐƯỢC, TA SẼ BÁI NHẬP LINH SƠN” DỨT LỜI LIỀN QUỖ XUỐNG, BÁI BA BÁI. Khi nàng đứng dậy thì trên đỉnh núi vẫn có ba người đang đứng, Côn Lôn Càn Nguyên sắc mặt vẫn ôn hòa nhưng có phần cứng nhắc. Thiên Khải thì chậm rãi vuốt chòm râu còn đạo cô trung niên thì mỉm cười gật đầu.

Thanh Y không hiểu gì cả chỉ cảm thấy có gì đó không đúng thì đã bái sư rồi. Chỉ nghe Càn Nguyên nói với đạo cô: “Đạo pháp của Bồ Tát tinh diệu thật”

Nữ tử trung niên chỉ mỉm cười không đáp, chỉ thấy nàng vẫy tay một cái, Thanh Y đã tới gần nàng Thanh Y nghe Càn Nguyên nói mới biết là vừa rồi nàng đã trúng pháp thuật, cũng không thấy Càn Nguyên và Thiên Khải cản mình lại, có lẽ sư phụ của mình cũng rất lợi hại không thua gì Càn Nguyên cả.

Nàng quỳ xuống trước mặt đạo cô lần nữa bái năm lần gọi một tiếng sư phụ, đạo cô trung niên khẽ gật đầu, không nói gì cả. Quay người nhìn về phía xa, Thanh Y lúc này mới phát hiện ra đã có thể nhìn thấy Huyền Thiên Môn trong dãy núi lục bình rồi. Mấy ngày nay nàng dốc lòng chạy hơn nữa còn có Phong Độn Thuật, khi trước đi thì lâu nhưng bây giờ chỉ mất có vài ngày.

“Bồ Tát, người nói xem Thông Tí Viên có tới không?” trên mặt Càn Nguyên vẫn giữ vẻ ôn hòa tự tin, phảng phất như không xảy ra chuyện gì.

Thiên Khải thì khẽ vuốt râu đen trước ngực không nói tiếng nào.

“Hoa Thanh Dương trở về Huyền Thiên Môn thì đương nhiên hẳn sẽ tới rồi” Đạo cô trung niên hỏi đáp “VẬY BỒ TÁT NGHĨ VẬN MỆNH CỦA THÔNG TÍ VIÊN KIA RA SAO?” Càn Nguyên hỏi “CÓ DUYÊN VỚI NGÃ PHẬT, SẼ TRỞ THÀNH LINH SƠN ĐẤU CHIẾN THẮNG PHẬT” Đạo cô trung niên nói, tướng mạo nàng bình phàm, trên mặt cũng không cười thế nhưng lại khiến cho người ta có

cảm giác thánh khiết trang nghiêm. Phảng phất như chỉ cần nàng nói thì đó sẽ là chân lý.

“Ha ha, Bồ tát có lẽ không biết, ba trăm năm trước trong Côn Lô Sơn ta có một con Thông Tí Viên chạy ra vẫn chưa thể nào tìm được, không thể tưởng nổi đã có thần thông như vậy, chường mon đạo tôn lệnh cho ta bắt nó về núi, tránh làm hại muôn dân trăm họ” Càn Nguyên nói không nhanh không chậm.

“Đã thoát được tức là đã cạn duyên. Thằng chó này tính tình bạo ngược chỉ có phật hiệu mới hóa giải được” Trung niên đạo cô nói.

Càn Nguyên nhìn Huyền Thiên Môn như ẩn như hiện trong mây mù, chắp tay cười nói: “Bồ Tát ở phật môn trong Linh Sơn, trong mắt đấng nhiên chỉ có pháp thuật của phật môn các người, làm sao biết được diệu pháp vô cùng của huyền môn đạo phái”

Đúng lúc này Cửu Tiên Sơn Thiên Khải Chân Nhân nói: “Ha ha, hai vị đạo hữu, đây cũng không phải là nơi luận đạo như tử tiêu cung, cũng không phải là đạo tràng Linh Sơn, nói miệng làm gì, Đại Viên Vương kia đã kết Thái Cổ Ma Viên Pháp Tượng, hắc côn chống trời trong tay sẽ không luận đạo với các vị đâu”

Càn Nguyên mỉm cười, không nói gì, đạo cô trung niên nghiêm sắc mặt cũng không nói gì thêm.

Thanh Y nghe họ nói mới biết Thông Tí Viên là Đại Viên Vương trong lòng khiếp sợ không thôi. Dựa vào ý của họ thì hiển nhiên là muốn thu Đại Viên Vương, điều này khiến lòng Thanh Y rối loạn, trong chốc lát mới định thần được, hạ quyết tâm phải cầu sư phụ cứu Kim Tượng Đế. Dù không thu hần làm đồ cũng phải để mình mang theo.

Kim Tượng Đế lúc này đang ở cạnh Trí Thông đương nhiên không biết nhưng thứ này.

Trong lòng hần vô cùng hưng phấn bởi vì Trí Thông mang hần đi tới Lục Bình Sơn. Tốc độ không nhanh ngược lại còn có vẻ rất chậm hơn nữa Kim Tượng Đế cảm thấy sát khí trên người Trí Thông càng lúc càng yếu, trong lòng nghi hoặc, Trí Thông tựa như có thể đọc ra tâm ý của Kim Tượng Đế nói: “Người tu hành, bất luận tu pháp thuật nào, tu đạo quả nào thì trọng yếu nhất cũng phải là bảo trì nội tâm thanh minh, Linh Đài Tông chúng ta gọi là Linh Đài thanh tĩnh” Trí Thông lúc này không có chút bạo ngược nào, Kim Tượng Đế có cảm giác đó là sự yên tĩnh trước bão táp.

“Tuệ Ngôn sư đệ luôn rất giỏi trong việc này. Bất luận hần gặp phải chuyện gì, bất luận gặp phải cảnh ngộ nào thì hần vẫn có thể giữ Linh Đài của mình thanh tĩnh. Cho nên dù gặp phải kẻ có cảnh giới cao hơn mình thì cũng có thể phát huy hết thực lực” Hắc bổng của Trí Thông không biết lúc này đã cất ở đâu, y mặc bộ đạo y thông thường, chân đi giày vải chậm rãi bước đi trong rừng núi.

Tất cả mọi chuyện rơi vào trong tai Kim Tượng Đế đều có cảm giác xa xôi nhưng chân thực.

Đi thêm vài ngày nữa, Trí Thông đột nhiên nhìn lên trời nói: “Sư phụ thường bảo, khi Linh Đài của một người thanh tĩnh thì có thể cảm nhận được phúc họa kiếp nan trong hư không. Trước kia ta chưa từng có cảm giác như thế, không ngờ hôm nay ta lại có thể cảm ứng được.”

“Sư huynh người cảm ứng được cái gì?” Kim Tượng Đế ngẩng đầu khẩn trương.

“Sát ý” Trí Thông nhắm mắt lẳng lặng nói “Tuệ Ngôn có thể trốn được khỏi tay Hoa Thanh Dương lâu như vậy bởi vì Linh Đài của hần thanh tĩnh, có thể cảm ứng được sát khí của Hoa Thanh Dương. Đáng tiếc trước đó hần đã bị trọng thương, lại không có thời gian điều tức nên mới bị Hoa Thanh Dương bắt kịp.

Kim Tượng Đế nghe, trong lòng lo lắng nói: “Sư huynh, đằng trước rất hung hiểm hay chúng ta chờ một chút”

“Ha ha, chờ cái gì, Hoa Thanh Dương nhất định phải chết, Huyền Thiên Môn cũng không bảo vệ hẳn được” Trí Thông nói “Người đi cùng ta một chỗ chỉ sợ là sẽ cử tử nhất sinh, người có sợ không?”

“Không sợ” Kim Tượng Đế đáp vội.

“Tốt, rất tốt, ha ha ...” Trí Thông cười to nói “Đệ tử Linh Đài Tông Phương Thốn Sơn chúng ta từ xưa tới nay cũng không nhiều lắm thế nhưng cũng có không ít người kết pháp tượng, đáng tiếc đều đã chết. Nói cách khác, hôm nay chỉ có một mình ta đến thôi. Tuệ Ngôn sư đệ mười năm trước đến Hoa Quả Sơn, nói mình sắp sửa kết pháp tượng, đến lúc đó hi vọng ta sẽ hộ pháp cho hẳn, ta thật không ngờ lúc đó lại là lần gặp mặt cuối cùng”

Kim Tượng Đế bị ám ảnh bởi câu tất cả đều đã chết liền vội hỏi: “Sư huynh chuyện gì đã xảy ra vậy tại sao lại chết cả rồi”

Trí Thông lắc đầu nói: “Không biết, khi đạo hạnh của ta còn thấp kém thì có hai vị sư huynh cũng kết pháp tượng, lần lượt rời núi nhưng cũng không trở lại. Sau này ta đạt tới chân nhân cảnh, ra ngoài nghe ngóng mới biết bọn họ đều đã chết, một bị Côn Lôn chưởng môn giết, một bị Linh Sơn Phật tổ độ nhập vào Linh Sơn thành một vị hộ pháp”

"Tại sao lại như vậy, tại sao lại thế" Kim Tượng Đế không kìm lòng được hỏi.

“Sư phụ nói mọi sự đều có nguyên do chỉ cần chúng ta rời khỏi núi thì cũng đừng trở về núi nữa, cũng đừng nói mình là đệ tử của Linh Đài Tông Phương Thốn Sơn.”

“Vì sao?” Kim Tượng Đế đã từng nghe Tuệ Ngôn nói rồi nhưng hắn vẫn không nhìn được mà hỏi chỉ là đáp án của Trí Thông lại không rõ ràng.

“Sư phụ nói hắn là người sống tạm bợ, đáng lẽ không nên tồn tại trên thế gian, nếu dẫn họa từ ngoài về Phương Thốn Sơn thì chẳng những chẳng giải quyết được gì mà còn khiến sư đệ trong núi phải chết” Trí Thông nói “Cho nên mỗi đệ tử rời núi bất luận có thanh danh lớn như thế nào bên ngoài, bất luận có làm chuyện gì cũng không được xưng là đệ tử của Linh Đài Tông Phương Thốn Sơn Trí Thông cực kì bình tĩnh, bình tĩnh tới mức không giống y, thế nhưng y càng bình tĩnh thì càng khiến Kim Tượng Đế cảm thấy bất an.

Y nhìn Kim Tượng Đế nói: “Linh Đài Tông chúng ta có một loại pháp thuật gọi là Hiến Mật Viên Chân Huyền Diệu Quyết, chỉ cần là đệ tử của Linh Đài Tông đều có thể tương dung ý niệm, dùng chung pháp lực. Người có dám cùng ta tiến vào Huyền Thiên Môn tru sát Hoa Thanh Dương không?”

“Dùng chung pháp lực sao? Nhưng sư huynh à, ta không có pháp lực” Kim Tượng Đế nói “Người chỉ cần có tâm lực là được, có bao nhiêu tâm lực thì có thể mượn bấy nhiêu pháp lực trong Thiên Địa” Trí Thông nói xong cũng không đợi Kim Tượng Đế trả lời mà đã điểm ngón tay vào trán hắn. Kim Tượng Đế không có ý tránh né và cũng không tránh né nổi.

Khi Trí Thông điểm trên trán Kim Tượng Đế thì trong tai hắn vang lên một tiếng nổ, phảng phất như trán xuất hiện một lỗ thủng kết nối tới thiên địa. Trong chốc lát hắn cảm thấy trên bầu trời có một dòng chất lỏng tựa như hỏa diễm chảy xuống bao phủ hắn.

Ngay lập tức Kim Tượng Đế cảm thấy mình đang ở trong suối nước nóng, bên ngoài thân thể có một dòng nước ấm lưu chuyển.

“Quan tướng Linh Đài”

Thanh âm của Trí Thông vang lên ông ông, Kim Tượng Đế lập tức quan tưởng Linh Đài phát hiện Linh Đài của mình đã trở nên vô cùng mênh mông cơ hồ trở thành một vùng thiên địa, trên tầng trời có một đạo thanh khí hạ xuống, bao phủ tuyết sơn. Bên trên tuyết sơn đạo linh phù kỳ ảo sáng lóng lánh, Kim Tượng Đế tựa như cảm thấy trên bầu trời có pháp lực vô cùng vô tận chỉ cần một ý niệm này là có thể sử dụng, loại cảm giác này từ trước tới nay hẳn chưa từng có.

Trong Linh Đài của Kim Tượng Đế có một đạo linh phù đột nhiên hạ xuống từ bầu trời, dán tên tuyết sơn ngay bên cạnh tinh không phù của Tuệ Ngôn, trên linh phù là một con ma viên ngửa mặt lên trời gào thét. Hẳn lập tức minh bạch nguyên lai Tuệ Ngôn cũng dùng pháp thuật này trên người mình.

“Chỉ cần ta còn sống thì người có thể không ngừng thu nạp pháp lực từ người ta. Người đừng lo tới việc sẽ hút sạch pháp lực của ta bởi người chẳng qua chỉ thu nạp linh khí trong thiên địa mà thôi. Nếu như ta chết thì người còn có thể lĩnh ngộ thần thông bằng pháp tượng phù này, cũng có thể dung nhập với pháp tượng của người sau này”

Trí Thông nhìn hư không phía xa nói: “Đi thôi, trước mộ Tuệ Ngôn sư đệ còn thiếu một cái đầu người và một linh hồn để tế điện”

Trong lòng Kim Tượng Đế đột nhiên dâng lên sát ý vô tận, hẳn biết sát ý này là của Trí Thông.

Cùng tương dung với tâm niệm của Trí Thông hẳn cũng thấy thứ mà y cảm ứng. Cảm giác được nguy hiểm mãnh liệt ở phía trước, cảm giác hung hiểm này cực kì rõ ràng khiến Kim Tượng Đế kinh hãi.

“Nếu người sợ thì có thể rời đi, có thể đợi tới lúc kết pháp tượng thì trở lại, cũng có thể quên hết những chuyện đã xảy ra” Trí Thông quay đầu nhìn Kim Tượng Đế khiến cảm xúc của hắn trở nên phập phồng, tự xấu hổ về

mình, nghĩ tới Tuệ Ngôn bị Hoa Thanh Dương đẩy vào tử địa lập tức lớn tiếng nói: “Pháp lực của ta tuy không bằng sư huynh nhưng không tiếc yêu thân này, trời đất sập xuống cùng lắm là mất mạng, cho dù hô phi yên diệt thì cũng sợ gì”

“Tốt, ha ha, ... Hô phi yên diệt thì có sao, tốt lắm. Ta muốn xem có người nào đủ sức khiến Trí Thông này hô phi yên diệt không”

Trí Thông cười to, sát khí xông tiêu tựa như khói lửa báo động.

(Khói lửa báo hiệu là thứ mà người xưa dùng để truyền tin khi có địch tới, đốt lửa trong các chòi, gió thổi khói bốc lên cao, nhiều chòi nối với nhau chính là diêm báo cho chiến tranh)

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Giận Hiên Từ Tâm Hóa Kim Long

“Đã đến”

“Đại Viên Vương đã đến”

Bất luận Huyền Thiên Môn hay những tu sĩ các nơi khác cũng biết Đại Viên Vương nhất định sẽ tới Huyền Thiên Môn cho nên bọn họ đều tập trung ở bốn phía Lục Bình sơn mạch để chờ đợi. Trong đó cũng có những người trong các môn phái có mối giao hảo tốt với Huyền Thiên Môn nhưng Huyền Thiên Môn căn bản là không mời người ngoài đến để trừ yêu bởi họ không phải là một người mà là một môn phái, nếu mời bạn bè đi trừ yêu thì sau này Huyền Thiên Môn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Khoảng không của Huyền Thiên Môn vẫn tĩnh lặng như khi thường. Không có dấu hiệu sẽ khai mở hộ sơn đại trận cũng không có người sắp trận địa trước sơn môn để chờ kẻ địch. Thậm chí còn thấy được tiếng tụng đạo mơ hồ truyền từ Thái Sư sơn ra. Biểu hiện của Huyền Thiên Môn trong mắt mọi người chính là khí độ cần có một môn phái tiên gia. Nhưng những người có đạo hạnh cao kia đương nhiên có thể cảm nhận được không khí căng thẳng.

Phía xa đột nhiên có một đạo sát khí xông thẳng lên trời, tuy vẫn còn ở biên giới Lục Bình sơn mạch nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác bị đè nén vô cùng mãnh liệt phảng phất như có thiên quân vạn mã gào thét xông tới. Gió bắt đầu thổi, ban đầu yếu ớt tựa như khí lưu tràn trên mặt đất. Nhưng chỉ chốc lát sau đã mạnh tới mức khiến áo bào bay phấp phới.

Thanh Y nhìn một vùng hắc ám tràn tới trong lòng thất kinh. Cho tới nay những người có pháp lực cao nhất mà nàng gặp được là Sư Đà Vương Nhạc Chân, Huyền Thiên Môn Hoa Thanh Dương và Tuệ Ngôn. Trong đó sâu sắc nhất là Hoa Thanh Dương, sư phụ của mình cùng với Cửu Tiên Sơn Thiên Khải và Côn Lôn truyền đạo viện Càn Nguyên thì nàng không rõ lắm nhưng ngữ khí của họ không coi Đại Viên Vương ra gì.

Cả đám người đều muốn bắt Đại Viên Vương về môn phái mình.

Nói thật, Thanh Y không hài lòng với sư huynh không biết tên của Kim Tượng Đế nhưng nàng càng bất mãn với sư phụ của mình. Trong lòng nàng có cảm giác như mình đã bị lừa nhưng lời đã ra tới miệng hơn nữa hai người bên cạnh không có ý thu mình làm đồ nữa nên nàng cũng đành chịu.

Đạo sát khí như khói báo động phía xa phóng thẳng lên trời rồi xoay tròn trong thiên địa, ngưng thành một vùng mây đen trên bầu trời. Sau đó một vượn một xà xuất hiện trên bầu trời. Chân thân của vượn cũng không lớn nhưng trong mắt Thanh Y thì lại giống như một ngọn núi vậy. Còn Kim Tượng Đế bên cạnh y đang trườn trong hư không, tốc độ cực nhanh mỗi lần vượn mình là mỗi lần biến mất trong hư không tựa như hư không vốn là nước còn hãn là cá trong nước đang cố nhảy khỏi bề mặt.

Thanh Y nghiêng đầu nhìn sư phụ của mình phát hiện mặt nàng vẫn bình tĩnh trang nghiêm, lại nhìn Côn Lôn Càn Nguyên, nụ cười của gã vẫn như trước chỉ là trong mắt có thêm một chút kinh ngạc và hưng phấn. Còn Cửu Tiên Sơn Thiên Khải thì tay đã ngừng vuốt chòm râu đen, con mắt chăm chú nhìn vào thể tới như bài sơn đảo hải của Đại Viên Vương.

Bên ngoài Huyền Thiên Môn đương nhiên không chỉ có bọn họ, còn có nhiều người khác. Đương nhiên khi Đại Viên Vương xuất hiện thì cả đám bay vụt lên, giống như bướm bướm trong đêm tối yên tĩnh bị ánh đèn quấy nhiễu, bay tán loạn.

“Thông dung thiên địa”

Đột nhiên có người kinh hô Thông dung thiên địa là một loại cảnh giới chỉ có sau khi kết pháp tượng hơn nữa còn là một cảnh giới cực kì vi diệu. Loại cảnh giới này không phải cố định mà là biến hóa theo tâm cảnh của người sử dụng, có lẽ mười năm trước có thể xuất hiện cảm giác như vậy nhưng mười năm sau chưa chắc đã có thể tiến vào được. Trong cảnh giới này có thể không ngừng hấp thụ thiên địa linh khí hơn nữa có thể nói là dung nhập thân thể vào trong thiên địa, không có hạn chế về mặt pháp lực.

Trong mắt Thanh Y chỉ có Kim Xà tựa như một vòng kim quang theo sau lưng Đại Viên Vương. So với Đại Viên Vương Trí Thông phía trước thì có thể nói hẳn ảm đạm vô quang nhưng Thanh Y lại có thể cảm thấy trên người hẳn xuất hiện một loại nhuệ khí chưa từng có phảng phất như có thể phá tan hết thủy chướng ngại.

“Sát khí của tiểu gia hỏa nặng quá” Trong lòng Thanh Y thầm nghĩ Kim Tượng Đế cảm thấy mình giống như sóng biển triều dâng, muốn đập nát, muốn chôn vùi vạn vật trước mặt. Hẳn cũng cảm ứng được người xung quanh, những chân nhân khi xưa cao cao tại thượng hiên giờ cũng giống như một con cá nhỏ trước sóng dữ, còn mình là một cơn sóng của thiên địa. Chỉ cần một niệm cũng có thể lật tung trời đất.

Tiếng động âm ỉ vang vọng khắp nơi.

Không phải là dùng tai nghe được mà là xuất hiện ở sâu trong lòng, cái loại linh khí bén nhọn ma sát trong không gian phát ra những thanh âm điên cuồng gào thét khắp cả một phương thiên địa.

Trong núi chim bay thú chạy cố gắng liều mạng bôn tẩu, giống như cá bơi trong sóng sông, cực kì kinh hãi. Trong núi vang tiếng chạy trốn Xi... Xiiii... kinh hoàng của các loại thú vật, Kim Tượng Đế thấy miệng của chúng há ra thật lớn nhưng không thấy thanh âm phát ra.

Khi tiếng động âm ã vang trong linh hồn ngừng lại thì thời gian và thanh âm phảng phất như đã biến mất. Chỉ thấy động vật đang chạy trong núi rừng bỗng nhiên vỡ vụn giống như được tạo thành tử cát bụi rồi tán vào trong gió, từ da ở móng cho tới đầu, bọn chúng cảm thấy được thân thể của mình bị sóng linh khí hòa tan nhưng hoàn toàn bất lực, trước khi chết vẫn còn giữ tư thế bỏ chạy cho tới lúc tan biến.

Trong núi chim bay lên như điều gặp gió có bay về bốn phương tám hướng cũng có bị thủy triều linh khí thôn phệ, tan thành tro bụi.

Tâm thần Kim Tượng Đế phảng phất như bị khí lưu dẫn dắt xoay tròn lên tận Cửu Thiên, dường như cảm ứng được ngôi sao trên trời. Khi linh khí tràn ra bốn phương tam hướng thì toàn bộ Lục Bình Sơn Mạch cũng hiện ra trong lòng hắc. Kể cả Huyền Thiên Môn trên Thái Sư Sơn và cả những người đang quan sát phía xa.

Hắn không có chút hảo cảm nào với những người này, hắn nhớ tới Tuệ Ngôn, nhớ tới khi y chết cũng có một đám người đứng xa quan sát, ánh mắt mỗi người đều rất lạnh lùng. Điều này khiến hắn có một loại ảo giác như mình đã trở lại cái đêm bất lực kia, nhìn Tuệ Ngôn sư huynh bước từng bước vào tử cảnh, bị Hoa Thanh Dương phân thân trên chín tầng trời.

Nộ dâng trong lòng, giữa mặt lên trời gào thét.

Theo tiếng gào của hắn vùng sơn mạch này tựa như bị hắn nhấc lên, giống như tuyết lở cũng giống như biển gầm tạo thành sóng cao vạn trượng.

Còn thân hình nho nhỏ của Kim Tượng Đế mơ hồ hóa thành một con Kim Xà cực lớn, tựa như kim long gầm thét.

Những người quan sát kinh hãi bỏ chạy ra xa. Thanh Y còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã đột nhiên bay lên rồi biến mất trong hư không, khi xuất hiện lại thì đã ở trên chín tầng trời, mắt đã nhìn được toàn bộ Lục Bình

Sơn Mạch còn Huyền Thiên Môn trên Thái Sư Sơn nhỏ như một mô hình trên sa bàn.

“Bồ Tát có biết đây là đạo quả gì không mà có thể dung hòa tâm niệm, dùng chung pháp lực” Côn Lôn Càn Nguyên Chân Nhân kinh dị nói
“Không thấy trận đồ cũng không phải phù chú thuật mà là ý niệm tương thông hòa hợp”

Thần quang trong mắt đạo cô trung niên chớp động, không trả lời Càn Nguyên mà nhìn Kim tượng Đế nói: “Tâm lực thật mạnh”

Cùng lúc này Trí Thông cất tiếng cười ha ha vang cả chín tầng trời:
“Lúc nhần thì như tĩnh như hàn đàm, có thể giấu kín thân thể Thiên Long. Lúc nộ thì lật tung trời đất coi thường sinh mệnh. Hảo ... hảo Tuệ Ngôn sư đệ quả không nhìn lầm. Ha ha...”

Tâm cảnh biến hóa của Kim Tượng Đế cũng khiến khí thế trên người Trí Thông đột nhiên dâng cao. Y giống như một cái trục nơi đầu sóng ngọn gió, là người dẫn dắt hướng đi của thủy triều, còn Kim Tượng Đế phía sau càng tôn thêm tư thái của y.

Đúng lúc này trong Huyền Thiên Môn vang lên từng đạo tiếng chuông, tiếng chuông dưới khí thế của Kim Tượng Đế và Trí Thông lộ ra vẻ phiêu miểu. Thái Sư Sơn trong tiếng chuông hiện ra một dòng sông mây tràn đầy khí lành, trong dòng sông mây có một cái chuông khổng lồ xuất hiện trên đỉnh của Thái Sư Sơn, thân chuông có phong cách cổ xưa Huyền Hoàng, có thể nhìn thấy những đờ án sông núi, mặt trăng mặt trời ngôi sao mờ ảo tăng thêm sắc thái thần bí cho chuông. Từng tia hoàng khí rủ xuống bảo vệ toàn bộ Huyền Thiên Môn.

Thanh Y đang đứng trên đám mây thì nghe thấy thanh âm kinh ngạc của Thiên Khải Chân Nhân: “Không ngờ được Huyền Thiên Môn có thể ngưng kết Thiên Địa Huyền Hoàng Chung” Sau đó vượt chòm râu đen nói: “Hai vị

đạo hữu cho rằng Thông Tí Viên có thể phá được đại trận hộ sơn này không? Nếu nó phá được thì ta muốn xem hai vị đạo hữu sẽ dùng thủ đoạn nào để bắt nó về sơn môn, ha ha...”

Thiên Khải cười nói, Càn Nguyên vẫn cười ôn hòa nói: “Nếu Côn Lôn Sơn muốn bắt thằng chó này thì cũng là chuyện trong lòng bàn tay.

“Phật Pháp Đại Thừa của Linh Sơn, Tam Tạng có thể độ” Trung niên đạo cô nhẹ nhàng nói Thanh Y đứng cạnh nhú mày tuy không thích Kim Tượng Đế bái nhập sư môn vô danh kia nhưng cảm thấy bài xích với lời của họ, Thanh Y cảm thấy bọn họ cao cao tại thượng, coi thường chúng sinh.

Trí Thông chân đạp hư không, bước từng bước chậm rãi, mỗi bước dường như đáp xuống nước bùn khiến bùn văng tung tóe. Trong mắt nhiều người thì mỗi bước này dường như đang đạp lên trái tim khiến họ có cảm giác hít thở khó khăn. Pháp lực trong cơ thể không chịu khống chế, tự động lưu chuyển, huyết dịch cuồn cuộn. Người có pháp lực yếu kém lại càng hoảng sợ một lần nữa bỏ chạy ra xa khỏi chỗ vừa đứng.

Từ khi Trí Thông và Kim Tượng Đế xuất hiện cho tới lúc mọi người bỏ chạy tán loạn chỉ là việc trong nháy mắt. Giống như mọi người phần lớn sức chú ý của Thanh Y đang nhìn Trí Thông và Kim Tượng Đế, chỉ thấy hắc côn trong tay Trí Thông được giơ lên thật cao rồi tựa như hòa với uy thế của thiên địa đập xuống.

Một cơn đập vào bên trên Thiên Địa Huyền Hoàng Chung.

Âm thanh chói tai âm ỉ bỗng nhiên dừng lại.

Hư không ngưng kết, thiên địa thất sắc.

“Đương”

Tiếng chuông như sóng triều cuốn tới chín tầng trời. Cuồng phong gào thét, linh khí bát phương tán loạn. Thiên Địa Huyền Hoàng Chung lay động một chút dường như có điện quang lóng lánh.

Trí Thông tung mình lên thẳng Cửu Thiên.

Kim Tượng Đế bên người hẳn lúc này đã giống như một con cự xà dài tầm mười trượng hình dạng giống như kim long. Khi Trí Thông bay lên thì hẳn cũng cuộn linh lực lên rồi đâm thẳng xuống dưới nhưng khi sắp chạm tới Thiên Địa Huyền Hoàng Chung thì thân thể khẽ chuyển rồi cuốn chặt lấy chuông, sau đó ngửa mặt lên trời gào thét muốn bay thẳng lên không tựa như sắp cướp lấy Thiên Địa Huyền Hoàng Chung.

“Yêu nghiệt càn rỡ” Trong Huyền Thiên Môn truyền ra một tiếng quát lạnh, tiếng quát có phần già nua dường như mang theo khí tức bao la mờ mịt. Âm thanh vang lên thì lập tức có một đạo hào quang bảy màu chém thẳng tới đầu của Kim Tượng Đế

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Thiên Long Bát Bộ

Linh khí tán loạn, bắn ra khắp nơi Trí Thông lộn một vòng trên không rồi lại đập một gậy càng nhanh hơn xuống.

Hư không bạo liệt, hắc côn chống trời tỏa ra màu đen mãnh liệt, chói mắt hòa với ánh mắt hung lệ của Trí Thông khiến nội tâm của người ta có cảm giác lạnh lẽo.

Một gậy chống trời Một gậy của Trí Thông từ Cửu Thiên giáng xuống tuyệt không chậm hơn với đạo bạch quang thần tốc bắn từ Huyền Thiên Môn ra. Một gậy này vẫn là đánh xuống Thiên Địa Huyền Hoàng Chung, không có chút cố kỵ nào Kim Xà đang cuốn lên thân chung “Ba...ba...” Hư không bạo liệt “Trong vòng trăm năm không có ai có thể vượt qua loại khí thế bá liệt này” thần quang trong mắt Thiên Khải đổi màu, trịnh trọng nói Ngay khi rất nhiều người cho rằng Kim Xà trên Thiên Địa Huyền Hoàng Chung sẽ phải chết dưới cây gậy chống trời kia thì Kim Xà dài hơn mười trượng bỗng nhiên bay lên sát bên hắc côn còn bạch quang theo sát phía sau sau hấn tựa như nhất quyết phải giết con Kim Xà này.

Hắc côn trong tay Trí Thông bỗng nhiên run lên lại tựa như chưa bao giờ di chuyển, đạo bạch quang kia rên lên một tiếng rồi bị hắc côn đập nát hóa thành một thanh kiếm gãy ảm đạm vô quang rơi xuống như một chiếc lá cây.

Thế xuống như chẻ tre.

“Đương...”

Một lần nữa va chạm với Thiên Địa Huyền Hoàng Chung. Thân chuông chấn động, xuất hiện vết rách li ti, chỉ là khi vết rách vừa xuất hiện lại được chữa trị bằng tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

Khi một cơn của Trí Thông đánh xuống thì trong lòng Kim Tượng Đế cảm thấy đau đớn, hấn cả kinh, biết cảm giác đau là tới từ trong lòng Trí Thông. Đồng thời trên bầu trời trong Linh Đài bỗng xuất hiện màu máu. Khi mây máu xuất hiện thì sát ý cũng điên cuồng mãnh liệt hơn.

Trí Thông bay lên lần nữa còn Kim Tượng Đế thì không chút ngần ngại lao xuống Thiên Địa Huyền Hoàng Chung nhìn tựa như một đạo tia chớp màu vàng. Hấn nhìn vết rạn trên thân chuông, thầm nghĩ đánh một trúng phát nhất định nó sẽ nát, tuyệt đối không thể dễ nó chữa trị, vết rạn này là do sư huynh dùng vết thương để đánh đổi.

Phá không, gào thét Kim Tượng Đế dùng đầu đập mạnh vào Thiên Địa Huyền Hoàng Chung, hoàn toàn không để ý đến an nguy của mình.

Trong Huyền Thiên Môn bay ra ba đạo quang mang một đỏ, một đen, một tím, đánh thẳng vào đầu Kim Xà hiển nhiên là muốn ngăn cản hấn công kích Thiên Địa Huyền Hoàng chung. Kim Xà không tránh không né, hoặc căn bản không cách nào tránh né được, khi ba đạo quang mang đánh vào trên người Kim Xà thì Kim Xà bỗng nhiên thu nhỏ hóa thành một đạo kim quang xuyên qua giữa ba đạo quang mang kia.

Sau khi xuyên qua thì thân hình lại biến thành mười trượng. Thoắt ẩn thoắt hiện, vừa co lại giãn, hiển diệu tùy tâm. Kim Xà từ trên trời đâm xuống, phần nộ và quyết liệt, sau lưng là ba đạo hào quang chặn đường nhưng trong mắt Kim Tượng Đế chỉ có Thiên Địa Huyền Hoàng Chung, chỉ có vết rách trên thân chuông.

“Hấn muốn làm gì vậy, không sợ chết ư?”

Đây là câu hỏi xuất hiện trong lòng của rất nhiều người đang đứng xa quan sát, bất quá không ai cho rằng Kim Tượng Đế sẽ đâm đầu xuống bởi ngay cả hắc côn chống trời trong tay Trí Thông khi đánh vào Thiên Địa Huyền Hoàng Chung cũng bị đánh văng ra ngoài. Kim Tượng Đế chỉ có thân thể máu thịt thôi thì có thể làm được gì, đơn giản là tìm chết.

Đứng trên không trung, Thanh Y không kìm hãm được mà che miệng không dám phát ra một thanh âm nào nhưng khi nàng đang che miệng thì Kim Xà đã đâm thẳng vào Thiên Địa Huyền Hoàng Chung.

“Đương...”

Một tiếng trầm đục vang lên, Kim Xà rơi khỏi bầu trời rồi ngã vào trong núi.

Vết rách trên thân chuông không những lành chỉ khôi phục thậm chí còn tăng thêm vài phần. Ba đạo quang mang tựa hồ như cực hận Kim Xà vội đuổi xuống nơi Kim Xà ngã xuống.

Bầu trời vang lên một tràng tiếng động lớn, phảng phất như có hàng tỉ viên bi nhỏ bé đang ma sát trong không trung phát ra. Hắc côn chống trời vạch ra một đạo hào quang đen nhánh như thiên thạch lao xuống mặt đất, trên người Trí Thông chẳng biết từ lúc nào đã cháy hừng hực. Ba đạo quang mang lập tức lao tới đón đánh Trí Thông thế nhưng hắc côn chống trời tựa như có lực hút khiến ba đạo quang mang đều đánh vào hắc côn.

Nát vụn, lạng lẽ nát vụn.

Một đạo hồng quang tản ra, hóa thành hồng kiếm rạn nứt rớt xuống.

Hắc quang văng đi lộ ra một tiểu ấn đầy vết rách.

Tử quang phân rã hiện ra một hạt châu âm đạm vô quang.

Nhưng Trí Thông không ngừng tay, một côn vẫn cứ thế rơi xuống.

Nơi côn đi qua, hư không trào sóng.

Trong chốc lát có mười đạo quang mang lao từ Huyền Thiên Môn ra, nhan sắc khác nhau, ngũ quang thập sắc, sáng lạn chói mắt.

Trí thông cũng không ngừng lại, thậm chí cũng không buồn ngăn cản phảng phất như những đạo hào quang sát khí sâm nghiêm kia chẳng qua chỉ là pháo hoa. Ngọn lửa trên người y càng lúc càng đậm đặc còn hào quang chạm tới người y giống như bị một mạch nước ngầm thổi sang một bên trượt đi khỏi người.

“Đương...”

Hắc côn chống trời hung hãn nện lên thân của Thiên Địa Huyền Hoàng Chung.

Thân chuông vỡ vụn, linh khí cuồng bạo bắn vọt ra khắp bốn phương tám núi.

“Một trong tam đại hộ sơn đại trận nổi tiếng trong thiên địa không ngờ đã bị phá rồi, bị phá bằng ba côn của Đại Viên Vương”

Rất nhiều người cực kì khiếp sợ.

Trong Thiên Địa có ba hộ sơn đại trận rất mạnh, đứng đầu là Thiên Địa Huyền Hoàng trận có thể ngưng kết Thiên Địa Huyền Hoàng Chung Dù chuông đã vỡ nát thì Trí Thông vẫn cứ bị bắn ngược lên Cửu Thiên, tuy nhiên lần này có một người từ Huyền Thiên Môn bay thẳng lên trời. Người đó râu tóc bạc trắng, cầm một cây phất trần, phòng thẳng về phía Trí Thông, lão chính là đương đại chưởng môn của Huyền Thiên Môn Chính Pháp đạo tôn. Theo sát sau hẳn còn có Hoa Thanh Dương, một thanh kiếm

màu xanh phá không đêm tối, mục tiêu chính là Trí Thông đang bị thổi bay trên Cửu Thiên.

Còn có nhiều đệ tử bay xuống núi nơi Kim Xà ngã xuống, mỗi người đều có sắc mặt cực kém.

Trong nhánh sông dưới núi của Huyền Thiên Môn có một con Kim Xà cực lớn đang gãy dựa, phảng phất như bị trọng thương, khó có thể đứng dậy, chỉ có thể quẫy mình trong dòng sông cuộn sóng.

“Kim Tượng Đế, bắt đầu”

Trên cửu thiên vang tới một tiếng hét, âm thanh như hỏa diễm thiêu đốt không trung.

Còn Kim Xà đang ngã trong dòng sông thì ngửa mặt lên trời "Xiiiiii" một tiếng, thân thể tựa như không còn sức lực để bay lên bầu trời.

Trong lòng Thanh Y lo lắng không khỏi la lên: “Tiểu gia hỏa, mau đứng lên, không đứng dậy được thì ngươi sẽ chết. Mau đứng dậy...”

Trước mặt của Kim Tượng Đế là một vùng đỏ tanh, máu tươi che mắt hấn, hơn nữa đầu óc kêu lên ông ông, linh khí trong Linh Đài cuộn cuộn, cực kì hỗn loạn, thậm chí cả Tuyết sơn cũng trở nên mơ hồ chứ đừng nói tới tinh không phù và ma viên phù.

Nhưng trong tai hấn lại truyền tới tiếng gọi của Trí Thông, chính điều này đã kéo hấn từ biên giới giấc ngủ lại, cho hấn biết lúc này còn đang giữa trận chiến. Tuy hấn muốn bay nhưng lại không cách nào làm được.

Cảm giác đau đớn kịch liệt bên trong khiến hấn không cách nào tập trung ý niệm để có thể phát lực. Trong Linh Đài của hấn có một giọng nói vang lên “Bắt đầu nào ..., tổn thương trên nhục thể có là gì đâu, chỉ cần

trong lòng người còn muốn bay thì pháp lực trong thiên địa này sẽ do người sử dụng, bắt đầu nào...”

Kim Tượng Đế cố gắng giãy giụa, nhưng thân thể của hắn có cảm giác như đã không còn tồn tại, phảng phất như tâm còn sống nhưng thân thể đã chết rồi.

Hai tay Thanh Y niết chặt lấy nhau, miệng lẩm bẩm Trung niên đạo cô đột nhiên nói: “Người biết con Kim Xà kia à?”

Thanh Y buông tay ra nói: “Vâng sư phụ, đệ tử biết con Kim Xà kia.”

“Ha ha, ra là có duyên với Linh Sơn ta, Thiên Long Bát Bộ của Linh Sơn hãy còn thiếu, hắn có thể gia nhập một bộ trong đó” Đạo cô trung niên nói không nhanh không chậm.

Tâm của Thanh Y khẽ nhảy, vội nói: “Sư phụ, hắn vốn rất hoang dã, tính cách bạo ngược, chỉ sợ không hợp”

“Càng như vậy càng phải độ nhập linh sơn. Như thế là để cứu hắn, cũng để cứu muôn dân trăm họ” Đạo cô trung niên nói tiếp.

Thanh Y vừa lo cho Kim Tượng Đế vừa sợ hắn phải nhập Linh Sơn trở thành một con Kim Xà trong một bộ của Thiên Long Bát Bộ gì gì đó bởi nghe thì có vẻ như không phải là một địa phương có tự do. Chính nàng vốn là đi khắp nơi cầu tiên đạo, vốn muốn báii nhập Côn Lôn nhưng chẳng hiểu sao lại đi báii nhập Linh Sơn mà mình còn chưa nghe danh. Tuy có vẻ như là một nơi rất lợi hại nhưng trong lòng Thanh Y vẫn có cảm giác bài xích hơn nữa đối với ngũ khí và đạo niệm của sư phụ nàng cũng có chút không đồng tình. Cho nên nàng tình nguyện để hắn theo chân Trí Thông cũng không mong hắn được thu vào một bộ trong Thiên Long Bát Bộ.

Thanh y hơi dừng lại nói: “Đệ tử nguyện đi cứu hắn, cũng sẽ mang hắn tới gặp sư tôn”

Nàng nói vậy là vì trên người Kim Xà phía xa đã bị mấy pháp bảo oanh kích, kim quang trên người tán đi, thân rắn cực lớn cũng sắp tan mất, nếu hoàn toàn biến mất thì không thể không chết.

Trên Cửu Thiên liên tục bạo liệt, hắc bồng trong tay Trí Thông đánh ra, ô quang đầy trời, không ai có thể tiếp cận, cũng không ai dám tiếp một cơn. Những người vây lấy hắc dần đông lên chỉ là những nơi hắc cơn đi qua đều có người vỡ đầu mẻ trán rơi từ bầu trời xuống.

Cho dù là chưởng giáo Huyền Thiên Môn cũng không cách nào khống chế được Trí Thông ngược lại hắc cơn trong tay hắc càng lúc càng nặng, đại khai đại hợp, tung hoành ngang dọc, ô quang tựa như sông đen cuồn cuộn loạn không ai có thể cản nổi.

Lúc này Kim Tượng Đế thì đã bị đánh rơi vào trong sông, chìm tới tận đáy.

“Người cầm bình này để thu Kim Xà vào, có thể bảo vệ được tính mạng của hắn”

Đạo cô trung niên lật bàn tay, lập tức có một bình ngọc xuất hiện trong tay nàng. Bình ngọc được bao phủ bởi một lớp thuốc xanh, trơn bóng, không có một đồ án hay hoa văn nào, cổ chai nhỏ và dài từ miệng bình nhìn vào thì có thể thấy bên trong đen kịt tựa như có thể nuốt hết vạn vật.

Bình ngọc vừa hiện Càn Nguyên bên cạnh đã lập tức nói: “Không ngờ Bồ Tát có thể ngưng luyện thành Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình, Linh Sơn quả nhiên quả có chỗ độc đáo, hai mươi năm sau Linh Sơn luận đạo thật muốn xem bồ tát diệu pháp sinh liên”

“Trên Linh Sơn người phật hiệu cao thâm rất đông, bản đạo cũng chỉ có thể lắng nghe, chỉ sợ làm cho đạo hữu thất vọng rồi” Đạo cô trung niên giao bình ngọc cho Thanh Y, ngay khi nàng quay người muốn đi thì đạo cô nói: “Đợi đã để vi sư truyền cho pháp quyết ngự bảo”

Nói rồi điểm một ngón tay, một đạo linh quang chui vào trán Thanh Y: “Người không cần lo, bất luận có tổn thương lớn thế nào chỉ cần vào bình ngọc đều sẽ bình an vô sự”

Thanh Y nghe lời nàng, đôi thời trong đầu hiện ra một câu, văn tự ngắn gọn nhưng huyền ảo phi thường, Thanh Y chưa từng thấy nhưng lại cảm giác mình biết niệm ra sao, biết dùng cách nào để dùng Ngọc Tịnh Bình.

Ngộ ra từ tâm như kính sáng chiếu cảnh thế gian (Minh ngộ tự tâm sinh, như thanh kính chiếu thiên địa chi cảnh.) "Người chỉ cần thu Kim Xà, đừng tranh đấu với đệ tử Huyền Thiên Môn" Thanh Y hóa thành gió mát, trong tai vẫn còn truyền tới lời của đạo cô trung niên

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Yêu Thân Này Tiêu Diêu Tự Tại

Kim Tượng Đế cảm thấy đau đớn khắp thân thể, đau tận xương cốt, đau tận linh hồn. Hắn gào thét cố gắng tập trung niệm lực cảm ứng Linh Đài, cảm ứng lực lượng mạnh mẽ kia. Trong đầu luẩn quẩn câu nói của Trí Thông: “Chỉ cần người đủ tâm lực thì có thể dùng linh lực của thiên địa”

Lúc đó hắn cảm thấy rất dễ dàng, cảm thấy giơ tay nhắc chân có thể làm trời đất sụp đổ. Nhưng lúc này hắn mới biết khi đó cũng không phải hoàn toàn là tâm lực, chỉ có tới khi gặp phải nghịch cảnh sắp chết mà vẫn có thể tập trung khống chế mình thì mới gọi là tâm lực.

Trên bầu trời, hắc côn trong tay Trí Thông tung hoành ngang dọc không ai cản nổi. Dưới sự vây công của hơn mười người mà vẫn có thể đánh người ta rớt xuống. Chỉ là mỗi khi y đánh rơi một người thì trên mình sẽ bị một người khác đánh trúng. Kim Tượng Đế không biết điều này nhưng trong lòng hắn cảm thấy rất đau đớn không chỉ từ hắn mà còn từ chỗ của Trí Thông truyền tới, sau khi Kim Tượng Đế dùng chung pháp lực và tâm ý với Trí Thông thì có thể sử dụng pháp lực trên người Trí Thông đương nhiên cũng phải gánh chịu thống khổ trên người y đang phải chịu. Trí Thông cũng có thể cảm thấy nỗi đau đớn của Kim Tượng Đế trên mình, nếu không phải tâm lực hắn mạnh thì đã không thể nào tập trung tâm niệm để chém giết kẻ địch rồi.

Chém giết đẫm máu Cuộc chiến này chỉ chấm dứt khi có một bên chết sạch, đây là điều hiếm thấy trong giới tu hành trong thiên địa lấy trường sinh làm mục tiêu.

Hôm nay nhất định sẽ có một bên phải chết.

Y phục trên người Trí Thông đã sớm cháy đen rách rưới, còn thân thể cũng đã chi chít vết thương. Có vết kiếm cũng có vết bồng. Trán y đã rách một vết, máu tươi chảy qua mắt xuống má, nhuộm hồng cả bộ lông màu xám.

Thân rắn cực lớn của Kim Tượng Đế gãy giữa trong sông, hai bên bờ sông đều là đệ tử của Huyền Thiên Môn, pháp bảo trong tay tuy bình thường nhưng không ngừng đánh vào cơ thể hắn.

Trong chớp mắt Thanh Y đã đến phía trên Kim Xà, trong tai còn quanh quẩn lời của đạo cô trung niên: “Chỉ thu Kim Xà đừng trêu vào đệ tử Huyền Thiên Môn”

Nàng thầm nhủ trong lòng một tiếng, hiện thân ra, hướng miệng của lưu ly ngọc tịnh bình xuống, bắt đầu mặc niệm khẩu quyết.

Khẩu quyết vừa dứt một vùng không gian dưới miệng bình lập tức bất động tựa như bị tịnh thủy bình băng kết. Chỉ là cảm giác này vừa mới xuất hiện thì lại bị một luồng hấp lực thay thế. Cuồng phong xuất hiện trong không trung, lá cây trong núi, nước trong sông đều vọt tới Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình. Đương nhiên đám đệ tử của Huyền Thiên Môn cũng vậy, những tiếng kinh hô vang lên, bọn họ hoặc thi triển độn pháp bỏ chạy hoặc dùng pháp bảo hộ thân nhưng chỉ là phí công.

Bọn họ giống như lá cây bị gió xoáy hút lên bay tới miệng bình. Càng không thể tưởng tượng nổi đó là càng gần bình thì thân thể của họ càng nhỏ, cuối cùng còn nhỏ hơn cả lá cây rồi bị hút cả vào trong bình. Kim Tượng Đế cũng không tránh được nhưng tới lúc sắp chui vào bình thì Thanh Y đột nhiên dùng tay che miệng bình lại, thân thể Kim Tượng Đế lập tức lại trở lại nguyên dạng.

Kim Tượng Đế vẫn còn đang hỗn loạn, trong lòng vẫn còn đau đớn.

Hắn không thể nào giữ được thân thể trên không mà rơi xuống đất. Thanh Y đột nhiên hóa thành một cơn gió mát quấn quanh người hắn, nâng hắn lên không để cho hắn chạm đất.

“Tiểu gia hỏa, đại gia hỏa, người tỉnh dậy đi, sư huynh của người sắp chết rồi...” Thanh Y lo lắng nói nhanh bên tai Kim Tượng Đế.

Kim Xà vắt ngang mặt sông, đầu trên bờ nhưng đuôi thì dưới nước. Hai mắt hắn sớm bị máu che mờ, lân phiến trên trán rạn nứt tạo thành một lỗ hổng.

Thanh Y dùng tay xoa máu giúp hắn, Kim Xà thống khổ run lên Thanh Y nhíu mày, thấp giọng nói: “Tiểu gia hỏa, nhanh rời khỏi nơi này. Sư huynh người sắp chết rồi, người đến sơn động nơi chúng ta từng qua, chờ ta tới tìm người”

Đúng lúc này người của Huyền Thiên Môn trên bầu trời phát hiện nơi xảy ra biến cố lập tức có người lớn tiếng quát hỏi: “Kẻ nào tương trợ yêu tà”

Thanh Y không dám dừng lại, lập tức bay lên trời, không hề ẩn liễm thân hình, tay cầm ngọc tịnh bình lớn tiếng nói: “Linh Sơn đệ tử, đi ngang qua nơi này, thấy các người lấy nhiều khi ít, cực kì vô sỉ cho nên ra tay”

“Làm càn”

Một tiếng gào vang lên sau đó có người bay tới Thanh Y, mắt đầy sát khí.

Thanh Y miệng nhắm bí quyết, giơ Ngọc Tịnh Bình về phía người nọ, thấy bình không có chút động tĩnh nào. Trong lòng hơi sợ, quay người dùng phong độn trốn, đồng thời lớn tiếng: “Sư phụ cứu ta.”

Người tới dừng lại, quanh thân bao phủ một tầng thanh khí, hiển nhiên là để phòng bị. Nhìn theo hướng Thanh Y bỏ chạy chỉ thấy trên đám mây có ba người đang đứng. Vỗ tay áo tiến lên còn chưa tới gần thì đã nghe thấy một giọng nói truyền từ chín tầng trời xuống: “Đạo hữu chớ tức giận, tiểu đồ làm sai nhưng đệ tử của quý môn vẫn bình an vô sự”

Người nọ cũng không tới gần nữa, một vì chiến sự đang gấp gáp thứ hai vì tên tuổi của Linh Sơn tuy có chút xa xôi nhưng cũng là danh môn chính phái, hiện giờ việc cấp bách là chém giết yêu nghiệt kia, chém Trí Thông rồi thì tất cả mọi việc sẽ có chương môn xử lý. Cho nên gã chỉ chấp tay phía xa, lại lao tới phía Trí Thông.

Thanh Y đứng gần đạo cô trung niên thầm tiếc nuối.

Thiên Khải chân nhân mở miệng cười nói: “Ha ha đồ đệ mới của đạo hữu quả không an phận, bảo nàng thu Kim Xà thì nàng lại thu đệ tử Huyền Thiên Môn, thậm chí còn báo sư môn. Chứng tỏ là muốn kéo cả đạo hữu vào, hắc hắc...”

Trong lòng Thanh Y bực bội, mi mắt hơi sụp xuống, không nói một lời.

Đạo cô trung niên cũng không lên tiếng tựa như không nghe thấy.

Đột nhiên trên bầu trời vang lên một tiếng hét dài, tiếng gào bi thương cao vút. Trong đó phảng phất ẩn chứa tín niệm và lực lượng vô cùng vô tận, chỉ thấy hắc côn trong tay Trí Thông điên cuồng vũ lộng, tung bay cao thấp, bá liệt vô song.

Trên người y không biết từ lúc nào đã nhuộm đầy máu tươi, cũng không biết là máu của y hay là máu của người khác.

Khi một tiếng hét dài này vang lên thì trong Linh Đài của Kim Tượng Đế cũng trở nên rõ ràng tựa như một ngọn lửa chói chang chiếu sáng Linh Đài lờ mờ, cùng lúc đó tri giác quay trở lại thân thể của hắn, tâm thần hắn

thăng hoa. Giờ phút này Kim Tượng Đế lại có thể khống chế một vùng thiên địa.

Trong ngọn lửa chói chang hẳn cảm thấy có một khí tức quyết tuyệt phần nộ, lại kèm theo cả bá liệt phô thiên cái địa.

Kim Xà vắt ngang sông lớn ngựa mặt thét dài, tiếng kêu tựa long ngâm. Cùng với tiếng thét, đuôi quẫy mạnh vỗ lên mặt nước cuộn mình bay lên không trung.

Giận bay lên không, đập tan mặt nước bay tới Cửu Thiên.

Rít gào như rồng ngâm.

Trong lúc này Thanh Y cũng quên mất Kim Tượng Đế không nghe mình mà chỉ nhìn thấy Kim Xà cuộn lấy sóng nước bay lên trời.

Tiếng rít gào vang vọng khắp nơi, khí thế trên người Trí Thông bạo tăng, thét lên lần nữa, tựa như hô ứng.

Kim Xà bay lên trời, quanh thân bao phủ sóng nước trên sông giống như một con kim long.

Nhảy vào đám người đang vây công Trí Thông, quẫy đuôi, đuôi rắn tới đâu hư không cuộn sóng tới đó. Miệng há ra phảng phất như có thể thôn phệ cả thiên địa.

Trí Thông ở trong hắc côn chống trời trong tay tung hoành vô kỵ. Kim Xà cuộn ở bên ngoài tựa như nhốt chặt đám người Huyền Thiên Môn.

Phong vân tụ tập, linh khí ngưng thành mây.

Trong nháy mắt, bầu trời đã bị mây xám bao phủ.

Từng cơn gió như sóng biển trào dâng.

Sát khí tựa thủy triều, bắn ra khắp bốn phương tám hướng.

Bên ngoài vòng chiến mỗi người dùng thần thông quan sát chỉ có Thanh Y là nhìn không rõ, trong lòng lo lắng.

Không lâu sau, trong mây vang lên một tiếng quát lớn, mây xám tan biến, chỉ thấy một người bị Trí Thông dùng gậy đập xuống, người đó là Hoa Thanh Dương. Kim Xà từ cao bay xuống, đuổi giết Hoa Thanh Dương, có người lao tới cản trở. Kim Xà vẫn cứ xông qua còn pháp bảo của những người kia chạm vào người của Kim Xà không khác gì đánh vào sắt đá.

Trong đó còn có một người lẳng không cười lên Kim Xà cầm một thanh kiếm có phong cách cổ xưa đâm vào người hắn.

Trong mắt của Kim Tượng Đế lúc này chỉ có Hoa Thanh Dương đang rơi xuống đất giống như khi lao xuống Thiên Địa Huyền Hoàng Chung khi trước, không để ý gì nữa, nhất tâm nhất niệm, Trên bầu trời toàn thân Trí Thông đầm máu, một mình múa gậy vây lấy mấy vị chân nhân pháp tượng của Huyền Thiên Môn.

Máu tươi trong miệng Hoa Thanh Dương không ngừng tràn ra, tóc tai tán loạn, ánh mắt lãnh tuyệt lúc này bị thay bằng thần sắc phức tạp. Lửa giận trong lòng Kim Tượng Đế càng thêm cường thịnh, nghĩ tới Tuệ Ngôn sư huynh bị gã ép tới tử lộ, Trí Thông sư huynh cơ hồ đang tiêu hao sinh mạng để chiến đấu, không kìm lòng được quát hỏi: “Lúc ngươi bức tử Tuệ Ngôn sư huynh có nghĩ tới lúc này không”

Thanh âm huy hoàng như vàng như sắt đá, cực kì rõ ràng vang vọng trong thiên địa.

“Ngươi nói đạo của ngươi chính là Thiên Đạo nhưng ta vẫn muốn nói đạo của ngươi là Ma Đạo, Huyền Thiên Môn các ngươi không xứng chiếm tiên sơn phúc địa”

“Huyền Thiên Môn hôm nay vì người mà diệt, sư huynh đệ của người vì người mà chết”

“Linh hồn người sẽ bị những vong hồn chết dưới kiếm của người xé xác, thôn phệ, trọn đời trầm luân, không được siêu sinh”

Kim Tượng Đế không cảm nhận cảm thấy đau đớn khi bị thanh kiếm cắm trên sống lưng, trong mắt Hoa Thanh Dương đang hạ từ trên không xuống chỉ có vẻ mờ mịt, trong chớp mắt đạo tâm đã trở nên bất ổn.

“Sư đệ...”

Người trên thân Kim Xà lo lắng gào lên nhưng không thể đánh thức Hoa Thanh Dương.

Trong nháy mắt này mười trượng Kim Xà đã như một cây trụ trời màu vàng đâm vào lồng ngực Hoa Thanh Dương, thân thể của gã trong chốc lát đã huyết nhục tung bay hóa thành mưa máu đầy trời.

“Thanh Dương... sư huynh... sư đệ...”

Trên trời truyền tới từng tiếng kêu đau đớn.

Người trên lưng Kim Xà rút kiếm ra, một đạo máu tươi bắn vọt ra, gã còn muốn đâm xuống một kiếm thì Kim Xà đã xoay tròn bay lên, gã lập tức bay lên trời.

“Ha ha...ha ha...”

Trí Thông ngửa mặt lên trời cười lớn, toàn thân đầm máu, hắc bống nhuộm màu đỏ.

Sát khí trùng thiên.

Chòm râu trắng của chưởng môn Huyền Thiên Môn rung rung, đột nhiên hô: “Hôm nay Huyền Thiên Môn gặp đại nạn, mong các vị đạo hữu tương trợ, ân tình này ngày khác Huyền Thiên Môn sẽ báo đáp”

Lời tuy nói ra lúc giận dữ nhưng vẫn cực kì rõ ràng, truyền cực xa. Khi âm thanh của lão vừa vang lên, bốn phương tám hướng có rất nhiều đạo thanh quang bay lên. Đồng thời có vô số thanh âm vang tới: “Trảm yêu trừ ma là chức trách của người tu hành, há cần báo đáp”

“Yêu nghiệt hung hăng ngang ngược, nên sớm bị tiêu diệt”

Kim Xà xông lên chín tầng trời, rồi dừng lại dưới chân Trí Thông, y bước lên thân thể Kim Xà, cầm hắc côn chống trời ngửa mặt lên trời cười to nói: “Gia gia ta sinh trong thiên địa, không hành hương, không lễ phật, Ngọc Đế thiên đình không quản được, Cửu U địa phủ không ghi tên. Tung hoành thiên địa chỉ cần bổng, yêu thân này tiêu diêu tự tại, đến đây đi...Ha ha...”

KIỂM CHỪNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 32

Trấn Yêu

Diện mạo Trí Thông hung ác, mặt mũi toàn là máu tươi. Trán có một vết rách sâu thấy tận xương. Hắc côn trong tay lúc này cũng loang lổ vết máu, khí tức hung ác bá liệt từ đôi mắt đỏ thẫm tràn ra.

Thanh âm như sóng lớn vỗ bờ, hạo nhiên chấn động, trong thời gian ngắn cũng không ai dám đáp lời.

Khi thanh âm của y kết thúc thì uy thế bá liệt kia cũng bao phủ Kim Tượng Đế. Sau khi Kim Tượng Đế giết Hoa Thanh Dương thì bi phần và sát niệm cũng giảm đi, Linh Đài trở nên thanh minh. Cảm ứng được linh khí đang chảy trong thiên địa, phảng phất như có được tính mạng, tâm niệm chỉ khẽ động thì những linh khí kia đã tụ tập về phía hắn. Trong nháy mắt tạo thành một lớp sương mù bao phủ Kim Xà, từ xa nhìn lại giống như một con kim long đang biến mất trong mây mù. Còn Trí Thông thì giống như đang đứng trên một đám mây vậy.

Trí Thông nhìn người từ bốn phương tám hướng lao tới, hắc côn chống trời vươn ra, Kim Xà nhắm hướng mà y chỉ bay đi, tốc độ cực nhanh.

“Chạy đâu”

Chưởng giáo Huyền Thiên Môn quát một tiếng, 3000 sợi tơ của phát trần tựa như 3000 chuôi kiếm đâm tới, hắc côn trong tay Trí Thông vung lên, 3000 sợi kiếm ti của phát trần đã nằm gọn trong côn ảnh.

Những sợi tơ kia trong chớp mắt đã bao chặt lấy hắc côn, nhắm tới tay của y. Trí Thông cười ha ha, hắc côn bỗng nhiên duỗi dài chọc thẳng về phía chưởng giáo Huyền Thiên Môn.

Chưởng giáo thối lui, những việc trên diễn ra chỉ trong chớp mắt, những người khác của Huyền Thiên Môn đã lao lên lần nữa. Hắc côn chống trời trong tay Trí Tông bắt đầu bắt đầu vung mạnh... trong phạm vi mà côn ảnh bao phủ, cuồng phong gào thét.

“Ha ha...ha ha...” Trí Thông cười to.

Đương nhiên phương thức này uy thế tuy to lớn nhưng không cách nào có thể hoàn toàn cản người khác được.

Một quả ấn nhỏ đột nhiên xuất hiện trên chín tầng trời, quay tít một vòng lớn lên trong gió rồi hóa thành một ngọn núi nhỏ áp xuống người Trí Thông.

Lại có một thanh kiếm hóa thành một tia sáng bắn tới đầu của y.

Cùng lúc đó một ngọn lửa màu lam đột nhiên xuất hiện, trong chớp mắt đã thiêu đốt toàn bộ linh khí trong hư không rồi hóa thành một biển lửa tựa như muốn nuốt lấy Trí Thông.

Còn có rất nhiều người tay nâng pháp bảo hiện lên pháp tượng đồng lúc ra tay.

Thanh Y đứng trên đám mây, vô thanh vô tức lùi về sau, tai nghe thấy Côn Lô Càn Nguyên nói: “Một thân sở học của hãn tử đạo mà không phải đạo, giống phật mà chẳng phải phật, như nho mà không phải nho, Bồ Tát có thể nhận ra lai lịch không?”

Mặt đạo cô trung niên không biểu tình lắc đầu nói: “Bất luận đạo pháp nào cũng không thoát được sự trói buộc của trời, dựa vào tiêu hao của hãn

thì không có mấy chục năm tinh dưỡng cũng không thể khôi phục được”

Thiên Khải đạo nhân đứng ở giữa cười nói: “Thật ra hai con yêu này cũng trọng tình trọng nghĩa, sư đệ muốn báo thù cho sư huynh, đến cả mạng cũng không cần. Còn Thông Trí Viên vừa chiến đấu vừa chiêu cố Kim Xà, nếu không thì Kim Xà đã sớm mất cự thân hện ra nguyên hình, chết dưới pháp bảo của đệ tử Huyền Thiên Môn, nào còn có cơ hội bay lên”

“Ha ha, đạo hữu sai rồi, bọn hăn tác ác sao có thể nói là trọng tình trọng nghĩa được”

“Bọn hăn không có nơi quy túc, 3000 diệu pháp của Linh Sơn có thể làm bọn hăn tỉnh tâm” Đạo cô trung niên nói.

“Ha ha, Bồ Tát thật không biết khiêm nhượng, ta cũng có thể nói, một tòa Trấn yêu tháp của Côn Lôn cũng có thể trấn hết yêu tà” Côn Lôn Càn Nguyên tự tin nói.

Đạo cô trung niên không đáp, Thanh Y đứng bên cạnh cảm thấy lời của họ hết sức khó nghe nhưng cũng không dám nói gì, chỉ nhìn cuộc chiến phía xa, trong lòng sốt ruột, thầm mắng Kim Tượng Đế không biết đường đào tẩu mà vẫn còn ở lại dây dưa. Cô nãi nãi đây dạy người mật quyết chạy trốn thể mà người lại quên sạch rồi Trí Thông phía xa cười ha ha, hắc côn vũ lộng, biển lửa bị xẻ ra thành một con đường. Rồi lại đâm lên trời, cự ấn to như núi lập tức bay trở về tay chủ nhân. Đạo bạch quang cũng đã tới cổ họng Trí Thông, chỉ thấy y cúi đầu mở miệng cắn, bạch quang tan biến hóa thành một thanh tiểu kiếm, Trí Thông nhai nuốt thanh kiếm rồi nhả một đồng sắt vụn vào trong núi.

“Ha ha...ha ha”

Trí Thông đứng trên người Kim Xà, nhắm thẳng về phía xa mà phá vòng vây.

“Yêu nghiệt, xem bảo”

Đột nhiên một hồ lô có phong cách cổ xưa đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, miệng dưới đáy trên.

Trong lòng Thanh Y thất kinh còn chưa kịp có ý niệm gì thì Trí Thông đã đánh một gậy vào hồ lô, hồ lô rung lên rồi hóa thành một đạo lưu quang biến mất.

“Thu...”

Một bức tranh mông lung đột nhiên hiện lên trên bầu trời rồi phóng lớn bay về phía Trí Thông, hắc côn trong tay y đâm vào, tranh rung lên rồi vỡ nát.

“Trói...”

Một sợi dây thừng màu vàng xuyên qua hư không, như ẩn như hiện, trong chớp mắt đã trói cứng Trí Thông. Chỉ thấy dây thừng vàng chớp động, Trí Thông hét lớn một tiếng, dây thừng nát vụn.

“Ha ha...” Trí Thông cười to nói “Hôm nay ta xem các người có bản lĩnh gì để bắt được ta”

Không có người trả lời, chỉ thấy trên bầu trời có một đạo cửu tiêu thần lôi hạ xuống, Trí Thông vung hắc côn ngăn cản, lôi quang tràn ra khắp nơi, đánh trên người y, chỉ thấy toàn thân y run lên, thân thể cứng ngắc. Ngay sau đó lại là một đạo lôi quang khác, Trí Thông phảng phất như bị sấm đánh cho không có sức phản kháng, toàn thân rung động.

Một đạo lại thêm một đạo, trong khoảng khắc có tới chín đạo thiên lôi.

Người của Đạo Môn khắp nơi phát hiện ra lôi điện có hữu dụng với Trí Thông thì lập tức thi triển lôi thuật, trong thời gian ngắn, từng đạo lôi điện

hạ xuống, đánh nát cả vùng không gian nho nhỏ.

Trong lòng Thanh Y khẩn trương, Kim Tượng Đế vẫn còn ở trong đó.

Lúc này nàng nghe thấy đạo cô trung niên thở dài một tiếng nói:
“Không thể tưởng nổi nó lại lớn mật như thế, mượn lôi điện để trui rèn thân thể. Đạo hữu còn không ra tay sao?”

Trong lòng Can Nguyên kinh ngạc, vận khởi thần thông nhìn về phía Trí Thông chỉ thấy vết thương trên thân thể y chậm rãi khép lại hơn nửa thân thể đang run rẩy kia cũng không cứng ngắt mà đang giả vờ. Linh khí bao phủ quanh thân của y chẳng những không tán đi mà càng lúc càng đậm đặc trong linh khí đó có cả những tia lôi điện.

“Thần thông của hãn có phần giống với đạo môn Cửu Chuyển Huyền Công, chỉ tiếc còn chưa luyện thành. Ha ha, Bồ Tát đã mở miệng vậy thì chớ trách bần đạo thu hộ pháp la hán tương lai của Linh Sơn vào Côn Lôn trấn yêu tháp” Dứt lời tay phải thò ra, trong lòng bàn tay có một tháp nhỏ màu vàng, chia làm chín tầng, dưới đỉnh tháp trên tầng cao nhất có một tấm bảng viết hai chữ đoan chính: “Trấn yêu”

Trấn yêu tháp xuất hiện, kim quang quang chói mắt rồi biến mất, lúc xuất hiện đã ở trên đầu Trí Thông trong đám lôi điện dày đặc kia. Nhưng lôi điện và không gian nát vụn kia lại không có chút ảnh hưởng nào tới trấn yêu tháp, ngược lại những lôi điện kia lại không chịu khống chế mà lao vào trấn yêu tháp.

“Trấn yêu tháp, Côn Lôn trấn yêu tháp” Có người hoảng sợ nói Trấn Yêu Tháp hơn mười trượng, kim quang vạn trượng chói mắt, linh khí đầy trời đều tụ cả vào Trấn Yêu Tháp.

Cùng lúc đó Trấn Yêu Tháp bắt đầu đè xuống Trí Thông.

Y ngẩng đầu híp mắt nhìn Trấn Yêu Tháp, khẽ quá một tiếng: “Đi”

Chữ "đi" mới vang lên đã đập Kim Xà phá không bỏ chạy. Y nhanh nhưng tháp còn nhanh hơn, hạo hạo đặng đặng hạ xuống. Từ xa chỉ thấy Trí Thông và Kim Xà đã bị tháp đè trên mặt đất, rồi chui vào trong tháp, tháp hóa thành một đạo kim quang chui lại vào trong hư không.

Bàn tay của Càn Nguyên khẽ lật, một đạo kim quang rơi vào trong tay hắn, tiêu tháp hiện ra.

Thanh Y nhìn chăm chăm, thầm nghĩ: “Lúc trước báii ông ta làm thầy thi tốt quá, có cơ hội sẽ cứu tiểu gia hỏa ra, giờ thì khổ rồi, hắn sẽ biến thành một đồng xà cốt trong tháp mất”

Càn Nguyên nhìn những người trong Đạo Môn cao giọng nói: “Yêu đã được thu vào trong tháp chắc chắn sẽ không gây nguy hại cho thế gian, chư vị đạo hữu yên tâm” Nói rồi hành đạo lễ, quay về phía sư phụ của Thanh Y mỉm cười, nói một câu đa tạ rồi quay người bước đi trên mây.

Cũng không hề để ý tới những lời khách khí của những người khác trong Đạo Môn.

Đạo cô trung niên cũng không nói gì thêm, mang theo Thanh Y xoay người rời đi, trong chớp mắt đã biến mất.

Cửu Tiên Sơn Thiên Khải Chân Nhân cau mày trần tư nhìn hướng mà Càn Nguyên biến mất, lại nhìn hướng mà đạo cô trung niên rời đi.

Trong nháy mắt yên tĩnh trở lại chỉ có một đồng bùa bộn, trong núi cây cối ngã trái ngã phải, chim bay cá nhảy cơ hồ chết hết. Đạo quan của Huyền Thiên Môn tổn hại lớn, đệ tử chết và tổn thương rất nhiều. Chỉ có những đệ tử bị Thanh Y thu vào Ngọc Tĩnh Bình là sống sót.

Huyền Thiên chưởng giáo nhìn cảnh này, phun ra một ngụm máu tươi rồi rơi xuống từ Cửu Thiên.

Càn Nguyên chân giẫm một đám mây trắng, tay nâng kim tháp đi thẳng về phía Côn Lô Sơn, gió mát thổi áo bào gã bỗng bành.

Đang phi hành trên mây đột nhiên gã ngừng lại giơ tay nhìn Trấn Yêu Tháp bên trong nào có Thông Tí Viên và Kim Xà đâu chỉ có một cây gậy sắt dựng thẳng trong đó. Trong lòng giận dữ lại có cả cảm giác nhục nhã, muốn quay người đi tìm, cuối cùng nhịn được, ngực phập phồng, đứng yên trong chốc lát rồi cuối cùng vẫn đi tiếp về Côn Lô Sơn.

Lúc này thì Kim Tượng Đế đã trở lại là một con Tiểu Kim Xà, một mình đi trong rừng núi. Cảm giác pháp lực và ý niệm tương dung với Trí Thông cũng đã biến mất, ngay khi Trấn Yêu Tháp hạ xuống thì Trí Thông đã đưa hãn trở lại sơn cốc, chỉ nói một câu mau trở về Phương Thốn Sơn, ngày sau học nghệ thành công thì trở lại Đông Thăng Thần Châu Hoa Quả Sơn tìm ta. Dứt lời lên bay lên không trung.

Còn Kim Tượng Đế thì chứng kiến khi y rời đi không lâu trên bầu trời có một đạo kim quang đuổi theo. Kim Tượng Đế lập tức nghĩ tới việc nhất định Trí Thông sư huynh cảm ứng được địch nhân lợi hại mới buông mình ra.

Hãn vội đuổi theo, hãn không muốn tại thời điểm này lại chỉ có thể bỏ trốn. Việc này khiến hãn nghĩ tới Tuệ Ngôn, nghĩ tới cái đêm tối như mực kia.

Đi được chẳng bao xa thì phía trước đột nhiên truyền tới tiếng hét to của Trí Thông

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 33

Đại Chu Quốc Sư

Kim Tượng Đế hoàn toàn không chú ý tới việc sắc trời đã tối dần, hẳn đi trong núi rừng, bay trên những nhánh cây.

Bay qua hết ngọn núi nay tới ngọn núi khác, phát hiện ra tiếng hét lớn tuy rõ ràng nhưng lại ở một chỗ rất xa. Rốt cục trên một đỉnh núi hẳn ngừng lại. Chỉ thấy phương xa trên bầu trời có một vùng hào quang chói sáng, chiếu sáng cả thình không. Ánh sáng kia xuyên qua hư không vô tận, chiếu rọi thân hình Kim Tượng Đế chiếu rọi cả phần lưng không còn lân phiến chỉ có vết thương chong chát. Máu tươi kết thành màu đen, kim lân trên trán rạn nứt, lưng có một vết thương nhìn thấy mà giật mình.

Hắn cuộn mình trên một nhánh cây trên đỉnh núi, không nhúc nhích. Nhìn một cuộc chiến im lặng ở một nơi rất xa cũng có thể nói đây không phải là một cuộc chiến mà là một cuộc diễn giải. Trên bầu trời có một nữ tử thánh khiết đứng đó, tay nắm Ngọc Tịnh Bình, lông mày điểm chu sa, mặc đạo bào trắng noãn, trên người bao phủ một vòng ánh sáng năm màu, còn bên cạnh nàng có một Thanh Y nữ tử. Toàn bộ bầu trời phẳng phất như lấy nữ tử làm trung tâm Còn trên đỉnh núi phía xa chỗ nàng đứng có một người ngồi ngay ngắn phẳng phất như ngưng mắt nhìn, yên lặng lắng nghe. Xác thực nói là một con viên hầu. Y ngồi xuống chỗ đó cả thảy ba ngày, Kim Tượng Đế cũng đứng trên đỉnh núi ba ngày, không nói không động. Cho tới lúc con viên hầu kia đột nhiên bay lên trời, đi tới bên cạnh nữ tử thánh khiết kia, tư thái cực kì ngoan ngoãn, nữ tử thánh khiết kia vuốt ve cái ót của viên hầu, quay người rời đi, bầu trời rục rờ khi nàng quay đi lập tức

biến mất, trời trở lại đêm tối, trong thời khác này, trong mắt Kim Tượng Đế đọng lại hình ảnh viên hầu dịu dàng ngoan ngoãn đi theo chân nàng.

In vào đáy lòng, khắc trong linh hồn, vĩnh viễn không phai mờ.

Kim Tượng Đế không biết tại sao lại vậy, hăn dường như đã hôn mê. Tất cả chỉ là ảo giác, không phải sự thật.

“Vì sao lại thế?” Kim Tượng Đế ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm trống vắng, trong lòng gào thét.

Không người trả lời hăn, trong bóng tối chỉ có tiếng gió nức nở nghẹn ngào.

Bầu trời đêm trống vắng giống như cái đêm Tuệ Ngôn chết đi. Lúc này có lẽ Trí Thông cũng đã chết, trong lòng Kim Tượng Đế thì y dù chết cũng sẽ không làm thế.

“Đó không phải Trí Thông sư huynh, không phải y...” Trong lòng Kim Tượng Đế nghĩ vậy, thế nên ngay cả Thanh Y đứng cạnh nữ tử kia cũng không hăn cũng không để ý tới.

Đêm tối qua đi, trời cũng dần chuyển sáng. Còn Kim Tượng Đế phảng phất như giống như năm đó đi từ trong núi ra, vào trong nhân gian học tập văn tự. Đi thẳng về phía tây, cùng hướng với nữ tử thánh khiết kia.

Mấy ngày trôi qua hăn đột nhiên phát hiện ra mình không nhờ nổi tướng mạo của nàng chỉ biết nàng được bao phủ trong hào quang đầy trời còn tướng mạo thì căn bản là không hề rõ ràng.

Lại qua vài ngày, hăn nhận ra mình cũng chỉ nhớ tới vùng hào quang kia, những thứ khác cũng không nhớ nổi nữa. Hăn không biết đó là vì mình hay là vì pháp thuật của đối phương khiến người khác không thể nhớ kỹ.

Trong núi không có năm tháng cũng chẳng có xuân thu.

Kim Tượng Đế đi trong núi rừng, ngủ thì quan tướng Linh Đài, tỉnh thì trèo đèo lội suối.

Hắn không biết pháp lực của mình mỗi ngày lại càng trở nên nồng đậm, còn Linh Đài cũng càng ngày càng thanh minh, ngọn tuyết sơn nguy nga càng lúc càng rõ ràng, không giống như trước kia xa tận chân trời, giờ thì gần ngay trước mắt, vô cùng chân thật.

Xuân đi thu đến, đông tới tuyết bay, hạ hoa đua nở.

Kim Tượng Đế cũng không biết Phương Thốn Sơn ở đâu, hắn chỉ biết phương hướng thôi, biết rõ Phương Thốn Sơn ở Tây Ngưu Hạ Châu rất xa.

Đi giữa thành trì, biển ảo tưởng thành. Qua sông, vượt núi, phiêu diêu qua biển.

Trên đường đi gặp phải rất nhiều hung hiểm giống như lời của Tuệ Ngôn lúc trước, chỉ cần Kim Tượng Đế cẩn thận, có tờ tinh không phù thì có thể hóa giải hung hiểm. Huống chi lúc này Kim Tượng Đế còn có một tờ ma viên linh phù, những đạo nhân trừ yêu bình thường căn bản không phải đối thủ của hắn, hơn nữa trạng thái hiện tại của hắn có rất ít đạo sĩ cảm nhận được yêu khí tên người hắn.

Trong một ngôi chùa bỏ hoang, có mười người đang ngồi. Trong đó có Kim Tượng Đế, hắn ngồi trong cùng, thân mặc quần áo thô trần thế bất nhiễm, tuy ăn mặc cực kì bình thường nhưng lại có một cảm giác xuất trần.

Những người này ở đây trú mưa, Kim Tượng Đế nghe thấy tiếng mưa rơi trên mái ngói của ngôi miếu, ánh mắt nhìn tượng Phật. Tượng Phật tổn hại, đầu vai tựa như bị lợi khí chém nhưng đầu vẫn còn hoàn hảo. Hắn cẩn thận xem mặt tượng Phật, muốn từ trên mặt của nó tìm thấy cảm giác quen thuộc. Nhưng hắn cảm thấy thất vọng, cảm giác quen thuộc là có, nhưng

không biết quen ở đâu, hẳn quả là chưa từng nhìn thấy tượng phật như vậy nhưng trong lòng có cảm giác vô cùng quen thuộc.

“Có lẽ người mang Trí Thông sư huynh đi ở cùng nơi với hẳn”. Kim Tượng Đế nhìn tượng phật âm thầm nghĩ.

Đúng lúc này có một tiếng trẻ con khóc phá vỡ sự yên lặng trong ngôi miếu hoang Kim Tượng Đế không nhịn được liếc mắt nhìn thì tiếng thút thít nỉ non từ một đứa bé trai khoảng chừng năm sáu tuổi. Đang bị một lão nhân có chòm râu dài ôm vào ngực, chòm râu dài nghe thấy tiểu nam hài thút thít nỉ non thì thấp giọng dỗ dành, đồng thời con mắt quét khắp bốn phía cực kì cảnh giác. Kim Tượng Đế từ lời của lão có thể phát hiện ra địa vị của tiểu nam hài cực kì tôn quý. Chỉ là chòm râu dài kia thấp giọng dỗ dành không khiến nam hài ngừng khóc mà còn khóc to hơn.

Chòm râu dài mặt lộ vẻ lo lắng, tay cầm chuôi đao bên hông, con mắt cảnh giác nhìn người trong miếu, rồi lại nhìn vào màn mưa ngoài cửa miếu. Kim Tượng Đế nhận ra trên người lão có sát khí lẫm liệt ác liệt, chỉ có ở người luyện võ trong nhân gian, hơn nữa khi ánh mắt lão nhìn mọi người thì lộ ra sát ý hung ác, không phải gian dương đại đạo mà là hãn tướng trong quân đội.

“Ba”

Bên cạnh chòm râu dài còn có một vị tiểu cô nương khoảng bảy tám tuổi, nàng đột nhiên đánh vào mặt tiểu nam hài. Trên gương mặt non mịm của tiểu nam hài lập tức hiện ra một vùng đỏ, một bàn tay xinh xắn khắc trên mặt.

“Khóc, khóc cái gì, người đã không còn là thái tử gia, phụ vương người đã bị chết” Tiểu nữ hài lớn tiếng nói, âm thanh vẫn còn non nớt nhưng gương mặt có khí thế nghiêm nghị.

Một cái tát này khiến chòm râu dài vội đứng lên. Còn tiểu nam hài đã không dám khóc nữa rồi, chỉ là bụm miệng ngẩng đầu nhìn cô bé kia.

Đúng lúc này trong mưa gió truyền tới tiếng vó ngựa. Sắc mặt chòm râu dài đại biến, kẹp tiểu nam hài và tiểu nữ hài chạy ra ngoài miếu.

Kim Tượng Đế nhắm mắt lại, loại chuyện này hẳn gặp không ít. Trong lòng có một kết luận, vô luận sinh linh nào, vô luận tiên nhân cao cao tại thượng hay phàm nhân trong trần thế đều có tranh đấu, hơn nữa nếu lộ sạch lí do bọn họ tranh đấu đi thì cơ hồ là giống nhau “Phanh...”

Cánh cửa miếu nửa khép bị đẩy ra, mưa gió tràn vào, một đội kỵ binh giáp đen đứng trang nghiêm trong mưa to, yên lặng kỷ luật, không có một thanh âm nào phát ra.

Đi đầu là một tướng quân một tay vịn cửa hai mắt nhìn vào trong miếu. Trong miếu không ai dám nhìn thẳng vào gã, tất cả đều cúi đầu. Kim Tượng Đế không muốn gây phiền toái nên đương nhiên là nhắm mắt. Hắc giáp tướng quân cũng không tiến vào mà khép cửa lại sau đó biến mất trong mưa gió.

Nếu có người chạm vào Kim Tượng Đế thì hẳn nhất định sẽ cứu nhưng hẳn không chủ động đi cứu người. Mưa gió ngừng, người trong miếu tản đi, Kim Tượng Đế cũng đi ra, chân bước trên con đường lầy lội như người giấy phiêu động trong gió, cả giày cũng không ướt Hãn đi về phía tây, trên đường đi có qua một sơn cốc, gặp phải mấy cái thi thể của kỵ binh trong mưa gió khi trước. Hãn không vào trong cốc bởi vì không tiện đường mà đi thẳng, trèo đèo lội suối. Mới đi được không bao lâu thì gặp được ba người đào tẩu trong miếu. Chòm râu dài đã trọng thương, khi thấy Kim Tượng Đế vẫn còn nắm chặt chuôi đao còn tiểu nam hài đã chết, trên cổ họng có một vết đao.

Chòm râu dài không nói ra lời tuy hai mắt nhìn chăm chăm vào Kim Tượng Đế nhưng kỳ thực đã sắp chết rồi.

Kim Tượng Đế giật mình, lập tức đi vòng qua.

“Người không phải tới để giết ta sao?” Tiểu cô nương đột nhiên hỏi “Không phải” Kim Tượng Đế xoay đầu nhìn thoáng qua con mắt hắc bạch phân minh của tiểu cô nương đáp “Người là thần tiên?” Tiểu cô nương tiếp tục hỏi “Ta là yêu quái” Kim Tượng Đế vừa đáp vừa xuyên qua rừng cây, không ngừng lại.

Tiểu cô nương dừng một chút tựa như đã bị dọa nhìn bóng lưng sắp biến mất của Kim Tượng Đế, đột nhiên nàng bước tới vài bước lớn tiếng hỏi: “Yêu gì?”

“Xà yêu” Kim Tượng Đế dừng chân quay đầu nhìn nàng, nhìn thân thể mảnh mai lộ ra vẻ yếu đuối trong rừng núi trống rỗng Hãn trầm mặc một hồi, tiểu cô nương tựa như bị dọa sợ, nhất thời không dám lên tiếng chỉ nhìn chăm chăm vào Kim Tượng Đế. Hãn chuyển ánh mắt chậm rãi lui bước rồi xoay người.

“Ta muốn phong người làm Đại Chu quốc sư của ta” Tiểu cô nương đột nhiên lớn tiếng hô, hô lên rồi ngực bắt đầu phập phồng phảng phất như đã tiêu hao hết khí lực toàn thân. Kim Tượng Đế quay đầu nhìn tiểu cô nương, trong lòng kinh ngạc, nếu như nghe thanh âm này, giọng điệu này còn tưởng rằng đó là một nữ vương của một quốc gia. Nhưng Kim Tượng Đế nhìn thấy trong mắt nàng còn chưa có đủ sức mạnh và còn có một chút chờ mong.

“Người không có Đại Chu quốc” Kim Tượng Đế thuận miệng đáp “Chỉ cần ta còn sống thì Đại Chu quốc vẫn còn” Tiểu cô nương mạnh mẽ nói Kim Tượng Đế nhìn nàng từ đầu đến chân đánh giá một lần, y phục nàng đã sớm dơ bẩn tới mức không còn nhan sắc, hơn nữa ướt đẫm dính trên

thân thể càng trở nên gầy yếu, trên mặt cũng dính bùn ẩm ướt, tóc đen mỏng manh dính trên mặt. Nhưng trong mắt lộ ra khí chất cao quý, còn có hiệu quả và lợi ích mà Kim Tượng Đế chỉ thấy trong mắt của người lớn.

Kim Tượng Đế không trả lời, xoay người rời đi. Tiểu cô nương kia xác định Kim Tượng Đế không có nguy hiểm thì lập tức đuổi theo, mặc kệ chòm râu dài sắp chết. Kim Tượng Đế muốn bay lên không bỏ đi nhưng quay đầu liếc nhìn một cái rồi lại nhịn lại.

Một tiểu cô nương giữa núi rừng làm sao có thể sống được tuy thoạt nhìn thì nàng không giống người sẽ chết dễ dàng.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 34

Tà Nguyệt Tam Tinh Động

Tiểu cô nương theo sát sau lưng Kim Tượng Đế, chạy chậm dần, thở hồng hộc, hai gò má đỏ bừng. Xuyên rừng vượt núi, té ngã bò dậy, bò dậy té tiếp. Rừng núi u ám và ẩm ướt, chăm chú theo sau Kim Tượng Đế, không nói một lời, bờ môi mỏng ngậm chặt làm cho khuôn mặt non nớt của nàng lộ ra kiêu ngạo và kiên nghị.

Từ hôm qua cho tới giờ tiểu cô nương vẫn theo sau Kim Tượng Đế không hề dừng lại, một tối rồi mà vẫn còn không ngã xuống, đối với một tiểu cô nương mới bảy tám tuổi thì quả là một kỳ tích.

Khi sắc trời hửng sáng thì Kim Tượng Đế ngừng lại.

Hắn quay đầu nhìn tiểu cô nương chật vật không chịu nổi, run rẩy sắp ngã. Tiểu cô nương cũng nhìn hắn, trong mắt có quật cường cũng có cầu khẩn. Kim Tượng Đế quay người, bước vào trong rừng rậm u ám, biến mất như gió.

Tiểu cô nương hơi sững sờ rồi kinh hoàng thất thố nhảy vào trong rừng rậm nơi Kim Tượng Đế biến mất, bụi gai kéo rách y phục nàng, cánh tay, mặt, tóc, từng vết máu xuất hiện, hai tay giơ ở phía trước, cúi đầu liều mạng vượt qua đám cây cối. Nàng cố gắng để cho mình đi nhanh một chút, trong lòng nàng thì Kim Tượng Đế đang ở phía trước.

Đột nhiên một tiếng thú rống truyền tới, tiểu cô nương lập tức ngừng lại, bối rối nhìn bốn phía u ám, lập tức kinh hãi kêu lên một tiếng rồi chạy về

phía trước.

Trong lòng hoảng sợ, cuồng loạn kêu lên, tựa hồ chỉ như vậy mới có thể xua tan sợ hãi trong tâm, mới có thể dọa dã thú ăn người trong bóng tối chạy mất. Cho tới khi thanh âm trở nên khàn khàn đau đớn mới dừng lại. Trong mũi đột nhiên truyền tới một cơn gió tanh, trước mắt tối sầm, một con gấu ngựa đứng im ở đó, thân hình nàng dừng lại, lui về phía sau, gấu ngựa gào lên một tiếng lao tới, gió tanh đậm đặc, mắt tiểu cô nương tối sầm rồi ngã xuống.

Suy nghĩ lập tức dừng lại hoặc giả trong lòng nàng còn đang nghĩ Kim Tượng Đế đang ở phía trước.

Khi nàng tỉnh lại việc đầu tiên là hét lên, dùng toàn bộ khí lực trước khi ngất xỉu hét lên.

Sau đó nàng phát hiện bên cạnh có một đồng lửa, có một người ngồi ở đó, cạnh đồng lửa có một con gấu ngựa ngoan ngoãn nằm xuống. Lại có một mùi thơm truyền tới từ con gà rừng trên đồng lửa truyền tới Kim Tượng Đế không quay đầu lại, thậm chí không thèm ngẩng đầu liếc nhìn.

Xà tính lạnh, lại lớn lên trong rừng núi không biết thị phi thiện ác. Kim Tượng Đế dựa vào một chút rung động trong lòng mà băng qua vô số sơn mạch đi tới nhân gian học tập văn tự, muốn học được pháp quyết tu hành rồi lại bị lão phu tử trong thôn dạy cho rất nhiều đạo đức trong nhân gian, hơn nữa nửa cuốn “Thái Thượng Vi Ngôn” kia là đức kinh giảng cách làm người.

Vì thế mới khiến Kim Tượng Đế khai linh dần tiến tới khai trí, theo thời gian đã có thể phán đoán thị phi, hiểu được cách phân biệt thị phi, dần hình thành quan niệm của mình. Thế nhưng những điều phát sinh sau này lại khiến hắn có cảm giác trở lại trong rừng tuy có nhiều lí do tranh đấu, có nhiều thuyết pháp huy hoàng nhưng lòng hắn đã vẫn đục rồi. Nếu như còn

có thể trở về trong thôn, lão phu tử còn tại thế thì... hẳn nhất định sẽ hỏi tại sao lại có những chuyện này.

Tất cả mọi người an phận thủ thường tu hành không tốt ư? Tất cả chỉ việc tĩnh tọa thu nạp linh khí thiên địa sau đó ngao du thiên hạ chẳng phải sáng khoái ư, vì sao còn xuất hiện nhiều đạo luận phức tạp như vậy, vì sao lại có nhiều lý do để giết người đến như thế.

Cho nên tính tình của Kim Tượng Đế lại dần lạnh đi, thị phi tuy có nhưng đạo niệm lại trở nên mơ hồ.

Tiểu cô nương thấy rõ hết thảy thì ngừng hét, đi tới gần Kim Tượng Đế rồi ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn mặt hắn, phảng phất muốn từ gương mặt kia nhìn thấy điều gì đó.

“Người rất kiên cường”

Kim Tượng Đế lật qua lật lại gà rừng trong tay cũng không quay đầu lại. Thanh âm của hắn ôn hòa nhưng có cảm giác xa xôi.

Tiểu cô nương chỉ nhìn hắn, không đáp.

“Ta sẽ dẫn người trở lại thế giới nhân loại” Kim Tượng Đế nói.

Tiểu cô nương không trả lời, Kim Tượng Đế cầm thịt gà đã chín đưa cho nàng, có nhiều chỗ đã cháy, có nhiều chỗ tựa như còn chưa chín hẳn. Tiểu cô nương lúc này mới thôi nhìn Kim Tượng Đế, nhận gà rừng muốn cắn rồi lại kêu lên một tiếng..., gà rừng quá nóng nên rơi xuống. Tiểu cô nương lập tức ngồi xổm xuống rồi cầm cây gỗ xiên qua gà rừng rồi cắn sau đó lại rụt lại, cứ như vậy cho tới khi cắn lần thứ tư mới gặm được một miếng nhỏ.

Kim Tượng Đế ngồi lặng nhìn chỉ cảm thấy tánh mạng của tiểu cô nương này giống như một đồng hỏa diễm, tuy có vẻ tràn đầy nhưng lại có

khả năng dập tắt trong nháy mắt.

“Ta tên là Chu Yếu Minh” Tiểu cô nương nói câu đầu tiên sau khi ăn xong, nàng quay đầu, dùng tay lau khóe miệng nhưng vẫn lau không sạch.

Kim Tượng Đế gật đầu, cũng chẳng nói gì thêm.

“Người tên gì?” Chu Yếu Minh tiếp tục hỏi, nàng đã khôi phục khí lực.

Kim tượng Đế không đáp, quay người muốn đi. Nàng vội đuổi theo nói: “Từ nay về sau ta gọi người là quốc sư” Kim Tượng Đế quay đầu nhìn nàng, nhin không được nói: “Người sống trên đời, không nhất thiết cứ phải làm đế vương. Ta không thể giúp người phục quốc”

“Ta không muốn quốc sư giúp ta phục quốc, chỉ cần quốc sư đưa ta tới Xa Trí quốc là được. Hoàng hậu của Xa Trì quốc là cô cô của ta” Chu Yếu Minh ngửa đầu khan giọng nói. Cổ họng nàng vì lúc trước kêu to nên đã có tổn thương, thế nên thanh âm có chút khàn, nói tiếp rất khó khăn.

Kim Tượng Đế không nói gì nữa, chỉ là hạ quyết tâm mang nàng ra khỏi núi rồi để ở nhân gian là được, Xa Trì quốc ở đâu thì ai mà biết được. Chu yếu Minh không nói gì nữa bởi thân thể nàng đã bị Kim Tượng Đế quắp trong khuỷu tay rồi tung bay trong núi.

Trong mắt của nàng sông núi nhanh chóng lui ngược về sau, nàng hưng phấn la to, thanh âm nhanh chóng bị kéo tan, không có ai nghe được rõ ràng nàng nói cái gì. Sau đó nàng đã ngủ, cho tới khi nàng tỉnh thì trước mắt có một tòa thành.

Thành trì cao lớn, người đứng trước nó tựa như con kiến nhỏ Trên tường thành có nhiều chỗ còn mới hiển nhiên là mới được sửa chữa. Để Kim Tượng Đế không thể tưởng tượng nổi đó là đá lớn trên đầu tường bị người ta dùng pháp lực khắc ba chữ Xa Trì Quốc.

“Vận khí của người rất tốt” Kim Tượng Đế nói.

Chu Yếu Minh cực kì cao hứng nói: “Người cùng ta vào trong hoàng cung của Xa Trì Quốc đi, tuy Đại Chu Quốc của ta còn trong tay địch nhân nhưng ta có thể nhờ cô cô ta phong cho người làm một đạo quan”

Kim Tượng Đế cúi đầu nhìn chăm chú vào ánh mắt nàng, ánh mắt hắc bạch phân minh, tròng mắt của nàng giống như tên của nàng vậy u ám sâu xa. Hắn không trả lời mà quay người cất bước. Nhoáng một cái đã biến mất trong tro bụi. (Yếu minh: tối tăm) Cảnh này vĩnh viễn lưu lại trong lòng Chu Yếu Minh, thật lâu sau nàng vẫn nói với thần tử của mình: “Quốc sư là một người nhìn thì lãnh tĩnh vô tình, kì thực là một người thiên lương. Hắn là một yêu quái nhưng còn tiên phong hơn bất luận kẻ tu hành nào”

Kim Tượng Đế đứng trên một đỉnh núi nhìn về Xa Trì Quốc nhìn tiểu cô nương tên Chu Yếu Minh tiến vào trong thành, trong lòng hắn thì nàng là một nữ hài bị lợi ích đen tối của cung đình trong nhân gian xâm hại.

Quay người rời đi, chui vào trong gió.

Hắn vẫn đi về phía trước, có khi hắn nghĩ có phải mình sẽ cứ thế đi về chân trời không, đi cho tới khi hóa thành một đống xương khô nằm xuống mặt đất không đứng dậy nổi.

Qua nhiều ngọn núi, đi ở biên giới các thành trong nhân gian tới mấy lần xuân thu.

Cuối cùng có một ngày hắn ngồi quan tưởng linh đài thì cảm thấy trong bóng tối có một linh quang chỉ dẫn, trong lòng hắn mừng rỡ, dựa vào linh quang mà đi tiếp.

Đạo linh quang kia chẳng qua chỉ là cảm ứng trong Linh Đài cũng không có địa phương cụ thể nào. Đi tới, càng chạy càng nhanh, cho tới khi

đi tới một ngọn núi không cao cũng không nguy nga nhưng lại xinh đẹp và tĩnh mịch.

Trực giác nói cho hẳn biết Linh Đài Tông ở trong núi này, nếu như không nhầm thì đây chính là Phương Thốn Sơn.

Kim Tượng Đế nhắm mắt lại, cảm nhận gió thổi từ núi ra, cảm nhận không khí tươi mát, trong lòng vô cùng nhẹ nhõm, áp lực trầm trọng trong lòng cũng bị hòa tan hết.

Lúc này hẳn nghĩ tới kinh nghiệm từ lúc mình khai linh tới nay, tất cả đều rõ ràng tựa như mới hôm qua.

Vì để học văn tự trong nhân gian, ngàn dặm phiêu bạt, nghe giảng hơn mười năm. Thiếu chút nữa bị đạo sĩ hàng yêu bắt được, Thanh Y cứu hẳn, rồi tất cả mọi chuyện sau đó, sinh tử biến ảo. Thất lạc với Thanh Y, nhìn Tuệ Ngôn bị người ta đẩy vào tử cảnh, thi cốt vô tồn. Lại nhìn thấy Trí Thông sư huynh bị người thu, từ một đại yêu hào khí tung hoành biến thành một viên hầu ngoan ngoãn đi bên chân người khác.

Hình ảnh kia không thể xóa đi trong đầu hẳn, hẳn không tin Trí Thông sư huynh tự nguyện, kể cả Thanh Y đứng cạnh cũng vậy. Hẳn không thể tưởng tượng nổi đó là cảm giác gì.

“Đợi khi pháp thuật đại thành nhất định phải đập nát sông núi thiên hạ, nhất định sẽ cứu các người ra” Trong lòng Kim Tượng Đế thầm hứa.

Mở mắt ra, bước từng bước vào trong núi.

Vừa tiến vào trong núi thì hẳn có một loại cảm giác rằng linh khí trong núi như đang xoay quanh người mình, phảng phất như đang hoan nghênh hẳn, chui vào người hẳn như tiểu hài tử làm nũng.

Hắn chỉ đi dạo thôi nhưng núi rừng trước mắt tựa như vật sống dạt ra, trước mắt chỉ có một con đường linh vụ mờ lung. Đi dọc theo con đường linh vụ tựa như đạp trên mặt nước. Tai nghe thấy tiếng hạc kêu vượn hú và tiếng nước chảy. Những âm thanh này cuốn trôi những tạp niệm giúp hắn trở nên thanh tĩnh.

Cũng không biết đi được bao lâu, trước mắt đột nhiên trở nên trong sáng. Trước mắt có một tòa động phủ, trên động phủ sông mây rục rờ, ánh sáng chói mắt, ngoài cửa động phủ từng bách thành hàng, kỳ hoa đua nở, còn có một sơn tuyền tạo thành suối, bên trên còn có một cầu đá vắt ngang. Động phủ dựa vào dốc núi, có nhiều chỗ mọc rêu xanh.

Một tấm bia đá bên ngoài động phủ cao ba trượng rộng tám thước, trước mắt viết một hàng chữ to: “Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động”

Trong lòng Kim Tượng Đế cao hứng, quan sát bốn phía thấy không có người, đợi trong chốc lát liền đi về phía trước, vừa muốn gõ cửa thì cái cửa kia tự động mở ra.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 35

Đạo Hiệu

Tay của Kim Tượng Đế còn chưa chạm tới đại môn của động phủ thì nó đã chủ động mở ra. Một lão nhân tóc nâu trắng, cầm quả trượng đi ra, hai mắt lão vẫn đục, trên mặt có một vết sẹo hẹp dài kéo từ trán tới tai, cắt mất một nửa lỗ tai. Tuy dáng vẻ già nua nhưng Kim Tượng Đế vẫn có thể thấy được nhân diện đầm máu năm đó của lão.

“Sư đệ, đi theo ta”

Lão nhân mặt theo nhìn Kim Tượng Đế rồi quay người dẫn đường. Thanh âm khàn khàn thô lậu có chút chói tai.

Lão cầm quả trượng đi phía trước, vừa đi vừa nói: “Sư phụ đang đàn nói có đệ tử của Phương Thốn Sơn trở về, nên bảo ta mở cửa tiếp người đến”

Kim Tượng Đế đoán rằng vì Linh Đài của hắn đã khai mở cho nên lão mới xác định được như vậy, còn chưa kịp trả lời thì lão đã nói thêm: “Người khai mở linh đài cho sư đệ nhất định là Tuệ Ngôn sư huynh”

“Vâng, đúng là Tuệ Ngôn sư huynh, làm sao mà sư huynh biết được?” Kim Tượng Đế nghi ngờ hỏi, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ sơn môn đã biết chuyện của Tuệ Ngôn sư huynh.

Lão nhân mặt theo dừng lại, quay đầu nhìn Kim Tượng Đế, nhìn hắn tràn đầy nghi vấn, lão quay người tiếp tục đi về phía trước: “Lúc mới chỉ là

đạo nhân đã có thể khai linh cho người khác, hẳn là người khai linh tinh khiết nhất trong Linh Đài Tông chúng ta”

Kim Tượng Đế lúc này mới biết thì ra khai Linh Đài còn có tinh khiết và không tinh khiết, chỉ nghe lão tiếp tục nói: “Trong Linh Đài của người được khai linh hoặc ít hoặc nhiều sẽ bị ảnh hưởng bởi đạo niệm của người khai linh, điều này vừa có lợi cũng vừa có hại. Tốt nhất là không ghi vết đạo niệm vào Linh Đài, Tuệ Ngôn sư huynh có thể làm được điều này”

Trong động phủ có bầu trời riêng phảng phất như đã tạo thành một thế giới. Không giống như Kim Tượng Đế đã nghĩ đây chỉ là một sơn động lớn, ở nơi này ngẩng đầu lên là có thể thấy trời. Đập vào mắt là một hành lang, đôi mắt theo có thể nhận thấy không khí bình thản trầm tĩnh.

“Khi Tuệ Ngôn sư huynh chết thì sư đệ có lẽ ở cạnh bên phải không” Lão nhân mặt theo đột nhiên lên tiếng, bước chân cũng không ngừng lại giống như chỉ tùy ý hỏi mà thôi.

Kim Tượng Đế trầm mặc một hồi lâu, thấy đối phương gấp gáp truy vấn thì hẳn nói: “Ta tận mắt nhìn thấy cái chết của Tuệ Ngôn sư huynh”

Lão nhân mặt theo im bật dừng lại, xoay đầu, hai mắt biến thành lợi hại nghiêm nghị, trong lòng Kim Tượng Đế cả kinh, lão nhân mặt theo nhìn chăm chăm vào Kim Tượng Đế hỏi: “Tại sao người còn sống?”

“Ta...” Kim Tượng Đế không đáp được.

“Người sợ” Lão nhân mặt theo lạnh lùng nhõ ra hai chữ, quay người đi về phía trước, thanh âm của quả trượng chống trên đất giống như thanh âm và nhãn thần của lão, đông cứng và lãnh tĩnh.

Kim Tượng Đế muốn nói mình không sợ chết nhưng lời đến cổ họng lại chẳng thể thốt ra. Hẳn muốn giải thích, muốn nói mình cùng Trí Thông sư

huynh hai người vì Tuệ Ngôn sư huynh báo thù nhưng ngực giống như là bị hòn đá đè lại, không thể nói nên lời.

Queo trái queo phải, đã đi tới trước một tòa đại điện, trên điện có một tấm biển viết hai chữ “Linh Đài”

Đại điện rộng rãi, có mười hai cây cột xanh. Trên cột xanh không có hoa văn, cùng lúc đó Kim Tượng Đế mới phát hiện ra động thiên này tuy lớn nhưng kiến trúc lại cực kì đơn giản, không giống những đạo quan khác có mái cong điêu khắc các loại linh thú.

Trên bệ đá giữa đại điện có một lão nhân râu tóc bạc trắng đang ngồi, phong thái như tiên, bờ môi đang không ngừng rung rung nhưng lại không có thanh âm nào phát ra. Còn phía dưới có hơn mười người đang ngồi trên bồ đoàn, tập trung tinh thần lắng nghe. Toàn bộ Phương Thốn Sơn tựa như siêu thoát khỏi thế gian, còn Tà Nguyệt Tam Tinh Động lại tựa như siêu thoát khỏi Phương Thốn Sơn, thế nhưng đại điện lại khiến Kim Tượng Đế có cảm giác như thoát ly Tà Nguyệt Tam Tinh Động, siêu thoát tam giới, không thuộc ngũ hành.

Lão nhân mặt theo đi vào trong điện, Kim Tượng Đế đứng ở cửa đại điện nhìn lão nhân mặt theo nói với lão nhân phong thái như tiên đang ngồi trên bệ đá kia điều gì đó, lão tiên nhân nhìn thoáng qua Kim Tượng Đế rồi gật. Lão nhân mặt theo quay người đi ra rồi nói: “Sư phụ cho người tiến vào”

Kim Tượng Đế gật đầu khom người cảm ơn, giờ khắc này, lão nhân mặt theo lại hồi phục vẻ giả nua lúc mới gặp gỡ, hai mắt vẫn đục không có một chút khắc nghiệt nào tựa như cảnh khi nãy chỉ là ảo giác. Kim Tượng Đế nhìn lão chân thấp chân cao đi xa rồi quay người vào trong đại điện, một luồng khí tức trong trẻo nhưng lạnh lùng đập vào mặt khiến tinh thần của người khác cảm thấy chấn động.

Đệ tử ngồi dưới đất nghe đạo không đứng dậy chỉ quay đầu nhìn hăn.

Kim Tượng Đế đứng ở cửa ra vào, đường phía trước bị đệ tử ngồi nghe đạo chặn lại, không biết là có nên đi xuyên qua hay không, cũng may lão tiên nhân trên bệ đá đã giúp hăn giải quyết vấn đề này, chỉ thấy ông ta vung phất trần trong hư không, một cái bồ đoàn đột nhiên xuất hiện ở trên cùng bên trái, Kim Tượng Đế lập tức biết được ông có ý đồ gì vội bước nhanh đến bồ đoàn học những người bên cạnh xếp bằng ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống trong tai đã vang lên tiếng người như ẩn như hiện. Trong lòng của hăn kinh ngạc nhìn lão tiên nhân đang khép mở bờ môi nghĩ thầm chẳng lẽ chính ông đang diễn giải vội cần thận lắng nghe. Sau khi cần thận lắng nghe thì thanh âm lại thay đổi biến thành những tiếng ông ông giống như là tiếng vỗ cánh của ong mật.

Trong lòng nghi hoặc nghiêng đầu nhìn người khác thì phát hiện sư huynh bên cạnh đang nhắm mắt an tọa, hăn cũng lập tức nhắm mắt. Thanh âm lại thay đổi, biến thành tiếng gió vù vù tựa như một mình ngồi trên núi cao vạn trượng, ngoại trừ tiếng gió gào thét thì không còn gì khác.

Lần này hăn không mở mắt chỉ lắng nghe, tiếng gió gào thét chậm rãi biến mất, trong óc xuất hiện một bức họa. Tuyết trắng đầy trời, ngoại trừ tuyết trắng cũng chỉ có tiếng tuyết rơi, một vùng trắng xóa ngoài ra thì hoàn toàn trống rỗng.

Hăn nhìn, nghe tuyết, thời gian dần trôi qua, ánh mặt trời xuất hiện. Tuyết tan thành dòng suối nhỏ rồi hóa thành sông lớn chảy mạnh trong vùng đất, lao theo sông lớn, thế giới trong đầu Kim Tượng Đế không ngừng biến hóa. Đổ từ núi cao, gào thét chảy qua chỗ trũng.

Sông nước cuồn cuộn, trong sông bắt đầu xuất hiện sinh linh. Đột nhiên trên bầu trời xuất hiện tiếng sấm, nổ vang chấn động, giống như vang lên trong óc Kim Tượng Đế, từng đạo tia chớp đâm rách trời xanh, mưa to như

trút nước, nước sông tăng vọt đổ ra biển rộng. Từ xa nhìn lại thì trong biển cả có một con ngũ trảo kim long đang phiêu giang đảo hải.

Kim Long đột nhiên xoay đầu lại, đôi mắt vàng rờn lạnh như băng vô tình, trong lòng Kim Tượng Đế cả kinh lập tức tỉnh lại.

Mở mắt ra thì thấy mọi người đều đang nhìn mình, lão tiên nhân trên bệ đá cũng đang nhìn mình. Kim Tượng Đế vội vàng xoay người quỳ gối nói: “Đệ tử Kim Tượng Đế bái kiến sư phụ”

Lão tiên nhân cười ha ha nói: “Ta hỏi người nhìn thấy gì, người không trả lời, tại sao lại bái ta”

Kim Tượng Đế mới biết nguyên lai ông đã hỏi mình vội nói: “Đệ tử vừa rồi chìm vào trong sương mù ảo cảnh, không nghe được câu hỏi của sư phụ. Trước lại chưa kịp bái kiến cho nên đành bái sư trước”

“Ừ, thế người thấy gì?” Lão tiên nhân hỏi “Đệ tử thấy tuyết rơi nhiều, thấy tuyết tan thành sông lao ra biển, lại thấy một con ngũ trảo kim long” Kim Tượng Đế nói Lão Tiên nhân lại hỏi tiếp: “Đã nghe thấy gì?”

“Nghe thấy thanh âm diễn giả của sư phụ như ẩn như hiện, nghe được mưa gió lôi đình, nghe được tiếng sông phóng đãng”

Lão tiên nhân gật gù, hỏi chúng đệ tử: “Các người thấy sao?”

Chúng đệ tử trầm mặc một hồi rồi có người hồi đáp “Thân mang long huyết”

“Có thể tập vũ, tuyết, lôi, phong thuật” Lại có một đệ tử nói Lão tiên nhân khẽ gật đầu nói: “Người tên là Kim Tượng Đế?”

“Một lão sư của đệ tử ở nhân gian đặt cho” Kim tượng Đế vội nói “Xem ra lão sư kia đặt kỳ vọng rất cao với người, bất quá đối với người tu hành

thì cái tên này quá mức xung khắc. Trong môn phái của ta có nghiêm, đại, trí, tuệ, chân, như, tính, hải, đỉnh, ngộ, viên, giác mười hai bối phận, theo sắp xếp người đứng chính giữa thuộc chữ “như” vậy ta đặt cho người đạo hiệu là “Như Hối”” Lão tiên nhân nói Kim Tượng Đế vội vàng quỳ gối cảm ơn

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 36

Hiển Mật Viên Thông Chân Diệu Quyết

Lúc này Kim Tượng Đế có một cảm giác không chân thực, từ lúc hắn còn ở trong núi sâu muốn học pháp quyết tu hành cho tới bây giờ chính thức bái nhập Linh Đài Tông đã trải qua hơn mười năm, qua lại giữa lần ranh sinh tử vài lần. Giờ khắc này tất cả tư vị xông lên đầu, những lời một mực giữ trong lòng cũng không nhịn được mà nói ra khỏi miệng.

“Sư phụ, đệ tử khẩn cầu người cứu mạng Trí thông sư huynh” Kim Tượng Đế quỳ bái, ngôn ngữ khẩn thiết.

Chúng đệ tử kinh hãi vội ngẩng đầu nhìn lão tiên nhân, lão tiên nhân vẻ mặt bất biến nhìn Kim Tượng Đế phủ phục trên mặt đất chậm rãi nói: “Người không biết quy củ trong môn phái, nghe trước đã” Dứt lời quay sang một đệ tử khác nói: “Như Vi, nói quy củ cho Như Hối nghe”

“Vâng sư phụ” Một đệ tử trẻ tuổi ngồi cạnh Kim Tượng Đế đáp.

“Như Hối sư đệ, môn quy của Linh Đài Tông chúng ta là: bất cứ ai dính nhân quả ngoài núi thì sẽ không thể trở về sơn môn. Bất luận là khai tông lập phái danh truyền hậu thế hay gây họa nghiêng trời lệch đất đều không thể nói mình là đệ tử của lão sư”

Kim Tượng Đế đương nhiên là từng nghe Tuệ Ngôn và Trí Thông nói qua, tuy biểu tình và vị thế đều khác với Như Vi nhưng có cùng ý tứ. Kim Tượng Đế cũng không ngẩng đầu lên mà vẫn lớn tiếng nói: “Cầu sư phụ cứu Trí Thông sư huynh”

Chúng đệ tử trăm mặc, có người nhìn lão tiên nhân cũng có người nhìn Kim Tượng Đế quỳ rạp trên mặt đất.

Lão tiên nhân không nhìn Kim Tượng Đế mà nói với mọi người: "Tuệ Thanh, người phụ trách việc truyền thụ cho Như Hối pháp thuật tu hành" Nói rồi ông đứng dậy bỏ đi, bước từng bước khỏi đại điện.

Chúng đệ tử nhìn lão tiên nhân rời đi, không dám nói một lời, chốc lát đều lần lượt rời đi ai cũng đều thờ dài nhìn Kim Tượng Đế vẫn quỳ rạp trên mặt đất. Kim Tượng Đế chờ khi đại điện trở nên yên tĩnh mới đứng dậy, trong lòng thất lạc, hẳn không hiểu vì sao sư phụ không muốn đi cứu Trí Thông sư huynh "Sư đệ, sư phụ từ trước tới giờ không hề rời núi"

Kim Tượng Đế quay đầu lại, người nói chính là một đạo sĩ trạc khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặc một bộ đạo y màu xanh đậm, tóc cuốn lên đỉnh đầu thành búi đơn giản. Lông mi khoáng đạt, ánh mắt ôn hòa khiến người liếc nhìn có cảm giác thân thiết.

Niềm vui sướng khi báỉ sư của Kim Tượng Đế đã giảm đi, nghe Tuệ Thanh nói vậy thì không nhịn được hỏi: "Vì sao, sư phụ thần thông quảng đại vì lí do gì mà không đi cứu Trí Thông sư huynh"

Tuệ Thanh lắc đầu, Kim Tượng Đế không rõ y tỏ vẻ không biết hay là có ý gì khác. Tuệ Thanh nói: "Đi thôi, ta dẫn người tới linh thất". Nói rồi liền đi ra đại điện, Kim Tượng Đế trong lòng khó chịu nhưng vẫn đi theo Tuệ Thanh đi phía trước nói thêm: "Tuệ Ngôn sư huynh là người tốt nhất trong chữ Tuệ chúng ta, cũng là Đại sư huynh. Đáng tiếc...Ai!"

Kim Tượng Đế theo sau nghe thấy liền nói: Tuệ Ngôn sư huynh bị người ta ép lên tử lộ" Trong lòng hẳn có chút không thoải mái với thái độ của sư phụ và các sư huynh, cảm thấy bọn họ đều quá lạnh nhạt.

"Vậy thì sao, tu đạo trường sinh vốn là một con đường hung hiểm, tùy thời đều sẽ gặp cảnh vạn kiếp bất phục, tu hành gian nan như vậy, cho dù tu

đạo thành công, muốn trường sinh cơ hồ cũng khó mà như nguyện được” Tuệ Thanh đi phía trước dẫn Kim Tượng Đê xuyên qua hành lang “Trường sinh khó như nguyện, thế còn muốn tu hành làm gì, điều này lại có quan hệ gì tới việc sư phụ không đi cứu Trí Thông sư huynh?” Bình thường Kim Tượng Đê không nói nhiều nhưng lần này cơ hồ là hỏi đáp theo phản xạ.

“Chư thiên sinh linh ra đời là để sống sót, con sâu cái kiến như vậy và chúng ta cũng thế, cho dù là đắc đạo rồi cũng không khác gì. Người cảm thấy thế có đúng không?” Tuệ Thanh quay đầu lại hỏi Kim Tượng Đê hơi dừng rồi lại lập tức nói: “Đó bất quá là bản năng vô thức của sinh linh mới sinh”

“Nhưng bản năng này luôn tồn tại, chưa từng biến mất” Tuệ Thanh vội đáp rồi xoay người sang hướng khác, vừa đi vừa nói: “Khi chúng ta lớn lên, bản năng này sẽ bị che dấu, cho dù có lúc sẽ bị ý niệm khác trong đầu thanh thế nhưng tuyệt đối không biến mất. Cùng với sự phát triển của chúng ta, thân tình, tình yêu, tình bạn, đạo nghĩa, nhưng thứ này sẽ xuất hiện, có thứ sẽ thay thế hoặc che giấu bản năng. Nhưng đại đa số người tu hành sẽ tận lực khiến mình bảo trì thanh tĩnh, bản năng ban đầu lại xuất hiện, cho nên muốn sống là ý nguyện vĩnh hằng bất biến trong thiên địa”

Tuệ Thanh chậm rãi nói, Kim Tượng Đê lại nhớ tới Tuệ Ngôn, nhớ tới Trí Thông. Tuệ Ngôn cho dù chết cũng nói với Kim Tượng Đê nhất định phải bảo trì Linh Đài thanh tĩnh, không thể khiến Linh Đài nhuộm hận, hẳn có thể cảm nhận được sự thanh tĩnh và sâu xa giống như đêm tối từ tình không phù trên tuyết sơn. Còn Trí Thông thì bá liệt coi thường cái chết, hoàn toàn không để ý tới việc trường sinh. Nếu như nói Tuệ Ngôn là vẻ đẹp lạnh nhạt, tĩnh mịch và sâu sắc thì Trí Thông là cương liệt, nhiệt huyết vô cùng. Tuệ Thanh trước mặt thì gần như lãnh tĩnh, tinh táo và lý trí, Kim Tượng Đê nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Tuệ Thanh còn nói thêm: “Trí Thông sư huynh là một trong mười hai vị yêu vương tiếng tăm lừng lẫy trong thiên địa, lần này bị Bồ Tát của Linh

Sơn độ đi cũng không phải là do thực lực không đủ mà là vì tâm tình có sơ hở”

“Các người cũng biết việc của Trí Thông sư huynh?” Kim Tượng Đế hỏi “Trí Thông sư huynh dùng Đoạn Ảnh Lưu Huyền thuật truyền về một hạt châu, trong hạt châu có quá trình hãm bị Linh Sơn Bồ Tát độ hóa, đó hãm là thời khắc cuối cùng mà hãm truyền về” Tuệ Thanh nói Kim Tượng Đế thật không ngờ Trí Thông còn truyền hạt châu về lập tức hỏi: “Sư huynh hạt châu kia ở nơi nào, có thể dẫn ta đến nhìn được không?”

“Hạt châu kia ở trên tay sư phụ, nếu người muốn nhìn thì về sau có thể đi gặp sư phụ, hiện tại ta dẫn người đi tới tu hành linh thất thường ngày đã” Tuệ Thanh nói, trong lúc trò chuyện thì đã đi xuyên qua hai gian đạo viện lớn.

Toàn bộ Phương Thốn Sơn cũng không có mấy đệ tử nhưng đạo quan, viện thất thì có rất nhiều.

“Những nơi này là địa phương tu hành của các vị sư huynh đã rời sơn, sau khi bọn họ đi thì bình thường sẽ không có người đi vào trừ phi là muốn cảm thụ đạo niệm của họ tìm kiếm đột phá” Tuệ Thanh nói “Bên này là tĩnh tu linh thất của Tuệ Ngôn sư huynh trước khi tấn chức chân nhân”

Kim Tượng Đế nhìn theo hướng Tuệ Thanh chỉ, một đình viện nhỏ yên tĩnh nằm tại đó, bên trên đình viện có một bảng hiệu viết hai chữ “Tuệ Ngôn”

“Linh thất của Trí Thông sư huynh tương đối gần linh thất của sư phụ, ở đây không nhìn thấy” Tuệ Thanh nói không nhanh không chậm “Trí Thông sư huynh là đệ tử mà sư phụ yêu mến nhất, đạo pháp là bảy mươi hai địa sát giống như thượng cổ ma viên”

Kim Tượng Đế thầm nghĩ nếu là đệ tử âu yếm nhất sao không đi cứu”

Tuệ Thanh tiếp tục nói: “Lúc ấy khi sư phụ nhìn thấy đoạn ảnh lưu huyền châu mà Trí Thông sư huynh truyền lại đã đăng đàn diễn giải, giảng các pháp của Linh Sơn và cách phá pháp. Cùng với cách khi gặp nguy không bị độ hóa”

Cảm xúc Kim Tượng Đế phập phồng không khỏi hỏi: “Vậ tại sao...”

“Bởi vì sư phụ không thể rời núi” Tuệ Thanh nói “Vì sao?”

“Người về sau có thể đi hỏi sư phụ” Tuệ Thanh nói Trong lúc nói chuyện đã đi tới biên giới của đạo quan, chẳng hiểu vì sao Kim Tượng Đế cảm thấy những đạo quan trước mắt có cảm giác hư ảo, đi tiếp về phía trước thì trong hư không xuất hiện sương trắng, trước mặt trở nên mờ lung không rõ ràng.

Hắn nhìn một phòng nhỏ hư ảo cách đó không xa, trong lòng kỳ quái, Tuệ Thanh nói: “Đây là linh thất của Như Vi sư đệ” Nói rồi chỉ vào một chỗ sương trắng bên cạnh nói “Sư đệ, tu hành linh thất của người ở đây”

Kim Tượng Đế sửng sờ, nhất thời khó hiểu. Tuệ Thanh nói “Tuệ Ngôn sư huynh khai linh cho người, còn bây giờ thì là xây Linh Đài”

“Xây Linh Đài?”

“Khi trong tâm người có thể ngưng tụ thiên địa linh khí thành một tòa đạo quan chân chính thì trên trời dưới đất mặc sức người tung hoành” Tuệ Thanh nói “Việc này không những có thể tu luyện pháp lực mà còn có thể tôi luyện tâm thần, hỗ trợ lẫn nhau”

Kim Tượng Đế nghe hắn nói vậy lập tức minh bạch chỉ là không biết nên bắt đầu từ đâu bởi hắn không có pháp môn tu hành. Chỉ nghe Tuệ Thanh nói: “Ta truyền cho người “Hiển mật viên thông chân diệu quyết” tầng thứ nhất – Kiến Linh Đài”

Nói rồi phất tay một đạo thanh khí xuất hiện bên trong có rất nhiều chữ viết lưu chuyển. Chỉ thấy đạo thanh khí có chữ lưu chuyển xoay tròn trên đỉnh đầu Kim Tượng Đế rồi biến mất, tổng Linh Đài của Kim Tượng Đế trên tuyết sơn đã có một quyển sách viết pháp quyết tu hành, chính là “Hiển mật viên thông chân diệu quyết”

“Sư đệ có thể Tích Cốc chứ” Tuệ Thanh hỏi Kim Tượng Đế lập tức trả lời: “Đã sớm không cần khói lửa”

Tuệ Thanh khẽ gật nói: “Nếu sư đệ có chỗ nào không thông thì có thể tới hỏi ta, chỉ cần đi theo hành lang này là có thể tìm được linh thất của ta”

“Đa tạ sư huynh”

Tuệ Thanh khẽ gật, quay người bỏ đi nhưng sau khi đi được vài bước quay đầu nói: “Không phải sư huynh đệ chúng ta không muốn cứu Trí Thông sư huynh mà là không thể, Trí Thông sư huynh là người có pháp lực cao nhất trong số chúng ta cũng là người có thần thông mạnh nhất, hẳn đã bị Linh Sơn phổ độ chúng sinh pháp độ đi thì chúng ta có đi cũng làm được gì. Người hẳn không biết Linh Sơn, tuy là một nơi không có danh tiếng nhưng lại là một thánh địa, siêu thoát thiên địa, không trong ngũ hành. Theo truyền thuyết thì trên linh sơn có Đại năng Phật Tổ thông thiên triệt địa, thần thông quảng đại, pháp lực vô biên”

“Chẳng lẽ sư phụ cũng không thể” Kim Tượng Đế hỏi Tuệ Thanh trầm mặc một hồi rồi nói: “Có lẽ đây chính là nguyên nhân mà sư phụ không rời núi” Nói rồi y bỏ đi trong nháy mắt đã biến mất trong sương mù.

Kim Tượng Đế nhìn Tuệ Thanh biến mất trong lòng phật phùng, trong chốc lát lại nghĩ tới Trí Thông hiện giờ ở trong Linh Sơn thần bí, lại nghĩ tới Thanh Y rồi lại nghĩ bây giờ mình đã bá sư, trong Linh Đài Tông chỉ có hơn mười người trong núi tu hành, cuối cùng đành thở dài một tiếng, ngồi xuống trong sương mù dày đặc. Trước hẳn nghĩ bên ngoài hỗn loạn lạnh

như bằng, mong sớm đi tới Phương Thốn Sơn, sau khi đến rồi thì cảm giác hỗn loạn biến mất nhưng lại có thêm một cảm giác thanh khiết nhưng lạnh lùng.

Hắn không biết trong quá trình khai linh đến khai tuệ đã nhận ảnh hưởng thật lớn từ bốn người lão phu tử, Tuệ Ngôn, Trí Thông, Thanh Y bằng không dựa vào tính xà âm lãnh của hắn làm sao sẽ để ý những việc này.

Tĩnh tọa trong sương mù trắng, bình phục tâm tình, bắt đầu quan tưởng linh đài, nhìn thật kỹ “Hiển mật viên thông chân diệu quyết”

----- PS: trong mấy chương trước ta có dịch pháp quyết mà Trí Thông dùng là "hiển mật viên chân huyền diệu quyết" tuy nhiên đây là lỗi dịch của ta, pháp quyết mà Trí Thông dùng là "hiển mật viên thông chân diệu quyết". Xin thứ lỗi.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 37

Xây Linh Đài

Kim Tượng Đế ngồi ngay ngắn trong sương mù trắng, phảng phất như có một dòng nước chảy trước mặt.

Trên tuyết sơn trong linh đài có một quyển sách văn tự màu vàng đen phảng phất như được khắc trên đó, hắc bạch giao thoa hết sức bắt mắt. Hẳn nhìn từng chữ rất rõ ràng, bởi vì là trong linh đài cho nên chỉ liếc nhìn đã có thể nhớ kỹ, còn lý giải thì cần có thời gian.

"Hiển mật viên thông chân diệu quyết tầng thứ nhất kiến linh đài" hiển nhiên quan trọng nhất là quan tướng, quan tướng linh khí trong thiên địa có sinh mạng, cảm giác linh khí tồn tại. Những thứ này Kim Tượng Đế đã sớm có thể cảm thụ được chỉ là không phức tạp như vậy.

Nếu như nói gạch đá là thể rắn có thể chồng lên nhau có thể xây thành phòng ở thì linh khí là vô hình không thể làm như thế được. Thế nhưng Kim Tượng Đế cần phải dùng linh khí quanh người để xây một linh thất.

Liên tục ba ngày Kim tượng Đế vẫn ngồi ở đó không nhúc nhích. Sương mù quanh thân ngoại trừ nồng đậm thêm một chút ra thì căn bản cũng không có biến hóa gì. Khi hẳn mở hai mắt ra nhìn sương mù chung quanh thì khẽ nhíu mày.

Hẳn lại nhắm mắt lại từ bên trong cảm giác thì linh khí bên ngoài thân thể rất nồng đậm nhưng rất phiêu hốt, huyền huyền, tuy chỉ trôi nổi ở đó nhưng không cách nào ngưng kết thành linh thất.

Ba ngày không ngừng câu thông linh khí, muốn linh khí ngưng kết thành vật thể khiến cho hãn có cảm giác uể oải. Lần nhắm mắt này chỉ quan tưởng Linh Đài hút vào linh khí. Trong lòng buông lỏng, lập tức khiến hãn có cảm giác vô cùng sáng khoái, việc này hãn chưa bao giờ trải qua, phảng phất như cảm ứng được tốc độ linh khí nhập vào cơ thể như nước xuyên vào trong thổ nhưỡng. Cảm giác mệt mỏi trong lòng tựa như băng tan vào nước, tiêu tán nhanh chóng.

Trong lòng hãn mừng rỡ, linh khí khiến cơ thể thoải mái, loại cảm giác này trước kia cực kỳ mông lung thế mà lúc này lại rõ ràng như vậy. Một lúc lâu sau, cảm giác này mới dần biến mất.

Khi hãn mở mắt ra lần nữa thì đã không còn chút mệt mỏi nào.

Đương nhiên hãn lại bắt đầu tiếp tục ngưng kết linh khí.

Lặp đi lặp lại, không biết bao nhiêu năm tháng trong núi.

Lão tiên nhân đã đăng đàn diễn giải mấy lần, Kim Tượng Đế vẫn chưa đến lần nào, phảng phất như không có người như thế. Còn lão tiên nhân cũng không hỏi qua, sư huynh của hãn cũng không có người nào tới quấy rầy chỉ có Tuệ Thanh thường xuyên đến quan sát hãn.

Hôm nay hãn lại tỉnh lại lần nữa, nhìn linh khí quanh thân tuy đã ngưng tụ lại nhưng vẫn chưa thể hóa thành thực chất.

Bên ngoài sương mù nồng đậm truyền tới thanh âm “Như Hồi sư đệ”

Thanh âm rất thanh tú, Kim Tượng Đế biết đó là thanh âm của Như Vi “Là Như Vi sư huynh à”

“Ừ, sư đệ cảm thấy như thế nào?”

Kim Tượng Đế lập tức đáp: “Sư huynh, ta còn chưa biến hóa, trước kia hút linh khí vào cơ thể sẽ tràn ra bên ngoài tuy bây giờ đã khá hơn rồi, nhưng không hiểu sao lại biến mất, không rõ là vì sao?”

Thanh âm của Như Vi bên ngoài sương mù truyền tới: “Sư đệ đừng lo, trước kia là vì người không đủ lực trời buộc linh khí cho nên linh khí mới bị hoành cốt ngăn trở, không thể hình thành một chu thiên tuần hoàn do đó mới tràn ra khỏi cơ thể, còn bây giờ niệm lực của người tăng lên nên linh khí không trở lại trong thiên địa mà bị hoành cốt của người hấp thu”

“Chẳng lẽ trước kia không bị hoành cốt hấp thu sao?”

“Trước kia cũng vậy nhưng rất ít, bởi vì khi đó linh khí người hút vào trong cơ thể không tinh khiết, hoành cốt không sánh được với cơ thể nên phải hút vào linh khí thuần khiết mới được. Đến một ngày người có thể cảm ứng được linh khí nồng đậm trong hoành cốt thì chính là lúc người biến hóa”

Kim Tượng Đế biết Như Vi cũng không hay hoành cốt của mình là một ngọn tuyết sơn, trong lòng không khỏi suy đoán khi linh khí tràn đầy thì chẳng lẽ tuyết sơn sẽ tan chảy ư?

Hắn lại nghĩ tới linh khí hội tụ bên cạnh mình không khỏi hỏi: “Như Vi sư huynh, làm cách nào mới có thể ngưng đọng linh khí thành thực chất?”

“Tĩnh tâm cảm ứng, dần dà có thể cảm ứng được linh khí như thực chất, quan sát nó giống như quan sát núi sông cây cỏ vậy” Thanh âm của Như Vi truyền vào Kim Tượng Đế ngẫm nghĩ rồi đáp: “Đa tạ Như Vi sư huynh, không biết linh thất của sư huynh được xây trong bao lâu”

“Ha ha, thiên tư của ta ngu dốt cho nên mất mười hai năm” Như Vi nói Kim Tượng Đế thầm nghĩ nguyên lai là mười hai năm, mình mới có một năm mà thôi, sao phải xao động vội vàng đến vậy.

Rồi sau đó lại cùng Như Vi trò chuyện trong chốc lát, biết sư phụ đã dâng đàn giảng đạo vài lần, ngoài ra trong núi vẫn bình tĩnh như u đàm. Lúc Như Vi rời khỏi lại nói nếu như có gì không hiểu thì có thể mở miệng hỏi y, tuy kém Tuệ Thanh sư huynh nhưng vẫn có thể giải đáp được.

Kim Tượng Đế đương nhiên là đáp vâng, theo lời của Như Vi thì trước khi có thể cố định linh khí thành linh thất thì tốt nhất không cần ly khai bởi nếu ly khai thì linh thất sẽ tản đi.

Cuộc trao đổi ngắn ngủi với Như Vi khiến cho ấn tượng của Kim Tượng Đế với y có thay đổi, trước đây hẳn chỉ cảm thấy các sư huynh chỉ một lòng tu hành cầu trường sinh, có chút lãnh tĩnh, bây giờ nghĩ lại thì có lẽ cũng không phải thế.

Xây linh đài cũng là quãng thời gian để đánh bóng đạo tâm, lặp lại cùng một việc không ngừng nghỉ, ngày qua ngày, năm qua năm. Nếu không đủ tĩnh tâm thì cuối cùng chẳng những không thể tạo thành linh thất mà e rằng vĩnh viễn không còn cơ hội tu hành.

Lúc đầu sau mỗi lần mệt mỏi là Kim Tượng Đế lại thu nạp linh khí, nhưng hai năm qua đi cảm giác mát lạnh toàn thân khi hấp thụ linh khí vào cơ thể đã không còn nữa, linh khí trong thân thể đã đạt đến trạng thái bão hòa. Hẳn cảm thấy mình không thể nào hấp thụ linh khí được nữa, trong lòng lại sinh ra một cảm giác bực bội.

Ngày qua ngày, không thấy bầu trời u ám chỉ có sương trắng mờ mờ cùng với tuyết sơn trong Linh Đài. Có lúc hẳn cảm thấy sợ phải quan tưởng linh đài, sợ cảm ứng linh khí.

Ngay khi hẳn cảm thấy bực bội bất an, tâm viên ý mã thì bên ngoài có người hô: “Sư đệ, Như Hối sư đệ...”

“Như Vi sư huynh”

“Có phải sư đệ cảm thấy trong lòng bức bối bất an, tâm khó tĩnh, ý khó thu đúng không?”

“Đúng, sư huynh, gần đây ta có cảm giác như vậy, làm sao sư huynh biết?” Kim Tượng Đế có chút nghi ngờ hỏi.

“Ha ha sư đệ ngồi ở chỗ này, nếu Linh Đài thanh tĩnh thì ta chẳng cảm ứng được gì cả, chỉ là mấy ngày nay cảm thấy nơi này như một lò lửa đang cháy biết rõ sư đệ không thể bình tâm được”

Kim Tượng Đế vội hỏi làm sao để bình tâm.

“Ha ha, kỳ thực rất đơn giản, do sư đệ vội vã quá mức, trong Đạo môn thì ba năm cũng chỉ là ngồi yên luyện khí bởi đó là một quá trình luyện tâm. Chỉ khi trong lòng như mặt hồ phẳng lặng thì mới có thể chính thức học tập đạo pháp trong môn phái. Sư đệ chỉ cần tĩnh toa một thời gian ngắn là được rồi” Bên ngoài sương trắng, Như Vi lẳng lặng đứng đó giống như tên của y khiến người ta có cảm giác nhu nhuyễn. Sau đó y lại hỏi: “Sư đệ có biết đạo kinh không?”

“Ở nhân gian có học qua “Thái Thượng Vi Ngôn” Kim Tượng Đế hỏi đáp “À, vậy thì tốt, Thái Thượng Vi Ngôn được tạo thành khi đạo tổ thành đạo thuận miệng niệm, truyền trong nhân gian, tuy không ai có thể giải thích hết ý nghĩa nhưng niệm nhiều có thể bình tâm tĩnh ý. Ngoài ra còn có một biện pháp khác”

“Biện pháp gì?” Kim Tượng Đế hỏi “Ta sẽ giảng đạo, giảng kinh cho sư đệ”

“Giảng đạo, giảng kinh? Giảng đạo gì, giảng kinh ở đâu?”

“Ha ha, ngay lúc này là được” Như Vi nói Kim Tượng Đế hơi sững sờ, trong lòng cảm khái. Tuy hẳn không thấy rõ Như Vi bên ngoài sương mù nhưng lại cảm thấy y đang mỉm cười. Vội đa tạ, Như Vi nói: “Sư đệ không

cần thế, khi sư đệ mới vào sơn môn đã cầu sư phụ đi cứu Trí thông sư huynh, tâm tình này chúng ta cũng biết chỉ là sư huynh đệ chúng ta đạo pháp không bằng người, chỉ biết nỗ lực tu hành thôi. Chúng ta cũng biết sư đệ có khúc mắc với sư phụ và các sư huynh, nhưng đó là do sư đệ không hiểu gì về họ, về sau người sẽ biết tính tình của bọn họ”

Từ đó về sau, mỗi khi Kim Tượng Đế cảm thấy tâm không thể tĩnh liền trầm đọc “Thái Thượng Vi Ngôn”, cái loại niệm pháp trong vô thức này lại có thể làm lo lắng theo miệng ra ngoài. Ngoài ra Như Vi giảng đạo ngoài sương trắng cũng giúp hần giải đáp được nhiều loại nghi vấn.

Thêm một năm nữa qua đi, lòng hần đã bình tĩnh lại, không hề có ý niệm lo lắng trong đầu nữa.

Hần lại câu thông linh khí chung quanh, theo thời gian dần qua linh khí cảm ứng được cũng không còn phiêu huyễn vô hình, mà dường như thành hạt bông bành trong hư không. Lại có thể cảm ứng được những hạt ánh sáng kia tiến vào trong cơ thể nhập vào da, thịt, xương, máu.

Lúc này Tuệ Thanh đến.

Khi Kim Tượng Đế tĩnh tọa thì nghe thấy thanh âm của Tuệ Thanh.

“Như Hối sư đệ, cảm thấy linh khí như thế nào?”

Kim Tượng Đế hồi đáp: “Linh khí như ở trước mắt, không thể trói buộc”

“Ha ha đúng vậy, sư đệ có biết là cách nào để bọn chúng ngưng kết thành linh thất không?”

“Ngưng tụ từng chút một là có thể thành núi”

“Sự đệ quả là có ngộ tính tốt, đúng như thế, bất quá Linh Đài tông chúng ta lúc này có thể học rất nhiều phù pháp, ta sẽ truyền thụ cho người” Thanh âm bình thản của Tuệ Thanh truyền vào trong tai Kim Tượng Đế.

Mười năm cầu đạo cuối cùng cũng đã tới lúc học đạo pháp

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 38

Như Ý Linh Phù

Kim Tượng Đế thật sự rất muốn học pháp thuật, năm đó khi còn ở cạnh Thanh Y hãn đã âm thầm nhớ kỹ khẩu quyết pháp thuật do nàng niệm, chỉ là tới bây giờ hãn còn chưa có sử dụng được pháp thuật. Bên ngoài, Tuệ Thanh nói sẽ dạy hãn phù pháp đương nhiên là khiến hãn cực kì cao hứng.

Tuệ Thanh nói: “Trong các Đạo Môn khác, trước khi học pháp thuật ít nhất phải có ba năm luyện khí trụ cột, dù vậy vẫn là tương đối dài, Linh Đài Tông chúng ta thì khi có thể cảm ứng được linh khí như ở trước mắt là có thể bắt đầu học phù pháp rồi, đương nhiên học phù pháp cũng là một bộ phận của việc xây Linh Đài”

Kim Tượng Đế ngồi ngay ngắn lắng nghe, một lát sau thì lại không có âm thanh truyền tới nữa. Ngay khi hãn nghi hoặc thì Tuệ Thanh bên ngoài nói: “Điểm khác biệt lớn nhất giữa Linh Đài Tông chúng ta với những môn phái lớn khác là có thể hòa hợp Linh Đài, chỉ cần tĩnh tâm, đắm chìm vào trạng thái vô niệm vô tướng là có thể hòa hợp rồi”

Kim Tượng Đế nghĩ tới trạng thái hòa hợp với Trí Thông, lập tức nói mình từng cùng Trí Thông sư huynh chiến đấu trong trạng thái đó, Tuệ Thanh trầm mặc một thoáng rồi nói; “Ta biết, kỳ thực lúc người còn chưa trở lại Phương Thốn Sơn thì mọi người đã biết tới người bởi vì trong linh châu mà Trí Thông sư huynh truyền về có nhắc tới người”

“Trí Thông sư huynh có nhắc tới ta, nhắc ra sao?” Kim Tượng Đế hỏi Tuệ Thanh dừng một chút rồi nói: “Tại thời khắc cuối cùng Trí Thông sư

huynh có khấn cầu sư phụ dạy người thật tốt”

Trong lòng Kim Tượng Đế không tự chủ được lại nghĩ tới tình cảnh Trí Thông hóa thành viên hầu ngoan ngoãn dưới chân nữ tử kia, hẳn cảm thấy khó chịu. Nếu như là mình thì còn có thể như vậy, hẳn biết rõ nếu không địch lại thì sẽ tạm khuất phục sau đó tùy thời đào thoát giống như khi trước bị Thanh Y tóm được. Nhưng khi chuyện phát sinh trên người của Trí thông thì hoàn toàn bất thường, dựa vào tính cách của Trí Thông thì hẳn không cho rằng sẽ làm như vậy, Trí Thông không phải người như vậy.

Kim Tượng Đế trầm mặc suy nghĩ, Tuệ Thanh còn nói thêm: “Việc của Trí Thông sư huynh, sư đệ hãy tạm bỏ qua đã, nếu như tâm của sư đệ không tĩnh thì những gì người cảm nhận được sẽ không chân thực, về sau thi triển pháp thuật chỉ sợ sẽ cảm thấy bất công.”

Lúc này Kim Tượng Đế đột nhiên nhớ tới lời của Tuệ Ngôn, không khỏi hỏi: “Tuệ Thanh sư huynh ta nghe Tuệ Ngôn sư huynh nói hết thấy pháp thuật đều dựa vào chính mình lĩnh ngộ mới được, được người khác truyền thụ cũng giống như gánh nước qua đường núi, bất luận ra sao cũng không thể gánh đầy được, không chỉ vậy còn mất rất nhiều sức”

Tuệ Thanh lập tức đáp: “Tuệ Ngôn sư huynh nói không sai, năm đó hẳn cũng nói với ta như vậy. Người yên tâm, đây cũng không phải trực tiếp truyền đạo pháp có sẵn, trong Linh Đài Tông có rất nhiều đạo pháp, sau khi đạt tới cảnh giới nhất định thì có thể nhìn, nhưng khi bắt đầu thì không được xem, yên tâm, ta truyền thụ là ngũ hành linh cơ, vạn pháp chi nguyên. Môn phái khác dựa vào vẽ phù để quen thuộc nhưng Linh Đài Tông thì dựa vào xây linh thất, giữa hai cái cũng không có phân chia tốt dở, chỉ khác ở điểm xuất phát mà thôi”

Tuy Kim Tượng Đế không rõ ngũ hành linh cơ là gì nhưng hẳn không nói gì thêm chỉ đồng ý một tiếng với Tuệ Thanh sau đó bắt đầu quan tưởng Linh Đài, chậm rãi chìm vào trạng thái vô niệm vô tướng.

Hiện tại thì Kim Tượng Đế đã dễ dàng làm được vô niệm vô tướng nhưng nếu để hẳn nói làm thế nào thì hẳn chịu. Điểm này càng làm hẳn hiểu rõ hơn ý nghĩa của câu "đạo khả đạo phi thường đạo, danh khả danh phi thường danh".

Trong trạng thái vô niệm vô tướng này hẳn có thể cảm nhận được trong Linh Đài có thêm năm đạo linh quang, mỗi đạo linh quang lại có nhan sắc khác biệt: trắng, xanh, đen, đỏ, vàng, năm đạo hào quang phảng phất như xuyên qua đỉnh đầu Kim Tượng Đế, chúng vô hình vô chất, phảng phất như không hề tồn tại, bất quá Kim Tượng Đế lại có thể thấy rõ ràng, hơn nữa biết được mỗi đạo linh quang tạo thành do một đám bụi linh khí có cùng màu sắc tụ lại với nhau.

Thanh âm của Tuệ Thanh vang lên: “Năm đạo linh quang này đại biểu cho ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, tất cả pháp thuật đều do năm loại linh khí này tổ hợp diễn biến ra. Hiện giờ ta sẽ biểu diễn cho người xem”

Y vừa dứt lời thì năm đạo linh quang đã xảy ra biến hóa, không thấy chúng động như thế nào nhưng linh quang màu trắng đột nhiên hóa thành kiếm, linh quang màu xanh biến thành một nhánh cây, màu đen thì hóa thành một dòng nước trong, màu đỏ thì biến thành hỏa diễm, màu vàng thì trở thành một nắm đất.

Tiếp theo năm loại đồ vật kia đột nhiên tản ra thành những sợi tơ có màu sắc khác nhau, đan vào cùng một chỗ tạo thành một đồ án phức tạp, khi đồ án thành hình thì lập tức hào quang lấp lánh, khi đồ án biến mất thì chỗ đó chỉ còn lại lôi điện khiến người ta kinh hãi. Còn không chờ Kim Tượng Đế cẩn thận quan sát thì lôi điện kia lại tán ra thành năm đạo linh quang.

“Tiếp tục nhìn cho kỹ, pháp thuật trong thiên địa không thoát khỏi ngũ hành chi cơ này” Tiếng nói mới vang lên thì năm đạo linh quang đã biến thành năm sợi linh tuyến đan xen, rồi biến mất hóa thành một cơn gió mát,

cơn gió mát lại biến thành cuồng phong, ngay khi Kim Tượng Đế cho rằng gió sẽ càng lớn hơn thì đột nhiên nó ngưng lại.

Sau khi gió biến mất thì thanh âm của Tuệ Thanh truyền tới: “Sư đệ người vẫn cứ tiếp tục xây linh thất nhưng khi ngưng kết linh khí thì dừng cho ngũ hành linh khí đan xen nhau nếu không sẽ xuất hiện pháp thuật khiến mình bị thương, dù cho không ảnh hưởng gì thì cũng sẽ không thể ngưng kết không thể tạo thành linh thất”

Kim Tượng Đế vẫn còn đang suy nghĩ vài loại pháp thuật kia, ban đầu chỉ có năm đạo thôi nhưng lôi điện và gió sau đó khiến hắn có cảm giác hoa cả mắt. Nghe được Tuệ Thanh nói... Kim Tượng Đế vội nói: “Năm loại linh khí thuần túy ngưng kết cùng một chỗ sẽ tạo ra năm loại đồ vật, vậy làm cách nào để ngưng kết linh thất được? Chẳng lẽ hóa cả thành đất để xây sao?”

Tuệ Thanh nói: “Trong các tiên sơn Đạo Môn, có rất nhiều tiên nhân lĩnh ngộ ra pháp thuật trong đó có mấy loại pháp thuật nhất định phải học, Linh Đài Tông đương nhiên cũng có một loại tên là Như Ý Linh Phù. Chủ yếu là để hộ thân, linh thất của Như Ý sư đệ là do Như Ý Phù ngưng kết thành, Tuệ Ngôn và Trí Thông sư huynh cũng thế, hơn nữa quần áo mặc trên người chúng ta cũng do Như Ý Linh Phù. Đây cũng là đạo linh phù duy nhất mà khi nhập môn Linh Đài Tông phải học lại có thể dùng được cả đời”

Kim Tượng Đế còn đang suy nghĩ đây là pháp thuật gì thì trong Linh Đài đột nhiên xuất hiện một đám bụi linh khí, bồng bềnh trôi nổi giống như đám bụi linh khí hắn cảm ứng được hiện giờ, ngũ hành hỗn loạn, giao thoa vào nhau.

Đột nhiên có một đám bụi chuyển động lảng lảng phiêu phù tới một chỗ trống, đó là một đám bụi linh khí màu vàng, tính thổ. Ngay sau đó là vài

loại bụi linh khí có những màu sắc khác lần lượt trôi tới, có khi nhiều, có khi ít, ngưng kết lại ở một chỗ, dính chặt với nhau có vẻ cực kì ổn định.

Lại nghe thấy Tuệ Thanh nói: “Nhớ kỹ phương thức sắp xếp của đám bụi linh khí này, tới lúc chính người thực hiện thì sẽ minh bạch đạo lý ngũ hành tương sinh tương khắc”

Kim Tượng Đế đương nhiên là dụng tâm ghi nhớ, kể đó lại thấy một đám bụi linh khí nhanh chóng ngưng kết lại cùng một chỗ thành một tấm vải xanh, Tuệ Thanh nói: “Như Ý Linh Phù này có thể ngăn thần niệm, phòng pháp thuật, còn có thể giúp người hiểu được quan hệ của ngũ hành. Khi người đã thấu hiểu rồi thì sẽ hiểu được vì sao lại có đạo lý: “một loại pháp thuật, người tập vô số, mỗi người bất đồng”.”

Kim Tượng Đế không biết Tuệ Thanh đi từ lúc nào, khi hẩn tỉnh lại thì trước mặt chỉ có sương trắng nồng đậm. Hẩn suy tư trong chốc lát rồi bắt đầu ngưng kết.

Cảm ứng bụi linh khí, dùng ý niệm vận chuyển chúng, giống như di chuyển đá trên mặt đất, còn muốn dùng bọn chúng để xây tường. Đây là một việc cực kì hao tổn tâm lực, tuy đám bụi linh khí kia cực kì yếu ớt, Kim Tượng Đế có thể hút chúng vào cơ thể nhưng khi dùng ý niệm khống chế bụi linh khí thì lại cực kì khó khăn.

Hẩn vốn không nghĩ rằng đây là một việc khó khăn thế nhưng nửa tháng sau mới có thể làm vài đám bụi ngưng kết lại một chỗ, điều này khiến hẩn thở dài một hơi, bất quá hẩn cũng lấy được khá nhiều chỗ tốt, ý niệm của hẩn cô đọng hơn rất nhiều, rõ ràng hơn nhiều. Cuối cùng cũng có thời gian để thu nạp linh khí. Bây giờ việc ngồi xuống luyện khí với Kim Tượng Đế giống như là người bình thường nghỉ ngơi vậy, khi hẩn ngồi xuống thì có thể cảm nhận được linh khí nhập vào cơ thể nhanh hơn nhiều, cùng với đó là một cảm giác mát lạnh. Đồng thời hẩn cũng cảm giác được linh khí từng li từng tí rót vào trong núi tuyết. Từ trước tới giờ hẩn chưa bao giờ cảm thụ

được điều này, cho tới tận lúc này khi thần niệm cô đọng lại thì mới cảm nhận được.

Khi tinh thần ý niệm khôi phục thì hẳn lại tiếp tục cảm ứng bụi linh khí trong hư không rồi lại vận chuyển ngưng kết một đám bụi kia. Đương nhiên không phải là ngưng kết tùy ý mà hết thảy đều dựa theo Như Ý Linh Phù mà Tuệ Thanh truyền cho.

Một ngày trôi qua, lúc đầu hẳn cũng không thể cảm giác được sự hấp dẫn và bài xích lẫn nhau của những đám bụi khác nhau, cho tới mấy tháng sau cảm giác của hẳn đề cao hơn nhiều mới có thể cảm thụ được các loại khí tức nhàn nhạt từ trong đám bụi linh khí có màu sắc khác nhau này, tuy cực kỳ yếu ớt nhưng cuối cùng đã cảm nhận được.

Hẳn cảm thấy trong đám bụi linh khí màu trắng có khí tức lạnh như băng và cứng rắn, ướt át và linh động từ trong đám bụi màu đen, trầm trọng và khô ráo từ đám bụi màu vàng, sinh cơ và tươi mát trong đám bụi màu xanh.

Thời gian trôi qua từng ngày từng ngày, hẳn vẫn cứ ngồi yên, không ngừng ngưng kết, vận chuyển và chõng chất đám bụi linh khí giống như con kiến xây tổ. Sau đó vài tháng trước mặt Kim Tượng Đế đã có thêm một cục gạch xanh dài và mảnh mỏng lung phiêu phù trong không trung.

Đó là kết quả do hẳn dùng từng chút từng chút bụi linh khí ngưng kết thành còn vì sao lại là màu xanh thì Kim Tượng Đế không rõ lắm, chỉ biết khối gạch xanh này đại biểu cho số lượng mộc linh khí trong ngũ hành chiếm tối đa, cơ hồ còn nhiều hơn so với tổng số bụi của bốn loại linh khí khác.

Trong mắt người bình thường là một viên gạch xanh mỏng lung nhưng trong mắt Kim Tượng Đế này thì trên gạch xanh có từng đạo nhan sắc đan vào nhau tạo thành những đường cong. Những đường cong này lúc thô lúc

mảnh, chỗ thì uyển chuyển linh hoạt, chỗ thì sắc bén như đao, trộn lẫn vào nhau tạo thành một viên gạch xanh hoàn mỹ.

Chỉ cần là người tu hành sẽ có thể nhìn thấy đồ án bên trên gạch xanh, sẽ lập tức biết được đó là một đạo linh phù, cả viên gạch xanh chính là một đạo linh phù.

Hắn nhìn viên gạch xanh trước mắt, trong lòng biết được mình cuối cùng đã bắt đầu bước vào trong lĩnh vực pháp thuật thần bí khó lường kia. Trong lòng hưng phấn, nghĩ tới những việc đã trôi qua, trong lòng bình tĩnh lại, sau đó cảm ứng khối gạch xanh kia, điều khiển nó rơi xuống mặt đất trước mặt cách khoảng một trượng rồi ở trên viên gạch xanh đó bắt đầu ngưng kết một đám sương mù

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 39

Phật Tử Quét Bụi

Phương Thốn Sơn, Linh Đài Tông Núi cũng như tên, phảng phất như chỉ có một tắc vuông (phương thốn), trong một tắc vuông đó lại thành một vực, trong Linh Đài tất có Càn Khôn.

Kim Tượng Đế đang xây linh thất, cũng có thể nói là đang xây Linh Đài. Linh Đài hư vô, như tồn tại mà cũng như chỉ có trong ý niệm, như chân như thực, như mộng như ảo. Còn linh thất sẽ được xây lên sau khi tu luyện.

Trong núi không năm tháng, xuân thu chuyển không ngừng.

Thanh Y ngồi bên cửa sổ bên cạnh một chiếc bàn gỗ có phong cách cổ xưa, tay nâng cầm, bên cạnh là một chiếc đèn màu xám đen, lửa đèn vẫn còn đang cháy. Bàn tay tinh xảo nâng cái cầm trắng xinh đẹp, đôi mắt vốn linh động lúc này lại có chút ngốc trệ, kinh ngạc nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

Kim Tượng Đế không biết hẩn và Thanh Y cùng ở Tây Ngưu Hạ Châu, Thanh Y lại càng không biết, từ khi đi tới Linh Sơn, nàng dùng tất cả biện pháp để trốn nhưng không được. Từ lúc đó tới giờ nàng cũng không học được bất cứ đạo pháp nào, mỗi ngày chỉ quét dọn những cung điện hùng vĩ kia, tuy bất luận là bên trên tượng phật hay dưới mặt đất cũng không có chút tro bụi nào, nhưng nàng vẫn phải làm, theo lời của sư phụ nàng thì không phải quét đám bụi mà mắt thường nhìn thấy mà là quét bụi trong nội tâm.

Nàng quét đã ba năm, ba năm qua cũng chưa đi tới đạo tràng trên Linh Sơn, tuy rằng từ khi đi vào Linh Sơn nàng luôn hi vọng có thể tới đó nghe đạo nhưng căn bản là vô duyên với nó.

Còn pháp lực nàng luyện từ Huyền Thiên Cương Khí mà nàng đã phải liều chết ăn trộm thì đã bị đánh tan ngay khi gia nhập Linh Sơn, bây giờ trên người nàng không có một chút pháp lực nào, khi làm việc thì sẽ đổ mồ hôi, sẽ mệt mỏi, sẽ đói, hết thấy những hiện tượng của người trong trần thế đều xuất hiện trên người nàng.

Thanh Y nhìn đêm tối, nhìn màu đen ngoài cửa sổ, trầm mặc một hồi lâu rồi đột nhiên vỗ bàn “Ba! ~...” khiến ngọn đèn dầu chấn động, cả người lẫn eo dựng thẳng lên sau đó lại nằm xuống mềm oặt, dùng tay vẽ theo đường vân trên mặt bàn, phi thường tức giận nói: “Linh Sơn ơi Linh Sơn, Linh Sơn là một cái nhà giam trần thế, một đám lừa gạt mình rồi còn lúc nào cũng muốn lừa gạt người khác”

“Các người không thể nào lừa gạt nổi ta đâu...”

Thanh âm của nàng vang lên trong phòng nhỏ dưới ngọn đèn vàng tỏ ra cực kỳ rõ ràng.

Bầu trời bất tri bất giác đã sáng, nàng nhìn bầu trời, không biết bầu trời có phải cũng bị người trên Linh Sơn này lừa gạt không.

Ánh mặt trời đáng nhẽ ra không thể chiếu tới nơi này được, Thanh Y vốn nghĩ vậy Nàng đứng dậy, cầm một cây chổi phía sau cửa rồi đi quét dọn phật đường.

Truyền thuyết nói rằng trên Linh Sơn có 3000 tòa phật đường tượng trưng cho 3000 đại đạo, cũng tượng trưng cho việc Linh Sơn sẽ có 3000 Như Lai. Điều này khiến Thanh Y rất khó tiếp nhận, nàng nghĩ trên Linh Sơn có một Đại Nhật Như Lai là đủ rồi.

Bên ngoài gió thổi ôn hòa mát mẻ, cơn gió này chỉ mùa xuân mới có. Thanh Y tới nơi này lâu như vậy phát hiện ra cơn gió này không có gì thay đổi nên nàng đương nhiên cho rằng gió xuân đã bị Linh Sơn lừa gạt, một năm có bốn mùa mà cứ ở chỗ này không chịu rời đi.

Tòa phật đường này tên là Đại Từ Đại Bi Quan Thế Âm, là đạo tràng của sư phụ Thanh Y, trước kia nàng nghe nói đến Quan Âm đại sĩ, cho tới lúc lên Linh Sơn mới biết Quan Âm đại sĩ chỉ là một loại pháp tượng, người phàm chỉ có thể nhìn thấy pháp tượng thánh khiết và từ bi.

Hành hương giả ba bước một quỳ, chín bước một vái để tiến vào Quan Âm phật đường. Vừa vào tới nơi thì lập tức vái lậy, trong miệng niệm “Tế thế vãng sinh kinh”, trong lòng thầm nghĩ họ trúng độc quá sâu.

Không khỏi nghĩ tới Kim Tượng Đế, trong lòng thầm nhủ nếu như hấn ở đây thì nhất định sẽ bị lừa gạt, nhất định giống như sư huynh của hấn, quên lãng tất cả.

Bước vào bậc thang thần thánh tượng trưng cho việc có thể độ hết thảy tội nghiệt trên thế gian, nàng từng nghe phật tử trong chùa nói, hết thảy sinh linh trên thế gian chỉ cần bước lên mười tám bậc thang kia thì giống như bước vào mười tám tầng địa ngục, sẽ phải thụ hình, chỉ cần hấn không lui bước thì tất cả mọi thứ sẽ trở thành quá khứ, biến thành một người tinh khiết, có tư cách trở thành phật tử. Chính vì vậy mà mỗi lần Thanh Y đi trên mười tám bậc thang màu nâu xám này nàng luôn cẩn thận cảm thụ chúng.

Có thể vì nàng cảm thấy buồn rầu khi trở thành phật tử tọa hạ của quan âm bồ tát cho nên nàng không cách nào lý giải hành vi của họ. Giống như nàng không thể lý giải việc một Đại Viên Vương Trí Thông tay cầm hắc côn gào một câu “Tung hoành thiên hạ duy nhất bồng, yêu thân này tiêu diêu tự tại” lại trở thành một con linh viên hộ tự ngồi yên cả ngày.

Tiến vào trong phật điện dù cho Thanh Y đã ở nơi này cả ba năm thì vẫn cảm giác được có một khí tức hùng vĩ công chính đập vào mặt. Trước mặt là một tượng phật cực lớn, nhìn dáng vẻ thánh khiết và từ bi, đó chính là Đại Từ Đại Bi Như Lai Phật, dưới tượng phật có một người đang ngồi. Nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra đó không phải người mà là một con khỉ.

Thanh Y thắp sáng ngọn đèn đầy dầu trước tượng, sau đó bắt đầu quét dọn. Cho dù trong điện ngoài điện đã được quét sạch tới mức không còn bụi thì nàng vẫn phải làm như vậy. Bởi nàng còn muốn học pháp thuật, muốn giống như sư phụ ngồi ở đỉnh Linh Sơn nghe Phật Tổ giảng đạo, muốn được tự do ra vào Linh Sơn. Chủ yếu nhất là nàng không muốn mười năm sau vẫn cứ phải quét dọn phật đường.

Cho nên trong mắt người khác thì Thanh Y là một phật tử cực kì thành kính tinh khiết.

Thanh Y còn chưa quét xong thì trong phật điện đã vang lên tiếng tụng kinh, kinh là Đại Từ Đại Bi chú. Thanh Y cảm thấy tiếng tụng kinh còn đáng ghét hơn tiếng con ruồi bên tai. Nàng đương nhiên nghe những phật tử khác nói rằng khi bọn họ tụng kinh thì có cảm giác như có một dòng suối mát chảy trong nội tâm, còn những người hành hương bên ngoài phật điện cũng vì để lắng nghe tiếng tụng kinh này mà có mặt từ lúc mặt trời còn chưa lên, bầu trời còn chưa sáng.

Nhưng bất luận thế nào, nàng đều không thể cảm nhận được cái cảm giác suối mát chảy trong tâm. Theo phật ngôn thì lục căn của nàng không sạch.

Khi nàng quét đến bên cạnh Trí Thông thì dừng lại, ngồi xõm xuống nói với Trí Thông: “Người là Đại Viên Vương tung hoành thiên hạ tiêu diêu tự tại, có một sư đệ tên là Tuệ Ngôn đã bị người giết chết, còn có một sư đệ tên là Kim Tượng Đế, sống chết chưa rõ”

Mỗi khi Thanh Y nói ra những lời này thì mí mắt của Trí Thông sẽ run lên phảng phất như muốn mở ra để ánh mắt bướng bỉnh tái hiện lần nữa. Đáng tiếc ba năm qua cũng chưa thể nào mở ra được. Cũng may khi Thanh Y nói câu này thì Trí Thông vẫn còn có phản ứng, nếu không thì nàng đã dừng nói rồi.

Quét dọn xong phật đường, Thanh Y cũng phải bắt đầu tụng kinh, không phải “Đại Từ Đại Bi Chú” cũng không phải “Tế Thế Vãng Sinh Chú” mà là “Thanh Tâm Minh Vương Chú”. Đây là một kinh được chia làm hai thiên thượng hạ, thượng kinh là thanh tâm chú, hạ kinh là Minh Vương chú. Theo hiểu biết của Thanh Y thì trong Đại Từ Đại Bi Quan Thế Âm phật điện chỉ có một mình nàng là niệm loại chú này.

Còn theo các phật tử khác thì chỉ có sinh linh trời sinh dị bẩm mới được niệm loại Minh Vương chú này.

“Minh Vương là gì?” Thanh Y bây giờ còn chưa biết Minh Vương là hộ pháp của Phật Tổ, khi Phật Tổ xuất hiện thì sẽ có Minh Vương làm bạn.

Chỗ Thanh Y tụng kinh không phải nơi ở, cũng không phải phật điện mà chân núi Linh Sơn Khi nàng còn chưa đặt chân lên Linh Sơn thì đó là một tòa tiên sơn mờ ảo, thế nhưng sau khi tới rồi lại cảm thấy đây cơ hồ là một chỗ siêu thoát thiên địa, không trong ngũ hành, tự thành thế giới. Có phàm trần thế tục, cũng có từng tòa phật đường. Chỉ là đối với thế giới bên ngoài Linh Sơn thì phàm trần thế tục ở đây đều có một trái tim thành kính hướng phật.

Nàng tụng “Thanh Tâm Minh Vương Chú” dưới một chỗ đông người bất kỳ ở dưới chân núi. Sư phụ của nàng từng nói, lúc nào có thể khiến người nghe cảm thấy thanh tâm an ổn thì coi như là có thể nhập môn, có thể tu luyện diệu pháp của Linh Sơn rồi.

Thanh Y đi trên đường núi gặp phải mấy vị phật tử không biết là của phật điện nào đang ngồi ngay ngắn ở ven đường tụng kinh, bên cạnh có một đám phàm nhân nghe kinh. Nàng thì đi thẳng tới một con phố dưới núi tới một chỗ đất trống rồi bắt đầu ngồi xếp bằng tụng kinh.

Ba năm qua, nàng đã đổi nhiều nơi, chỗ này là chỗ mà nàng đã ngồi lâu nhất.

Trên đường người đi lại như nước, ngừng chân lại lắng nghe vô cùng ít. Cho dù có cũng chỉ nghe một chút rồi lập tức bỏ đi. Khi Thanh Y mở to mắt ra thì giống như trước đây, không ai ngồi yên lắng nghe cả chứ đừng nói là hỏi thăm pháp danh của nàng. Bất quá trước mặt có thêm một bát cơm ấm áp. Trước khi tới Linh Sơn nàng chưa bao giờ ăn ngũ cốc tạp lương thế nhưng sau khi tới nơi này, ngày nào cũng đói, nhưng đói bụng lại không có đồ gì để ăn, thứ duy nhất có thể nhét đầy bụng là một bát cơm ấm áp của người ta đưa cho sau khi tụng kinh.

Nàng bưng cơm lên trước mặt rồi ăn, ăn xong mới cảm thấy đỡ đói, còn no thì là một việc hết sức xa xôi. Nàng sờ lên bụng nhìn mặt trời nhô lên cao, lại nhắm mắt lần nữa bắt đầu tụng niệm “Thanh Tâm Minh Vương chú”

Chỉ có thật sự thanh tĩnh thì mới không cảm nhận được đói bụng người trên đường thấy Thanh Y ăn xong thì lập tức có người mang chén về. Trong lòng bọn họ Thanh Y là một người lục căn không sạch, ba năm rồi còn chưa bước vào cánh cửa thanh tĩnh.

Khi Thanh Y mở mắt ra lần nữa thì trước mặt lại có một bát cơm ngoài ra còn có một người, một nữ hài mặc áo tím. Nữ hài ngồi chồm hổm trên mặt đất trừng đôi mắt to nhìn nàng.

Thanh Y cũng nhìn cô bé, nàng không cho rằng bởi vì mình tụng kinh quá tốt mà cô bé tới đây nghe. Sau khi tụng hết kinh Thanh Y lại cảm thấy

cực kỳ đói lại bưng bát cơm trên đất lên ăn, nữ hài áo tím trước mặt thì cực kỳ hưng phấn nhìn Thanh Y.

Bất quá nhìn cô bé có vẻ rất hưng phấn nhưng cho tới khi Thanh Y ăn cơm xong cũng không hề mở miệng.

Trầm mặc không phải phong cách của Thanh Y cho nên sau khi nàng ăn xong đặt chén bát xuống liền sờ lên bờ môi nói: “Có phải thấy ta rất kỳ quái không?”

Nữ hài áo tím gật đầu.

“Kỳ quái ở đâu?” Thanh Y hỏi “Tụng kinh” Nữ hài áo tím vội đáp, thanh âm rất trong trẻo.

“Tụng kinh? Ta tụng kinh thì có gì kì quái?” Thanh Y nghi ngờ hỏi Nữ hài áo tím lập tức đáp: “Rất là kỳ quái, phi thường kỳ quái, người là người tụng kinh kỳ quái nhất mà ta từng gặp trong Linh Sơn”

“Kỳ quái như thế nào?” Thanh Y thầm nghĩ, ba năm qua không có người nghe nàng tụng kinh chẳng lẽ vì mình đã tụng sai “Không thể nào, không thể nào niệm sai được”

“Trên Linh Sơn cho dù là người phạm tục tụng kinh cũng khiến người nghe có một cảm giác thanh tĩnh an tâm, ít nhất thì cũng không phiền chán thế mà nghe người tụng kinh thì có thể cảm nhận được thất tình lục dục tựa như sóng biển cuồn cuộn” Nữ hài áo tím không thêm quan tâm tới sắc mặt khó coi của Thanh Y, nói xong cũng không dừng lại mà tiếp tục lớn tiếng nói

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 40

Từ Hà

“Có phải người muốn trở thành Phật Tổ không?” nữ hài áo tím thấp giọng nói, mắt nhìn chăm chăm vào Thanh Y.

Thanh Y hoảng sợ, từ khi lên Linh Sơn nàng chưa nghe thấy những lời như vậy bao giờ, bất luận là ai cũng thăm nghĩ phổ độ chúng sinh, giải quyết khó khăn của sinh linh, đây cũng là điều mà Thanh Y cảm thấy khó hiểu. Như trước đây khi nàng còn chưa gia nhập Linh Sơn, lúc Càn Nguyên muốn thu làm đồ đệ nàng từng tưởng tượng đến việc sau này trở thành chân nhân thụ phù của truyền đạo viện. Thế nhưng sau khi nhập Linh Sơn nàng chưa hề nghĩ tới điều đó, chủ yếu là vì nàng còn chưa đạt tới cánh cửa thanh tĩnh nên tư tưởng còn chưa đạt tới bước kia.

“Người là con nhà ai?” Thanh Y nghe nữ hài áo tím nói hết liền lập tức hỏi, sắc mặt cô bé xụ xuống còn Thanh Y ngẩng đầu nhìn bốn phía lớn tiếng nói: “Đây là con nhà ai mà dám ở đây khinh nhờn Phật Tổ”

Sắc mặt của nữ hài áo tím đại biến, đứng phắt dậy, Thanh Y lúc này mới phát hiện ra cô bé ôm một thanh đoản kiếm màu xanh trong ngực. Nhìn bộ dạng của cô bé cực kỳ tức giận, tay nắm tới chuôi kiếm.

Thanh Y cũng không đứng dậy chỉ mỉm cười nhìn nữ hài áo tím. Trong lòng thì cảnh giác, tuy nàng hiện giờ không có pháp lực nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí tức trên người nàng tựa như một ngọn lửa nhàn nhạt.

“Người muốn động pháp ở Linh Sơn sao, Phật tổ pháp lực vô biên đó” Thanh Y tuy tầm cảnh giác nhưng ngữ khí lại rất nhẹ nhàng, những người ở cạnh thường nghe nàng niệm kinh không khỏi nghĩ phật tử này tuy lục căn không sạch nhưng cũng không uổng phí mấy năm niệm kinh, tâm tính cũng không tệ.

Nữ hài áo tím cuối cùng cũng không rút thanh kiếm kia ra, chỉ giận dữ liếc nhìn Thanh Y, quay người rời đi. Còn Thanh Y thì trở về trong nội viện, lại một lần nữa làm bạn với thanh đèn, cô đơn trong đêm tối.

Khi nàng đang lên núi thì đột nhiên lại bị nữ hài áo tím kia chặn đường. Thoạt nhìn thì nội khí trên mặt nàng vẫn chưa biến mất, lúc này thật giống một nữ thổ phỉ đạp một chân lên trên núi đá, ôm thanh đoản kiếm vỏ xanh vào trong ngực. Chỉ là bất luận nàng tỏ vẻ thế nào cũng chỉ là giả bộ thôi, khiến cho người khác có cảm giác hoạt bát đáng yêu.

“Nữ hiệp muốn cướp tài hay cướp sắc” Thanh Y tùy ý hỏi. Hành tẩu trong nhân gian đã lâu nên Thanh Y đã gặp không ít sơn tặc, nhìn nữ hài áo tím trước mặt làm tư thái vô sự tự thông thì không khỏi thầm nghĩ: “Xem ra mỗi người đều có tâm hướng đến cướp giật”

Nữ hài áo tím vừa nghe Thanh Y hỏi như vậy thì cảm thấy không tốt vội... rút chân trên núi lại nói: “Này người muốn rời khỏi Linh Sơn sao?”

Thanh Y cười nói: “Muốn thì sao mà không muốn thì sao”

“Muốn thì ... ta có thể cho người biết cách rời khỏi đây còn không muốn thì ... người chờ chết già trên Linh Sơn đi”

“Ta đã biến hóa, thân thể vô lậu vô cấu (đại khái là thân thể không có gốc rễ cũng không phải được sinh ra), cho dù không thể trường sinh cũng không thể trường sinh thì trong thời gian ngắn cũng không thể già chết” Thanh Y không thèm để ý.

“Ở Linh Sơn tu hành trăm năm mà không đạt La Hán Kim Thân thì phải chuyển thế, người chưa từng nghe nói sao” Nữ hài áo tím sắc mặt đặc ý nói, Thanh Y quả thực chưa từng nghe nói tới, trong lòng thất kinh nhưng lại không muốn cô bé phát hiện được nên tỏ vẻ không thèm quan tâm nói: “Cái này ta biết, chỉ là tu thành La Hán Kim Thân thôi thì quá đơn giản, ta muốn tu thành Quan Âm bồ tát pháp tượng cơ”

“Chật chặc, còn muốn Quan Âm pháp tượng sao, người lục căn không sạch, hiện tại còn chưa nhập tĩnh môn, khi tụng kinh thì thất tình lục dục trào dâng, người khinh ta không nhìn thấy sao?”

Thanh Y bực bội, bị một tiểu cô nương nói một tràng, trong lòng cảm thấy không được tự nhiên, nàng biết vấn đề nằm ở mình, nhưng bị một tiểu cô nương dùng khẩu khí bất thiện vạch mặt nên cảm thấy khó có thể chấp nhận được.

“Tiểu cô nương còn chưa lớn nhất định là nghe những lời nói suông vu vơ, nếu đúng như thế thì sống còn ý nghĩa gì, chỉ có thất tình lục dục mới là bản tính thật của người, yêu thì nói yêu, hận thì báo hận lúc này mới không uổng một đời sống trong thiên địa” Thanh Y vốn là thuận miệng cãi nhưng nói xong lại cảm thấy sượng mù trong lòng phiêu tán, tâm tư trở nên thanh mình... trước kia chỉ có lúc nàng biến hóa mới có cảm giác này, thế mà bây giờ lại có hiệu quả như vậy.

“Tiêu diêu tự tại, vô cầu vô thúc là tốt. Cần gì phải lục căn thanh tịnh, nếu lục căn thanh tịnh rồi thì có khác gì tượng phật trong nội đường” Thanh Y nói nhanh nhưng nữ hài áo tím sau khi nghe xong lại đột nhiên nở nụ cười nói: “Tốt, rốt cục gặp được một người bất thường như vậy rồi. Thế nào có muốn rời khỏi Linh Sơn không, ta có biện pháp bất quá người phải đáp ứng ta một điều kiện”

Thanh Y nghe nàng nói tới nước này liền vội hỏi: “Điều kiện gì?”

“Dẫn ta đi cùng”

“Người biết cách rời khỏi đây tại sao còn không tự mình đi, còn phải nhờ ta” Thanh Y nghi hoặc hỏi.

“Bởi vì ta không thể nào tự rời đi được, cần người khác giúp” Nữ hài áo tím nói.

Thanh Y lúc này khẽ ôm lấy tay, dùng ngón tay vuốt cái cảm trơn bóng bắt đầu đánh giá nữ hài áo tím từ cao xuống thấp rồi đột nhiên hỏi: “Tên gì?”

“Tử Hà”

Thanh Y suy nghĩ cả buổi cũng không phát hiện ra cái tên này có gì đặc biệt “Tu hành ở tòa phật điện nào”

“Tọa hạ Phật Tổ”

Trong lòng Thanh Y kinh nghi nhưng ngoài thì cười lạnh nói: “Nói dối trong Linh Sơn thì sẽ bị cắt lưỡi dưới địa ngục đấy”

“Người đừng dọa ta, người trên Linh Sơn chỉ vào luân hồi không vào địa ngục” Tử Hà vội nói.

Trong lòng Thanh Y có chút tin tưởng, bất quá chỉ là năm phần, trầm mặc một hồi lại nói: “Linh Sơn chính là thánh địa tu hành của thiên hạ, ta tới nơi này đã được ba năm, không học được gì sao có thể tay trắng bỏ đi được, dù thế nào cũng phải học được diệu pháp của Linh Sơn đã rồi tính sau”

Tử Hà nghe được Thanh Y nói vậy thì có vẻ như đã bị thuyết phục trầm ngâm một lát rồi nói: “Ta có một biện pháp giúp người có được pháp quyết tu hành, nhưng nhất định là sau khi đạt được thì phải lập tức dẫn ta rời đi”

“Được” Thanh Y lập tức đáp ứng nhưng trong lòng nàng không sáng khoái như vậy. Nếu thật sự có khả năng rời đi thì tất nhiên sẽ do cô bé đó chỉ đường, sẽ không thể thiếu được, còn nếu không ra được thì gì cũng đừng nói.

“Vậy người đi theo ta” Tử Hà nói với Thanh Y rồi sau đó xoay người rời đi.

Thanh Y kinh ngạc nói: “Cứ thế rời đi sao? Không cần chuẩn bị ư?”

“Chuẩn bị cái gì, hôm nay là thời điểm tốt nhất, nếu không làm sao ta có thể xuống núi du ngoạn được” Tử Hà nói mà không quay đầu lại Trong lòng Thanh Y nghi hoặc, không nói thêm gì nữa, đối với nàng thì có thể có được pháp môn tu hành lại có thể rời khỏi Linh Sơn thì đương nhiên là tốt nhất rồi.

Đường lên núi cũng không phải là những con đường mà Thanh Y đã biết. Tử Hà đi phía trước phảng phất như chỉ cần cô bé cất bước thì sẽ có một con đường xuất hiện. Điều này khiến một người muốn lên núi suốt ba năm mà không tìm nổi đường như Thanh Y cảm thấy ngạc nhiên không thôi.

Đi thẳng lên đỉnh núi, trên đường đi không có nhìn thấy một tòa phật điện nào, trước đây tuy Thanh Y không thể đi lên nhưng lại có thể nhìn từ dưới núi lên đỉnh có không ít phật điện liên miên, thế mà bây giờ lại không thấy gì, chung quanh chỉ là sương trắng.

Thanh Y nghi hoặc hỏi: “Rốt cuộc người là ai?”

Tử Hà đi trước dẫn đường vội quay đầu lại tạo động tác cấm âm, rồi hạ giọng nói: “Không được nói bởi sẽ kinh động tới hộ pháp Thiên Long Bát Bộ”

“Hộ pháp Thiên Long Bát Bộ” Thanh Y thầm niệm, khi nàng còn chưa nhập Linh Sơn có nghe qua cái tên này, lúc ấy Bồ Tát muốn thu Kim Tượng Đế cũng đã nói rằng hẳn có thể nhập vào một bộ trong Thiên Long Bát Bộ. Tiến vào Linh Sơn lâu như vậy nhưng chưa thấy qua Thiên Long nên cơ hồ khiến nàng quên mất.

Nàng cũng không nói thêm gì nữa, tiếp tục đi sau lưng của hũ hài thần bí Tử Hà.

Đột nhiên phía trước có tiếng cuồng phong gào thét còn nghe thấy được cả tiếng rít Tử Hà lập tức ngưng lại đưa mắt nhìn lên trời. Chỉ thấy kim quang lóng lánh, một vùng kim quang xuất hiện, Thanh Y hí mắt nhìn kim quang, chỉ thấy một vùng kim lân chiết xạ hào quang không thấy đầu không thấy đuôi, không biết thân ở đâu, mới chớp mắt một cái thân hình đầy kim lân kia đã uốn lượn phảng phất như cuộn sương trắng đầy trời, phảng phất như phiến giang đảo hải. Chỉ nhìn một lần uốn lượn này mà Thanh Y đã biết rõ đây là một con rồng, một con rồng vàng.

Rồng là linh vật của thiên địa, nghe đồn tổ long sinh ra cùng lúc với trời, không thể tưởng nổi nó lại trở thành hộ pháp Thiên Long của Linh Sơn “Đúng là hộ pháp Thiên Long” Trong lòng Thanh Y khiếp sợ, thần người ra một lát.

Tử Hà đứng nguyên tại chỗ lắng nghe một lúc rồi lại ra thủ hiệu bảo Thanh Y tiếp tục đi lên đỉnh núi.

Lại đi thêm một lúc lâu, khi Thanh Y dần mất đi sự nhận nại thì trước mắt xuất hiện một tòa phật điện. Phật điện cao lớn trầm trọng, Thanh Y ngẩng đầu nhìn sinh ra một cảm giác không dám nhìn thẳng giống như nhìn thêm vài lần nữa sẽ thành khinh nhờn phật điện.

“Đây chính là phật điện của Đại Nhật Như Lai phật tổ, hôm nay hẳn đi tới đạo tràng trên đỉnh Linh Sơn để diễn giải. Ba tháng sau mới về, ta dẫn

người vào, chỉ cần người làm theo lời ta bảo thì sẽ không có việc gì” Tử Hà quay đầu nói “Tiến vào phật điện thì người sẽ thấy trước tượng Phật tổ có một ngọn thanh đăng, sau khi đi vào người chỉ cần cầm thanh đăng lên, sau đó cầm thanh đăng đi thẳng vào trong, đến chỗ sâu nhất không còn đường nữa thì dừng lại, người sẽ thấy một tàng kinh thất, trong đó cất giấu 3000 diệu pháp của Linh Sơn. Lấy được pháp môn tu hành rồi liền cầm thanh đăng đi xuống chân núi, không được quay đầu cho tới khi ra khỏi Linh Sơn mới thôi”

Thanh Y bắt đầu nghi ngờ, nàng không phải loại người cả tin như vậy. Đang muốn nói chuyện thì thân thể Tử Hà đột nhiên xoay tròn rồi biến hóa thành một ngọn lửa tím phiêu du trong không trung.

Ngọn lửa tím bùng bùng trước mặt Thanh Y, trong lòng nàng khê động, xòe bàn tay nâng ngọn lửa màu tím lên. Ngọn lửa tím vừa vào tay liền có một cảm giác ấm áp mà không bị bỏng. Hai mắt Thanh Y lập tức trở nên mơ hồ giống như vì ngọn hỏa diễm mà không thấy rõ bất cứ thứ gì, trời đất tối sầm xuống, con mắt chỉ có thể nhìn tới phạm vi một trượng vuông quanh hỏa diễm. Bốn phía là một vùng hắc ám, cúi đầu nhìn thì ra là đang đứng trên một con đường. Vì vậy nàng cứ đi thẳng về phía trước dọc theo con đường, chỉ trong chốc lát thấy được bậc thang trước Phật Điện. Nàng khẩn trương nhìn xung quang nhưng chỉ có một vùng đen kịt không nhìn thấy gì, yên tĩnh im ắng, phảng phất như đứng trong tình không vô tận. Trong lòng nàng không dễ tin tưởng như vậy nhưng đã tới bước này thì cũng không nỡ từ bỏ, cho nên đành cẩn răng bước lên bậc thang dưới ánh đèn.

18 bậc thang của Phật điện, từng bước từng bước vào địa ngục -----
----- Có ai còn nhớ câu này không: "Ý trung nhân của em là một nhân vật cái thế, sẽ có một ngày anh ta đứng trên đám mây ngũ sắc tới kết hôn với em, em đoán được đoạn ban đầu nhưng em không đoán được kết cục...". Tử Hà đây rồi còn Chí Tôn Bảo đâu.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 41

Bồ Đề Tịch Diệt

Ngọn lửa màu tím trong tay Thanh Y tuy không mãnh liệt nhưng lại chói khiến cho mắt nàng chỉ thấy mờ lung, không nhìn được xa xa, chỉ có thể thấy rõ dưới chân.

Bậc thang dưới chân và bậc thang trước Phật Điện Quan Âm cũng không khác gì nhau nhưng trong lòng Thanh Y thì lại hoàn toàn khác biệt. Bậc thang trước Phật Điện Quan Âm không khiến nàng có cảm giác gì đặc biệt, chỉ nghe một Phật tử khác từng nói một bậc thang là một tầng địa ngục. Hơn nữa nàng còn từng thấy có hành hương giả sau khi bước lên bậc thang liền chết ở đó. Các Phật tử nói là bọn họ đã rửa sạch tội nghiệt chuyển thế, Thanh Y lại cho rằng bọn họ đã chết, chuyển thế chỉ là nói sáo thôi.

Trong lúc nàng nghĩ tới những thứ này thì đôi giày vải màu xám đã bước lên bậc thang.

Đi rồi lại dừng.

Thanh Y cẩn thận cảm nhận, trong lòng nàng có sợ hãi nhưng cũng có một chút hưng phấn.

“Tựa như bước vào bùn lầy”

“Tựa như có kiến bò trong bàn chân”

Đó là cảm giác của Thanh Y khi bước lên bậc thang, chỉ hơi dừng một chút rồi lại giơ chân bước tiếp. Trong tai nàng truyền tới tiếng quý tiếng khóc, lại như có người thở dài bên tai, dường như lại có người đang thì thầm. Nàng cẩn thận lắng nghe nhưng không thể nào nghe rõ nổi.

Trong lòng nàng kinh ngạc nhưng không quá sợ hãi thậm chí còn có một chút hưng phấn kỳ lạ. Bóng tối bao trùm bốn phía, nàng nâng cao hỏa diễm trong tay để chiếu sáng khung cảnh nhưng đột nhiên thanh âm của Tử Hà truyền tới trong tai.

“Khi người nhìn thấy rõ bọn họ, thì bọn họ cũng nhìn thấy rõ người. Đến lúc đó, ta không thể bảo hộ người được”

Trong lòng Thanh Y thầm nhủ cho dù có hiểu kì cũng không nên cố gắng nhìn những thứ trong bóng tối. Bước từng bước lên bậc thang, mỗi bước đều có cảm giác có gì đó đang lôi kéo ống quần, muốn cúi đầu để xem.

“Đừng cúi đầu, cũng đừng nhìn gì cả, phán quan ở cạnh bên”

Thanh âm này vang lên lần nữa, Thanh Y lập tức không dám nhìn, phán quan trong địa phủ rất có uy danh trong thiên địa, không phải yêu vương bình thường có thể so sánh được.

Một bước, hai bước, ba bước... Khí tức âm lãnh tràn từ ống quần lên, phảng phất như đi chân trần trên băng. Ngọn lửa tím trong tay Thanh Y lắc lư, bỗng nàng nhìn thấy trước ngọn lửa có một con ác quỷ dữ tợn đang thổi lửa, trong lòng cả kinh, thấy khí lạnh từ trong lòng dâng lên. Trước thời khắc này, hết thấy dường như hãy còn là việc xa xôi thế nhưng khi nhìn thấy ác quỷ thổi lửa mới phát hiện mình đã bị nguy hiểm bao vây. Đột nhiên bên cổ có gió lạnh thổi tới, phảng phất như có ác quỷ đang thổi bên tai.

Thanh Y không dám bước nữa, bởi ác quỷ trước ngọn lửa tím đang nhìn chăm chăm vào nàng. Cái ánh mắt lạnh lạnh của ác quỷ khiến da đầu Thanh Y run lên, tim đập rộn ràng.

“Đừng hô hấp, nhắm mắt lại. Đi về phía trước, nơi này là vô gian địa ngục, ác quỷ đã bao vây người, nếu người không đi thì vĩnh viễn cũng không thể thoát được”

Một lần nữa thanh âm của Tử Hà vang lên, Thanh Y lúc này cũng không nghĩ được nhiều chỉ đành làm theo lời cô bé.

“Thanh đừng trước phật, thần quỷ không nhìn”

Trong lòng Thanh Y vang lên lời của Tử Hà, kìm lòng không được mặc niệm một câu. Nhưng chẳng có chút tác dụng nào, trong lòng vẫn nghĩ rằng trước đó có một con ác quỷ đang thổi lửa, dù vậy nàng vẫn bước tiếp.

Cảm giác dưới chân vẫn vậy, không bước lên cái gì, cũng chẳng chạm phải cái gì.

Dựa vào cảm giác mà tiến bước, đi thẳng, trong lòng nghĩ rằng trước mặt chẳng có gì, chỉ là những bậc thang bình thường.

Mười tám bậc thang, mười tám tầng Địa Ngục Cho tới khi dưới chân hụt hẫng mới biết đã đi tới nơi. Mở to mắt, phía trước không còn hắc ám chỉ là một vùng mông lung do hỏa diễm chiếu lên khiến mắt nàng không thấy rõ được.

“Tiến về phía trước”

Thanh Y nghe lời cô bé, đi thẳng về phía trước, không có bất cứ trở ngại nào, trong trí nhớ của nàng thì đây là đại môn của phật điện. Sau khi bước vài bước thì phía trước đột nhiên xuất hiện một tượng phật lớn, đại phật bị bao phủ bởi một tầng kim quang, thần thái uy nghiêm, tượng phật hai mắt

nhắm nghiền mà lại khiến cho Thanh Y có cảm giác nhìn thấu thể gian, phẳng phất như trước mắt nó không có bất kỳ vật gì có thể che giấu được.

Hơi nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, hạ ánh mắt xuống, nhìn thấy dưới tượng phật có một cái thanh đăng, thanh đăng không có bắc nhưng dù cho con mắt của Thanh Y bị lửa tím chiếu cho không nhìn rõ thì vẫn có thể thấy rõ ràng thanh đăng kia.

Bước nhanh tới, trên đường không có trở ngại gì.

Đi tới cạnh thanh đăng dưới tượng phật, ngọn hỏa diễm trên tay nàng bay lên rồi rơi vào trên thanh đăng, kết hợp hoàn mỹ với nó, trên ngọn lửa tím còn có thể nhìn thấy bảy màu ẩn hiện. Nàng đi vào phía trước như lời của Tử Hà, tay bưng thanh đăng cảm thấy mát lạnh.

Tay vừa cầm đèn thì hình ảnh bốn phía lại thay đổi lần nữa. Trước đó còn có thể nhìn thấy một chút hình ảnh mờ lung nhưng bây giờ thì chẳng nhìn thấy gì cả, trong mắt chỉ có từng vùng màu. Tuy nhìn không rõ nhưng trực giác nói cho nàng biết phía trước có một con đường. Đến lúc này thì hối hận hay hoài nghi đều không có tác dụng gì nữa, nàng cũng không phải là người do dự, không thấy rõ thì chỉ có thể dựa vào cảm giác.

Tiếp tục đi, phẳng phất như đi trên một con đường vô cùng bằng phẳng dưới mặt đất Đột nhiên phía trước đã không có đường nữa, dưới ánh đèn một cánh cửa xuất hiện.

Cửa rất dày, nặng, cao lớn, khiến Thanh Y có cảm giác sau cánh cửa là đường đến thiên cung. Nghĩ tới việc phía sau cửa có cất giấu 3000 diệu pháp của Linh Sơn thì trong lòng kích động thầm nghĩ: “Tiểu cô nương kia không lừa gạt ta.”

Kỳ thật Tử Hà có vẻ nhỏ hơn nàng nhưng cũng sẽ không nhỏ hơn quá nhiều chỉ thấp hơn một cái đầu thôi. Nếu như nói tuổi của Thanh Y trong nhân gian là thiếu nữ 16 thì Tử Hà khoảng 13, 14, đang ở thời kỳ phát triển

nhanh, đương nhiên đó chỉ là sinh lý của nhân gian còn với yêu linh thì không thể coi như vậy được.

Trong lòng nàng hưng phấn, nếu như lấy được pháp môn tu hành thì nàng nhất định sẽ rời khỏi đây. Bởi nàng luôn nghĩ nơi này là một nhà tù trên mặt đất, nàng khao khát được bay lượn trên chín tầng trời.

Nàng giơ tay lên, thò tay đẩy cánh cửa cao lớn trầm trọng kia, cánh cửa có phong cách cổ xưa trong mắt Thanh Y bỗng biến thành một thanh kiếm, cảnh tượng biến thành lúc mà nàng lấy kiếm ở Huyền Thiên Môn năm đó. Lần hiểm tử hoàn sinh kia dù chỉ xảy ra trong chớp mắt nhưng lưu lại trong lòng nàng một lạch ấn thật sâu.

Khi tay nàng chạm cánh cửa thì dừng lại một chút nhưng rồi vẫn đẩy tiếp Cửa, mở. Không hề có trở ngại hay nguy hiểm gì.

Thanh Y bước chân vào, biến mất, không, lập tức biến mất. Cho tới hồi lâu sau mới đi ra, lúc đi ra thì trên mặt tràn đầy vẻ bất khả tư nghị, trong tay cầm một quyển sách cổ, lửa của thanh đăng trong tay đã nhỏ như hạt đậu, phảng phất như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Thanh Y cảm thấy bên trong cũng không có nhiều tầng, thời gian đi vào so với thời gian ở Huyền Thiên biệt viện năm đó thì ngắn hơn nhiều, cho dù thấy nhiều thứ muốn cầm thì cũng không dám chạm tới.

Tay nàng cầm một cuốn sách có tên là “Bồ Đề Tịch Diệt” trong mắt của nàng thì cuốn sách này là tốt nhất, bên cạnh quyển này còn có một quyển có tên là “Bát Cửu Nguyên Công”, trực giác bảo rằng nó cũng không tệ nhưng cuối cùng nàng vẫn chọn cuốn này bởi vì nó có hai chữ “tịch diệt”. Nàng chỉ xem danh tự đã biết rõ phật hiệu của sư phụ nàng xuất phát từ đây, cho nên chỉ nhìn lướt qua là sẽ rút quyển sách ra, thậm chí rất nhiều pháp quyết tu hành bên cạnh nàng đều không thèm nhìn kỹ.

Thanh Y đặt sách vào trong ngực, cầm ngọn thanh đăng lửa tím vội vã đi ra phía ngoài. Tuy nhiên hỏa diễm đã yếu đi nhiều, nàng không cúi đầu nhìn, cũng chẳng nhìn bốn phía. Chỉ cầm cúi đi, rời phật điện, xuống chân núi.

Trong lòng nàng mừng rỡ thầm nghĩ vậy mà thành công, điều này tới tận bây giờ vẫn thật không thể tin nổi.

“Ô, người à đệ tử của phật điện nào”

Đột nhiên có người ngạc nhiên hỏi, trong lòng Thanh Y cả kinh, không dám trả lời, vẫn tỏ vẻ không nghe thấy, cúi đầu bước vội.

“Vì sao lại vội vã như vậy, ặc, thì ra là trộm thanh đăng trước Phật Tổ”

Thanh Y nghe xong lời này trái tim khẽ thắt lại, nhịn không được quay đầu nhìn, sau lưng bừng sáng, trời trong nắng ấm, một hòa thượng tối còn trẻ đứng ở nơi đó, tuy trên người mặc tăng bào màu xám nhưng lại không thể che giấu vẻ thanh tú xuất trần của gã.

Thanh Y vội quay đầu nhìn thanh đăng trong tay không biết là đã tắt từ lúc nào. Trong lòng kinh hãi, ngọn lửa tím, vô cùng thần kỳ giúp nàng ra vào giờ đã tắt.

“Thanh đăng này vì lắng nghe diệu pháp của Phật Tổ nên đã khai linh, nhưng không thể khai mở phật điện, người muốn mang nó ra thì đương nhiên nó sẽ tắt” Hòa thượng tuổi trẻ cực kì xuất trần kia nói.

Thanh Y vội động não, nghĩ xem phải xử lý thế nào. Ngoài miệng thì lại hàm hồ nói: “Thật sao, thì ra là không thể rời khỏi phật điện, ta còn tưởng đây là một pháp bảo lợi hại chứ”

“Nó đúng là một pháp bảo, còn lợi hại ra sao, thì còn phụ thuộc vào người dùng” Hòa thượng trẻ tuổi nói, đột nhiên vẫy tay, thanh đăng đã từ

trong tay Thanh Y bay ra, rơi vào trong tay gã.

Thanh Y muốn dùng sức nắm chặt lại nhưng không được.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 42

Biến Hóa

Thanh đăng bay khỏi tay Thanh Y khiến nàng cảnh giác. Kỳ thật nàng cũng không nhất thiết phải đề phòng, cho dù pháp lực của nàng không tiêu tan thì trên Linh Sơn nàng cũng thuộc về tầng thấp nhất. Nàng cảnh giác nhưng hòa thượng áo xám chỉ tiếp lấy thanh đăng rồi xoay người bỏ đi.

Thanh Y ngăn người, không nghĩ tới hãn cứ thế mà bỏ đi. Trong bụng đầy câu giải thích cũng không thể nói ra.

“Trong ngực người giấu pháp thư gì?”

Hòa thượng trẻ tuổi đột nhiên quay đầu hỏi, Thanh Y mặt không đổi sắc cười nói: “Sách gì?” Nhưng trong lòng thì cực kỳ cảnh giác.

Con mắt của hòa thượng trẻ tuổi tựa như hồ sâu lại phảng phất như ngôi sao, tựa như có thể chứng kiến tận cùng thế giới.

“Bất luận người cầm sách gì cũng đừng tu hành ‘Bồ Đề Tịch Diệt’” Hòa thượng nói xong liền bước về phía phật điện, không hề quan tâm tới Thanh Y nữa. Dưới cái nhìn của Thanh Y thì đại đa số người trên Linh Sơn đều đúc từ một khuôn ra, mà nếu như không giống thì sẽ cực kỳ quái dị kiểu như Tử Hà và hòa thượng khi nãy.

Gã nói như vậy nhưng vì Thanh Y đã phủ nhận nên cũng không thể hỏi vì sao không thể tu hành chỉ đành nhìn gã từ từ đi xa. Bất quá trong mắt

người khác Thanh Y cũng là một kẻ kỳ quái, nàng đột nhiên hô: “Hòa thượng, ta lấy “Bồ Đề Tịch Diệt””

Hòa thượng quay đầu, đánh giá Thanh Y một lát sau mới nói: “Người chắc chắn đó là “Bồ Đề Tịch Diệt”?” Nói rồi lại lắc đầu thờ dài một tiếng nói: “Gặp Bồ Đề Nhân, như gặp Như Lai, người mất đi thức, vĩnh đọa Khổ Hải!” Gã nói rồi xoay người bỏ đi, chỉ vài bước cũng đã như gió, biến mất trong hư không.

Thanh Y suy tư về ý tứ trong lời của gã, nghĩ một lát nhưng chẳng thể nào lý giải nổi. Nhìn bốn phía không người liền móc sách trong ngực ra xem, chỉ thấy trên tờ bìa cổ xưa ghi bốn chữ to bao la mờ mịt “Tịch Diệt Bồ Đề”

“Tại sao lại là tịch diệt bồ đề? Thanh Y nhìn bốn chữ kia có chút khó tin thầm nghĩ chẳng lẽ mình đã nhìn lầm, tiện tay mở ra một nửa, bên trong là giấy trắng, không có gì. Lại tiện tay lật mấy tờ, cũng là trống rỗng.

Trong lòng nàng ảo não, hối hận vì lúc đó không lấy thêm vài quyển. Ngẩng đầu lên thì phát hiện phật điện đã biến mất, chỉ thấy sương trắng mênh mông. Quay người xuống núi, thông suốt, không gặp bất cứ thứ gì, cho dù là phật điện cũng không thấy, hướng chỉ là người.

Đi thẳng, đi thẳng, sương mù đằng trước càng lúc càng mỏng. Trước mắt tối sầm cuối cùng cũng rời khỏi sương trắng, ngẩng đầu lên thấy trời đầy sao. Khi nàng đi ra khỏi sương mù đã phát hiện ra mình đang ở dưới chân núi, trước mặt có một ngọn Linh Sơn cao cao. Nàng tin rằng sau khi đi ra cũng không có động đậy thế nhưng tại sao vẫn nhìn thấy Linh Sơn. Quay đầu nhìn lại trong lòng kinh hãi bởi phía sau cũng có một ngọn Linh Sơn, hai ngọn Linh Sơn, độc nhất vô nhị.

Trong lòng Thanh Y có chút rối loạn, đứng tại chỗ suy nghĩ hồi lâu cuối cùng vẫn quay người trở lại Linh Sơn, mới bước được vài bước thì lại quay

đầu nhìn, sau lưng chẳng có gì, chỉ có thể giới phàm nhân dưới núi nằm ở đó, phẳng phất như chia cắt hai ngọn Linh Sơn. Nàng cảm thấy nghi hoặc nên đi trở lại nhưng lần này không thấy ngọn Linh Sơn kia, giống như khi này hết thấy chỉ là ảo giác.

Lại đi quanh vài vòng, chỉ có duy nhất một ngọn Linh Sơn, lúc này mới bắt đầu lên núi, đi chưa được bao lâu thì Đại Từ Đại Bi Quan Âm điện đã xuất hiện trước mặt nàng. Trở lại chỗ ở của mình, thắp sáng ngọn đèn, móc quyển sách ra lần nữa. Trên bìa vẫn là “Tịch Diệt Bồ Đề”, điều này khiến nàng cảm thấy phiền muộn, lại hối hận không có lấy thêm vài bản nữa, còn nghĩ có phải hòa thượng kia động tay chân gì không. Mở bên trong ra thì vẫn không có bất cứ thứ gì chỉ có những trang giấy trắng.

Nhớ lại lời hòa thượng kia thì lập tức muốn đốt sách đi, suy nghĩ hồi lâu cuối cùng lại không nỡ. Sau cùng không biết vì sao mà nàng lại gục xuống bàn ngủ, trong giấc ngủ nàng đã mơ, trong mơ nàng ngồi dưới một gốc cây quan tướng. Khi tỉnh lại chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, cảm giác nôn nóng chiếm giữ trong lòng từ trước tới nay đã biến mất vô tung.

Nàng đương nhiên nhớ rõ tất cả mọi thứ trong mộng, nhìn quyển “Tịch Diệt Bồ Đề” đang mở ra, trong lòng cao hứng, thâm nghĩ hóa ra còn có chút tác dụng. Nhưng lại nghĩ tới lời của hòa thượng thì không thể xóa bỏ cảm giác lo lắng.

Lo lắng thì cứ lo lắng, nàng vẫn cứ sinh hoạt giống như trước tựa như không có gì xảy ra. Khác biệt duy nhất chính là mỗi tối nàng đều nằm mơ, mơ thấy mình ngồi dưới một gốc cây khô quan tướng.

Còn nữ hài tên gọi là Tử Hà không xuất hiện nữa, hòa thượng kia cũng vậy phẳng phất như chưa xuất hiện bao giờ. Thậm chí có lúc Thanh Y nghĩ tất cả sự việc có thật hay không. Ngẫu nhiên nhớ tới hai tòa Linh Sơn, hỏi các phật tử khác thì đối phương chỉ nói nàng nhập ma chướng.

Thời gian chậm rãi qua đi, thời gian bình tĩnh tựa như tòa Linh Sơn này vậy phảng phất như vĩnh hằng bất biến. Có một ngày sau khi Thanh Y tụng kinh phát hiện quanh mình có một vòng người, tất cả đang trầm mê trong kinh văn. Điều này khiến cho Thanh Y kinh hãi, từ ngày đó nàng bị điều đi, bắt đầu tu hành Đại Từ Đại Bi chú. Đây là một loại pháp môn tu hành, tới mức cao thâm thì có thể ngưng kết Bồ Tát Pháp Tượng.

Hết thủy tựa như cực kì thuận lợi.

Trong Phương Thốn Sơn, lúc này Kim Tượng Đế cũng chưa xây linh thất mà là ngồi ngay ngắn bất động, hẳn không biết cách đó mấy trượng có người đang quan sát hẳn. Trong đó có Tuệ Thanh và Như Vi, còn có mấy vị sư huynh mà Kim Tượng Đế còn chưa từng gặp qua.

Bọn họ tới đây bởi vì Kim Tượng Đế sắp biến hóa. Bản thân hẳn cũng cảm ứng được, đây là một loại cảm giác trong cõi tối tăm. Trong Linh Đài, tuyết trên ngọn tuyết sơn đã sớm hòa tan thành linh tuyến liên tục chảy từ tuyết sơn ra. Hẳn cảm giác tuyết sơn đã không cách nào ngăn cản linh khí nữa, hơi hơi cảm thấy chỉ cần mình dùng ý niệm trùng kích thì tuyết sơn nhất định sẽ sụp đổ.

Đương nhiên hẳn cũng đang làm vậy.

Tuyết sơn là hoành cốt, lúc này đã bị linh khí luyện hóa. Nhưng muốn loại bỏ nó cũng không dễ dàng, huống chi Kim Tượng Đế còn cảm thấy từng chút đau đớn sâu tận xương tủy. Hẳn không quan tâm tiếp tục trùng kích không biết mệt mỏi.

Dùng ý niệm trùng kích, dùng linh khí đổ vào.

Chính hẳn cũng không biết đã qua bao lâu, phảng phất như đã trăm triệu năm. Trong Linh Đài vang lên một tiếng “Oanh”, giống như Khai Thiên Lập Địa. Tuyết sơn đột nhiên nứt toác, cùng với đó là linh khí hóa thành nước giống như lũ quét âm âm cuộn ra, chảy khắp bốn phương tám hướng.

Tại thời khắc này Kim Tượng Đế cảm thấy thân ở bên trong hồng thủy, vô luận thân thể hay ý thức đều có cảm giác sắp sụp đổ. Không có bất kỳ sức phản kháng nào, trong lòng hẩn kính hãi, cố gắng bảo trì thanh minh, không cho ý thức của mình tan mất.

Hẩn không ngờ luyện hóa hoành cốt lại nguy hiểm như vậy, không khỏi nhớ tới năm đó mình vô lực đối mặt với đạo sĩ trừ yêu. Nhưng qua nhiều năm như vậy kinh nghiệm đã đánh bóng ý chí của hẩn khiến nó trở nên cực kì cứng cỏi. Hẩn duy trì ý thức tựa như một đồng tơ nhện, tùy ba trục lưu, cuộn theo hồng thủy do tuyết sơn biến thành, chảy tới từng nơi trong thân thể.

Từ đầu tới đuôi, mỗi một tắc thịt, mỗi một giọt máu đều giống như bị hồng thủy từ tuyết sơn cọ rửa một lần. Cho tới khi hồng thủy cuộn tới cuộn lui hết 24 lần thì mới lắng xuống.

Khi hẩn tỉnh lại thì hết thấy trước mắt đều trở nên rõ ràng, không cần tập trung tư tưởng cảm ứng mà vẫn có thể nhìn thấy bụi linh khí. Hô hấp thôi mà linh khí chung quanh điên cuồng tràn tới, phảng phất như có tính mạng, có thể cảm nhận được tâm ý.

Loại cảm giác này cực kì mỹ diệu khiến hẩn có cảm giác đang rong chơi giữa biển linh khí.

Hoành cốt đã luyện hóa, linh khí trên người cũng thông suốt hô ứng với linh khí của thiên địa.

Trong mắt bọn Tuệ Thanh thì phần nền tảng của linh thất đã được xây, một con kim xà ngẩng đầu nhìn lên trời còn trên không thì vẫn là một vùng sương trắng. Kim Xà không nhúc nhích chỉ ngẩng đầu phảng phất như đang suy tư, yên lặng. Một lúc lâu sau, lân giáp màu vàng của thân rắn đột nhiên vỡ ra, từ bên trong lân giáp đột nhiên có một người tí hon chui ra, đầu tiên là đầu, con mắt, cái mũi, tiếp theo là cổ, thân thể, tay, chân cũng chui từ lân

giáp ra. Người này nhỏ bé, hai mắt nhắm nghiền, nhìn kĩ thì khoảng chừng một ngón tay, toàn thân chảy máu đầm đìa, sau khi chui ra tựa như cực kì mệt mỏi, nghỉ trong chốc lát rồi đột nhiên hít một hơi, một lớp thanh khí bao phủ hẳn. Thanh khí chậm rãi bao phủ một vùng nhỏ, cuối cùng ngưng kết trên thân người tí hon, tạo thành một bộ quần áo màu xanh.

Người tí hon đột nhiên mở mắt, ánh mắt cực kì linh động chỉ là thân thể quá nhỏ khiến cho người xem hết sức quái dị. Chỉ thấy hãn đột nhiên nháy lên, lẳng không một cái đã xuất hiện ở trước mặt bọn Tuệ Thanh, đưa tay hành lễ, miệng nói: “Bái kiến chư vị sư huynh”

Tuệ Thanh nhìn người tí hon trước mắt, lại cười nói: “Phương pháp biến hóa của người rất đặc biệt, không biết học ở đâu”

“Ta đã thấy người trong nhân gian sinh ra cũng là như vậy. Trước kia ta đã nghĩ nếu như có thể biến hóa thì tức là tương đương với một lần thoát thai. Lần này luyện hóa hoàn cốt, trong lòng đột nhiên nghĩ tới việc biến hóa, đương nhiên là dùng phương pháp này”

Hãn chính là Kim Tượng Đế, tiếng nói rất nhỏ rất non nhưng tư thái tuyệt đối không non, lơ lửng trên không trung, nếu bị phạm nhân thấy được nhất định sẽ nói hãn là tinh linh cây cỏ.

“Nghe nói Hóa Hình thuật của yêu linh rất huyền bí, hôm nay thấy người biến hình mới chính thức cảm nhận được. Lấy thân thể là cơ thể mẹ, ngộ thiên tâm, kết linh thai, trong thiên hạ khó gặp. May mắn người biến hóa trong Phương Thốn Sơn nếu ở bên ngoài thì nhất định sẽ bị quỷ mị yêu linh quan sát, bởi thân thể người biến hóa ra quá tinh khiết” Tuệ Thanh có chút cảm thán nói.

Trong lòng Kim Tượng Đế hơi kinh hãi lại nghe Tuệ Thanh nói: “Về sau người hành tẩu trong thiên địa cũng nên cẩn thận, thân thể này của

người tương đương với thiên tài địa bảo. Coi chừng bị một ít tà tu luyện thành pháp bảo, hoặc bị một ít quỷ mị ác linh chiếm cứ thân thể”

Kim Tượng Đế liên tục đa tạ Tuệ Thanh nhắc nhở, lại hành lễ với mấy vị sư huynh khác, đa tạ họ tới đây hộ pháp.

“Người tinh dưỡng một thời gian ngắn đi, ít lâu sau cũng có thể đi nghe sư phụ giảng đạo rồi. Điều này có lợi với sự tu hành của người”

Kim Tượng Đế đáp lời, hẳn đương nhiên là sớm muốn được đi nghe đạo. Sau khi bọn Tuệ Thanh rời đi, Kim Tượng Đế một lần nữa ngồi xuống, tĩnh tọa, quan tưởng Linh Đài, tuyết sơn trong Linh Đài đã không còn ngưng thực rõ ràng nữa mà là một vùng hư ảo, trong vùng hư ảo đó vẫn có 2 tờ phù dán bên trên. Một tờ là tinh không phù của Tuệ Ngôn, một tờ khác là Ma Viên Phù.

Hình ảnh hư ảo kia giống như là pháp tượng ngày sau vậy, Kim Tượng Đế không khỏi nghĩ: “Chẳng lẽ về sau chiến đấu với người lại dùng núi để đánh sao? Pháp tượng này dùng như thế nào?” Trong lòng hẳn nghĩ tới những điều này rồi lại tập trung quan tưởng.

Cảm thụ linh khí toàn thân chảy trong cơ thể, nhận thức khí tức bất đồng trong linh khí. Đột nhiên hẳn nghe thấy có người hô: “Sư đệ, Như Hối sư đệ”

Kim Tượng Đế bừng tỉnh, bước một bước ra khỏi sương trắng. Như Vi đang đứng bên ngoài, chỉ nghe gã nói: “Hôm nay là ngày sư phụ đang đàn giảng đạo, chúng ta đi nghe thôi”

Kim Tượng Đế có chút ngoài ý muốn lập tức ý thức được nhất định đã qua rất nhiều ngày. Ý thức được những điều này lại nghĩ tới năm đó mình lý giải “Thái Thượng Vi Ngôn, không chú ý tới thời gian, khi trở lại trong thôn, lão phu tử đã qua đời.

Đột nhiên hắn cảm thấy sợ, sợ một ngày nào đó ngồi xuống quan tướng sau khi mình tỉnh lại thì Thiên Địa đã biến dời, người mình nhân thức đều đã chết hết, đó là một việc đáng sợ cỡ nào.

Đi theo sau lưng Như Vi, gã không lên tiếng. Kim Tượng Đế cũng không nói nhiều, chỉ trầm mặc đi tới Linh Đài Điện. Có không ít sư huynh đã tới, bọn họ quay đầu nhìn Kim Tượng Đế, trên mặt xuất hiện thần sắc kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ sau khi Kim Tượng Đế biến hóa lại có hình dạng này.

Bất quá Kim Tượng Đế tuyệt không lo lắng vì hắn cảm thấy thân thể mình mỗi giờ mỗi khắc đều đang hấp thu linh khí, đều đang phát triển. Hắn hành lễ với các vị sư huynh, lúc này hắn không có cảm giác như lúc mới tới, từ Tuệ Thanh, Như Vi hắn cảm nhận được sự yêu mến.

Sau khi ngồi xuống bồ đoàn không lâu, tổ sư cũng đã đến. Ông giống như lúc Kim Tượng Đế mới vào Phương Thốn Sơn, ngay cả trang phục cũng không có chút biến hóa nào. Ông đi thẳng vào trên bệ đá, ngồi xếp bằng xuống, mắt nhìn chúng đệ tử nói: “Lần này giảng động công trong tinh quyết”

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 43

Tĩnh

Cho tới bây giờ Kim Tượng Đế cũng không biết tên của lão Tiên Nhân là gì, hắn vẫn chưa có cơ hội để hỏi vị sư huynh kia của mình. Nhìn vị sư phụ đặt cho mình cái tên Như Hối cùng hình tượng trong lòng dần chồng lên nhau rồi biến thành một người hoàn toàn xa lạ.

Lúc chưa vào Phương Thốn sơn, hắn từng nghe Tuệ Ngôn sư huynh nói đến Linh Đài tông Tổ Sư theo ý nghĩ của hắn thì ông nhất định là một vị Tiên Nhân ẩn dật, đúng là hình tượng Tiên Nhân hoàn mỹ trong lòng hắn. Về sau lại gặp được Trí Thông sư huynh, lại thông qua lời kể của Trí Thông hắn lại hình dung ra hình tượng của sư phụ Linh Đài tông kia nhất định là một vị Tiên Nhân không quan tâm đến chốn thị phi, hiện tại khi tận mắt nhìn thấy sư phụ, hắn chỉ cảm thấy người giống như một đoàn khí, một đoàn khí có sinh mạng, chẳng khác gì một ngọn núi, đứng yên bất động, chịu đựng mưa gió ngang qua.

Cuối cùng ba người hợp nhất, trở thành một đoàn mơ hồ, thần thần bí bí, bồng bênh mịt mù mịt mù, không thấy rõ.

"Tất cả tâm niệm, đều do tâm mà ra nếu muốn tiến xa, cần phải trầm được khí"

Khi lão tiên nhân mở miệng nói câu đầu tiên, Kim Tượng Đế còn tưởng rằng sẽ giống như lần trước giảng những thứ nghe mà không hiểu, chỉ có thể cảm nhận. Cho nên khi nghe được lời nói của lão Tiên Nhân, có phần thấy bất ngờ.

Lão Tiên Nhân cúi đầu, hai mắt rủ xuống, Kim Tượng Đế lại có cảm giác người đang nhìn hẩn, chỉ nghe ông nói: "Khí này không phải Ngũ Hành Linh Khí, không phải Địa Phủ Âm khí, cũng không phải Tử Phủ đan khí, mà là Tâm khí."

"Nếu muốn trường sinh, trước hết phải trầm (*) được Tâm khí sau đó mới có thể bay vút lên."

(*) Trầm: Hạ xuống một cách tự nhiên Lão tiên nói không nhanh không chậm, phía dưới mọi người yên lặng lắng nghe, không có người nào mở miệng nói chuyện.

"Để ta kể cho các người một câu chuyện xưa. Trước kia ở nhân gian, có một vị khắc thư, tuổi tuy còn trẻ nhưng lại có một tay khắc chữ điêu luyện, chữ do hẩn khắc ra rất có thần thái. Hẩn ở khắc thư phường cũng có phần danh tiếng, rất được người cùng lứa trong nghề khen ngợi, khâm phục. Bỗng có một ngày, ông chủ nói với hẩn Chỉ cần hẩn khắc xong hết bộ sách [tế thần diệu truyện ký] dài đến trăm vạn chữ kia thì sẽ cho hẩn một số tiền gấp mười lần tiền lương hàng tháng mà hẩn đang nhận. Trong khi đó, bộ [tế thần diệu truyện ký] nọ đã in được tới đến bảy mươi vạn chữ rồi. Khắc thư thật cao hứng, vì được số tiền lớn như vậy là thứ hẩn trước đây nghĩ cũng không dám nghĩ đến. Sau khi trở về nhà, hẩn liền thông báo tin tức này cho cha mẹ vợ con biết, cha mẹ vợ con hẩn cũng rất là cao hứng. Dựa vào tốc độ khắc chữ của hẩn, chỉ cần vài tháng nữa là hẩn đã hoàn thành xong bộ sách, lúc đó liền có thể thu vào số tiền gấp mười lần thu nhập hiện tại. Hẩn chỉ cần ráng nhin, sống tiết kiệm vài tháng nữa là được."

Kim Tượng Đế lắng lặng nghe, muốn tìm ra ngụ ý trong đó.

Lão Tiên Nhân tiếp tục nói: "Nhưng rồi một ngày kia, có một nhà khắc thư phường sắp mở cửa đột nhiên cử người đến tìm hẩn. Họ nói muốn mời hẩn qua làm tiên sinh khắc chữ cho bọn họ. Vị khắc thư này liền hỏi đối phương có thể trả hẩn bao nhiêu tiền. Bên kia liền báo ra một số lương

hàng tháng còn muốn cao hơn lương của ông chủ hiện tại mà hẳn được nhận. Khắc thư tuy động tâm, nhưng ngoài miệng vẫn nói lương này còn thấp, nếu các người muốn mời ta qua chỗ các người thì phải tăng thêm nữa mới được. Bên kia bảo chờ bọn họ trở về xem xét rồi sẽ báo lại. Về đến nhà, khắc thư liền nói cho cha mẹ biết việc này, cha mẹ của hẳn cũng rất động tâm, nói hẳn nên đồng ý với bên kia."

"Nhưng khắc thư lại nói hiệu sách bên kia chỉ mới chuẩn bị mở, nếu hẳn qua đó làm việc thì mạo hiểm quá lớn. Không bằng ổn định ở lại chỗ cũ, với lại ông chủ hiện tại cũng khá tốt. Trong lòng khắc thư lúc này không biết nên quyết định ra làm sao, thì họ hàng người quen của hẳn nghe được tin tức này, liền mồm năm miệng mười đến khuyên bảo hẳn. Chủ yếu đều nói là: Tiền lương bây giờ của người vẫn đang rất thấp, mấy tháng sau kể cả người có khắc xong sách thì chắc gì ông chủ đã giữ lời cho người số tiền kia. Chờ cái lời hứa hẹn hư vô kia không bằng nắm chặt thứ sẵn có trong tay. Chỉ có giữ chặt công việc có tiền lương hàng tháng cao hơn vào tay mới là việc làm chắc ăn. Với cả làm việc ở đâu mà chả giống nhau."

"Lòng khắc thư dần nghiêng về bên kia, hẳn chợt nghĩ tới đủ loại hứa hẹn do hiệu sách sắp mở kia nói. Hẳn nghĩ thầm, nếu bên đó đồng ý cái giá mà ông chủ bây giờ không thể cho, ta liền qua đó làm việc. Vài ngày sau, đối phương đồng ý với điều kiện của khắc thư, chẳng qua bọn họ muốn khắc thư ký một bản kế ước ba năm với họ. Với đề nghị này, khắc thư có chút mâu thuẫn, thầm nghĩ ta qua chỗ người làm việc tất nhiên sẽ dốc hết sức để giúp người, người còn bắt ta ký cái này làm cái gì? Sau đó hẳn lại đi nói chuyện với ông chủ hiện tại của hẳn, nghĩ thầm nếu ông chủ làm gì đó giữ hẳn lại thì hẳn sẽ cự tuyệt bên kia. Nhưng cuối cùng, ông chủ lại chẳng thêm làm gì để giữ hẳn lại cả. Sau đó, khắc thư đã chọn ký kế ước với bên kia."

"Sau khi ký kế ước xong, hẳn mới chợt nhận ra, chủ mới là một nhà hiệu sách sắp mở cửa nên sách do hẳn khắc ra phải có một quãng thời gian

rất dài không có người đọc. Thời gian trôi qua, một năm sau hiệu sách này khai trương. Thân phận của khắc thư ở trong hiệu sách này tuy cao hơn ở hiệu sách lúc trước, nhưng danh tiếng của hãn cũng đã không còn nổi trội như trước. Mà ở hiệu sách ban đầu, không ít đồng nghiệp lúc trước thua xa hãn, thì bây giờ ai ai cũng có danh tiếng vang dội hơn xa hãn rồi."

"Khắc thư tiên sinh có một ngày ngứa mặt lên trời thở dài: thiên phú của ta vốn không thua ai, ta cũng rất cố gắng miệt mài, không dám lười biếng dù chỉ một chút. Nhưng không biết tại sao lại gặp bất lợi thế này."

Lão Tiên Nhân đưa mắt nhìn qua chúng đệ tử, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Kim Tượng Đế, lên tiếng nói: "Lần thứ hai nghe ta giảng đạo, người thử nói xem đã nghe được những gì."

Mặc dù Kim Tượng Đế đã đứng lên nhưng chỉ cao chưa đến một xích, sau khi hãn thi lễ, mới chậm rãi nói: "Đệ tử nghe được cực hạn cùng nhân tâm."

"Nói rõ một chút". Lão Tiên Nhân nhắm hai mắt lại lên tiếng nói.

"Vị khắc thư kia có chút thiên phú ở việc khắc chữ nhưng hãn không có con mắt nhận thức thời cuộc, ít nhất lúc lựa chọn hãn không có, hoàn cảnh sống của hãn cũng ảnh hưởng tới lựa chọn của hãn, đó là cực hạn. Tại thời điểm quyết định lựa chọn của mình, lại nghe theo phần đông người khuyên bảo, bọn họ chỉ thấy được tiền tài trước mặt, còn những người thân kia của hãn trong lòng chỉ có hoàng kim, điều này cho thấy bản chất tham lam vốn đã tồn tại trong nhân tâm."

"Ừ!" Lão Tiên khẽ gật đầu, nói thêm: "Còn có ai nghe được gì nữa không?"

Trong đó có một vị đệ tử đứng dậy hành lễ nói: "Đệ tử đã nghe được, thời cơ cùng lựa chọn."

Lão Tiên Nhân gật đầu, nhắm hai mắt lại.

Vị đệ tử kia tiếp tục nói: "Thất tình lục dục cho dù là Tiên Nhân ngày ngày ngồi xuống tĩnh tâm cũng không có cách nào trừ tận gốc, huống chi là lòng tham của con người nổi trôi trong cõi trần thế. Lòng tham cũng không sai, sai ở chỗ tại hãn không chọn đúng thời cơ, cho nên hãn chỉ cầu được phú quý nhất thời, mà không cách nào cầu được phú quý cả đời."

Lão Tiên nhân mở mắt ra, gật đầu, lại hỏi: "Còn có ai nghe được gì nữa không?"

Lập tức có thêm một vị đệ tử đứng dậy hành lễ, lên tiếng: "Đệ tử nghe được phù phiếm cùng bản ngã."

"Ừ" Lão Tiên Nhân lại lần nữa nhắm mắt lại.

Đệ tử kia nói tiếp: "Gã khắc thư kia vốn là người cần cù thật thà, cũng không có bao nhiêu lòng tham, cho nên hãn có thể ở trong tiệm sách nổi danh, có điều về sau lòng tham từ từ tăng lên, tất cả chỉ vì dã tâm của hãn bắt đầu bành trướng, đây là do hãn nhận được quá nhiều lời khen, những lời khen đó chỉ là phù phiếm, theo gió đến, theo gió đi, những lời khen ngợi đã khiến hãn dần mất đi khả năng định vị bản ngã, tuy hãn vẫn cố gắng nhưng lại đã lên sai thuyền."

Lão Tiên Nhân lần nữa mở mắt, nói: "Chỉ sau vài ngày từ khí cái người khắc thư kia tự mình phát ra cảm khái, hãn lại nói với người khác: Lúc trước khi mà ta đang phân vân về chọn lựa của mình thì không có người nào dám nói cái mà ta lựa chọn đó là đúng hay sai bởi vì không ai có thể nhìn trước được tương lai cả, Phật Tổ cũng không thể. Rất nhiều sự tình mà ta không thể nào nắm chắc, điều duy nhất ta có thể nắm là chữ dưới đao mình, ta biết chữ của ta tốt hơn trước rất nhiều, mặc kệ trong mắt người khác... những chữ này đáng giá bao nhiêu, ta vẫn dùng ngàn vàng để khắc. Có một ngày, chữ do ta khắc sẽ phá tan lồng giam tự do bay lượn."

Kim Tượng Đế lắng nghe lời nói của lão Tiên Nhân, có chút suy tư, lão Tiên Nhân lại nói tiếp: "Tĩnh khí, trầm tâm, mới có thể không mất Phương Thốn. Muốn bay lên, cần phải đứng vững trước cuồng phong mưa bão. Đối với người tu hành mà nói, Tĩnh công là căn bản, nếu mất đi Tĩnh công, muôn vàng Đại Đạo, vô cùng diệu pháp, cũng chỉ là mây mù che mắt, tâm mê hoàng bạch (1). Dục vọng như cuồng phong, như sóng biển, lúc nào chỗ nào cũng có thể phá tan sự bình tĩnh của tâm trí, cho nên tĩnh tâm còn chưa đủ, phải trầm được, tới lúc tĩnh như bàn thạch, như núi sông thì mưa rào cuồng phong bất quá chỉ tăng làm tăng theo trạng thái tĩnh mà thôi. Hết thấy đều trọn vẹn một khối, tròn trịa như ý, diễn hóa thành một tắc vuông thiên địa."

(1) Tâm mê Hoàng Bạch: Trong pháp luân công có câu: Hồ (Hồ ly) Hoàng (Hoàng tử lang) Bạch (Bạch quỳ), Liễu (Liễu Xà), Khố, Tập, Diệt, Đạo: câu này ý nói đến lòng người chỉ chú tâm tìm cách thoát khỏi khổ nhục, ý luôn tìm cách để cuộc sống tốt hơn.

Chúng đệ tử lắng nghe, tất cả như có điều suy nghĩ.

Lão Tiên Nhân chưa bao giờ diễn giải cùng một thứ, nội dung như thiên mã hành không tuy nhiên lại khăng khít với đạo tu hành.

Kim Tượng Đế biết rõ việc xây dựng Linh Thất đúng là tu luyện Tĩnh công, luyện khí chỉ là thứ yếu. Hẳn chẳng những nghĩ tới những thứ này mà trong lòng còn cho rằng tổ sư đang nói với mình rằng khi chưa tu thành đại thần thông thì đừng đi Linh Sơn cứu Trí Thông sư huynh. Nếu thiếu kiên nhẫn thì chỉ sẽ làm hại bản thân.

Sau đó lão tiên nhân bắt đầu diễn giải: "Tĩnh công là căn bản của Linh Đài tông ta, có điều muốn Tĩnh cũng không phải là chỉ Tĩnh tọa quan tưởng mà còn phải, Khô Tọa (2) cùng tuệ nguyệt, mấu chốt ở một chữ ' Minh'. Bản thân "minh: bạch mọi thứ, kể cả dục vọng trong lòng. Minh kỷ (biết chinh mình) chỉ là một bộ phận của tĩnh công, minh kỷ xong là tới minh thì

(biết thời điểm), lúc này có thể biết thiên thời, cũng có thể nói là thế cục. Tĩnh tọa quan tướng, minh kỹ minh thì là để cho mình trầm xuống. Chỉ có thể trầm định mới có thể đạt đến chân “tĩnh””

(2) Khô tọa: Câu này ý nói đến Bồ Đề Đạt Ma tĩnh tọa 9 năm tĩnh tọa đến mức thân xác khô héo.

Kim Tượng Đế yên lặng lắng nghe, , cuối cùng cũng hiểu được tại sao trong cõi trời đất này lại có nhiều người tu hành đi lại trong thiên địa. Cũng hiểu được con đường tu hành gian nan, bái nhập tiên môn, học được pháp môn luyện khí không có nghĩa là sẽ kết được Pháp Tượng.

Hắn không khỏi nhớ tới Tuệ Ngôn, nhớ tới Trí Thông, nhớ tới Hoa Thanh Dương. Đồng thời cảm thấy đáng tiếc cho Tuệ Ngôn và Trí Thông, trong mắt hắn cho dù là toàn diệt Huyền Thiên môn thì sao, căn bản cũng không khiến bọn họ trở về.

Đột nhiên giọng nói của lão tiên nhân biến đổi, trở thành bao la mờ mịt, trước mắt Kim Tượng Đế đột nhiên xuất hiện một vùng thiên địa bao la mờ mịt, không thấy rõ, một vùng mơ hồ. Trời đất vẫn là trời đất, nhưng không có bảy màu rực rỡ. Chỉ có hai màu đen trắng. Âm tư, ý niệm của hắn bay bổng tự do trong trời đất đen trắng, hắn bay lên chín tầng trời, muốn nhìn Thiên Ngoại là gì, phảng phất như đã bay trăm triệu năm nhưng vẫn không thể bay ra ngoài, trước mặt vẫn là một vùng bao la mờ mịt. Lại bay về một hướng khác, cứ thế bay, hắn muốn nhìn chân trời ở đâu nhưng rồi lại trăm triệu năm qua mà vẫn không thể nhìn thấy.

Cuối cùng dừng lại trên một ngọn núi cao, ngược nhìn thiên hạ, không có sinh mạng, không có màu sắc. Mọi thứ giống như đang nhìn hắn, nhìn hắn bay vút lên nhưng hết thấy lại chẳng có chút biến hóa nào.

Đột nhiên hắn nhớ tới trầm tĩnh trong lời của lão Tiên Nhân, hết hảy trước mắt không phải đều biểu lộ trầm tĩnh sao, còn mình thì giống như dục

vọng bay lên.

Đột nhiên hẳn tỉnh lại.

Tất cả vẫn y nguyên, bên cạnh là Như Vi sư huynh đang tĩnh tọa nhắm mắt. Lão tiên nhân trên vân sàng đã ngừng lại.

Ông nhìn chúng đệ tử nói: “Những gì mà cách người nhìn thấy đều là hư ảo nhưng cũng là chân thật, Linh Đài nhất niệm, giữa một tắc vuông, niệm đại thành thiên địa, niệm tiểu thành vi mạt, bất hiển âm dương.”

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 44

Truyền Đạo

Lão tiên nhân ba tháng lại giảng đạo một lần, thời gian giảng mỗi lần đều không giống nhau, nội dung cũng thế. Đây là lần thứ hai Kim Tượng Đế nghe đạo mà cũng có thể coi như là lần thứ nhất bởi lần trước hăn mơ mơ màng màng, chỉ thấy những vật kia, sau đó các vị sư huynh lại nói một đồng thứ mà hăn không hiểu.

Còn lần này, Kim Tượng Đế nghe được hết sức rõ ràng, tai nghe thấy, lòng khắc ghi. Rồi sau đó cảm nhận được một vùng bao la mờ mịt, câu nói cuối cùng của lão tiên nhân có thể thông suốt thiên địa, bao dung vạn vật, hóa tiểu thành mạt, tự thành thế giới. Không khỏi ngẩng đầu nhìn đỉnh của Linh Đài Điện, đột nhiên hăn cảm thấy hết thảy chỉ là hư vô, trong lòng dâng lên cảm giác kỳ quái, cảm giác Phương Thốn Sơn hóa thành mạt, không lộ Âm Dương, tự thành thế giới.

(mạt: bé nhỏ không đáng kể) Nghĩ tới Linh Đài, lại nghĩ tới xây linh thất, không phải tất cả cũng giống như xây thiên địa sao?

Càng nghĩ càng cảm thấy như vậy khiến hăn không khỏi cười rộ lên “Như Hối, vì sao ngươi lại cười” Lão tiên nhân đột nhiên hỏi Kim Tượng Đế đứng dậy hành lễ nói: “Đệ tử đã nghe được Phương Thốn Sơn căn bản, nghe được chung cực của vạn pháp”

“Ha ha ngươi không hề khiêm tốn chút nào, vậy ngươi nói xem căn bản của Linh Đài Tông là gì, chung cực của vạn pháp ở đâu” Lão tiên nhân nói.

Kim Tượng Đế mở miệng muốn nói, nhưng khi lời sắp ra khỏi miệng lại không thành lời, căn bản là không biết nói như thế nào.

Lão tiên nhân nhìn bộ dạng của Kim Tượng Đế, chờ trong chốc lát vẫn không thấy hăn mở miệng liền nói: “Tuệ Ngôn sư huynh của người tới tận chân nhân cảnh mới có thể thông Pháp Tính, đáng tiếc cho tới khi hăn chết cũng không thể hiểu Căn Nguyên nếu không cho dù là tổ đồ ba đời của Huyền Thiên Môn có kéo ra hết cũng không ai cản nổi hăn”

Trong lời của lão tiên nhân không có chút khói lửa nào nhưng không hiểu vì sao lại khiến Kim Tượng Đế cảm nhận được nỗi đau ẩn sâu trong cõi lòng, tựa hồ như đang đau lòng vì Tuệ Ngôn không thể tu hành thật tốt, lại tựa như còn có chút gì đó khác lạ bên trong.

“Xây Linh Đài, thông Pháp Tính, hiểu Căn Nguyên, chú Thần Thể, đây là bốn loại cảnh giới ở Phương Thống Sơn ta, trên nữa cũng không cần ta giảng, đáng tiếc ta nhận vô số đồ đệ, lại không có một người nào có thể xuất sư, không có một ai có thể khai tông lập phái truyền đạo thiên hạ”

Hai mắt của lão tiên nhân lúc này phảng phất như đã hóa thành hai điểm bao la mờ mịt, nhìn thấu hư không, xem khắp cửu thiên thập địa Kim Tượng Đế nhìn lão tiên nhân đột nhiên phát hiện ra ông cũng không phải ngồi trên đám mây mà là đang sống sờ sờ, ngồi trước mắt mình, có huyết nhục. Kim Tượng Đế quay lại nhìn sư huynh của hăn chỉ thấy bọn họ cũng đang ngẩng đầu nhìn, hăn lại quay đầu nhìn lão tiên nhân thì lão tiên nhân đã biến mất.

Một đám sư huynh đệ thật lâu sau vẫn không có ai đứng dậy, sau một hồi, rốt cục cũng có người đứng lên, lớn tuổi thậm chí còn già hơn lão tiên nhân, đạo bào màu xám, tóc trắng xám.

Chỉ nghe lão thở dài: “Chỉ trách tư chất chúng ta ngu dốt, ai, đáng tiếc Trí Thông sư đệ bị Linh Sơn độ, Tuệ Ngôn sư đệ lại chịu khổ dưới kiếm

của Huyền Thiên Môn Hoa Thanh Dương. Ai...”

Lão nói lời này cũng không có ai trả lời có vẻ như tất cả đều đồng ý.

Lão nhân nhìn về phía Kim Tượng Đế nói: “Năm đó lần đầu tiên Trí Thông sư đệ nghe sư phụ giảng tĩnh công cũng từng đột nhiên mở miệng nói mình đã nghe được Linh Đài căn bản, đã nghe được chung cực của vạn pháp. Bất quá, về sau khi sư phụ hỏi, hăn cũng không nói nên lời, tuy vậy, tiến cảnh của Trí Thông sư đệ còn nhanh hơn chúng ta nhiều. Rồi sau đó đến Tuệ Ngôn sư đệ nghe tĩnh công xong, trên mặt mỉm cười, sư phụ hỏi hăn cười gì, hăn cũng không đáp, về sau tiến cảnh của hăn cũng so với những sư đệ cùng thế hệ nhanh hơn nhiều”

Kim Tượng Đế thật không ngờ Trí Thông và Tuệ Ngôn cũng bị hỏi, nghĩ kỹ lại phát hiện ra họ cũng có biểu hiện của riêng mình, Tuệ Ngôn hiểu ý cười khẽ, Trí Thông thì lại ngay thẳng không hoảng sợ.

“Sư phụ có kỳ vọng rất cao với Trí Thông sư đệ và Tuệ Ngôn sư đệ. Tuệ Ngôn sư đệ lúc rời núi từng nói muốn kiến tông môn, thế sư truyền đạo. Đáng tiếc, đáng tiếc ...”

Lão nhân tóc xám trắng gọi Trí Thông là sư đệ hiển nhiên là đã ở trong sơn môn rất nhiều năm.

Những người khác trầm mặc, cuối cùng cả đám rời đi.

Đối với Kim Tượng Đế mà nói thì hôm nay hình tượng mờ lung của lão tiên nhân thoáng cái đã trở nên rõ ràng, hăn phát hiện ra sư phụ mình cũng có hỉ nộ ái ố. Chỉ có điều trước kia đều giấu thật sâu, giống như một con huyền quy trong biển cả bao la mờ mịt, bất động vạn năm khi động cũng khó mà cảm giác được. Bất quá tuy ẩn giấu thật sâu nhưng vẫn còn có.

Kim Tượng Đế đứng trên bờ đoàn, thân bất quá cao hơn một xích, hẳn cúi đầu trầm tư.

“Như Hối sư đệ, chúng ta đi thôi”

Kim Tượng Đế bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn thì ra là Như Vi, vội vàng đáp “Vâng”

Những người khác cũng đã rời đi cũng chỉ còn Như Vi và Kim Tượng Đế. Kim Tượng Đế đi sau lưng Như Vi, bởi vì thân hình nhỏ, chân ngắn cho nên Như Vi đi một bước bằng hẳn đi vài bước. Thế nhưng lúc này Kim Tượng Đế cũng không có cảm giác hỗn loạn. Như Vi bước một bước, hẳn cũng bước một bước, vừa sải bước ra là thân hình có thể bỗng bồng bềnh lướt đi trên không trung. Mỗi bước đều đồng bộ với Như Vi, chẳng những không quái dị mà còn khiến cho người ta có cảm giác mờ ảo.

Kim Tượng Đế cảm thấy rất bình thường, rất nhẹ nhàng, hết thảy đều như nước tạo thành kênh mương. Có lẽ một ngày nào đó một bước có thể thăng không, hơn nữa sẽ cảm thấy rất tự nhiên.

“Tuệ Thanh sư huynh nói, đây là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy sư phụ hiển lộ tâm ý của mình” Như Vi vừa đi vừa nói Điều này khiến cho Kim Tượng Đế có chút ngoài ý muốn, nếu nói Như Vi nhìn thấy lần đầu tiên thì đã đủ kỳ quái rồi nhưng Tuệ Thanh cũng lần đầu tiên nhìn thấy thì thật ngoài ý muốn của Kim Tượng Đế.

Như Vi tiếp tục nói: “Kỳ thật lẽ ra cũng không phải chỉ có lúc này, khi Trí Thông sư huynh truyền viên ảnh châu về, sư phụ cũng đăng đàn ba tháng giảng phá pháp thuật của Linh Sơn cũng coi như là đã hiển lộ tâm ý rồi”

Trong lòng Kim Tượng Đế đột nhiên khê động nói: “Như Vi sư huynh, người biết vì sao sư phụ chưa bao giờ rời núi không?”

Như Vi trầm mặc một lúc, lắc đầu.

Kim Tượng Đế tiếp tục nói: “Ta nghe Tuệ Ngôn với Trí Thông sư huynh nói sư phụ là người không thuộc về thế gian này, vì sao vậy?”

Như Vi suy nghĩ một chút rồi nói: “Lời này ta cũng từng nghe qua, là Đại Thương sư huynh nói” Gã dừng một chút rồi thoáng nhìn Kim Tượng Đế nói: “Đại Thương sư huynh là người mới nói những lời kia, hẳn là người lớn tuổi nhất trong sơn môn, năm nay đã 240 tuổi rồi”

Kim Tượng Đế lập tức nghĩ tới vị sư huynh già nua kia mới nói những lời đó, trong lòng thầm nghĩ: “Nguyên lai hẳn đã 240 tuổi rồi, là Đại tự sư huynh, so với Trí Thông còn cao hơn một lứa”

Như Vi sau khi giải thích Đại Thương là ai rồi nói tiếp: “Đại Thương sư huynh nói sư phụ từng cảm thán mình không thuộc về thế gian này, không trong tam giới, không thuộc ngũ hành”

Kim Tượng Đế nghe, vị sư phụ trong lòng vốn đã rõ ràng lại một lần nữa trở nên mờ lung thần bí “Còn nghe Trí Thông sư huynh nói, trước kia có rất nhiều sư huynh có pháp lực cao cường đều đã chết, sau khi rời núi, thì không trở lại, biến mất không minh bạch” Như Vi nói “Tại sao lại thế” Kim Tượng Đế không kìm lòng được hỏi “Chúng ta không tu đạo tôn pháp tượng, trong thiên địa này là dã tu sĩ, không người bảo hộ, tự nhiên sẽ dễ gặp phải chuyện không may” Như Vi thấp giọng nói nhanh “Ta nghĩ đó là nguyên nhân mà sư phụ hy vọng trong chúng ta có người sau khi ra ngoài có thể khai tông lập phái. Nghe nói Tuệ Ngôn sư huynh đã truyền đạo, hơn nữa còn có truyền nhân ở nhân gian làm tới chân nhân hộ thành hoặc hộ quốc. Cũng không biết bây giờ thế nào”

Kim Tượng Đế đột nhiên nghĩ tới quý kế dẫn họa tới Ma Thiên Sơn năm đó mình và Thanh Y dùng để thoát khổ, chỉ không nghĩ tới chẳng những dẫn đến Hoa Thanh Dương còn dẫn tới Tuệ Ngôn, có thể nói Tuệ

Ngôn đã gián tiếp bị quỷ kế của Thanh Y hại chết. Loại nhân quả quan hệ này khiến trong lòng Kim Tượng Đế cảm thấy không thoải mái. Nghĩ tới vị đạo nhân bị bắt tới lúc đầu thầm nghĩ: “Chẳng lẽ hãn là đệ tử của Tuệ Ngôn sư huynh”

Như Vi không biết Kim Tượng Đế gặp Tuệ Ngôn như thế nào nên tiếp tục nói: “Tuệ Ngôn sư huynh đã từng truyền về ảnh châu nói rằng sau khi kết Chư Thiên Tinh Tượng sẽ chiêu cáo thiên hạ, khai tông lập phái, xây đạo tràng, cử hành pháp hội, cùng các môn các phái trong thiên hạ luận đạo, diễn pháp, thụ sắc phù của thiên đình...”

Trong lòng Kim Tượng Đế thầm than một tiếng, trầm mặc một lúc rồi hỏi: “Khai tông lập phái, xây đạo tràng rồi vì sao còn cần sắc phù của thiên đình”

“Chỉ có đại môn đại phái mới có tư cách cử người gia nhập thiên đình, tiểu môn, tiểu phái căn bản là không được thiên đình thừa nhận, vì vậy phải tranh thủ để mình được thụ phù” Như Vi nói Kim Tượng Đế lúc này mới biết khai tông lập phái còn cần thiên đình thừa nhận, hãn không biết rõ về thiên đình, chỉ biết là thiên cung có lục ngự thống lĩnh thiên hạ, tựa hồ chỗ nào cũng có uy nghiêm. Nhưng cần thận nghĩ lại thì có vẻ như không giống như mình nghĩ.

“Kỳ thật khai tông lập phái nhập thiên đình cũng không khó chỉ cần có thể đại phóng dị sắc trong hai lần pháp luận là có thể phái đệ tử nhận sắc phù của thiên đình rồi”

“Hai lần pháp luận nào?”

“Tử Tiêu diễn pháp và Linh Sơn luận đạo. Chỉ cần trong hai lần pháp luận đại phóng dị sắc tự nhiên sẽ được thiên đình mời. Chỉ cần được Thiên Đình thừa nhận thì đệ tử trong môn cũng sẽ không dễ dàng bị người khác đánh giết” Như Vi dừng một chút rồi lại tiếp tục nói: “Nói là được Thiên

Đình thừa nhận không bằng nói được các môn phái trong thiên hạ thừa nhận bởi vì trong ngày đầu tiên mở đàn tràng sẽ có rất nhiều cao nhân của các môn phái đến luận đạo diễn pháp, rất nhiều tông phái mới khai lập vẫn lạc vì không qua được cửa ải này”

Kim Tượng Đế nhớ tới Tuệ Ngôn, không khỏi hỏi: “Thế Tuệ Ngôn sư huynh có thể qua được không?”

“Chư Thiên Tinh Tượng của Tuệ Ngôn sư huynh rất cường đại, nếu có thể chính thức kết pháp thì cho dù là đạo tôn các phái đích thân đến cũng không làm gì được nhưng một bước này lại tựa như rãnh trời, một bước sai thì sẽ khác nhau một trời một vực” Thanh âm của Như Vi giống như tên của gã cho người khác một cảm giác nhu hòa thế nhưng lại khiến cho tâm của Kim Tượng Đế sôi trào, trong đầu hần đột nhiên sinh ra một ý niệm, cái ý niệm này hóa thành biển cả, cuồn cuộn trong lòng.

“Như Hối sư đệ, đừng nghĩ quá nhiều, bây giờ chúng ta tốt nhất là cố gắng tu hành”

Kim Tượng Đế bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là đã đến linh thất. Như Vi nhìn hần, trong ánh mắt tựa như có cổ vũ, tựa như là khích lệ, gã nhìn Kim Tượng Đế rồi sải bước tiến vào trong linh thất của mình. Kim Tượng Đế trầm mặc ngẩng đầu nhìn bầu trời trong chốc lát rồi sải bước, thân hình lóe lên, xếp bằng trong linh thất đã xây xong phần nền tảng, há miệng khê hút, linh vụ tám hướng cuồn cuộn tụ đến

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 45

Thiên Địa Huyền Âm

Kim Tượng Đế ngồi trong linh vụ, đôi bàn tay bé nhỏ ôm trước ngực như ôm một quả cầu, một đám linh khí nằm trong hai tay hẩn, linh vụ vốn mang màu xám trắng theo thời gian nằm trong tay của Kim Tượng Đế mà nhan sắc cũng chậm rãi biến hóa, từ xám trắng thành lấm tẩm thất thái rồi hòa vào với nhau, cuối cùng dần biến thành màu xanh. Theo màu sắc biến hóa, linh vụ hư ảo cũng dần ngưng thực, cuối cùng trở thành một khối gạch xanh lơ lửng trên không. Bay lên, như bị một bàn tay nâng đỡ rồi nhẹ nhàng rơi xuống trên nền.

Từng khối rồi lại từng khối, Kim Tượng Đế đơn điệu lặp lại nhưng tuyệt không cảm thấy bức bối, im lặng phảng phất như đang làm một việc thần thánh, lại tựa như đang hưởng thụ một sự mỹ diệu mà không ai biết đến.

Tại tà nguyệt tam tinh động, không có phân ngày đêm, phảng phất như không cảm thụ được ngày đêm.

Có người nói thời gian thật ra là bất động, chỉ có vạn vật tự nhiên biến hóa, mọi người bất quá là sử dụng thời gian để nhận biết dấu vết già yếu của mình.

Kim Tượng Đế không già yếu, hẩn đang lớn lên, nếu như cẩn thận quan sát sẽ thấy mỗi khi hẩn ngưng tụ ra một viên gạch xanh thì thân thể sẽ lớn thêm một chút. Tuy trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động không nhìn được nhật thăng nguyệt hàng nhưng lại không thể phủ nhận được sự luân chuyển biến hóa của chúng. Mỗi ba tháng lão tiên nhân sẽ dâng đàn giảng đạo. Kim

Tượng Đế tự nhiên sẽ đi nghe, sau khi nghe xong, mặc kệ mình có linh ngộ được gì hay không thì hẳn vẫn quay trở về xây linh thất. Sắp xếp một chút bụi linh khí tạo thành từng viên gạch xanh.

Đây là một công việc buồn tẻ nhưng Kim Tượng Đế lại tìm ra niềm vui thú và mỹ diệu trong nó. Hẳn cảm nhận được sự bất đồng trong linh khí, phảng phất như những đám bụi linh khí khác nhau sẽ có tính cách khác nhau, hẳn trao đổi với chúng, ngày từng ngày hiểu rõ tính cách của chúng, bắt đầu quen thuộc với chúng. Ban đầu đại đa số đều tỏ vẻ ngạo mạn, xa cách, nhưng theo thời gian dài tiếp xúc thì Kim Tượng Đế và chúng bắt đầu tạo thành một mối quan hệ vi diệu.

Loại cảm ứng huyền diệu này khó mà diễn tả được, tốc độ ngưng kết linh khí thành gạch xanh của Kim Tượng Đế càng lúc càng nhanh, thời gian càng lúc càng ngắn. Thân thể của hắn cũng lớn lên từng ngày.

Xây linh thất... Nghe đạo ... Xây linh thất ... nghe đạo Tính mạng của hắn đi vào quy luật trạng thái đơn giản đến cực độ này, còn tâm của hắn, dưới tác động của trạng thái này càng ngày càng trở nên yên tĩnh. Cho tới một ngày hắn đột nhiên ngừng đầu, mở hai tay về phía bầu trời, miệng đọc một chuỗi âm tiết phức tạp, linh vụ đầy trời giống như hiểu được lời hắn nói, bắt đầu tăng tốc vọt tới rồi bao phủ.

Thanh âm của Kim Tượng Đế cũng không lớn nhưng trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động bình tĩnh này thì không khác gì một mạng nhện có một sợi tơ bị chạm tới khiến cả mạng nhện đều rung động. Vang lên cực kì rõ ràng trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động Linh Đài Tông Phương Thốn Sơn.

Kỳ thật người tu hành cũng có chút giống với nhện, ngồi một mình tĩnh tâm. Nhưng lại bố trí một tấm lưới vô hình lấy bọn họ làm trung tâm, chỉ cần có chút gì chạm tới là đều có thể cảm ứng được.

Một vùng linh khí của Kim Tượng Đế đột nhiên bạo động khiến những người khác cũng cảm ứng được linh khí quanh thân đột nhiên lưu động, dựa vào cảm ứng của linh khí lập tức có rất nhiều người xuất hiện trước linh thất của Kim Tượng Đế.

Như Vi đã sớm đi ra, đứng ở vị trí gần nhất, bên cạnh là Tuệ Thanh. Tiếp đó là Đại Thương tóc màu nâu trắng, diện mục già nua, đằng sau là những người khác, toàn bộ Linh Đài Tông vốn không nhiều lắm lúc này đều đã đến đông đủ.

Vừa rồi ta nghe Như Hối sư đệ đột nhiên đọc Thiên Địa Huyền Âm, khi đi ra thì nơi đây đã bị linh khí bao phủ.

Thiên Địa Huyền Âm trong nhân gian có một cái tên khác là “Chú ngữ”. Nhân gian gọi Thiên Địa Huyền Âm mà khi Đạo gia thi pháp phải niệm là chú ngữ bởi bọn họ không biết những chú ngữ này. Trong các môn phái đương nhiên có rất nhiều chú ngữ pháp thuật, toàn bộ đều do tiên nhân lĩnh ngộ ra, trích sửa để cho hậu nhân học tập. Nhưng pháp thuật của Phương Thốn Sơn không có chú ngữ hoặc có thể nói tất cả chú ngữ pháp thuật đều phải lĩnh ngộ trong quá trình xây linh thất.

Nói cho cùng Thiên Địa Huyền Âm cũng không thần bí như nhân gian nói, đó là một loại ngôn ngữ câu thông thiên địa vạn vật và linh khí, mỗi người lĩnh ngộ đều khác nhau. Kim Tượng Đế lĩnh ngộ một câu, còn có rất nhiều chú ngữ pháp thuật chờ hần đi lĩnh ngộ.

Mọi người trầm mặc một hồi rồi Đại Thương nói: “Năm đó Trí Thông sư đệ hơn hai mươi năm đều không thể lĩnh ngộ một câu, đột nhiên có một ngày đột nhiên ngộ ra ba câu sau đó không lĩnh ngộ nữa. Nhưng hần dựa vào pháp thuật hình thành từ ba câu Thiên Địa Huyền Âm cũng đủ để khiến người khác âm đạm thất sắc. Còn Tuệ Ngôn sư đệ thì ngày thứ ba đã lĩnh ngộ một câu, rồi sau đó trong vòng mười năm lĩnh ngộ ba trăm câu, pháp thuật mà hần tinh thông chỉ sợ chỉ có Linh Sơn Bồ Tát mới có thể so được”

Tuệ Thanh trầm ngâm một lát rồi nói: “Như Hối sư đệ mất tám năm để lĩnh ngộ ra một câu Thiên Địa Huyền Âm, trong Linh Đài Tông có thể xem là tương đối trẻ, bất quá lĩnh ngộ câu đầu tiên đã có thể huy động nhiều linh khí như vậy, cho dù là Trí Thông sư huynh năm đó cũng không hơn được”

Chỗ này là Tà Nguyệt Tam Tinh Động, không cần hộ pháp, bọn họ hồi lâu cũng không thấy Kim Tượng Đế đi ra thì trở về tiếp tục việc tu hành của mình, Khi Kim Tượng Đế tỉnh lại, hăn nhìn thấy một linh thất hư ảo, nóc nhà cũng không hoàn toàn ngưng thực nhưng sẽ không tán đi.

Lão tiên nhân giảng đạo thì nhất định hăn sẽ đi nghe, tuy lão tiên nhân không nói pháp thuật thần thông gì nhưng mỗi lần nghe xong Kim Tượng Đế lại có cảm giác có không ít ích lợi, nghi vấn trong lòng tựa như sương mù tan biến. Sau khi trở về tu hành, trong lòng sẽ sinh ra một ít mê hoặc thì sẽ lại đi nghe đạo, lại tìm được giải thích từ đạo. Hăn không biết các sư huynh đệ có trạng thái này hay không, từ sau khi hăn lĩnh ngộ Thiên Địa Huyền Âm cũng không cùng các sư huynh đệ khác trao đổi, chỉ ở trong một trạng thái Hỗn Độn. Trong mắt các vị sư huynh thì hăn giống như đang suy nghĩ, ngẫu nhiên còn nở nụ cười tỏ ý lĩnh hội vì thế các sư huynh càng không có ai quấy rầy hăn.

Đột nhiên có một ngày lão tiên nhân ngồi trên vân đài giảng đạo, đang giảng bỗng nhiên ngữ điệu biến đổi, xung quanh ông chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một đóa kim liên, kim liên bỗng nhiên vỡ nát biến thành một dây màu vàng, dây màu đột nhiên cuộn lại hóa thành một cơn gió, gió xoáy tít trong điện rồi biến thành một đám mây xám, trong mây xám có mưa phù li ti. Dưới đài chúng đệ tử ngồi ngay ngắn bất động, phảng phất như không phát giác gì.

Gió thổi mưa phùn, bay bỗng Nhỏ trên đầu Kim Tượng Đế, xối ướt mái tóc đen và quần áo, chảy xuống theo lọn tóc, chảy qua cặp lông mày tựa như kiếm, chảy từ mặt xuống lồng ngực, dừng trên khoe miệng một chút rồi rơi trên mặt đất tóe ra một chút hơi nước.

Mưa dần trở nên lớn, nhiệt độ trong không khí bắt đầu hạ thấp, chỉ chốc lát sau mưa biến thành hạt tuyết, rơi sần sật vào trên người chúng đệ tử. Chúng đệ tử giống như chưa tỉnh, y nguyên ngồi ngay ngắn bất động. Hạt tuyết biến thành bông tuyết, phiêu xuống từ trong hư không. Đột nhiên có một tiếng sấm nổ vang, từng đạo lôi điện hạ xuống.

Lôi đình đột nhiên hóa thành bão cát, bao phủ lấy họ. Trong chốc lát lại trở thành băng sơn, rồi hóa thành sông lớn. Chớp mắt thành núi lớn, trên núi mọc ra cây, nở hoa, kết quả, lá rụng.

Hết thảy biến hóa trong thiên địa, hết thảy hữu hình vô hình đều biến ảo trong điện.

Khi Kim Tượng Đế tỉnh lại thì chẳng có gì trước mắt, chỉ có lão tiên nhân tĩnh tọa trên vân đài, còn sư huynh bên cạnh vẫn an tọa, tựa như không có gì phát sinh.

Lão tiên nhân chậm rãi mở to mắt nhìn chúng đệ tử hỏi: “Ta dùng Thiên Địa Huyền Âm giảng diệu pháp đại đạo, các người nghe được mấy loại”

Đại Thương đứng dậy, hành lễ nói: “Sư phụ, đệ tử ngu dốt, từ ba mươi năm trước đã không còn lĩnh ngộ được loại pháp thuật nào”

Lão tiên nhân khẽ gật, cũng không nói gì thêm, tựa hồ như tất cả đều trong dự liệu, sau Đại Thương lần lượt từng người theo thứ tự đứng lên nói với lão tiên nhân.

Kim Tượng Đế nghe bọn họ nói, trong lòng kỳ quái, cảm giác không thể tưởng tượng nổi, bởi vì theo lời bọn họ thì quá ít. Từng người cũng chỉ có một hai loại, không vượt quá năm loại pháp thuật.

Tuệ Thanh đứng dậy hành lễ với lão tiên nhân nói: “Sư phụ, đệ tử lĩnh ngộ ba loại pháp thuật”

Kim Tượng Đế không khỏi nghiêng đầu nhìn hẳn thẳm nghĩ: “Vì sao Tuệ Thanh sư huynh mới lĩnh ngộ được ba loại pháp thuật, chẳng lẽ cảm giác của ta là sai hay sao?” Trong lòng của hẳn nghi hoặc suy tư cho tới khi Như Vi đứng dậy nói mình lĩnh ngộ chín loại pháp thuật thì Kim Tượng Đế mới thở dài một hơi. Mọi người quay đầu nhìn Như Vi khiến gã có chút không tự nhiên.

Lão tiên nhân vẫn yên tĩnh tựa giếng nước chỉ khẽ gật đầu, Kim Tượng Đế đứng dậy, lần hoạt động này hẳn mới phát hiện ra mình đã hoàn toàn trưởng thành, còn cao hơn một chút so với Như Vi, ở trong nhân gian cũng có thể coi như là người tương đối cao rồi.

“Sư phụ, đệ tử mơ mơ màng màng, phảng phất đã nghe được vô số Thiên Địa Huyền Âm, thấy được vô số pháp thuật nhưng rồi lại cảm thấy không rõ” Kim Tượng Đế đứng dậy nói, kỳ thật cũng không phải là toàn bộ không rõ mà là có hơn phân nửa không rõ, chỉ là nghe các sư huynh chỉ nghe được một hai loại pháp thuật nên cảm giác có thể mình đã nghe lầm.

Lão tiên nhân khẽ gật đầu nói: “Vô luận đúng hay không cũng đã để lại lạc ấn. Đệ tử của sư huynh Tuệ Ngôn của người dâng hương cầu cứu, hôm nay người sẽ rời núi để xem hẳn có chuyện gì”

Kim Tượng Đế có chút không hiểu, còn chưa biết tình trạng của mình ra sao, lão tiên nhân lại để cho hẳn rời núi. Lại nghe lão tiên nhân nói: “Tuệ Ngôn vì người mà chết thì người phải chiếu cố đệ tử của hẳn”

“Vâng sư phụ” Kim Tượng Đế tuy không biết đệ tử của Tuệ Ngôn ở đâu, gặp phiền toái gì nhưng vẫn vội đáp ứng.

“Sư huynh của người Tuệ Ngôn có đệ tử làm quốc sư của Thiên Nguyên quốc nằm ở giao giới giữa Đông Thắng Thần Châu và Nam Chiêm Bộ Châu, người tới đó tìm hẳn” Lão tiên nhân nói “Tu vi của người không tới Chân Nhân Cảnh, lúc này rời núi có thể ma luyện tâm chí nhưng cũng có

thể khiến đạo tâm nhuộm trần. Ta có một pháp tặng người, người có đồng ý thụ không?”

“Đệ tử nguyện ý” Kim Tượng Đế vội nói “Pháp này không phải thần thông, cũng chẳng phải huyền thuật, mà là đạo kiếm, một thanh đạo kiếm có thể trăm sạch tướng niệm”

KIẾM CHÙNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 46

Kiểm Chùng Trong Tâm Xuống Thiên Nguyên

Lão Tiên Nhân bình tĩnh ngồi trên vân sàng nói muốn tặng đạo kiếm cho Kim Tượng Đế, Kim Tượng Đế tự nhiên là vội vàng hành lễ bái tạ.

"Người tu hành có nội ngoại song kiếm, nội tên Đạo Kiếm, ngoại tên Pháp Kiếm. Đạo Kiếm chém ma làm loạn tâm, Pháp Kiếm trừ ma gây loạn thế." Thanh âm của lão Tiên Nhân mang lại một loại cảm giác trống rỗng, như trực tiếp vang lên trong linh hồn, cảnh tượng trước mắt Kim Tượng Đế đột nhiên biến đổi, đại diện biến mất, chìm vào bên trong Linh Đài.

Bên tai vẫn tiếp tục vang lên lời nói của Lão Tiên: "Kiếm là vật để người Tu Hành trừ ma, vốn vô hình vô dạng. Tại Ngoại [Bên ngoài], xưng là Pháp Kiếm, có thể mang dạng kiếm cũng có thể là các loại Bảo Khí. Tại Nội [Bên trong] là Đạo Kiếm, vô hình vô chất, giao hòa cùng Pháp Tượng, có thể Chính Tâm (1), có thể trừ Tâm Ma.

(1) Chính Tâm: Chính [của chính trực ngay thẳng], Tâm [của Tâm địa, lòng người] Tâm địa trong sáng, lòng người ngay thẳng, chí công vô tư.

Bên trong Linh Đài của Kim Tượng Đế, một đạo linh quang chói mắt xẹt qua bầu trời, chìm vào trong ngọn tuyết sơn mờ ảo kia rồi biến mất.

Kim Tượng Đế thầm nghĩ: "Lẽ nào đó chính là Đạo Kiếm?"

Ý nghĩ mới hiện lên thì trong Linh Đài của hắn lại vang lên giọng nói của lão Tiên Nhân: "Đó không phải là đạo kiếm, mà là Kiếm Chùng [Loại],

một đám Kiếm Chủng trừ Tâm Ma. Người hãy tế luyện nó hàng ngày."

Kim Tượng Đế lòng đầy nghi hoặc, không biết tế luyện như thế nào, mở miệng hỏi thêm nhưng không thấy Lão Tiên nhân trả lời.

Cảnh tượng trước mắt lại biến đổi lần nữa, trở lại đại điện, thì không thấy Lão Tiên nhân.

Bên cạnh hẳn chỉ còn lại Tuệ Thanh, Kim Tượng Đế đưa mắt nhìn về phía sư huynh, còn chưa có mở lời, thì Tuệ Thanh đã lên tiếng: "Sư đệ, bây giờ xuống núi luôn hay muốn chuẩn bị một chút?"

Kim Tượng Đế cũng chẳng biết phải chuẩn bị gì, lúc đến tay không, thân chả có vật gì ra hồn, lúc đi đã có một Thân thần thông có điều chưa được phát huy. . . Hẳn liền lắc đầu, nói: "Không cần đâu, sư huynh, ta xuống núi luôn".

Tuệ Thanh mỉm cười nói: "Cũng tốt, sư đệ đi sớm về sớm, ở thế giới bên ngoài cố gắng đừng dính phải nhân quả."

Kim Tượng Đế biết rõ nhân quả mà gã nói chính là những tai họa mang đến phiền phức cho Phương Thốn Sơn, có chút suy tư, Tuệ Thanh nói tiếp: "Kỳ thật, chúng ta không sợ, tu hành đến cảnh giới này, chuyện sống chết đã phai nhạt nhiều, có điều sư phụ sẽ không đồng ý, nếu người dính phải nhân quả thì người cũng không về được."

Kim Tượng Đế không thềm để ý cười cười, nói: "Sư huynh yên tâm, ta sẽ cố gắng không dính vào nó, nếu như dính phải, ta sẽ không trở về." Nhìn qua Kim Tượng Đế nói rất nhẹ nhàng, thanh âm rất nhỏ, chỉ có đứng sát bên Tuệ Thanh mới có thể nghe được, lại giống như nói với với chính mình.

Tuệ Thanh có chút kinh ngạc nhìn Kim Tượng Đế, cho đến lúc này gã mới phát hiện ra vị sư đệ luôn trầm mặc ít nói của mình có chút quyết đoán,

cổ chấp. Sau một hồi suy tư, gã mới cảm thấy thoải mái, có thể được Tuệ Ngôn thu nhận thay thầy một lòng muốn đưa đến Phương Thốn Sơn há lại kém cỏi, nếu chỉ là loại người bình thường thì chính y hoàn toàn có thể tự thu làm đệ tử. Gã vẫn còn nhớ rõ trong ảnh châu mà Trí Thông truyền về có nói một câu: "Cổ chấp, trọng ân nghĩa, đạo tâm thanh minh [Trong trẻo]"

Nếu như Kim Tượng Đế biết rõ Trí Thông từng đánh giá hẳn như vậy thì nhất định sẽ thất kinh, bởi vì thời gian ở gần Trí Thông cũng không lâu lắm, ít hơn thời gian ở với Tuệ Ngôn rất nhiều, tuy rằng y hào sảng bạo ngược, nhưng mà ánh mắt y lại tuyệt không kém hơn Tuệ Ngôn.

"À, đúng rồi, lúc này sự phụ gieo kiếm chúng vào Linh Đài của ta, nói là nếu ngày đêm tế luyện có thể hóa thành đạo kiếm, chém Tâm Ma. Nhưng hiện tại ta không biết phải tế luyện ra sao, hỏi sư phụ thì người cũng không trả lời." Kim Tượng Đế nói với Tuệ Thanh còn đang thất thần Tuệ Thanh giật mình bừng tỉnh, trầm mặc một hồi mới nói: "Đạo kiếm là một loại tâm niệm, người có thể coi nó là chuẩn mực đạo đức cũng được."

"Không đúng, không phải như thế." Kim Tượng Đế phủ định, điều này làm cho Tuệ Thanh ngẩn người. Lập tức Kim Tượng Đế nói tiếp: "Ta có thể cảm nhận đám bạch quang kia ẩn chứa vô tận phong mang, tuyệt đối không chỉ đơn giản là tâm niệm đâu."

Tuệ Thanh cười cười, nói: "Sư phụ từng nói qua người tu hành ở Linh Sơn có mười giới luật, những giới luật này cũng giống như các giới luật của các môn phái trong Đạo Môn, kỳ thật tất cả chỉ là một phương thức tu hành đạo kiếm."

Kim Tượng Đế trầm tư, Tuệ Thanh lại nói: "Bất quá, Linh Đài Tông chúng ta cũng không có những giới luật kia, mặc dù không có nhưng cũng không thể nói Linh Đài Tông sẽ không có phương thức tu đạo kiếm, cái mà chúng ta tu hành ở đây, không những luyện Pháp, mà còn tu một loại Tâm Cảnh và Đạo Đức, nói một cách khác là tạo một chuẩn tắc cho hành vi xử

sự trong thiên địa này, vào thời điểm chúng ta rời đi, sư phụ điều ban thường một đạo Kiếm Chủng, đạo kiếm chủng này sẽ hòa hợp với tâm tình lúc xuất sơn. Sau khi chúng ta ra ngoài, tâm cảnh sẽ chịu nhiều thứ quấy nhiễu, cuối cùng sẽ không hợp với kiếm chủng, đến lúc đó phải tự xét bản thân để Chính tâm. Nếu không làm được, kiếm chủng sẽ tản đi, từ đó ta không còn là đệ tử của Phương Thốn Sơn nữa."

Kim Tượng Đế trầm mặc một hồi rồi thở dài nói: "Đa tạ sư huynh chỉ điểm."

Tuệ Thanh mỉm cười, nói: "Những điều này sư phụ không giảng cho người, bởi vì sau khi người ra ngoài, nhất định sẽ cảm nhận được, hiện tại ta chỉ sớm nói cho người biết mà thôi." Sau khi nói xong gã lại móc một quyển sách từ trong ngực ra, nói: "Sư đệ lần đi này có thể gặp gỡ rất nhiều sự tình của nhân gian, ở đây có một cuốn Ngoại Môn Đan Phù, có lẽ có một ít tác dụng."

Sách cũng không dày, nhưng mà chữ ở bên chỉ lớn bằng con kiến, nếu không phải nhãn lực của Kim Tượng Đế tăng lên một khoảng lớn thì sẽ không nhìn rõ lắm.

Kim Tượng Đế không hỏi quyển sách này đến từ đâu, sau khi nhận lấy rồi cất người rồi quay mình bước ra ngoài. Tuệ Thanh theo sát phía sau đưa tiễn, đi thẳng về phía cửa Động Thiên.

Rất nhanh đã đến cửa Động Thiên. Từ xa đã thấy được bóng dáng to lớn của ông lão già mặt thẹo ở nơi đó, nhìn qua vẫn không khác lúc mới vào là mấy, lão cũng không có thay đổi nhiều. Chỉ là quái tượng đã không còn nữa, tay cầm một thanh đao, trên lưng có một cái túi quần áo.

Kim Tượng Đế trong lòng thầm nghĩ: "Lẽ nào hãn cũng xuống núi?"

Cho đến lúc này Kim Tượng Đế vẫn không biết thân phận của lão, cũng không thấy lão tới Linh Đài điện để nghe đạo, càng không biết tên của lão

là gì.

Tuệ Thanh cất tiếng: "Hắn tên Tiêu Cửu, vốn là một tên cường đạo chuyên giết người cướp của, được Tuệ Ngôn mang đến, tuy rằng học được pháp môn Luyện Khí, nhưng không tu Pháp Thuật. Có điều thanh đao trong tay hắn lại không phải là phàm vật, mà là Pháp Khí đúc từ Bắc Hải Hàn Tinh Huyền Thiết, được Tuệ Ngôn sư huynh mang về từ một lần xuất sơn. Đao trong tay hắn, uy lực thật không tầm thường."

Trong lúc nói chuyện thì đã đến bên người lão già mặt thẹo kia, Kim Tượng Đế vẫn nhớ rõ, cái lúc mới bước vào Động Thiên sau khi hỏi về chuyện của Tuệ Ngôn sư huynh, lão từng ngoảnh đầu lạnh lùng hỏi Kim Tượng Đế một vì lý do gì vẫn còn sống, trong lòng Kim Tượng Đế luôn có ấn tượng sâu sắc đối với chuyện này.

Lão già mặt thẹo cao lớn kia cũng không có nói chuyện, Tuệ Thanh nói với Tiêu Cửu: "Như Hối sư đệ pháp thuật mới thành, nhất định sẽ có lúc mất linh, người nhất định phải ở bên cạnh hắn, đề phòng bất trắc."

"Vâng." Tiêu Cửu lại cung kính hành lễ đáp lời, thanh âm rất kiên định.

Tuệ Thanh hướng về Kim Tượng Đế cười cười, nói tiếp: "Sư đệ, đi cẩn thận, nhanh chóng trở về."

Kim Tượng Đế mỉm cười đáp lại.

Đi thẳng khỏi Tam Tinh động, khí trời bên ngoài hơi ướt át, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trời cao mây xa, trong không khí thoang thoang hương hoa. Quay đầu nhìn lại, cửa Tam Tinh động đã đóng, trên tấm bia nằm ở bên cạnh Động Thiên có khắc mấy chữ Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động vẫn nổi bật như xưa, không một chút thay đổi.

Kim Tượng Đế quay đầu nhìn lại Tiêu Cửu đang đứng phía sau mình, người có vẻ già nua nhưng cho dù ở tại địa phương của tiên gia Phương

Thốn Sơn này lâu như vậy mà vẫn còn đó cái sát khí đặng đặng khó nén, hẳn hỏi: "Tại sao người muốn xuống núi?"

"Ta không thể cứ thế chết già trong núi như vậy được"

Đây là đáp án mà Tiêu Cửu đưa ra cho Kim Tượng Đế, Kim Tượng Đế trầm mặc một hồi, cũng không nói thêm gì, hẳn không biết trả lời thế nào, cũng không nghĩ ra nên hỏi cái gì.

Đi một mạch đến chân núi, quay đầu lại thì cảm thấy Phương Thốn Sơn tựa như ở trong một cái thế giới khác.

Kim Tượng Đế đứng yên một hồi ở chân núi, Tiêu Cửu đứng bên cạnh nhìn hẳn, trong mắt lão thì Kim Tượng Đế đã thay đổi rất nhiều, đây chỉ là một loại cảm giác, tuy tướng mạo bây giờ của Kim Tượng Đế cùng với hình dáng mà hẳn huyễn hóa lúc vào núi giống nhau, nhưng khí tức lại hoàn toàn bất đồng. Lão muốn nhìn một cái tiểu yêu mà lúc mới đến chỉ có khí tức hư huyễn này đã tu được thần thông diệu pháp gì.

Kim Tượng Đế đứng lặng yên, không nhúc nhích, dường như đang suy nghĩ gì đó, Tiêu Cửu cũng không nhìn thấy dấu hiệu nào chứng tỏ Kim Tượng Đế muốn niệm chú làm phép.

Đột nhiên, lão cảm thấy giác có phần không thích hợp, đưa mắt nhìn bốn phía, cảnh tượng xung quanh lại biến thành mơ hồ, cảm giác như bản thân đang ở trong dòng sông Linh Khí, thân thể không tự chủ được mà bị dòng nước cuốn đi. Trong lòng của lão khiếp sợ, loại này pháp thuật hẳn đã gặp qua, đúng là năm đó lúc bị Tuệ Ngôn hàng phục, đã từng thấy qua một loại pháp thuật như vậy. Từ chỗ Tuệ Ngôn lão biết được Thuật Pháp kia có tên Miếu Ba Thanh Linh Độn.

Trước đây lúc trốn tránh Hoa Thanh Dương truy sát, Kim Tượng Đế từng thấy Tuệ Ngôn sư huynh thi triển qua pháp thuật này. Mặc dù trước mặt lão tiên nhân hẳn từng nói đã nghe được vô số thiên địa huyền âm, nói

cách khác là hãn đã từ đó lĩnh ngộ được rất nhiều pháp thuật, có điều hãn chưa từng thi triển qua. Lần này rời núi, muốn nhanh đến Thiên Nguyên quốc tự nhiên không thể dùng cách bình thường đi lại được, vì vậy hãn liền nghĩ đến Miếu Ba Thanh Linh Độn mà Tuệ Ngôn từng thi triển, điều khiến hãn ngạc nhiên là dựa vào cảm giác trong lòng vậy mà vừa thi triển một cái đã thành công rồi.

Hãn rất cao hứng, lại nghĩ đến vô số pháp thuật trong lòng mình thì không khỏi sinh ra cảm giác nắm trong tay ngàn vạn diệu pháp, có thể đi khắp thiên hạ.

Lúc này Thiên Nguyên Quốc đang lan truyền một tin tức, quốc sư Chính Nguyên chân nhân là yêu quái, bị quốc sư hiện tại là Mộc Linh chân nhân dùng thần thông chế phục, lấy Thần Phù trấn áp sau đó treo tại cổng thành. Tuy Chính Nguyên chân nhân bị thần phù trấn áp lại bị treo lên đầu thành, có điều hai đứa đồng tử của y lại không bị làm hại, ngược lại còn được quốc sư đương nhiệm Mộc Linh chân nhân coi trọng, muốn thu nhận vào môn phái, vẫn được làm đồng tử theo hầu.

Trong hai đồng tử này một là con của Thiên Nguyên quốc vương, đứa còn lại là con gái của một vị tướng quân, tuy rằng cả hai đều là dòng thứ, nhưng cũng không có người nào dám nói chúng là Yêu Đồng, trái lại còn được tân quốc sư thu làm đồng tử một lần nữa.

Bất quá, hai đứa nhỏ này chưa hãn đã nguyện ý gia nhập vào môn phái khác, ba nén hương kia chính là do một đồng tử đốt lên, một ngày trước khi mà Chính Nguyên đạo nhân mang theo một đồng tử của mình vào cung thì đã nói với đứa ở lại: "Nếu lần này vi sư đi không có về, người liền đốt lên ba nén hương này", vừa nói vừa từ trong mình lấy ra ba cây thanh hương được bọc cực kỳ kín đáo, thần sắc nghiêm túc.

Trên một chiếc xe ngựa trước cửa thành, Phong Tín Nhi vén lên tấm rèm nhìn Chính Nguyên đang bị treo ở đầu tường cao ngất, ở bên cạnh một

quản gia thị vệ thấp giọng nói: "Tín Nhi tiểu thư, quốc sư còn đang chờ a".

Phong Tín Nhi chính là một trong hai vị đồng tử của Chính Nguyên, ba nén hương kia cũng do nàng đốt.

"Quốc sư bị treo ở nơi đó". Phong Tín Nhi cũng không nhìn thị vệ kia, thanh âm cực kì khẽ nhưng vẫn đủ cho thị vệ thúc giục nghe được.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 47

Tình Nghĩa Lương Nan Phong Tín Nhi

Trong Phong tướng quân phủ, tiểu thư như Phong Tín Nhi có rất nhiều, nếu ở vào thời điểm nàng chưa làm đồng tử Quốc sư, hẳn căn bản sẽ không biết tướng quân còn có một đứa con gái như vậy, cho dù có biết cũng chẳng để ý làm gì, chỉ là một cái tên mà thôi.

Hẳn biết tới Phong Tín Nhi là khi nàng trở thành đồng tử của quốc sư, quốc sư tự mình tới phủ tướng quân nói muốn thu phong tín làm [cầm tiết] đạo đồng. Trong phủ có truyền ngôn rằng, đương thời tướng quân không đáp ứng ngay mà lại đề cử mấy người con gái khác với quốc sư, chỉ là quốc sư một mực giữ nguyên ý định ban đầu, khẳng khái thu nhận Phong Tín Nhi. Trong khoảng thời gian Phong Tín Nhi mới thành cầm tiết đạo đồng, mọi nơi đều bàn tán xôn xao về nàng, trước kia ko biết nàng nay đều tìm cách ngó nàng một cái.

(Cầm tiết đồng tử: đồng tử giữ lễ) Thời gian trôi qua, mọi người phát hiện cô nàng Phong Tín Nhi này chẳng có chỗ nào hơn người, âm đạm vô quang giống như trước, thực không hiểu quốc sư nhìn trúng nàng ở điểm nào. Trong phủ tướng quân lại rộ lên truyền ngôn, nói là tướng quân từng triệu kiến Phong Tín Nhi một lần, về sau liền không có thêm lần nào nữa, tựa như đã quên đứa con gái này.

Vị thị vệ đứng bên xe ngựa dừng mãi hơn người, tám tuổi nhập phủ làm nô, không biết cha mẹ là ai, bởi đao pháp nổi danh nên lấy Đao làm họ, lấy Phong làm tên. Gã nghe thấy lời của Phong Tín Nhi liền không kiềm

nổi xung động nhìn vị tiểu thư cho tới nay vẫn không có bất kỳ chỗ đặc biệt này.

"Tiểu thư, hẳn là yêu quái không phải quốc sư, lời này ngàn vạn lần chớ để người khác nghe thấy." Đao thị vệ từ trong câu nói của Phong Tín Nhi cảm nhận được một chút kiên trì yếu ớt, gã cảm thấy loại tư tưởng này rất nguy hiểm, khả năng sẽ mang tới phiền phức cho phủ tướng quân, gã đề tình cũng là cảnh cáo nàng, kéo khi nàng gặp quốc sư hiện tại lại nói lời tương tự thì sẽ khiến phủ tướng quân đây phải phiền toái.

Phong Tín Nhi thu hồi ánh mắt khỏi Chính Nguyên nơi đầu thành liếc nhìn Đao Phong rồi nói: "Đao thúc thúc, hồi nhỏ ta có nghe mẫu thân kể lại, thời điểm tướng quân bị địch tập kích Đao thúc thúc đã anh dũng hộ vệ như thế nào, Đao thúc thân trúng hơn 37 vết thương lớn nhỏ nhưng sau cùng đã bảo hộ tướng quân bình an. Trong lần tập kích đó có ba tên hộ vệ phản bội, năm tên đào tẩu, chỉ có Đao thúc một người tử thủ ở cửa sơn động." Thanh âm nàng rất dịu nhẹ, rất nhu hòa nhưng cực kỳ lưu loát, không có nửa điểm trúc trắc. Nàng ngừng một chút lại nói tiếp: "Lúc còn bé ta luôn có suy nghĩ là điều gì khiến Đao thúc thúc không đếm xỉa tính mệnh tử thủ lối vào sơn động kia, Đao thúc thúc có thể trả lời ta chăng?" Dứt lời, nàng ngẩng đầu nhìn Đao Phong.

Trên khuôn mặt cương nghị của lão Đao nở ra nụ cười, cũng không biết là do tâm tình gã khá hơn hay vì nguyên nhân gì khác, gã phát hiện đôi mắt vị thiếu nữ ngồi trong xe ngựa đang vén một góc vải xanh kia trong vắt thậm chí có thể từ đôi đồng tử đen láy như giọt mực của nàng nhìn thấy bóng mình.

Gã thu hồi mục quang đang nhìn thẳng vào mắt Phong Tín Nhi, hơi cúi đầu nói: "Tướng quân thu nhận ta, cấp cho ta hết thảy, tánh mạng của ta đương nhiên thuộc về tướng quân." Gã nói cực kỳ kiên định cũng rất tự nhiên.

"Đúng vậy, tướng quân cho Đao thúc mọi nên Đao thúc có thể vì tướng quân mà vứt bỏ tính mạng quý giá nhất, thế còn ta?" Phong Tín Nhi nghiêng đầu nhìn vị đã từng là Thiên Nguyên quốc quốc sư - Chính Nguyên chân nhân ở đầu tường thành.

"Tiểu thư, tướng quân là phụ thân của ngài, sinh mệnh của ngài cũng thuộc về tướng quân." Đao Phong hồi đáp rất nhanh, âm lượng cũng rất nặng, gã tựa như hiểu được ý tứ trong lời Phong Tín Nhi.

Ngược lại Phong Tín Nhi không có đáp lại ngay, tựa hồ đang suy ngẫm, vẫn nhìn sang đầu tường. Ánh mắt Đao Phong rơi vào khuôn mặt phổ thông mà ôn thuận của thiếu nữ. Trong lòng gã, vị tiểu thư luôn lặng lẽ ra vào cửa bên của phủ tướng quân ở trước mắt này đã phát sinh biến hóa.

Một lát sau, Phong Tín Nhi lại khẽ nói: "Đao thúc thúc, người coi gốc Mã Tiên Thảo kia nở hoa rồi!"

Đao Phong nghiêng đầu nhìn vệ đường, nơi đó có một cây hoa nhỏ màu tím mọc lẫn trong một bụi cỏ dại, nụ hoa màu tím nhạt tịm không bắt mắt, nếu Phong Tín Nhi không nhắc thì gã cũng sẽ không để ý rằng dù mùa hoa đã qua lại có một gốc tiểu thảo lặng lẽ khai hoa. Gã nhíu mày, trong tai lại vang lên tiếng Phong Tín Nhi: "Đao thúc thúc, theo thúc hoa này có sinh mệnh hay không?"

Không đợi Đao Phong hồi đáp, nàng lại tiếp tục nói: "Rất nhiều người nói cá chim dã thú có sinh mệnh, lại hiếm ai nói cỏ cây hoa lá mỗi cây mỗi gốc đều có sinh mệnh. Quốc sư nói hoa điều ngư trùng cây cối... tất cả đều có thể khai linh, bọn chúng gặp cơ duyên liền có thể thành yêu thành tinh. Những chuyện này ta chưa từng chứng kiến, cũng không biết là thật hay giả nhưng quốc sư từng nói, kỳ thực người cũng cần khai linh a. Đao thúc thúc nói tánh mạng của người là thuộc về tướng quân, đó là bởi vì Đao thúc thúc cảm thấy là tướng quân trao cho người một sinh mệnh mới, đây chính là khai linh."

Nàng nói đến đây liền nhẹ nhàng hạ màn cửa, Đào Phong thừ ra tại chỗ, lại nghe trong xe ngựa truyền ra phương ngôn: "Còn ngọn lửa sinh mệnh của ta do quốc sư thấp sáng."

Đào phong nhìn thật sâu bên trong xe ngựa, dường như thấy thiếu nữ dung mạo ôn thuận, đôi mắt trong vắt kia dường ngồi ngay ngắn không chút dao động. Gã không chần chừ nữa vung tay đánh xe tiến về phía trước, xuyên qua phố xá sầm uất tiến vào trong vương cung.

Chạng vạng, xe ngựa rời khỏi vương cung. Trở về phủ tướng quân, Đào Phong lại dẫn Phong Tín Nhi tới thư phòng của tướng quân. Không lâu sau Phong Tín Nhi liền được Đào Phong dẫn ra ngoài, theo đường cũ trở lại chỗ ở của nàng. Đối với một nơi như tướng quân phủ mà nói, tiểu viện của nàng tương đối là vắng vẻ, bên trong chỉ có một nữ hầu hơn 40 tuổi đang chăm chỉ quét dọn.

"Vương mục!" Phong Tín Nhi cười hô.

Vương mục lập tức bỏ chổi sang một bên chạy ra chào đón: "Tiểu thư, cô đã trở lại." Lại hô một tiếng "Đao thống lĩnh" rồi hướng hẳn hành lễ.

Đào Phong thuộc thị vệ thiếp thân của tướng quân, đồng thời toàn bộ thị vệ trong phủ là do một tay gã quản lý, vậy nên người trong phủ đều gọi gã là Đao thống lĩnh. Gã nhẹ gật đầu sau đó nói với Phong Tín Nhi: "Tiểu thư, ta sẽ phái người trông coi nơi này, ngài có gì cần phân phó cứ giao cho bọn hần a."

Gã dứt lời liền thi lễ rồi xoay người bỏ đi, Phong Tín Nhi quay đầu nhìn bóng lưng Đào Phong ngày một xa. Còn Vương mục sắc mặt đại biến, hoảng sợ nói: "Tiểu thư, lão gia, hần..."

"Không sao, Vương mục."

"Nhưng, nhưng mà..."

Phong Tín Nhi đã bước vào trong phòng, chiếc váy xám phổ thông lay động theo gió, eo nhỏ vai gầy, tóc dài đen nhánh phủ lên đầu vai, đi trong gió tuy chậm nhưng lại ko có nửa phần ngập ngừng.

Tối nay trong phủ tướng quân đặc biệt yên tĩnh, bởi vì tâm tình tướng quân rất tệ, chẳng những hất đổ bình hoa yêu thích còn đánh tiểu thiếp sủng ái một trận. Tướng quân tức giận là vì đứa "con" ngày trước được Chính Nguyên quốc sư thu làm cầm tiết đồng tử - Phong Tín Nhi lại dám cự tuyệt đương kim quốc sư Mộc Linh chân nhân.

Phủ tướng quân dần dần chìm vào đêm tối, chỉ còn một góc đình viện phía Tây Bắc lộ ra ánh sáng mờ nhạt, trong một căn phòng nơi đó, trước bàn sách đặt dưới cửa sổ có một vị thiếu nữ đang dựa bàn chép 《 đạo đức kinh 》 , đây là bài học Chính Nguyên chân nhân bố trí cho nàng.

Dưới ngòn bút của nàng từng hàng chữ xinh đẹp nhịp nhàng tuôn ra, trên thẻ tre viết: "Ta có ba vật báu mà ta ôm giữ cẩn thận: một là lòng từ ái, hai là tính kiệm ước, ba là không dám đứng trước thiên hạ. Vì từ ái nên mà sinh ra dũng cảm; vì kiệm ước nên hoá ra sung túc; vì không dám đứng trước thiên hạ nên mới được làm chủ thiên hạ. “ Nàng viết đến đây thì ngẩng đầu, dôi mắt vào màn đêm đen kịt ngoài cửa sổ.

Vương mục bưng trà xanh và bánh ngọt lên, nhìn Phong Tín Nhi nói: "Tiểu thư à, sao cô phải khổ vậy chứ? Bất kể Chính Nguyên quốc sư có phải yêu quái hay không, hiện tại đều đã là yêu quái. Bây giờ Mộc Linh chân nhân mới là quốc sư, hấn thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, đắc tội hấn phủ tướng quân của chúng ta sẽ gặp đại họa a."

Phong Tín Nhi vẫn không quay đầu, Vương mục lại nói thêm: "Tuy lão gia đối xử với ngài và Đại tiểu thư không tốt nhưng nếu không có phủ tướng quân thì cũng không có tiểu thư."

Vương mục là nha hoàn hồi môn của mẫu thân Phong Tín Nhi, đại tiểu thư trong lời bà chính là mẫu thân nàng.

"Vương mục, ta đã hiểu, người yên tâm phủ tướng quân sẽ không có việc gì, sự phụ của quốc sư là đạo đức chân nhân, chỉ cần người tới như vậy mọi việc đều giải quyết dễ dàng." Phong Tín Nhi nói.

"Nhưng đã trôi qua biết bao nhiêu ngày, sao y vẫn chưa xuất hiện, những cây hương kia đều đã tàn rồi." Vương mục chỉ một lư hương màu tro xám trên vào cái bàn bày biện ở góc phòng nói. Trên lư chỉ còn 3 que gỗ ngấn ngùi màu vàng, không biết vót từ giống cây nào, bên trên có khắc phù văn huyền bí.

Phong Tín Nhi cũng nhìn lư hương kia, im lặng không nói, Vương mục lặng lẽ lui ra ngoài.

Ngày hôm sau, Thiên Nguyên đại vương triệu tướng quân tiến cung, cho tới tận xâm tối vẫn chưa trở về, cũng không có tin tức gì trong cung truyền ra. Tức thời, người trong phủ trên dưới bất an. Trước đó đã có lời ra tiếng vào, nói rằng Tín Nhi tiểu thư đắc tội quốc sư, khả năng sẽ đem tới phiền toái cho tướng quân.

Buổi tối cùng ngày liền có không ít người tới nơi ở của Phong Tín Nhi, hi vọng nàng có thể cầu xin quốc sư một câu, tất cả đều cho rằng vì nàng đắc tội quốc sư mới xảy ra cơ sự bây giờ.

Mà những người tới tìm nàng đại thể đều là thê thiếp tướng quân.

"Tụi bây có biết Tín Nhi tiểu thư đang làm cái chi không?" Trong một vại góc tối, bọn hạ nhân thấp giọng bàn tán.

"Đang làm cái gì thế?"

"Nàng đang chép sách."

"Chép sách?? Lúc này nàng còn tâm tư chép sách cơ à, thật không hiểu chuyện, phủ tướng quân sắp đại họa lâm đầu nàng còn chép sách, cũng không nghĩ xem nhờ ai mà nàng không phải lo áo cơm à"

"Đúng vậy nha, bình thường thấy bộ dáng nàng ôn nhu khéo léo, không nghĩ tới lại không hiểu chuyện như vậy."

"Ta thấy hẳn là nàng trúng yêu thuật của yêu quái."

"Nói vậy là sao?"

"Người nghĩ coi, một cô nương tốt là thế sau khi đi theo tên quốc sư yêu quái kia liền biến thành bộ dạng như vậy, không phải trúng yêu thuật thì là cái gì?"

"Nghe đầu Tín Nhi tiểu thư còn luôn miệng nói rằng tên kia không phải yêu quái, người xem, hẳn là yêu quái hàng thật giá thật rất nhiều người đều thấy, nếu không phải quốc sư sử dụng thần phù trấn áp thì có lẽ đã bỏ chạy từ sớm, có khi lại muốn đến nơi khác hại người."

...

Rạng sáng hôm sau, người trong phủ tướng quân lúc xuất môn đã phát hiện vô số cấm vệ binh bao vây ngoài cổng, chỉ cho phép vào không cho phép ra, thoáng một cái cả phủ từ lo lắng biến thành sợ hãi.

Ngay cả lão phu nhân cũng đứng ngồi không yên, phái người đi tìm hiểu lại không tra được tin tức gì, thế là cũng đi tới tiểu viện góc tây bắc.

"Tín Nhi à, nãi nãi biết những năm gần đây mẹ con con không được chiếu cố đầy đủ, nhưng dù sao các người cũng không phải lo cơm áo gạo tiền, không phải xuất đầu lộ diện kiếm sống như những nông gia nữ tử kia, con là cô nương đọc sách biết chữ hẳn phải minh bạch những đạo lý này."

"Nãi nãi, ta hiểu." Phong Tín Nhi nhìn vị nãi nãi đầu đầy tóc bạc này trong lòng ngũ vị tạp trần.

Chính như nàng nói, tuy ở nơi đây bị đối xử lạnh nhạt, thiếu tình người nhưng chung quy phủ tướng quân đã cấp cho mình nơi ăn chốn ở.

"Vậy con nói cho nãi nãi, đến cùng là xảy ra chuyện gì, vì sao con lại cự tuyệt quốc sư, vì sao không đáp ứng hẳn, làm đạo đồng của ai mà chả giống nhau?" Giọng lão phu nhân không lớn, ngược lại còn đẽ thấp nhưng mang tới cảm giác cực kỳ sâu sắc, như thể hận không đem suy nghĩ của mình nhồi vào lòng Phong Tín Nhi không được.

Phong Tín Nhi trầm mặc, qua một hồi lâu mới lên tiếng: "Hắn muốn ta chém đầu quốc sư, còn muốn dạy ta tu hành."

Lão phu nhân im lặng một hồi, sau đó thấp giọng mà chậm rãi nói: "Chính Nguyên quốc sư không phải đã xác định là yêu quái sao, vậy cũng tính là trừ hại vì dân."

Phong Tín Nhi lắc đầu.

Lão phu nhân lại giả như không có thấy, tiếp tục nói: "Dạy người tu hành có gì không tốt, đây là việc rất nhiều người có cầu cả đời cũng không được."

"Không đâu nãi nãi, Chính Nguyên quốc sư không phải yêu quái, Mộc Linh quốc sư mới là yêu quái, hắn muốn dạy con công pháp căn bản không có hảo tâm gì, chính là muốn lấy con làm lô đỉnh luyện Nhân đan, sau đó ăn con trợ giúp hắn hoàn thành bước hóa hình cuối cùng."

Lão phu nhân sắc mặt kinh ngạc, thật lâu sau mới lên tiếng: "Đây chỉ là suy đoán của con mà thôi, nếu hẳn là yêu quái thì sao con có thể nhìn ra?"

"Sau khi Mộc Linh quốc sứ tới vương thành, Chính Nguyên quốc sứ đã nói cho con." Phong Tín Nhi thuận miệng đáp.

"Lời hăn nói há có thể tin, hăn mới là yêu quái, Tín Nhi à, con cần phải biết, hơn 300 tính mệnh người trong phủ ta đều trong một ý niệm của con đó, nếu như, nếu như cái hăn muốn là thân thể của con, không bằng cứ đem cho hăn đi, cả phủ sẽ cảm kích ân đức của con suốt đời."

Phong Tín Nhi khiếp sợ, nàng nhìn vào đôi mắt mờ đục của lão phu nhân thấy nó như phủ một tầng sương mù lạ lùng khó tưởng.

Lão phu nhân trái lại không để ý nàng mà chống quải trượng đứng dậy rời đi, tới trước bậc cửa thì hơi dừng lại rồi chậm rãi nói:

"Nhớ kỹ, sinh tử bản phủ chỉ một ý niệm của con mà thôi."

(*) chim Cưu: xem trong thần thoại Bắc âu Phong Tín Nhi dõi theo bóng lưng lão phu nhân dường như đã già hơn sau một đêm, trong lòng mờ mịt, Nàng không biết nên lựa chọn thế nào. Lặng lẽ ngồi xuống bên cửa sổ. Theo bản năng cầm bút trên bàn chép "đạo đức kinh", song nàng viết ra lại là những lời trước khi nhập Vương Cung Chính Nguyên quốc sứ đã nói: "Nếu như ta xảy ra chuyện, người hãy đốt ba nén hương này, không quá năm ngày sẽ có người tới."

Nàng viết xong đột nhiên bừng tỉnh, nhưng là trên giấy đã phủ đầy mực đen.

Mặt trời trên cao từ từ đạt đỉnh, nóng rực như lửa rồi lại từ hướng tây dần dần lặn xuống. Thời điểm hoàng hôn nhuộm đỏ bầu trời, cửa bị mở ra. Vương mục tiến vào, tới bên Phong Tín Nhi nói: "Tiểu thư, lão phu nhân phái người đưa tin, trong cung truyền chỉ giờ Mẹo ngày mai quốc sứ dâng đàn làm phép, muốn lấy yêu huyết tế trời, cầu phúc cho Thiên Nguyên quốc."

Bàn tay cầm bút của Phong Tín Nhi khẽ run, bút rơi trên mặt bàn rồi lại lăn xuống mặt đất.

"Lão phu nhân còn nói, quốc sư phái người nhắn tin, mời tiểu thư trước giờ mẹo ngày mai đến Huyền Cơ quan."

"Thế tướng quân có tin tức gì không?" Phong Tín Nhi hỏi.

"Thưa không." Vương mục nói xong nhìn Phong Tín Nhi đầy lo âu, mấy lần muốn mở miệng lại nhin xuống, cuối cùng lặng lẽ lui ra ngoài.

Phong Tín Nhi biết Mộc Linh quốc sư phái người truyền tin là có ý gì, nàng có thể khẳng định, ngày mai mình ứng lời mà đi vậy phủ tướng quân liền sẽ bình an vô sự, còn nếu không đi, tai hoạ ngập đầu.

Nội tâm nàng vật lộn tranh đấu.

Quay đầu nhìn Tam Trụ Hương đã tàn lụi ở góc tường.

Sắc trời càng lúc càng tối, không trung xuất hiện ánh sao nhưng không có trăng, cả thiên địa vẫn một mảng đen mịt.

Chánh điện phủ tướng quân, Lão phu nhân ngồi chủ vị, bên cạnh đều là thê thiếp tướng quân và quản sự trong phủ.

"Không bằng chúng ta trực tiếp dẫn Tín Nhi tiểu thư đến Huyền Cơ quan." Người nói là Đao Phong ~ Đao Thống lĩnh. Hắn nói "dẫn", thực ra là cưỡng trói kéo đi, ở đây ai nghe cũng hiểu.

Lão phu nhân lắc đầu nói: "Tạm thời chưa cần."

Tuy bà nói thế nhưng người nào chả biết tới thời khắc sau cùng nhất định sẽ làm như vậy.

Thời gian bị bóng tối nuốt từng chút từng chút một.

Phong Tín Nhi lại bắt đầu chép sách, nàng chép rất nghiêm túc, những hàng chữ khải xinh đẹp từ đầu bút tràn ra như dòng suối chảy.

Một cơn gió thổi tới khiến cho ánh đèn lay động, nàng vẫn không ngừng đầu, tiếp tục viết: "... Lời của ta rất dễ hiểu, rất dễ làm, mà thiên hạ không ai hiểu được, làm được. Lời của ta có tôn chỉ, việc của ta có căn bản. Vì thiên hạ không hiểu ngôn luận của ta nên không biết ta. Người hiểu ta rất ít, người theo cũng rất hiếm. Cho nên thánh nhân bận áo vải thô mà ôm ngọc quý trong lòng."

"Chữ tốt."

Trong tai Phong Tín Nhi đột nhiên vang lên một giọng nói, thanh âm rất thuần khiết. Nàng ngẩng đầu, trước cửa sổ không biết từ lúc nào đã có một người, mặc một bộ y bào màu ám kim, đầu quấn một chiếc khăn lụa đen. Mi thanh mục tú, người có chút gầy phảng phất như phiêu diêu ngoài trần thế. Nhưng hấp dẫn Phong Tín Nhi nhất lại là đôi mắt, tròng mắt không lớn mà hẹp dài. Không biết vì sao Phong Tín Nhi cảm thấy đôi mắt hãn có một cảm giác như xa cách cả ngàn dặm, giống như thanh âm của hãn vậy, tinh khiết không dính chút thế tục nào.

"Người là Tuệ Ngôn sư tổ?"

Phong Tín Nhi ngẩn ra một chút rồi bừng tỉnh, đứng dậy vui mừng hỏi.

"Không, ta là sư đệ của hãn, Như Hối" Thanh âm vẫn thanh tĩnh tựa như màu đen thuần khiết của đêm tối vậy.

Kim Tượng Đế nói đạo hiệu Như Hối của Linh Đài Tông, hai cái tên của hãn đều ký thác những tâm ý khác nhau của hai vị ân sư.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 48

Canh Giờ Dần Chứa Tình Thân Khó Hận

Phong Tín Nhi nhìn vào dung mạo trẻ tuổi của Kim Tượng Đế, kinh hỉ trong lòng nhanh chóng nguội lạnh thậm chí có chút thất vọng, trong lòng nàng cảm thấy Kim Tượng Đế không sánh được Mộc Linh quốc sư. Thậm chí cả Chính Nguyên quốc sư tu hành đã vài chục năm cũng bị Mộc Linh Quốc sư dùng phù trần phong pháp lực treo ở cửa thành Kim Tượng Đế nhìn vào trong tròng mắt hơi âm đạm của Phong Tín Nhi nói: “Có khi pháp lực cao thấp không phục thuộc vào tuổi tác lớn nhỏ, tuổi của ta còn lớn hơn so với người tưởng nhiều lắm”

Phong Tín Nhi không ngờ bị nhìn thấu suy nghĩ nên trong lòng lập tức có chút lúng túng. Kim Tượng Đế chỉ đứng im nhìn nàng, Phong Tín Nhi để cho hãn ấn tượng đầu rất tốt, rất an tĩnh.

“Người không mời ta vào ư?” Kim Tượng Đế nói “A” Phong Tín Nhi bưng bình vôi đi tới mở cửa.

Nàng có thể nhỏ giọng nói với Đào Thị Vệ, dựa vào hoa cỏ để biểu đạt cách nghĩ trong lòng mình nhưng đối mặt với ánh mắt phảng phất như có thể xuyên thấu lòng người của Kim Tượng Đế thì lại không bình tĩnh được. Phần lớn nguyên nhân là do thân phận của Kim Tượng Đế.

Nàng vừa mở cửa vừa nghĩ: “Hãn là sư đệ của sư phụ quốc sư, vậy tức là sư thúc của quốc sư Cửa mở, nhưng người đầu tiên nàng nhìn thấy cũng không phải là Kim Tượng Đế mặc pháp bào màu ám kim đứng trước cửa sổ mà là một lão già vác theo một cái bao, lão già này đầu tóc xám trắng, rất

cao lớn, ngoài cái bao ở trên lưng ra còn có một cây đại đao, trông mắt nàng trượt đến thanh đao màu đen huyền kia, cảm giác đầu tiên trong lòng là đao kia rất nặng. Ánh mắt rơi vào vết sẹo trên mặt lão, vết sẹo tựa như con rết, đáng sợ và khủng bố, trong lòng cũng có chút sợ hãi, ánh mắt nàng vừa chạm phải mặt lão đã vội dời đi, không dám nhìn thêm nữa.

Kim Tượng Đế chấp tay đứng cạnh, nhìn ra bên ngoài đình viện, Phong Tín Nhi cũng nhìn ra thì thấy ở phía cửa có mấy thị vệ của phủ đang đứng đó.

Từ lúc Phong Tín Nhi và Kim Tượng Đế nói chuyện cho tới lúc mở cửa cũng đã được một lúc lâu nhưng bọn họ tựa như là không phát giác được. Cho dù là ngẫu nhiên nhìn lại một cái thì giống như là không nhìn được bất cứ thứ gì.

“Bọn họ không nhìn thấy chúng ta, cũng không nghe được lời của chúng ta” Kim Tượng Đế dứt lời liền tiến vào trong phòng. Vừa vào phòng đã nhìn tới lư hương vẫn còn đang cắm ba cây gỗ thừa của ba nén hương.

Tuy Kim Tượng Đế nói bọn họ không nhìn được, không nghe được nhưng sau khi hai người vào phòng thì Phong Tín Nhi vẫn vội đóng cửa lại.

“Nói những gì người biết cho ta” Kim Tượng Đế nói, hẳn không bảo Phong Tín Nhi nói gì nhưng Phong Tín Nhi vẫn hiểu ngay lập tức vội nói: “Buổi tối bảy ngày trước sau khi quốc sư nhìn thiên tượng đột nhiên nói trên bầu trời của Thiên Nguyên có yêu khí chắc chắn có yêu quái xuất hiện. Sau đó quốc sư rời khỏi Huyền Cơ quán tìm yêu quái kia, chỉ là mới hai ngày đã trở về, sắc mặt không tốt lắm. Ngày thứ hai đại vương đột nhiên triệu quốc sư vào trong vương cung, quốc sư nhìn thấy yêu khí đang bao phủ trên đầu của vương cung, đưa cho ta ba nén hương nói nếu hẳn không về thì đốt chúng lên”

“Trước đó hắn đã gặp yêu quái xuất hiện trong vương cung, rõ ràng không phải là đối thủ, vì sao lại không trốn đi?” Kim Tượng Đế hỏi, trong mắt nhân loại thì hắn cũng là yêu quái, mà còn là xà yêu mà mọi người đều sợ. Phong Tín Nhi không biết người trước mặt nàng cũng là yêu quái nhưng Tiêu Cửu lại biết, lão gặp qua tương đối nhiều yêu quái, trong Linh Đài Tông cũng có không ít, lão cũng đã giết kha khá tiểu yêu.

Theo lão thì có rất nhiều yêu quái phảng cảm khi nghe tới hai từ “yêu quái” này. Nhưng lão không nhìn thấy trên ngữ khí và sắc mặt của Kim Tượng Đế có chút phản cảm nào, hoặc giả lão không thể nhìn ra được.

Phong Tín Nhi hồi đáp nói: “Ta nhớ quốc sư đã từng nói quốc vương khi còn trẻ đã từng cứu quốc sư cho nên người mới tới Thiên Nguyên quốc nhận chức”

Kim Tượng Đế gật đầu, nói thêm: “Quốc sư hiện giờ hắn cũng có ý thu người làm đạo đồng đúng không?” Hắn nhìn Phong Tín Nhi trạc khoảng mười bốn mười lăm tuổi mà nhớ tới tiểu cô nương Chu Yếu Minh mà mình tình cờ gặp khi đang tìm đường đến Linh Đài Tông, không biết bây giờ cô bé thế nào, đã phục quốc chưa, có còn nhớ mình đã từng phong một con xà yêu làm quốc sư không.

Những ý niệm này chỉ lóe lên trong đầu hắn mà thôi, đột nhiên nhớ lại tiểu cô nương kia, cũng không phải tán đồng với nhân loại, nếu không vì Tuệ Ngôn sư huynh thì có lẽ hắn chẳng tới đất nước của nhân loại.

Được cái Chính Nguyên cũng không tồi, tri ân tất báo, không uống chuyền đi của mình. Trong lòng Kim Tượng Đế nghĩ.

Phong Tín Nhi đáp: “Quốc sư trước khi đi cũng nói nếu hắn xảy ra chuyện thì yêu quái kia nhất định sẽ nhận ta làm đồng. Quốc sư bảo ta ngàn vạn lần đừng đáp ứng, cùng lắm thì mượn cơ đào tẩu, còn cho ta ba tờ phù”

Kim Tượng Đế không hỏi vì sao, ngay từ cái nhìn đầu tiên hẳn đã nhận ra thể chất của thiếu nữ này khá kỳ lạ, thuần âm chi khí trong cơ thể rất thuần tĩnh, yêu quái kia muốn nhận nàng làm đồng tử không phải vì lòng tốt. Nếu nàng tu hành, lại có công pháp thích hợp thì đúng là làm chơi ăn thật.

“Vì sao người không trốn đi” Kim Tượng Đế hỏi.

“Ta sinh ra trong phủ tướng quân, nếu như ta trốn thì phủ tướng quân sẽ có tai họa” Phong Tín Nhi nói Người trong phủ tướng quân làm sao biết được nếu Phong Tín Nhi muốn chạy thì lúc nào cũng có thể chạy được, cho dù có thêm nhiều người trông coi hơn nữa cũng vô ích.

Phủ tướng quân có một gian chính đường gọi là Trung Nghĩa đường, người ở bên trong đều đang tĩnh tọa chờ đợi, khuôn mặt ai cũng có vẻ nôn nóng. Lúc này có người hầu tiến vào phòng nói đã qua giờ tỵ Mí mắt lão phu khẽ nâng lên nhìn một cái rồi lại vung tay ra hiệu lui ra. Bà mở miệng hỏi: “Tín Nhi sao rồi”

“Vẫn ngồi bên cửa sổ chép “Đạo đức kinh”” Có hạ nhân hồi đáp.

Lập tức có một nữ tử cười lạnh một tiếng nói: “Nàng còn biết đạo đức, đưa phụ thân vào đường ranh sinh tử, đưa cả thân tộc vào thời khắc sinh diệt, nàng cũng xứng chép “đạo đức kinh” sao”

Có người phụ họa, cũng có người trầm mặc im lặng.

Lão phu nhân nhắm mắt lại không có ai biết được bà có ý gì.

Một lúc sau, lại có người đến nói đã tới giờ sử.

Lão phu nhân nhắm mắt hỏi: “Tín Nhi đang làm gì?”

“Tín Nhi vẫn còn đang chép “Đạo Đức Kinh””

Trong những người này chỉ có lão phu nhân biết nếu Phong Tín Nhi làm đạo đồng của tân quốc sư thì không khác gì dê vào miệng hổ. Bản năng của bà tin lời của Phong Tín Nhi, hơn tám mươi năm mài giũa không khiến mắt trần nhìn rõ hơn nhưng lại khiến tâm nhãn càng lúc càng sáng.

“Đi nấu một bát canh “liên tử ô kê” (đại khái là gà đen và hạt sen để nguyên tên thì hợp hơn), đó là thứ nàng thích ăn nhất” Lão phu nhân nhắm mắt nói, thanh âm của bà lộ ra một cảm giác không thể chối từ.

Những thế thiếp lớn nhỏ của tướng quân nhìn mặt nhau. Những quản gia đứng hầu lập tức đáp lời vừa muốn lùi xuống an bài người làm thì lão phu nhân lại mở miệng: “Tuệ Trân, người đi chọn một con gà đen tốt nhất để giết”

Trong đám người có một nữ tử trung niên hoa lệ hơi ngần ra rồi vội nói: “Mẹ, ta sợ máu, vừa nhìn thấy máu thì ta sẽ ngất, ta...”

“Thanh Thanh, người đi đốt lửa” Lão phu nhân không quan tâm lời biện bạch của Tuệ Trân. Thanh Thanh là một nữ tử trẻ tuổi, người cũng như tên, có chút thanh thanh tú tú, nàng nhìn lão phu nhân một chút rồi đáp ứng.

Lão phu nhân vẫn không mở mắt tiếp tục nói: “Hồng Ngọc, người đi nấu nước”

“Ngọc Đình, người đi ấy hạt sen”

“Tú Từ, người canh lửa”

Những người mà lão phu nhân ra lệnh đều là chủ nhân của phủ tướng quân, đều là thế thiếp của tướng quân tiếp đó lại lệnh cho những người con của tướng quân đi nhổ lông gà, hoặc làm chút việc nhỏ, không có một ai rồi cả, những kẻ nhàn rỗi duy nhất chỉ có lão phu nhân và bọn người ở.

Mọi người đều ngần ra tại chỗ, không biết ý của lão phu nhân là gì.

“Đi đi, tất cả đi đi, bát canh này, các người phải làm thật tận tâm” Nói đến đoạn sau, thanh âm đã thấp hẳn giống như ra những mệnh lệnh này đã rút hết sức lực của bà.

Trung Nghĩa đường chỉ còn lại một người không rời đi và mấy người ở trấn giữ ở cửa, lão phu nhân ngồi cô độc trong đại đường, tay cầm cưu đầu quả trượng. Không ai biết bề ngoài bình tĩnh của bà đang che giấu nội tâm cuộn sóng dữ dội.

Giờ dần vừa tới thì canh đã được làm xong đưa tới trước mặt lão phu nhân. Mọi người trầm mặc im lặng, tất cả nhìn vào lão phu nhân, trong mắt còn có nghi hoặc nhưng bị biểu tình của lão phu nhân ép cho không dám mở miệng, còn có người cũng đoán được một chút.

Lão phu nhân đứng dậy bỏ quả trượng xuống rồi nâng bát canh dậy đi ra ngoài. Mọi người đi phía sau, có người muốn giúp lão phu nhân cầm nhưng lại bị bà từ chối, có người muốn dìu đỡ bà sợ bà té ngã nhưng bà cũng cự tuyệt.

Mọi người chỉ còn cách thắp thêm mấy cái lồng đèn nữa để soi sáng con đường. Người cầm đèn đi trước là tôn nhi tôn nữ của lão phu nhân, là huynh muội tử đệ cùng cha khác mẹ của Phong Tín Nhi. Một khắc sau lão phu nhân mới đi tới tiểu viện hẻo lánh của nàng.

Bước lên thêm, gõ vang cửa.

Cửa mở, Phong Tín Nhi kinh hô một tiếng nói: “Nãi nãi...”

Rồi vội để lão phu nhân đi vào trong nhà, lão phu nhân nói: “Đây là bát canh “liên tử ô kê” mà con thích ăn nhất” Phong Tín Nhi vội tiếp bát canh trong tay của lão phu nhân đặt tại trên bàn. Quay đầu nhìn lão phu nhân chỉ thấy bà lại nói: “Ăn đi, còn nóng ăn mới ngon”

Trông mắt của Phong Tín Nhi có chút hồng, nàng đã biết ý tứ của lão phu nhân.

Lão phu nhân còn nói thêm: “Đây là do các di nương của con làm”

Lại nói ai giết gà, ai nhổ lông, ai đốt lửa, ai giết kẻ, ai thả nguyên liệu, ai khều hạt sen.

“Nãi nãi...”

“Ăn đi, đây cũng có thể coi là một chút tâm ý của các nàng, hy vọng sau này con sẽ không hận chúng” Lão phu nhân thấp giọng nhu hòa nói “Nãi nãi, con sẽ không” nước mắt Phong Tín Nhi ào ào rớt xuống.

Lão phu nhân mở bát canh, một mùi thơm tuôn ra, cả phòng thơm ngào ngạt (canh của trung quốc ngày xưa đặt trong bát, trên có nắp cốt là để hương thơm không thoát ra ngoài và nhiệt độ không bị mất) Phong Tín Nhi đột nhiên ngẩng đầu nói: “Nãi nãi, người có thể đút cho con ăn được không?”

“Được được” Lão phu nhân từ tốn nói Dứt lời liền ngồi xuống bên cạnh cầm một cái thìa múc canh lên rồi thổi nhẹ sau đó đặt tới miệng Phong Tín Nhi. Nàng ăn xong, khuôn mặt đỏ bừng, nước mắt không ngừng rơi, trượt trên gò má rồi rơi vào canh sau đó lại được nàng ăn.

Cảnh này dưới ngọn đèn ấm áp một cách kì dị. Nhưng những người đứng bất động trong hắc ám lại biết đây chính là sinh ly tử biệt.

KIẾM CHỪNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 49

Vấn Đáp Khai Linh Và Cháo Ngô

Những ngôi sao trên trời đều đã ẩn đi, rạng sáng luôn là lúc hắc ám nhất.

Một dãy đèn lồng uốn lượn đi từ phía tây sang phía nam phủ tướng quân, mặt nam của phủ là đại môn. Đèn lồng tới nơi liền dừng lại, trong ánh đèn mờ dường như có thể nhìn thấy một người đi từ trong cửa ra, dừng một lúc, sau đó tiến nhanh vào bóng đêm.

Trong phủ không có người đi theo, những quân sĩ canh gác cũng không ngăn cản, hiển nhiên đã nhận được lệnh.

Kim Tượng Đế chứng kiến toàn bộ quá trình, hết thấy động tĩnh trong phủ tướng quân đều nằm trong cảm ứng của hắn, vô luận là đám thê thiếp bất mãn hay tụi nô tài thì thầm nói chuyện trong góc tối hắn đều nghe rõ mồn một, luôn cả lão phu nhân đang thút thít khe khẽ như cánh muỗi rung kia.

"Bát canh mùi vị thế nào?" Kim Tượng Đế đột nhiên hỏi.

"Là bát canh ngon nhất ta từng uống trong đời." Phong Tín Nhi trả lời.

"Người không khó chịu sao?" Kim Tượng Đế lên tiếng.

"Tại sao phải khó chịu?" Phong Tín Nhi nói.

"Các nàng làm canh để ép người đi chết." Ngữ khí Kim Tượng Đế không nóng không lạnh, lộ ra cái cảm giác đặt thân mình ở ngoài ngàn dặm. Hơn nữa nói những lời ấy lúc này cảm giác có phần hơi tàn nhẫn.

Phong Tín Nhi trầm mặc một hồi, rồi nói: "Ta biết rõ."

Kim Tượng Đế cũng im lặng, năm đó hắn mang tâm tình ngây thơ cùng háo hức vượt bao núi lớn để đi vào thế giới loài người, khi đó hắn không biết gì về nhân loại, vừa tò mò, vừa có chút sợ hãi.

Sau cùng hắn gặp Thầy đồ, rồi gặp Tuệ Ngôn.

Đáng tiếc, bọn họ cũng đã qua đời. Kim Tượng Đế thoáng cảm giác hắn và nhân loại đã hết duyên, một lần nữa trở lại như trước, thậm chí càng lãnh đạm hơn. Nhưng, chuyện hôm nay lại khiến lòng hắn xao động, hắn thấy chán ghét, cũng thấy bất ngờ, nghĩ thầm chẳng lẽ đây chính là nhân loại?

"Nếu các nàng không hầm bát canh kia, ta cũng không tới thì người có đi không?" Kim Tượng đế lại hỏi.

Phong Tín Nhi cầm chiếc đèn lồng trên tay bình thản bước đi, Kim Tượng Đế cùng Tiêu Cửu vẫn vô thanh vô tức giống như trước, theo Phong Tín Nhi rời khỏi phủ tướng quân, chẳng ai phát hiện bọn hắn, ánh đèn soi xuống cũng không thấy bóng.

Một lát sau, Phong Tín Nhi trả lời: "Ta không biết"

"Vậy tại sao bây giờ muốn đi?"

"Vì họ xem ta như người thân cho nên ta cũng coi các nàng là người thân, hơn nữa người đã tới nên chắc không có chuyện gì." Phong Tín Nhi đáp Kim Tượng Đế nói tiếp: "Ta nhớ lúc trước người gọi Tuệ Ngôn là sư tổ, quốc sư là thầy của người sao?"

"Quốc sư nói người không thể nhận đồ đệ, người muốn dẫn ta đi gặp Tuệ Ngôn chân nhân. Nhưng ta nghĩ cho dù Tuệ Ngôn chân nhân đồng ý thu ta thì ta cũng gọi người là sư tổ."

"Tại sao."

"Bởi vì quốc sư là thầy của ta, điểm sáng đời ta, giúp đôi mắt ta nhìn thấy con đường tự do." Phong Tín Nhi vừa đi vừa nói, trong bóng tối, Kim Tượng Đế có thể thấy rõ một tầng ửng hồng trên gương mặt nàng.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, thời gian lặng lẽ trôi qua, chân trời xuất hiện một vài tia sáng.

"Nhân loại các người phức tạp như thế ư?" Kim Tượng Đế đột nhiên nói, trong khi Tiêu Cửu vò đầu bước đi, không nói lời nào.

Kim Tượng Đế vừa nói xong thì Phong Tín Nhi dừng hẳn lại, nàng sợ hãi nhìn Kim Tượng Đế, mặt mày trắng bệch.

"Người, người vừa nói gì?" Phong Tín Nhi giọng run run, ai cũng cảm thấy nàng đang sợ hãi.

Kim Tượng Đế xoay người lại bình thản nhìn Phong Tín Nhi, nói: "Nhân loại các người quả nhiên rất phức tạp, rõ ràng là nghe thấy mà còn không tin lỗi tai của mình."

"Người không phải người ư?" Phong Tín Nhi chăm chú nhìn Kim Tượng Đế dò hỏi.

"Ta là yêu." Kim Tượng Đế thản nhiên trả lời, thanh âm giống như ánh nắng mặt trời buổi sớm rõ ràng, bắt mắt.

"Là... loại... yêu... nào?" Phong Tín Nhi vẫn chưa ngừng lại, tiếp tục truy vấn.

"Xà Yêu."

Tuy thanh âm của hắn vẫn đều đều như trước nhưng lúc nói đến hai chữ xà yêu, thanh âm đấy bỗng như hóa thành cây kim đâm vào người nàng, đèn lồng trong tay cô gái rơi xuống đất, hỏa diễm dấy lên nuốt lấy đèn lồng.

Ánh mắt của nàng sợ sệt nhìn Kim Tượng Đế, hắn nhìn lại nàng, nói: "Hình như người rất sợ ta?"

Phong Tín Nhi hơi run, dù sao nàng vẫn là nữ hài chưa đến mười lăm, bất luận khai linh khai tuệ đều chỉ là mới bắt đầu, nàng nói vội: "Ta, ta không sợ người, ta sợ yêu quái."

"Sao lại sợ yêu quái?" Kim Tượng Đế hỏi.

Phong Tín Nhi nhất thời không biết trả lời thế nào, Kim Tượng Đế bình tĩnh nhìn nàng khiến nàng càng thêm áp lực, Tiêu Cửu cạnh bên nhúc nhích cơ thể, Phong Tín Nhi nhìn sang cảm thấy hung quang trong mắt y cực giống dã thú, càng thêm sợ sệt.

"Không phải người nói áng sáng sinh mạng của người đã được thắp lên sao? Như thế nào, sợ yêu quái nhưng lại không biết vì sao lại sợ, vậy mà nói mắt đã nhìn thấy con đường đi tới tự do? Hóa ra người toàn nói bừa."

Thanh âm Kim Tượng Đế vẫn vậy, thậm chí còn có một chút nghiêm túc và một chút châm chọc.

Sắc mặt Phong Tín Nhi chuyển từ trắng bệch sang đỏ bừng, nàng nói: "Ta sợ yêu vì hồi nhỏ ta nghe nói yêu quái thích ăn tim người, yêu quá tàn nhẫn hiếu sát nên ta mới sợ."

"Nhân loại mất tim thì sẽ chết. Cùng là cái chết, nhưng con người chết dưới tay người khác thậm chí còn nhiều hơn chết dưới tay yêu quái, vì sao

người không sợ con người, không sợ những thân nhân quyết định đưa người đi Huyền Cơ quán chết thay mà lại sợ yêu quái." Kim Tượng Đế chậm rãi hỏi.

Phong Tín Nhi không biết nói sao thì Kim Tượng Đế liền quay người bỏ đi, tốc độ cũng không nhanh, Tiêu Cửu đi theo, cô gái nhìn bóng lưng hai người càng lúc càng xa, qua hồi lâu, nàng như nghĩ thông suốt cất bước đuổi nhanh theo, chỉ là giữ khoảng cách với bọn họ xa hơn. Được một lúc nàng nghe thấy tiếng Kim Tượng Đế: "Tuệ Ngôn sư huynh là người giúp ta khai linh, hẳn từng nói với ta mấy câu không biết người có muốn nghe chăng?"

"Muốn." Phong Tín Nhi đáp nhanh.

"Bất cứ là sinh linh nào cũng vậy, tư tưởng được hình thành từ nhỏ là thứ rất khó bị phá vỡ. Song khi hẳn cố sức phá được cái vòng đó, cho rằng về sau Thiên Địa đều nằm trong lòng hẳn, thì đó là lúc có một cái vòng khác chậm rãi hình thành, người hiểu ý tứ trong đó không?"

Phong Tín Nhi lẩm bẫm lạp lại một lát sau mới trả lời: "Ta không hiểu"

Kim Tượng Đế giải thích: "Người cho rằng yêu quái đáng sợ, đó là một loại suy nghĩ hình thành từ nhỏ, người phải phá vỡ rất nhiều những vòng ý thức nhỏ như thế mới được xem là bước đầu khai linh."

"Ta phải phá nó thế nào?" Phong Tín Nhi hỏi.

"Người luôn nhớ rằng nhân loại chỉ là một loại giữa sinh linh vạn vật, tất cả đều có tư tưởng có sinh mệnh, không nhìn nhân loại cho là nhân loại, không nhìn yêu cho là yêu, khi nào có được cảm giác như vậy người sẽ phá vỡ vòng giam cầm đấy."

Kim Tượng Đế nói xong, Phong Tín Nhi lại yên lặng đọc thầm.

Sắc trời đã sáng, giờ Mẹo đã gần, Huyền Cơ quán xem ra không còn xa, Kim Tượng Đế dừng chân nói với Phong Tín Nhi: "Người vào Huyền Cơ quán trước đi, tất cả mọi việc cứ nghe hãn sai khiến."

Phong Tín Nhi đồng ý, đi vào Huyền Cơ quán. Đầu đường có không ít người qua lại vội vã. Kim Tượng Đế đứng dõi theo nàng, gió hất tung áo bào màu ám kim.

Lúc này Tiêu Cửu chợt hỏi: "Người muốn dẫn con bé vào Linh Đài tông à?"

Kim Tượng Đế nghi hoặc không hiểu sao Tiêu Cửu lại hỏi vậy, hãn nói: "Ta chưa từng nghĩ thế."

"Ta thấy người hỏi cô bé đủ thứ, rồi khảo nghiệm tâm tính nó, phải chăng là muốn nó về Linh Đài tông." Tiêu Cửu nói.

Kim Tượng Đế lắc đầu, trong lòng chợt nghĩ đến việc có muốn đưa nàng về Linh Đài tông không, lúc trước hãn hỏi chuyện nàng chỉ bởi trong lòng hãn xuất hiện một cảm giác khó hiểu với những chuyện trong phủ tướng quân.

"Người đã không muốn tại sao còn giúp cô bé khai linh?" Tiêu Cửu vẫn hỏi.

"Bởi nàng ta là đồng tử của đệ tử Tuệ Ngôn sư huynh."

"Ta nghe nói Tuệ Ngôn sư huynh đã dự định khai tông lập phái, thu không ít đệ tử." Tiêu Cửu vừa nhìn Kim Tượng Đế vừa nói.

Kim Tượng Đế biết rõ y muốn nhờ mình chiếu cố các đệ tử của Tuệ Ngôn nhưng hãn không tiện trả lời, hãn biết pháp lực của mình không cao, chỉ mới hóa hình, học thức cùng trí tuệ thua xa Tuệ Ngôn sư huynh, không dám đi dạy bảo đệ tử của người. Hãn nghĩ tới Trí Thông sư huynh và Thanh

Y bị độ nhập Linh Sơn, một hồi lâu, hần hít dài một hơi rồi nói: "Cứu đệ tử của sư huynh trước rồi tính sau."

"Sao chúng ta không đi giết luôn Mộc Linh kia rồi cứu người?" Tiêu Cửu lại hỏi.

"Chính Nguyên bị Mộc Linh gán danh yêu quái, ta phải giúp y không bị mọi người hiểu lầm." Kim Tượng Đế đáp Tiêu Cửu suy nghĩ một chút rồi gật đầu, tính mạng của y là do Tuệ Ngôn cứu nên mọi chuyện liên quan đến Tuệ Ngôn y đều quan tâm, vả lại y vẫn còn thành kiến với Kim Tượng Đế như trước.

"Nhân loại coi trọng tri ân tât báo và thi ân bất cầu báo, yêu quái cũng vậy biết ơn sẽ báo, hơn nữa thi ân cũng nhất định cần báo, đi thôi, chúng ta đi uống một bát cháo ngô, như vậy Thiên Nguyên quốc này sẽ không nợ ta cái gì."

Kim Tượng đế nói xong thì đi đến một gia điểm, bên trong gia điểm từng đợt mùi thơm của cháo ngô bốc ra.

Hần đã rất khác so với tám năm trước lúc mới tới Phương Thốn Sơn. Chỉ là thân thể đã hóa thành người nhưng trong tâm từ trước tới này không nghĩ mình là người bởi vì nhân loại có rất nhiều thứ hần khó mà tiếp nhận được

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 50

Xà Yêu Ngồi Hỏi Ăn Người Không

Quán cháo bày biện cũng không quá trang nhã, giản dị mà tự nhiên, nhìn qua cũng là quán lâu năm. Tốp ba tốp năm người lần lượt đi vào, mọi người đều thảo luận về lễ tế trời (tế thiên đại điển) sắp diễn ra. Tế trời là đại sự, huống hồ còn dùng máu của quốc sư trước kia, bọn họ sau khi vào tiệm cháo, dù thấy Tiêu Cửu, vẫn không kiềm chế được sự tò mò mà nói với nhau, ai cũng thấp giọng nghị luận.

Kim Tượng Đế húp cháo từng ngụm từng ngụm, thi thoảng lại đưa vài cọng rau vào miệng.

Cái loại khí định thần nhân siêu nhiên ngoài hồng trần của hắn không hợp với cái tiệm nhỏ này, áo bào ám kim, hoa văn như vảy cá, nhìn qua cũng cảm giác được những người như vậy không nên xuất hiện quán nhỏ này, dù hắn ngồi ở vị trí góc trong cùng nhưng ai bước vào quán cũng bị hắn thu hút ánh mắt, cho dù mở tiệm hơn 20 năm nhưng chủ quán cũng không đoán được lai lịch của Kim Tượng Đế, nếu là đệ tử vương tôn quý tộc, không có khả năng đến địa phương này, mà vương tôn quý tộc càng không thể tử tế ôn hòa như người này. Chủ tiệm chỉ đoán được người này lai lịch vô cùng lớn.

Kim Tượng Đế vừa ăn vừa nghe những người xung quanh nghị luận, cảm thụ được những ánh mắt thường xuyên nhìn về phía mình. Trong lòng thầm nghĩ: “Nhân gian thật là vô cùng khó hiểu, cho dù Chính Nguyên thật sự là yêu quái, nhiều năm như vậy nhưng chưa từng hại ai, nhưng không

một người nói giúp cho hẳn, giống như từ trước đến nay hẳn là yêu quái làm hại nhân gian. Nếu trong núi thì chuyện như thế tuyệt đối không xảy ra, ít nhất như ta sẽ không giống vậy, ta hóa người chỉ vì có thể dễ dàng tu hành hơn, không phải muốn trở thành loại người như vậy, ta vẫn là xà yêu.”

Nơi xa có tiếng trống vang vọng.

Người trong cháo điểm đều đứng dậy, hưng phấn đi ra ngoài, nối bước nhau đi thành hàng đến tế đài.

Chỉ có Kim Tượng Đế và Tiêu Cửu ngồi lại nơi đó, Kim Tượng Đế vẫn bình tĩnh húp cháo. Tiêu Cửu nhìn Kim Tượng Đế, hỏi: “Người chuẩn bị cứu người thế nào?”

Kim Tượng Đế không trả lời, như đang suy nghĩ, Tiêu Cửu không đợi Kim Tượng Đế trả lời đã tức giận hừ một tiếng, đứng lên, đeo bao phục đi ra ngoài. Từ sau khi rời Linh Đài Tông, tính lão hình như càng ngày càng nóng nảy.

Chủ tiệm thấy vậy, cũng không có ý đòi trả tiền, dù gã rất muốn ra ngoài cửa nhìn, nhưng gã vẫn không làm như vậy, hẳn vẫn đứng đó làm cháo.

Tiếng người ồn ào ở phương xa, chủ tiệm ló đầu ra ngoài nhìn một chút, lại nhìn về phía vị khách duy nhất còn trong tiệm. Trong lòng gã đột nhiên nghĩ: “Người này lẽ nào là yêu quái, người kia vừa nói muốn cứu người, sau đó đi ra, chẳng lẽ muốn cứu yêu quái kia?”

Nghĩ đến đây, gã chột rùng mình, ngó nghiêng bốn phía, không có một bóng người, trong lòng cảm thấy sợ hãi.

“Không không, không thể là yêu quái, yêu quái toàn là kẻ hung thần ác sát, không thể thanh cao như vậy.” Gã tự nghĩ vậy để an ủi chính mình, nhưng vẫn không nhịn được dò hỏi: “Không biết công tử là nhân sĩ nước nào?”

Kim Tượng Đế gắp một khối thịt, định bỏ vào miệng ăn, không trả lời chủ quán, mà lại hỏi: “Không biết thịt này là của loài nào?”

Chủ quán vội vàng đáp: “Tháng trước mấy đứa trẻ trong nhà vào núi đi săn, bắt được một con rắn lớn, đây là thịt của nó.”

Kim Tượng Đế vốn định đưa đĩa bỏ thịt vào miệng, lại đặt đĩa xuống bàn.

Chủ quán tự nhiên thấy lạnh sống lưng, nghe thấy công tử trước mặt hỏi tiếp: “Người có từng nghe chuyện người ăn thịt người bao giờ chưa?”

“Bẩm công tử, truyền thuyết có nói vào thời Đại Hoang trước kia, trong Thanh Sa quốc từng có chuyện này, nhưng Thiên Nguyên quốc chắc chắn không có chuyện này.” Chủ quán hồi đáp nói.

“Nếu có người cố tình lừa gạt, dùng thịt người chế thành mỹ vị, nấu cho khách ăn, sau đó khách biết, chuyện sẽ thế nào?”

Chủ quán nghe Kim Tượng Đế nói vậy, nghĩ thầm: “Sao hăn đột nhiên lại hỏi như vậy, thiên hạ này sao lại có người làm việc đó chứ.” Sau đó liền nói: “Nếu không phải vì vấn đề sinh tử, sao có thể có người dám ăn thịt người. Lại càng không thể có chuyện lấy thịt người đãi khách, không biết công tử từ đâu nghe ra chuyện này.” Sau đó giống như nghĩ ra điều gì, vội nói tiếp: “Công tử, ngài không thể hiểu lầm, thịt này không phải thịt người, chính xác một tháng trước mấy đứa con ta vào Hoàng Thạch lĩnh săn được một con rắn lớn.”

Khi gã đang khẩn trương giải thích, Kim Tượng Đế lại ngẩng đầu nhìn về phía gã cười, nụ cười tuy cứng nhắc, nhưng khiến gã cảm thấy vị công tử này không hề nghi ngờ mình. Chỉ thấy vị công tử mặc y bào màu ám kim nói tiếp: “Ta ăn hai bát cháo gạo của người, nhưng cũng không mang theo tiền, đưa người thứ này vậy.”

Chủ quán sững sờ, còn chưa kịp hiểu hết, trước mắt kim quang lóng lánh từ cửa sổ bay lên, hoảng hốt hô lên một tiếng, lao về phía cửa sổ xem, chỉ thấy chân trời phía xa có một người cười trên một đoàn mây trắng.

“Tiên nhân a, cười mây đạp gió, quả là chân thần tiên.” Chủ quán không kìm lại được hét lên.

Gã chạy ra khỏi nhà hướng về phía Huyền Cơ quán, người đi trên đường thưa thớt. Gã từ xa nghe thấy có tiếng kinh hô, lại nghe từ trên trời có tiếng nói uy nghiêm quát hỏi: “Ai nói đệ tử Linh Đài Tông ta là yêu quái?”

Thanh âm vang lên, bầu trời kim quang (ánh vàng) chói mắt, còn có cả thanh âm phiêu miểu. Đến khi gã định thần lại thì kim quang đã tản đi, gã chạy đến Huyền Cơ quán, thấy trên tháp gỗ ở tế đàn có một vòng người quỳ lạy, trên tế đàn lại có yêu thú nằm trong vũng máu. Chính Nguyên quốc sư thì quỳ phía trước một người trẻ tuổi thân mặc áo kim bào, cũng nghe thấy Chính Nguyên quốc sư hô lên: “Đệ tử Chính Nguyên, bái kiến sư thúc.”

Người trẻ tuổi kia gật gật đầu, không thấy hấn nói gì thêm chỉ phi thân lên trời bay đi.

Chủ quán không thấy được quá trình, nhưng nhìn thấy lúc bắt đầu và kết quả. Nhìn thấy người trẻ tuổi chân đạp kim quang, nghe được đại vương hô to: “Tiên trưởng, xin dừng bước, quả nhân có lời muốn nói, quả nhân bày yến tiệc mong vì tiên trưởng tẩy trần...”

Sau đó có âm thanh gì thì gã cũng không còn nghe thấy, trong mắt chỉ còn một mảnh kim quang khuếch tán, mông lung mê muội, không thấy thứ gì khác, trong tai vẫn ầm ầm còn nguyên những thanh âm phiêu miểu. Khi gã định thần lại, trên tế đàn có thêm một người đứng, đưa tay rút đao sau lưng, chém đứt chân sau yêu thú, lột da, mở miệng cắn xé, máu tươi đầm đìa.

Đâm tiếp một đao vào bụng yêu thú, vươn tay vào trong mò tìm, đưa tay ra thì có thêm một quả tim. Y cho đao vào vỏ, mở miệng nhai sống quả tim, nhìn xung quanh một lượt, mọi người vội vã lùi lại phía sau, trên mặt đầy sự kinh hoàng, lại thấy y nhặt một chân còn lại, nhảy xuống tế đàn, người xung quanh đều tản ra, nhanh chóng nhường ra cho y một con đường ra ngoài.

Chủ quán nhận ra người này chính là lão giả lúc trước đi theo vị công tử, khi đó gã cảm giác được người này không giống người lương thiện, hiện tại lại dám ăn tươi nuốt sống yêu quái, trong lòng kinh ngạc không thôi, thầm nhủ: “Người đi theo tiên nhân cũng có thể ăn sống yêu quái, sau khi trở về nhất định phải nhờ họa sĩ vẽ lại dán lên cửa dọa yêu nghiệt, trấn thạch an gia.”

Một thời gian rất lâu sau đó, quán cháo nhỏ này đã trở thành tửu lâu lớn nhất thành Thiên Nguyên, tửu lâu lấy tên là: “Kim tiên tọa vấn Lô”. Còn chủ lâu cũng yêu thích nhất kể câu chuyện từng đối đáp với thần tiên. Từ đó vẫn luôn có nhiều người bàn tán về việc vị thần tiên kia muốn nói gì, mỗi người một ý kiến, chỉ có một câu duy nhất đều được mọi người có cùng phán đoán: “Ta ăn hai bát cháo gạo của người, nhưng cũng không mang theo tiền, đưa người thứ này vậy.”, coi là tiên trưởng muốn trừ yêu để trả tiền cháo gạo.

Không ít người than thở, thần tiên hành sự quả thật là không giống người thường.

Bọn họ chỉ biết có vậy, không biết sau khi Kim Tượng Đế đi thì chuyện gì xảy ra, cũng không biết trên tế đài hẳn cùng với Chính Nguyên quốc sư nói gì.

Sử sách Thiên Nguyên quốc có ghi: “Thiên Nguyên thanh bình năm thứ mười bảy, quốc sư Chính Nguyên bị yêu quái vu hại, Vương đem tế trời, treo ở đầu thành năm ngày, đến hôm tế trời, sư thúc tới, bầu trời kim quang

chói mắt, hương thơm thoang thoảng, tiên âm phiêu miểu. Yêu quái đèn tột, sư thúc rời đi. Lại có một người nhảy lên tế đàn cao ba trượng, chém chân yêu quái, moi tim, ăn tươi nuốt sống, sau đó đi theo, Vương cho rằng đó là nô bộc của tiên trưởng.”

Chính Nguyên một lần nữa trở thành quốc sư Thiên Nguyên quốc, trở về Vương cung, nửa đêm khi y về đến Huyền Cơ quán, thấy một người đứng dưới cây đào cạnh quán, y vội tiến lên bái kiến sư thúc.

Kim Tượng Đế quan sát vị đệ tử này của Tuệ Ngôn sư huynh, vô tình lại nhớ đến Tuệ Ngôn sư huynh, thật ra mà nói, Tuệ Ngôn sư huynh cũng có thể coi là sư phụ hãn, mặc dù không dạy cho hãn pháp thuật, lại cho hãn khai linh, dạy bảo hãn rất nhiều điều.

Lúc này Kim Tượng Đế hồi tưởng lại, mới biết được khai linh thực sự không phải sau khi mở linh đài, mà là khai linh đạo tâm. Vì lẽ đó, Tiêu Cửu trước đó mới hỏi Kim Tượng Đế có phải định dẫn Phong Tín Nhi tiến vào Linh Đài Tông, vì khi đó hãn đã giúp Phong Tín Nhi khai linh trong tư tưởng.

“Tuệ Ngôn sư huynh đã chết.” Kim Tượng Đế nói, hãn nói rất trực tiếp.

Chính Nguyên sững sờ, khuôn mặt trở nên bi thương, qua rất lâu hãn mới hỏi lại: “Sư tôn được an táng ở đâu?”

“Ở trong một vùng núi, Trí Thông sư huynh phá bốn ngọn núi làm mồ mả, đi hướng tây khoảng ba ngàn dặm, là có thể tìm được.” Kim Tượng Đế nói xong lại tả rõ nơi chôn Tuệ Ngôn một chút. Hãn giống như đã quên, tám năm trôi qua, nơi đó so với kí ức của hãn còn nhớ đã có nhiều sai lệch.

Chính Nguyên trầm mặc, im lặng một hồi, y nói: “Đệ tử muốn nhờ sư thúc một chuyện.”

“Việc gì?” Kim Tượng Đế hỏi.

“Khi sư phụ còn tại thế, dù chưa từng nói có sư bá sư thúc, nhưng chúng ta đều đoán được sư phụ nhất định có sư thừa (truyền thừa) không đơn giản, phương thức tu hành của chúng ta khác với đạo môn, nhìn như đơn giản, thực ra vô cùng bác đại tinh thâm. Đáng tiếc đệ tử thiên tư đần độn, không thể học nổi một phần bản lãnh của sư phụ.”

Kim Tượng Đế suy nghĩ, nếu dùng thiên tư để nói lên sự tu hành của một cá nhân, Kim Tượng Đế hiện tại không có cách nào đánh giá. Một cá nhân tu hành, nhục thân là thứ trời sinh, dĩ nhiên quan trọng, nhưng Kim Tượng Đế cảm thấy, tư tưởng lại càng trọng yếu hơn. Mà Chính Nguyên nhục thân không tính kém, lại là đệ tử Tuệ Ngôn sư huynh, phương diện tư tưởng tu hành tất nhiên rất tốt, nhưng pháp lực thấp, hiển nhiên là vì làm quốc sư ở nơi này, bị hồng trần quấy nhiễu.

“Có Trí Thông sư bá thần thông quảng đại, đã báo thù cho sư tôn, đệ tử chỉ muốn đi bái tế (viếng) sư tôn, từ đây bảo vệ mộ phần sư tôn, sẽ không đặt chân vào hồng trần lần nữa.” Chính Nguyên nói.

Kim Tượng Đế có thể thấy sự bi thương từ khuôn mặt của y, cũng hiểu được vì sao Tuệ Ngôn sư huynh thu y làm đệ tử.

Y nói tiếp: “Đệ tử và Thiên Nguyên quốc duyên phận đã hết, cũng không còn lưu luyến điều gì, chỉ có từng nói dẫn Phong Tín Nhi đến gặp sư tôn, hiện tại sư tôn đã không còn, đệ tử mong sư thúc có thể thu Phong Tín Nhi làm đệ tử.”

Kim Tượng Đế cũng không trực tiếp đáp ứng, chỉ hỏi: “Chỉ có việc này? Không còn điều khác?”

Chính Nguyên lại vội nói: “Năm đó trước lúc sư phụ rời đi, từng nói muốn khai tông lập phái, sơn môn đã chọn tốt, nhưng mấy năm gần đây, đệ tử có nhiều việc trên người, không có thời gian trở về xem, cũng không biết trong sơn môn hiện tại như thế nào.” Nói tới đây, y lại cảm thấy lo lắng.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 51

Thiên Mục Sơn Quần Ma Loạn Vũ

Khi còn ở Phương Thốn Sơn thì Kim Tượng Đế từng nghe nói rằng Tuệ Ngôn sư huynh muốn khai tông lập phái, cũng từng nghe Tuệ Thanh sư huynh nói nếu có tông môn thì có thể nhận phù triệu của Thiên Đình để thừa nhận tông môn, có chỗ đặt chân trong thiên địa này. Tuệ Ngôn sư huynh hẳn muốn tạo ra một nơi đặt chân cho các sư huynh chưa xuất sơn và những đệ tử của mình.

“Người lo cái gì?” Kim Tượng Đế hỏi Chính Nguyên lo lắng cung kính nói: “Sư tôn chọn nơi đặt sơn môn là Thiên Mục Sơn, nơi này linh khí dồi dào, không có tông môn nhưng địa thế hiểm ác, yêu quái cực nhiều, đệ tử pháp lực thấp cực kỳ khó hạ sơn”

Kim Tượng Đế thầm nghĩ nguyên nhân mà Thiên Mục Sơn không có tông môn hẳn vì nơi này có cực nhiều yêu quái.

“Người theo ta về Thiên Mục sơn rồi đi tế bái Tuệ Ngôn sư huynh” Kim Tượng Đế nói “Vâng, sư thúc”

Nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Chính Nguyên người có tướng mạo còn có vẻ lớn hơn mình nhiều, Kim Tượng Đế có thể đoán được y muốn nói gì.

“Mang Phong Tín Nhi đi cùng”

“Vâng, sư thúc” Chính Nguyên vui vẻ nói Trên bầu trời đêm tinh quang lấp lánh, chớp chớp nháy nháy tựa như đang nhìn kỹ sinh linh trên đại địa.

Phong Tín Nhi rời khỏi phủ tướng quân từ sáng sớm, không có ai ngăn trở bởi Chính Nguyên tới đón nàng đi, Chính Nguyên nói sẽ tìm cho Phong Tín Nhi một vị sư phụ thần thông quảng đại, bọn họ lập tức nghĩ đến vị tiên nhân chân đạp kim quang tới.

Nha đầu cố chấp này lại có vận khí tốt thế những thê thiếp của Phong tướng quân nghĩ vậy Lão phu nhân chống trượng nói với Phong Tín Nhi: “Có cơ hội thì về thăm nhà”

Phong Tín Nhi gật rồi nghiêng đầu nhìn một tòa lầu các, nơi đó có một thân ảnh cao lớn đang đứng sau rèm nhìn, nàng biết đó là phụ thân của mình, nàng hành lễ với người đó rồi đi theo Chính Nguyên quốc sư.

Ngồi trên một chiếc xe ngựa, ra khỏi đô thành của Thiên Nguyên quốc, từ cửa sổ xe ngựa nàng nhìn ra bên ngoài, người ven đường và hoa cỏ trên tường thành đều đang trôi xa, phảng phất như sự bình phàm của mình tại thời khắc này đã bị một thứ gì đó cắt mất, từ giờ sẽ không bình phàm nữa.

Trong lòng nàng, quốc sư Chính Nguyên đã cắt đi sự bình phàm của nàng nhưng nàng không biết mình mới chính là người cắt đi sự bình phàm đó.

Ra khỏi quan đạo, Phong Tín Nhi lập tức nhìn tới sư đệ Như Hối của sư tổ người tự xưng mình là xà yêu, trong mắt của mọi người thì đó là một vị thần tiên. Hãn mặc y phục màu kim sắc cùng với gương mặt lãnh tuấn khiến cho lão nhân cao lớn trên mặt có một vết sẹo hình con rết đứng bên cạnh cũng chỉ có thể làm nền.

Thiên Mục Sơn cách Thiên Nguyên Quốc hơn ba trăm dặm.

Bên trong Thiên Mục Sơn có hai ngọn núi mà nhìn từ trên không xuống trông giống như hai tròng mắt màu Bích Lục. Bên cạnh hai ngọn núi này có một con sông nhỏ chảy ra ngoài núi giống như một dòng nước mắt. Quần thể núi này là nơi linh tú thanh u cũng là nơi mà Đạo gia thích nhất. Trong quần thể sơn mạch đó thì hai ngọn núi trung gian nhìn như hai con mắt kia là tốt nhất.

Chỉ là đại môn đại phái nếu tới đây thì lại hơi nhỏ, tiểu môn tiểu phái nếu dựng ở nơi này thì bốn phía lại có yêu quái tinh mị tiềm phục tạo thành nguy hiểm rất lớn với những đệ tử mới nhập môn nhưng nếu để thanh trù toàn bộ yêu ma trong núi thì không phải tu sĩ tầm thường có thể làm được.

Mưa to tầm tã trút xuống vùng thiên địa mênh mông này.

Chính Minh đứng trước cửa đạo quan nhìn cơn mưa tầm tã bên ngoài. Nước mưa từ đỉnh quan chảy xuống, rơi trên mặt đất rồi bắn tung tóe.

“Hì hì...” Trong nước chảy xuống từ trên mái ngói có một đám khói đen chui ra rồi chui vào trong gió sau đó biến mất tăm.

Trong mắt của Chính Minh, một vùng sương mù vụn vụn trong mưa gió là do yêu tà quấy phá.

Một khối đất trống trước đạo quan nơi có nước chảy xuống đột nhiên có một con rắn chui lên không thấy hình thể nhưng tựa như đang vụn vụn. Lại có một đám nước hóa thành một con chim bay lên vỗ cánh bằng nước trong gió rồi biến mất trong cuồng phong.

Ngẫu nhiên lại có hồ báo xuất hiện nhảy múa trong mưa gió, gặm rống lẫn nhau nhưng lại chẳng thể nào thấy hình thể chỉ có thể xuất hiện trong mưa gió. Lại có người do nước mưa biến hóa thành đang đối ẩm tâm hoan.

“Sư phụ người đâu rồi, mau trở lại đi, các sư đệ đều đã rời đi rồi, năm đó ngài nói đợi khi trở về sẽ khai tông lập phái, thỉnh người từ các môn

phái gần đó đến xem lễ thể nhưng tại sao đi rồi mà không trở lại”

Đột nhiên trong mưa có một bóng đen trời lên từ trong nước, hóa thành một người mặc hắc bào âm trầm đứng ở đó nhìn vào quan.

Chính Minh không sợ bọn họ tiến vào bởi vì trong đạo quan có trận pháp do sư phụ bố trí, những yêu ma này không vào được nhưng gã không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu nữa.

Năm đó từng vị sư đệ rời đi, ở chỗ này sinh hoạt quả thật gian nan. Gã có thể thông cảm với những sư đệ đó nhưng bất luận ai đi cũng được chỉ có gã là không, bởi vì nếu như gã cũng đi thì tòa đạo quan này sẽ bị bỏ hoang, sẽ bị những yêu ma kia chiếm cứ. Có một ngày sư phụ trở về nhìn thấy điều này thì sẽ thương tâm lắm cho nên dù thế nào gã cũng không thể đi.

Chính Minh ở chỗ này chờ sư phụ mình trở về nhưng không biết sư phụ mình đã chết. Gã bị nhốt ở đây, căn bản không biết tình huống bên ngoài bởi rất nhiều năm rồi không đi ra ngoài.

Đúng lúc này cách đạo quan không xa có một hàng người đứng trong mưa gió, họ nhìn vào một tòa đạo quan ở đỉnh núi không của Thiên Mục sơn.

“Sư thúc, đó chính là đạo quan mà sư phụ lập” Chính Nguyên nói “Đạo quan tên là gì?” Trong mưa gió bộ y bào màu vàng của Kim Tượng Đế thậm chí còn không dính một chút bụi. Bộ pháp bào này là do hắc rút da của mình làm thành. Trước đây thân hắc chỉ dài bằng một chiếc đũa nhưng khi hóa hình lại đã biến thành rất lớn. Rút lớp da bên ngoài làm thành pháp bào quả là thích hợp. Hơn nữa pháp bào này còn do sư phụ hắc giúp tế luyện.

Tiêu Cửu vác một thanh đao và một cái túi tuy nhiên mưa gió không thể nào chạm vào lão được bởi khi tới gần thì đã bị thanh đao trên lưng thổi bay.

Chính Nguyên cũng có pháp môn tránh mưa gió chỉ có Phong Tín Nhi là không có. Nhưng nàng được vị sư thúc tổ tuổi trẻ trước mặt đưa cho một chiếc lá, từ chiếc lá tỏa ra một lớp thanh quang nhàn nhạt, mưa gió không cách nào rơi trên người nàng được.

“Thiên Mục” Chính Nguyên đáp “Sư phụ nói nếu như xây đạo quan trên Thiên Mục Sơn vậy thì gọi nó là Thiên Mục Quan, sau này lập môn phái cũng sẽ gọi là Thiên Mục phái”

Kim Tượng Đế biết sư huynh không muốn người biết mình tụt từ Phương Thốn Sơn Linh Đài Tông, chỉ là còn chưa khai tông lập phái thì đã chết dưới tay của Huyền Thiên Môn Hoa Thanh Dương, nghĩ tới đây mà lòng hẩn vẫn còn đau như dao cắt.

“Ngươi là đệ tử của sư huynh, ta không cần phải nhiều lời, nhưng ta muốn nhắc nhở ngươi, sau này không được tới gần người của Huyền Thiên Môn” Kim Tượng Đế nói Chính Nguyên chỉ sững sốt một chút rồi tựa hồ như đã minh bạch lập tức hỏi: “Có phải sư phụ chết dưới tay của Huyền thiên Môn không?”

Kim Tượng Đế không đáp, trong lòng hẩn chỉ thầm nghĩ đâu chỉ là Tuệ Ngôn sư huynh cả Trí Thông sư huynh đã rơi vào tay Bồ Tát của Linh Sơn thần bí cũng đều do Huyền Thiên Môn Hoa Thanh Dương kia mà ra.

“Thấy một cái, giết một cái” Tiêu Cửu ở bên cạnh hung ác nói Kim Tượng Đế im lặng, hẩn có thể lý giải tâm tình của Tiêu Cửu, kỳ thực tâm tình của hẩn cũng vậy. Chẳng qua hẩn biết rõ với tu vị hiện giờ của mình không đủ sức đấu với Huyền Thiên Môn, còn sư phụ cũng sẽ không xuất sơn. Những sư huynh đệ một khi dương danh trên thế gian liền sẽ chết không thì mất tích. Điều này khiến cho hẩn hoài nghi liệu có phải có một đôi mắt đang theo dõi sư phụ, theo dõi Phương Thốn Sơn Linh Đài Tông.

Trong một nơi bị mưa gió bao phủ cách đó không xa đột nhiên có một đóa hoa đỏ như máu chậm rãi nở rộ, nhụy hoa là một con mắt màu xanh, quý dị nhìn sang bên này.

Chính Nguyên đã phát hiện ra, sắc mặt khê biến còn Tiêu Cửu giống như mảnh hồ nhào tới, mang theo gió mưa, một bước vài trượng, sát khí bùng lên, huyền thiết đao trên lưng xuất vỏ, đao quang lóe lên, chém rụng đóa hoa yêu dị kia rồi sau đó đập không trở lại, hạ xuống trên núi. Lão nhìn một chút rồi đem bông hoa to như bồn rửa mặt kia nhét vào miệng, cắn từng miếng từng miếng một, khước miệng có máu tươi tràn ra.

Kim Tượng Đế nhìn Tiêu Cửu, nghĩ tới lúc lão ở Thiên Nguyên quốc chém chân yêu, móc tim yêu để ăn trong lòng nghĩ tới hẳn là lão đã tu một loại pháp môn nào đó, Tuệ Thanh từng nói lão không tu pháp nhưng ở trong sơn môn lâu như vậy chẳng lẽ không ngộ ra được thứ gì sao.

Bông hoa bị chém kia bắt đầu vụn vẹo nhưng Kim Tượng Đế không buồn để ý, cái hẳn để ý toàn bộ Thiên Mục Sơn, trong mắt hẳn thì Thiên Mục Sơn có thể gọi là quần ma loạn vũ.

Theo hẳn thì yêu là yêu mà không phải là yêu ma nhưng đối với nhân loại thì yêu và ma giống nhau.

“Sư thúc, chúng ta vào núi đi” Chính Nguyên nói “Không, hiện giờ không thể vào, mưa gió này rất kỳ lạ, hiện trong núi không phải yêu thì là ma, năm đó Tuệ Ngôn sư huynh tuyệt đối sẽ không cho phép trong núi tồn tại những sinh vật này nên hẳn là sau khi sư huynh rời đi thì mới xuất hiện.” Kim Tượng Đế chỉ vào một ngọn núi đối diện cũng ngọn núi của Thiên Mục Quan nói: “Nơi đó là một vùng sương mù, không thể nhìn rõ, đó là ma chướng, các người chờ ở đây, ta sẽ đi xem”

Kim Tượng Đế vừa dứt lời thì đã động, Chính Nguyên phảng phất nhìn thấy thân thể Kim Tượng Đế hóa thành một con kim xà từ lưng núi chui

vào trong mưa gió.

Phong Tín Nhi nhìn cảnh này trong lòng khẽ nháy, nhìn sư phụ rồi lại nghe thấy sư phụ hỏi: “Tiêu lão, ngài với sư phụ và sư thúc đến từ đâu?”

“Sư phụ người không nói với các người, Như Hối cũng không nói thì có nghĩa là không thể nói, người cần gì phải hỏi, nếu có một ngày người có thể biết thì đương nhiên sẽ biết, các người chỉ cần biết tổ sư của các người không dưới bất cứ một ai, pháp các người tu cũng không kém hơn bất cứ pháp nào” Tiêu Cửu nói Đột nhiên có một cơn gió yếu dìu cuốn theo mưa gió đi tới trước mặt bọn họ.

“Hì hì ta nhìn thấy một nhân loại to mồm, có thể ăn được rồi!” Có thanh âm truyền tới từ trong mưa gió, Chính Nguyên cả kinh, Phong Tín Nhi vội vã nhìn về phía thanh âm truyền tới, chỉ thấy gió mưa biến thành một gương mặt, chợt xa chợt gần.

“Thứ gì” Sát khí trong mắt Tiêu Cửu lóe lên. Lão từng là một tên cường đạo, tội ác ngập trời, sau cùng được Tuệ Ngôn dẫn vào Phương Thốn Sơn Linh Đài Tông, tuy không được thu làm đệ tử nhưng ở ngoài điện nghe đạo nhiều năm khiến ác ý đã bị mài mòn tuy nhiên hung và sát lại chưa từng giảm bớt. Kim Tượng Đế không biết lão học được cái gì từ sư phụ mình, Tuệ Thanh cũng không biết nên gã mới nói Tiêu Cửu mới chỉ luyện khí.

Đao trong tay Tiêu Cửu đã rời vỏ, một đao chém tới, một đao đao quang lạnh lẽo lướt trong mưa gió, gương mặt người tạo thành từ mưa gió chớp mắt tiêu tán rồi lại biến trở lại ở một nơi khác.

“Hì hì, đánh không tới ta đâu”

Tiêu Cửu cũng đã thu đao cười lạnh nói: “Không có hình thể, không dám hiện thân, vĩnh viễn không thể trưởng thành”

“Hì hì, người không chạm được ta thế thì ta sẽ ăn các người, linh hồn nhân loại là ngon nhất, hì hì...”

Gió mưa lại lao tới bọn họ một cách quỷ dị rồi hóa thành một cái miệng lớn cắn xuống.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 52

Pháp Từ Tâm Sinh Phong Ma Linh

Cái miệng khổng lồ toàn bộ kết thành từ nước mưa, một vùng gió mưa xám trắng cuồn cuộn, chính giữa khoảng không gian đó bỗng trở nên âm tà, tất cả ánh sáng giống như bị nuốt mất.

Trong nháy mắt Phong Tín Nhi cảm giác bản thân như đang đứng đơn độc trước cửa một huyết động u ám, toàn thân đông cứng, cảm giác lạnh buốt này phát ra từ sâu trong nội tâm đang sợ hãi, khiến người ta khó thở.

Trong tay Chính Nguyên đã xuất hiện mấy tấm mộc bài xám trắng, dài ước chừng cỡ cánh tay, đỉnh nhọn đáy bằng, xung quanh khắc rõ nét phù chú thần bí, đây là một món tín lệnh dùng trừ ma gọi thần mà y chế luyện từ một khối gỗ Đào trăm tuổi, có thể triệu một ít thần uy của thiên thần hiển lộ. Món Trấn ma triệu thần lệnh chế thành từ lúc y còn là Quốc sư của Thiên Nguyên quốc.

Mỗi quốc gia khi thành lập đều phải cầu trời tế thiên, được thiên đình thừa nhận, đến khi gặp phải tà ma yêu đạo thì Quốc sư có thể thỉnh cầu thần uy trấn ma, thậm chí có thể thỉnh xuống một phân thân của thiên thần.

Y giờ trần ma triệu thần lệnh cao, cả người bao phủ bởi sự thành kính và trang nghiêm. Y không hướng sự thành kính đến một thiên thần nào đó mà là trấn ma chi tâm kia. Tuy sư môn của y không được Thiên đình thừa nhận, không thể triệu được Lục Đình Lục Giáp* cùng thần uy của các Thiên binh Thiên tướng như các đệ tử môn phái khác, nhưng y là Thiên

Nguyên quốc Quốc sư đương phong, thân phận này có thể giúp y làm được điều đó.

Trong xa xăm phảng phất có một đạo thần uy từ chín tầng trời chiếu vào trên người Chính Nguyên, trấn ma triệu thần lệnh trên tay y xuất ánh vàng sáng lạn xua tan đám mưa gió hư ảo, giữa ánh sáng vàng phảng phất có một Thiên thần giáp vàng cầm kích đâm về phía cái cái miệng tạo ra từ mưa gió đang tấp xuống kia.

Tựa như có một giọng quát uy nghiêm vang lên, thiên thần cầm kích giữa kim quang nhảy vào cái miệng khổng lồ, ma diện do mưa gió tạo thành lập tức tản đi, nhưng vẫn có giọng nói vang lên: "Ha ha, thiên binh thì có tác dụng gì đâu?"

Theo âm thanh phát ra, từ dưới đáy cốc ngọn núi này bốc lên một vùng mưa mù, vọt thẳng đến đỉnh núi như cự măng, bùn đất vẫn đục trộn lẫn trong đó, dưới nổi sơn cốc, trên liền tầng mây, dữ tợn đáng sợ như muốn nuốt hết cả ngọn núi vào bụng.

Chính Nguyên biến sắc, trấn ma triệu thần lệnh trong tay tỏa kim quang lại bị một cơn mưa gió dập tắt. Cũng đúng lúc này, Tiêu Cửu vung đao chém vào một vùng mưa gió, chỉ nghe hừ lạnh một tiếng đao quang trong tay gã liền biến mất.

Cái hừ lạnh vừa rồi không giống thanh âm lúc trước, nó mang theo một khí thế uy nghiêm vang lên như ám lôi, một thân ảnh hiện lên trong bước bùn mưa gió kết thành cự măng, mặt tái nhợt, hai mắt âm tà.

Tiêu Cửu biến sắc, quay người kéo Phong Tín Nhi nhảy lên: "Đi"

Phong Tín Nhi không đề phòng bị kéo nhảy xuống núi, hoảng sợ kêu một tiếng, nàng chưa hồi phục lại tinh thần, chỉ nghe tiếng gió vù vù bên tai, càng lúc càng gần mặt đất, sau đó thân thể bỗng nhẹ bẫng như rơi trên mây, lại dừng lại, phát hiện đã tới mặt đất.

Nghe thấy tiếng Tiêu Cửu hô, Chính Nguyên không chần chừ cũng ngửa gió nhảy xuống núi, vừa ra khỏi Thiên Mục sơn tà khí âm u kia liền biến mất.

Sắc mặt của Chính Nguyên thật không tốt, Phong Tín Nhi thầm nghĩ trước giờ tại Thiên Nguyên quốc y chưa từng khó coi như thế, nàng quay đầu nhìn lên núi, thấy lơ mờ trên đấy có hai bóng người một nam một nữ đang đứng.

"Đó có phải là hai người?" Phong Tín Nhi nhìn không rõ nên hỏi.

"Không phải là người." Tiêu Cửu nói "Yêu?"

"Cũng không phải."

"Sư thúc hẳn?" Chính Nguyên có vẻ rất lo lắng.

"Người không cần lo lắng." Vết sẹo đỏ lừ trên mặt Tiêu Cửu giống như một con rết sống: "Tám năm hóa hình, ngộ Thiên địa huyền âm, nghe được vô số phép thuật từ tổ sư, lại được hai người Trí Thông Tuệ Đức truyền đạo, hiện giờ dù không phải tu vi chân nhân, nhưng mấy chân nhân bình thường không phải đối thủ của hẳn."

"Thiên Mục sơn vốn không có những thứ này, cùng lắm là một ít tiểu yêu, lúc sư phụ ở đây bọn chúng đều bình tĩnh, nhưng thứ này... không biết sao lại thành như vậy rồi?" Chính Nguyên không thể lý giải, lúc hẳn rời đi, tuy trong núi có rất nhiều yêu quái nhưng không quý dị như những gì nhìn thấy hôm nay, khi đó những yêu quái này cùng với huynh đệ đồng môn trong Thiên Mục quán nước sông không phạm nước giếng.

Tiêu Cửu dĩ nhiên không thể cho y đáp án, người có thể cho bọn hẳn đáp án lúc này vẫn đang ở bên trong Thiên Mục Sơn.

Kim Tượng Đế không lên ngọn núi trên Thiên Mục quán mà đi sang ngọn đối diện, nơi đó yêu khí càng thêm nồng đậm, đan xen cùng mưa gió, cho dù là hắc cũng không nhìn được bao xa.

Chỉ thấy trong mưa gió mờ mịt đột nhiên lóe lên ảo ảnh hình Kim xà, Kim Tượng Đế mặc pháp bào ánh kim xuất hiện trên ngọn núi kia, phía trước hắc có một tòa cung điện kì dị.

Cung điện này màu đen, trên nóc cung điện ẩn hiện một thứ chất lỏng màu đen phát lục quang đang chảy xuống, khi rơi xuống đất thì biến thành mưa bụi bình thường, bên trong cung điện tối om có thứ gì đó mà Kim Tượng Đế cũng không thể nhìn rõ.

Hắc đưa tay bắt nước trong không trung, miệng lầm bầm niệm pháp chú rồi đưa lên trước miệng thổi nhẹ, bàn tay thuận thế thả ra một con rắn màu vàng, rơi xuống đất, nhanh chóng chui vào bên trong cung điện hắc ám.

Con Kim xà chui vào bên trong cung điện, thông qua hai mắt con rắn, Kim Tượng Đế nhìn thấy một bức tượng màu đen, một bộ váy đen, một khuôn mặt vô cùng lạnh lùng, nhưng thân thể nàng không phải thân người, phía dưới chiếc váy đen lộ ra thân rắn màu đen.

Đây là tượng thần gì? Kim Tượng Đế không biết, hắc chỉ biết trong hai mươi tám vì tinh tú trên Thiên Đình có rất nhiều là yêu, nhưng bọn họ không có miếu thờ ở trần thế, cũng không được phép có.

Trừ bức tượng ra bên trong cung điện hòa toàn trống rỗng, không có thứ gì khác.

Xa xa cây cối lắc lư, động vật nhảy loạn trong gió. Bản thân Kim Tượng Đế là yêu, nhưng hắc biết rõ thứ kia không còn thuần túy là yêu. Trên thế gian này, vạn chúng sinh linh trong quá trình phát triển đều phải khai linh khai trí khai tuệ, sau khi trải qua những thứ này bất kể là người hay là yêu

cũng không khác gì nhau, nhưng nếu đã đọa thành ma, dù cho là người hay sinh linh nào khác thì đều không thể nói lý.

Hắn đứng nơi đó, mưa gió không thể thấm ướt. Nhưng từ trong rừng, có mấy con vật đang tới gần hắn, hai mắt đỏ ngầu; chim bay quanh dưới mưa cũng trùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm Kim Tượng Đế; nước mưa chảy dưới đất cũng giống như có sinh mệnh cuốn lên phía hắn đứng. Bọn chúng rõ ràng đã có trí tuệ, sắp trở thành yêu quái chân chính, thế nhưng lúc này lại không bằng dã thú thông thường biết tiến biết lùi.

Kim Tượng Đế đưa tay vào trong mưa gió phác họa ra một cái phù văn cong như cái móc câu. Phù văn chợt lóe kim quang, quét qua không trung, những yêu thú xung quanh đều bị cắt làm hai nửa không một tiếng động, cho dù là con một con hắc điểu bay trên trời kia cũng vô thanh rơi xuống, đã sớm chết tươi. Máu của lũ yêu thú đều là màu đen, tanh hôi vô cùng. Dòng nước dưới đất định cuốn lên chân hắn lập tức tản ra, những thứ bên trong cũng bị chẻ đôi.

Một vầng sáng thanh khiết tỏa ra từ trên người Kim Tượng Đế, gió mưa không lọt vào, trong rừng đột nhiên có hai người đi ra, một nam một nữ.

Nữ quần áo thuần trắng, có phần như ẩn như hiện, không chân không thật, mà nam thì là một thân lam bào, không thấy rõ mặt, nhưng có thể cảm giác được loại tà dị trên người hắn. Kim Tượng Đế chỉ nhìn một cái liền biết rõ bọn họ là loại linh thể, không có nhục thân, bọn họ là ma linh, có đủ loại năng lực thần thông khó tưởng tượng nổi.

"Hi Hi, linh khí sạch sẽ thật, khẳng định ăn rất ngon." Nữ tử mở miệng nói.

"Người nên cẩn thận, tên này không phải tu sĩ bình thường, không đơn giản." Nam tử nói.

"Mặc kệ là thứ gì, dám đến đây thì sẽ phải chết, hi hi..." Nữ tử quần áo thuần trắng nói ra.

"Trên người hãn có khí tức giống như trong cái đạo quan kia." Nam tử áo xanh nói tiếp.

"Thật sao, vậy thì quá tốt, lâu lắm rồi mà một cái đạo quan chúng ta cũng phá không được, bây giờ có người dám ra đây, ta càng không thể để hãn đi được." Nữ tử quần áo thuần trắng cười tà dị nói ra.

Kim Tượng Đế không để ý lời bọn chúng nói, hãn chỉ muốn biết bọn chúng tới từ đâu, có mục đích gì.

"Các người từ đâu tới?" Kim Tượng Đế hỏi.

"Hi hi, nếu người muốn biết, để ta ăn người rồi ta nói cho người biết." Nữ tử quần áo thuần trắng nói ra.

Kim Tượng Đế đã đoán trước cho nên không tiếp tục hỏi. Ngón tay hãn đột nhiên chỉ ra như kiếm, đầu ngón tay sáng lên, đốm sáng từ đầu ngón tay hãn kéo dài ra hình thành một vệt sáng mảnh nhỏ màu lam, giống như ánh đao vạch tới phía hai người kia.

Nữ tử áo trắng nương theo mưa gió cuốn động, chợt lóe lên tránh qua vệt sáng rồi đột nhiên xuất hiện trước mặt Kim Tượng Đế, trong đôi mắt nàng nổi lên ánh sáng trắng nhợt tà dị nhiếp hồn, nhìn chăm chăm vào hai mắt Kim Tượng Đế. Ma linh có thiên phú thần thông chính là câu hồn nhiếp phách, nếu như tu được phép thuật này thì sẽ càng cường đại vô cùng, dù cho là đạo đức chân tu cũng có khả năng trúng chiêu của chúng.

Thân thể nàng ta bay trong gió tựa như hình chiếu trong nước, huyền hoặc quỷ dị, nhưng đôi mắt kia lại nhìn chăm chăm vào hai mắt Kim Tượng Đế.

Ngón tay Kim Tượng Đế vốn đang ở tư thế chỉ kiếm đột nhiên thu về trước người, hai tay kết ấn, một điểm sáng màu lam ở đầu ngón tay chọt bùng lên, hóa thành một đóa hoa sen màu lam. Trên người hãn bồng nhiên có một loại thần vận đặc biệt. Tại Phương Thốn sơn, lúc nghe tổ sư giảng đạo, hãn nói bản thân mình nghe được vô số pháp, nhưng những pháp kia chỉ trôi trong nội tâm, nếu như suy nghĩ tỉ mỉ thì lại trống không, giống như không có gì dùng được.

Giờ phút này hãn biết rõ sự tôn bảo mình đi ra không chỉ muốn mình tiếp lấy duyên pháp của Tuệ Ngôn sư huynh lưu lại, mà quan trọng là để mình có cơ hội thi triển pháp thuật đã ngộ được, chỉ có sau khi thi triển qua một lần thì mới không bị tán đi, hơn nữa, khi thi triển thật sự tạo thành hình dạng gì cũng chỉ lúc đó mới có thể biết rõ.

Sen trên thế gian tượng trưng cho sự thánh khiết, không dính ô uế, tại giờ phút này Kim Tượng Đế từ trong lòng khai triển ra pháp thuật rất tự nhiên kết thành Liên hoa tinh quang ấn, trong đó Tinh thần chi lực lại đến từ một đạo Chư thiên tinh tượng pháp phù của Tuệ Ngôn.

Trên người Kim Tượng Đế đột nhiên bao phủ một tầng thánh khiết chư tà bất xâm, ánh sáng trắng tà dị phóng ra từ đôi ma nhãn câu hồn nhiếp phách kia liền bị chặn ở ngoài. Thành linh, ấn quyết trong tay hãn biến đổi, vùng mưa mù trước mặt có tuyết rơi, hoa tuyết xuất hiện, mưa gió kết băng.

*Lục đình - Lục Giáp là 12 tên về tên nam thần và nữ thần, Lục Đình là Tíng nữ thần. Lục Giáp là Tíng nam thần

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 53

Phương Thốn Thiên Địa Trấn Thần Ma

Thân hình của bạch y nữ tử tựa như ảo ảnh kia khẽ chuyên, tỏ ý bỏ chạy nhưng lại bất thành, một nửa thân hình nàng đã bị băng tuyết đông cứng.

Tay của Kim Tượng Đế vẽ trong hư không, một đạo pháp phù tựa như loan câu xuất hiện khiến người khác có cảm giác sắc bén vô bì, phảng phất như loan câu kia có thể cắt nát bất cứ thứ gì trên thế giới. Khi pháp cầu màu vàng kim kia xuất hiện thì nam tử áo lam đứng dưới cây đột nhiên động.

Y hóa thành một vùng hỏa diễm màu lam bập bùng trong mưa rồi theo gió cuốn về phía Kim Tượng Đế, trong khoảng khắc đã tới trên đầu bạch y nữ tử, không những nuốt trọn kim câu mà còn cuốn tới Kim Tượng Đế.

Trong hỏa diễm màu lam có một khuôn mặt, một gương mặt lãnh tà hung ác còn nữ tử bị băng đông cứng cũng đã thoát thân, tan biến trong không trung mà lại tựa như tồn tại ở mọi nơi.

Xung quanh chỉ có mưa gió nhưng dù Kim Tượng Đế có thể nhìn được mưa gió kia nhưng tai lại không thể nghe được. Lỗ tai của hắn dường như đã phế, không nghe được âm thanh nào hoặc giả cả cái thế giới này đã hóa thành vô thanh. Mưa gió xung quanh hắn hóa thành từng gương mặt, thiên không, đằng trước, đại địa, trên lá cây, trên bông hoa, tất cả đều là những gương mặt đang nở nụ cười tàn ác nhìn hắn.

Đó là cảnh tượng mà bất luận là lúc còn ở trong núi hay tới lúc xuất sơn Kim Tượng Đế đều chưa từng nhìn thấy.

Bọn họ không phải yêu, không phải nhân, cũng không phải những đạo nhân tu hành cũng không phải thần linh trên trời mà là một loại ma linh. Nếu bọn họ có sinh mạng thì bọn họ lại khác với bất cứ sinh mạng nào trong thiên địa, nếu nói bọn họ không có sinh mạng thì cũng không phải bởi bọn họ có tư tưởng của mình, có thứ mình yêu thích.

Nước đang chảy trên mặt đất đột nhiên xoay vòng quanh lên người Kim Tượng Đế. Nếu từ trên nhìn xuống thì phát hiện ra nơi đó có một gương mặt cực lớn vẫn đục, còn Kim Tượng Đế thì đứng trong cái miệng. Miệng cũng là trung tâm của vòng xoáy, vốn nước chỉ đọng thành một lớp bàn bạc thể mà tại thời khắc này dường như lại thông với thế giới bên ngoài nuốt trọn cả thân hình hắn.

Trên bầu trời Thiên Mục Sơn, một cơn gió cuốn mưa bụi lên rồi hình thành một đám mây, mây hóa thành một gương mặt người che khuất cả Thiên Mục Sơn.

Tiêu Cửu dẫn Phong Tín Nhi và Chính Nguyên trở lại ngọn núi kia, từ nơi đó họ có thể nhìn thấy Kim Tượng Đế. Bởi trên người hắn phủ lên một lớp ánh sáng màu xanh, trong ngọn núi xám trắng tỏ ra cực kì bắt mắt, ngay cả gió mưa cũng không thể che giấu nổi.

Bọn họ ở nơi xa càng có thể nhìn thấy rõ tình cảnh của Kim Tượng Đế.

“Hồng rồi, sư thúc đã bị vây khốn” Chính Nguyên kinh hãi Phong Tín Nhi vừa khẩn trương vừa lo lắng. Bởi vì Kim Tượng Đế là xà yêu lại lạnh lùng cho nên nàng cũng không thân cận với hắn. Nhưng khi Kim Tượng Đế gặp nguy hiểm thì nàng vẫn khẩn trương và lo lắng vì đó là ân nhân cứu mạng nàng, là trưởng bối của nàng.

Trong tai bọn họ chỉ có tiếng gió mưa, cho dù lúc này bọn họ muốn giúp cũng không kịp nữa. Đúng lúc này họ nhìn thấy trên người Kim Tượng Đế tỏa ra kim quang mãnh liệt, tựa như hắc đã biến thành một con kim xà thật lớn bay lên trong núi, kim xà vẩy đuôi trên mặt đất một cái, vòng xoáy mặt người tan biến rồi hắc nhảy vào trong mây, mây lập tức lui tán.

Một tiếng gầm thét, gió mưa dừng lại.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Sau một lúc trầm mặc, Phong Tín Nhi không nhịn được cất tiếng hỏi, vừa rồi nàng chỉ thấy một vệt kim quang hư huyền vờn lên từ mặt đất, sau đó tất cả mọi thứ đã tan biến.

Chính Nguyên lắc đầu chính y cũng không biết. Phong Tín Nhi nhìn về phía Tiêu Cửu, chỉ thấy lão nói “Đó là thiên phú thần thông của hắc sau khi hóa hình, tên là Nguyên Hình Pháp Tượng. Hắc dựa vào nó để niệm thiên địa huyền âm, trong nháy mắt đã đánh tan hai tên ma linh”

Phong Tín Nhi nghe không hiểu, thậm chí của Chính Nguyên cũng không hiểu lắm, theo y thì kết pháp tượng là cảnh giới cực cao nên y cũng không hỏi nhiều, chỉ theo Tiêu Cửu tiến vào Thiên Mục Sơn đã trở nên yên bình.

Kim Tượng Đế đứng trước cung điện màu đen, ba người Tiêu Cửu, Chính Nguyên, Phong Tín Nhi đang ngự phong cũng hạ xuống, đứng bên cạnh hắc.

Phong Tín Nhi không biết Kim Tượng Đế đang nhìn gì bởi trong mắt nàng nơi đây hoàn toàn hoang vu chỉ có một tấm bia đen sứt mẻ cao bằng nửa người dựng nghiêng ở đó, ánh mắt của vị sư thúc tổ yêu quái này nhìn tàn bia kia giống như đang nhìn một thứ gì đó đặc biệt lắm.

Chính Nguyên cũng không thấy gì, y nhìn Kim Tượng Đê nhưng không hề quấy rầy.

“Người nhìn thấy gì?” Tiêu Cửu hỏi Kim Tượng Đê.

Lúc này Kim Tượng Đê mới thoát khỏi suy từ nói: “Thảo nào sư huynh dự định lập phái ở đây, cung khó trách đây là một nơi không tệ nhưng không có ai lập phái, thì ra là có thứ bị trấn ở đây”

Lúc này Kim Tượng Đê hiểu những thứ mình nhìn thấy lúc nãy chỉ là ảo giác, nếu hần đoán không sai thì nếu không có người tới đập vỡ ảo giác này thì nó sẽ vĩnh viễn tồn tại, Thiên Mục sơn cũng sẽ dần biến thành một Ma Vực.

Đi tới trước tấm bia đá, hần lại kinh ngạc một lần nữa bởi trên tấm bia kia khắc: “Phương Thốn Thiên Địa trấn thần ma - Quảng Phúc”

Kiểu chữ béo tròn, tựa như là một người mập mạp lỏa lồ đứng ở đó thế nhưng lại tỏa ra uy nghiêm, từng chữ tựa vạn quân. Kim Tượng Đê nhìn những chữ này, cảm giác đầu tiên là người viết chữ này nhất định là người của Linh Đài Tông, đó là trực giác của hần, trực giác tới từ một đồng môn đồng pháp đồng nguyên bởi chữ kia lộ ra thần vận của Linh Đài Tông.

Tuệ Ngôn sư huynh lựa chọn nơi này để lập quan khảng định còn có nguyên nhân mà không ai biết, có lẽ sư phụ biết nhưng ông cũng không nói cho mình.

“Tiêu sư huynh có từng nghe thấy cái tên Quảng Phúc hay không?” Kim Tượng Đê hỏi Tiêu Cửu.

“Trong Linh Đài Tông ta chưa từng nghe thấy” Tiêu Cửu hiển nhiên cũng hiểu ý của Kim Tượng Đê, kỳ thực nhưng nhân vật ngoài thiên địa, Tiêu Cửu cũng không biết.

Kim Tượng Đế biết, muốn hiểu rõ những lời này chỉ có đi hỏi sư phụ nhưng có lẽ sư phụ cũng sẽ không nói cho mình.

Chỉ là tấm ba trấn ma này cũng đã khuyết mất một góc, điều gì khiến nó không trọn vẹn? Cố ý hay vô tình? Hai con ma linh kia vừa rồi chỉ sợ là tàn hồn, nguyên thân chân chính vẫn còn bị trấn dưới tấm bia này.

Đúng lúc này trong bầu trời có mây đen hội tụ, cuồn cuộn tràn tới, đè ép Thiên Mục Sơn, trong mây đen có tia sét kinh khủng chớp nháy.

“Ầm...Ầm...Ầm...” Thịnh thoảng lại có tiếng sấm vang lên.

Đột nhiên có một tia chớp từ trong mây đen rơi xuống, dưới tia chớp cả ngọn Thiên Mục Sơn dường như có vẻ nhỏ bé, còn người thì cảm thêm yếu đuối vô lực.

Kim Tượng Đế nhíu mày, vung tay lên, một quầng sáng xanh cuộn lấy những người xung quanh rồi nháy mắt lui về sau hơn mười trượng nhưng vẫn có một tia chớp tràn về phía bọn họ.

Chỉ thấy trên khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lùng của hắn trở nên vô cùng nghiêm túc, không chút do dự vươn tay chụp tới tia chớp. Ngay khi hắn chụp tới thì có một đám linh quang quấn quanh năm ngón tay, trong lòng bàn tay có ánh sáng ngũ sắc đan xen tạo thành một đạo linh phù. Linh phù này tên là Như Ý Linh Phù, là một loại phù pháp mà tất cả đệ tử Phương Thốn Sơn đều cần phải tu luyện.

Khi tia chớp đâm thẳng vào Như Ý Linh Phù thì Kim Tượng Đế cảm nhận được một thứ sức mạnh mãnh liệt và sức xuyên thấu không thể địch nổi tràn tới lòng bàn tay, tuy nhiên giờ phút này trong lòng hắn lại vô cùng bình tĩnh, hắn hiểu rõ nếu như mình lúc mình hóa hình có lôi kiếp gia thân lúc đó cũng cần phải dùng Như Ý Linh Phù này để chống đỡ, chẳng qua là chậm mấy ngày thôi.

Như Ý Linh Phù trong bàn tay hắn là do ngũ hành đan xen tạo thành, đó là căn bản của phù pháp, tiến có thể diễn biến ra bất cứ pháp phù nào trên thế gian, lui có thể chống đỡ bất cứ pháp thuật nào, điều này là do Tuệ Thanh sư huynh nói chỉ tiếng chưa có sư huynh đệ nào thực sự làm được đến bước này.

Khi còn ở Phương Thốn Sơn Linh Đài Tông, hắn dùng Như Ý Linh Phù này để xây linh thất cũng chính là để rèn luyện nó. Tia chớp kia chui vào trong Linh phù, sự bá đạo của nó tựa như muốn phá tan linh phù trong tay hắn. Kim Tượng Đế căng thẳng, linh phù trong bàn tay càng tỏa sáng, chỉ thấy tia chớp kia nhớp nháy trong linh phù.

Lúc này toàn bộ tâm thành của Kim Tượng Đế đều tập trung vào Như Ý Linh Phù trong lòng bàn tay, hắn nỗ lực khống chế không để linh phù kia vỡ nát.

Với ba người kia, họ thấy trước mắt lóe lên tia chớp, một quầng sáng trắng kèm theo một tiếng nổ sau đó tia chớp rơi thẳng vào trên tấm bia đá màu đen. Ánh mắt bọn họ nhìn vào lòng bàn tay Kim Tượng Đế chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn có một đạo linh phù, trên phù có một tia chớp lưu chuyển, cơ hồ muốn phá vỡ chui ra nhưng tại thời khắc sau cùng đã bị trấn áp. Cuối cùng tia chớp kia dung nhập vào linh phù và trở thành một bộ phận của linh phù. Chỉ thấy tay hắn vung lên, đạo lôi phù kia hóa thành một vệt linh quang hạ xuống trên đỉnh một ngọn núi khác.

“Bùm...”

Đỉnh núi chấn động, cây cối đổ sụp, sơn thế lung lay.

Kim Tượng Đế đứng đó trầm ngâm suy nghĩ, rất lâu sau mới khôi phục tinh thần, vừa rồi hắn cảm ngộ cảm giác sấm sét dung nhập vào trong linh phù. Ba người bên cạnh cũng không dám quấy rầy hắn, cho tới khi hắn phục hồi tinh thần nhìn vào tấm bia đá bị một đạo sấm sét chém trúng. Bầu

trời mây đen vẫn dày đặc, ngay sau đó lại có một đạo sấm sét hạ xuống, đạo này rơi trên tấm bia đá.

Đạo thứ hai, thứ ba, thứ tư... Sau khi thả ra mười tám đạo sấm sét thì mây đen mới tán đi.

Kim Tượng Đế đi tới trước bia, chỉ thấy trên bia xuất hiện một vết nứt rất nhỏ. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, Kim Tượng Đế không biết sấm sét này tới từ đâu, bị tà khí dẫn dắt hay là muốn đánh nát trần ma bia để thả ma vật đang bị phong ấn kia ra.

Đột nhiên hắn có cảm giác rằng mình đã chạm tới một bí ẩn không người biết trong thiên địa này, hơn nữa bí ẩn này liên quan tới sự môn của mình.

Người khác hiển nhiên không có nghĩ nhiều như Kim Tượng Đế. Tiêu Cửu có lẽ đoán được nhưng lão không phải đệ tử chính thức của Linh Đài Tông nên cũng không lo những việc này, hai người kia thì hoàn toàn không biết

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 54

Tiền Duyên Chuyện Cũ Ân Cừ Ký

Chính Minh đứng trong Thiên Mục quán ở ngọn núi đối diện nhìn ra sắc trời bên ngoài.

"Hết mưa rồi à?" Chính Minh nghi hoặc, nơi này đổ mưa đã nhiều năm, hiện tại tuy trời đã tạnh nhưng y vẫn không dám bước ra.

Lúc y đang chần chừ trước cửa quán thì nhìn thấy mấy người đi tới. Đi đầu là một người trẻ tuổi cao ráo, bộ đồ màu vàng y mặc cộng với gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị khiến người vừa nhìn liền cảm thấy khó mà gần gũi.

Phía sau hẳn còn có ba người, một lão già với vết sẹo lớn hung ác trên mặt, một tiểu cô nương đang hiếu kỳ nhìn y, một người nữa mà y vừa nhìn thấy liền cảm thấy mừng rỡ trong lòng.

"Chính Nguyên sự đệ trở về rồi sao." Người đó hồ hởi bước ra nghênh đón, hiển nhiên gã biết ma vật bên ngoài đã bị trục xuất.

"Chính Minh sư huynh, đây là Như Hối sư thúc." Chính Minh đưa tay chỉ Kim Tượng Đế.

Chính Minh hơi sững người rồi nhanh chóng phản ứng, vội vàng lễ bái. Kim Tượng Đế đứng ở nơi đó, nhìn gã, lại nhìn tòa đạo quan không lớn mà trong lòng cảm thán, nghĩ tới lúc đó khi Tuệ Ngôn sư huynh còn sống, ai có

thể nghĩ đến trong Thiên Mục sơn nhỏ nhỏ này có một người tu hành sắp kết pháp tượng.

"Đa tạ sư thúc cứu giúp"

"Không cần khách sáo, người là đệ tử của Tuệ Ngôn sư huynh nên ta dĩ nhiên tới cứu, trong quán còn có ai không?" Kim Tượng Đế hỏi. Giọng hắn có chút lạnh lùng, khó mà thân cận. Chính Minh nghe hơi không thoải mái, nhìn Chính Nguyên, Chính Nguyên đưa mắt ra hiệu bảo gã không cần lo lắng.

"Bẩm sư thúc, bởi vì sư phụ nhiều năm chưa về, sau đó trong núi lại xuất hiện yêu ma vây công đạo quán cho nên ta để các sư đệ khác rời khỏi rồi, nói là đợi sư phụ trở về thì quay lại." Chính Minh đáp.

Kim Tượng Đế đứng giữa chính điện nhìn chăm chú mọi thứ được bày biện. Ở môn phái khác, vị trí đối diện quán môn trong chính điện nhất định là tượng thần tổ sư môn phái, thế nhưng nơi đây không có. Chỗ ấy treo một bức họa mây trắng mờ ảo, mây trắng thánh khiết mà nhu hòa, kéo dài bất tận trên chín tầng trời, không dính nửa điểm bụi trần. Hắn biết rõ đó là hình dáng tôn sư trong lòng sư huynh Tuệ Ngôn.

Nghe Chính Minh trả lời, Kim Tượng Đế nói: "Sư huynh đã qua đời, sẽ không trở về được nữa."

Chính Minh ngạc nhiên, thoáng sửng sốt hỏi: "Sư thúc nói sư huynh là chỉ người nào?" Gã quay đầu lại, chuyển ánh mắt nhìn Chính Nguyên, chỉ thấy Chính Nguyên đau buồn nói: "Sư huynh, ta đang định đi tới bái tế tôn sư, từ nay về sau xây nhà định cư tại trước mộ phần của tôn sư, không về đây nữa."

"Chính Nguyên sư đệ, tôn sư người, người thật...?" Chính Minh vừa hỏi vừa chảy nước mắt. Gã được Tuệ Ngôn nuôi nấng từ nhỏ, tuy nói là thầy trò nhưng tình như phụ tử.

Kim Tượng Đế nhìn bộ dáng vị Chính Minh tướng mạo từng trải này rơi lệ đầy mặt, trong lòng hẳn trái lại xuất hiện chút cảm giác đồng cảm. Xà tính thiên lãnh, nếu không gặp được thầy đồ và Tuệ Ngôn, về sau lại tiến nhập Linh Đài tông tu hành, để hẳn tùy ý tự thân phát triển trong nhân gian thì rất có khả năng đã trở thành một yêu tinh lãnh khốc. Nhưng cho dù là như thế, từ khi tu hành tới nay những chuyện hẳn gặp gỡ kia vẫn khiến hẳn không có chút hảo cảm nào với những nhân loại khác.

Kim Tượng Đế đợi một lúc lâu, chờ Chính Nguyên nói cho Chính Minh nguyên nhân và quá trình Tuệ Ngôn sư huynh chết, trên đường đi, hẳn đã kể cho Chính Nguyên biết việc Tuệ Ngôn sư huynh chết, bởi vì hẳn cảm thấy phận là đệ tử thì cần phải biết rõ những việc này, cũng sẽ muốn biết, hơn nữa cũng phải nhớ được mối thù Huyền Thiên môn.

Chờ Chính Minh bình phục tâm tình, Kim Tượng Đế mới hỏi: "Trên ngọn núi này có phải còn có một tấm bia đá màu đen hay không?"

Chính Minh tuy đau buồn nhưng vẫn nhanh chóng hồi đáp: "Đúng vậy, sư thúc."

"Đưa ta đi xem."

Khi Kim Tượng Đế nhìn thấy Trấn Ma bia trên ngọn núi lúc này thì trong lòng hẳn minh bạch dưới hai ngọn núi này trấn hai cái khác nhau, mà hai cái Trấn ma bia này cũng chia làm âm dương, cả khu Thiên Mục sơn này là một cái Âm Dương Lưỡng Nghi trận, mắt trận chính là hai tấm bia đá.

"Sư huynh lập phái nơi đây rốt cuộc là có mục đích gì, để trông coi sao?" Kim Tượng Đế thầm nghĩ.

Hắn đi một vòng trong điện, cuối cùng dừng lại tại trước tấm bia. Đây là một tấm bia đá đen cao khoảng nửa người, mặt trên cũng là viết "Phương Thốn Thiên Địa Trấn Thần Ma —— Quảng Phúc".

Nhưng nhìn lâu như vậy, ngoại trừ cảm thấy cái bia này có thể là do sư huynh của Linh Đài tông lập ra thì không còn nhìn ra thứ gì khác, hỏi Chính Minh, Chính Nguyên thường ngày bọn họ có nghe Tuệ Ngôn sư huynh nói qua về cái bia này hay không. Chính Nguyên lắc đầu, y nói mình rất ít trở về núi, phần lớn thời gian đều ở Thiên Nguyên quốc, mà đi theo Tuệ Ngôn sư huynh lâu nhất là Chính Minh cũng cau mày lắc đầu.

"Trước đây chúng ta cũng từng hỏi lai lịch tấm bia đá, sư phụ nói chúng ta không nên biết, không nên hỏi nhiều." Chính Minh nói.

"Không có bất cứ thông tin gì sao?"

"Không có." Chính Minh khẳng định.

Kim Tượng Đế hỏi sang chuyện khác: "Bây giờ trên núi không có người, người dự định canh giữ chỗ này hay là thế nào?"

"Bẩm sư thúc, đệ tử muốn ở đây chờ chư vị sư đệ trở lại."

"Cũng tốt, nơi này do Tuệ Ngôn sư huynh sáng lập, người là đệ tử của hãn, nên canh giữ tốt nơi đây không được để nó tiêu tán. Mấy ngày này ta sẽ lưu lại Thiên Mục quán, người có nghi vấn gì về tu hành thì cứ tới hỏi ta." Kim Tượng Đế nói, tuy hãn không thích con người, nhưng Chính Minh này là đệ tử của sư huynh, bây giờ sư huynh không còn, dạy bảo gã một chút cũng là chuyện nên làm.

"Vâng, sư thúc."

Vài ngày sau, Chính Minh gọi những đệ tử đã rời núi trở về, đến đây bái kiến.

Đến lúc này Kim Tượng Đế mới biết kỳ thực bọn họ không rời đi xa, vẫn luôn luôn chờ ở xung quanh dưới chân núi. Hơn nữa là do Chính Minh yêu cầu bọn họ ly khai. Gã sợ khi sư phụ trở về thì mình và các sư đệ đều

đã chết, cho nên gã một mình canh giữ nơi này, vạn nhất mình có chết cũng còn các vị sư đệ.

Kim Tượng Đế lưu lại gần một tháng, giải đáp nghi nan cho bọn họ. Bởi chung quy hẳn là yêu, không phải nhân loại, hẳn không thích ở chung cùng nhiều người như vậy, nếu không phải đây là tâm huyết của Tuệ Ngôn sư huynh thì hẳn đã sớm bỏ đi.

Khi ly khai, hẳn dẫn theo Chính Nguyên đi cùng, ngoài dự liệu của hẳn là Phong Tín Nhi cũng đi theo Chính Nguyên, không nguyện ý ở lại Thiên Mục quán tu hành. Nàng định sẽ chính thức bái Chính Nguyên làm sư. Chính Nguyên vốn định để Phong Tín Nhi bái Tuệ Ngôn làm sư, bây giờ Tuệ Ngôn mất rồi, lại muốn nàng bái Kim Tượng Đế làm sư. Nhưng Kim Tượng Đế đời nào nguyện ý thu một nhân loại làm đồ đệ, cho nên cuối cùng là Chính Nguyên nhận nàng. Nàng liền nhất định muốn đi theo Chính Nguyên tới tế bái ngọn núi nơi mai táng Tuệ Ngôn sư tôn.

Đúng lúc Kim Tượng Đế cũng cần đi tới nơi đó, hẳn đưa Chính Nguyên và Phong Tín Nhi đến nơi, sau khi tế bái một phen, hẳn liền rời đi, để lại hai người Chính Nguyên và Phong Tín Nhi định cư tại nơi đó.

Tu vi bọn họ đương nhiên không cao, nhưng uy thế năm đó của hai người Tuệ Ngôn và Trí Thông đã khắc sâu ấn tượng cho những người xung quanh. Có một người ẩn tu xuất hiện nói họ cứ việc ở lại nơi này, đồng thời gã nhận ra Kim Tượng Đế, thuận thế thương tiếc về một trận đại chiến năm xưa. Người kia lại hỏi thăm về sư môn của Kim Tượng Đế, trong lòng bọn họ, đệ tử cường đại như vậy nhất định sư môn cũng rất hoành tráng.

Chỉ có điều đệ tử Linh Đài Tông không thể hiển lộ thân phận, cho nên Kim Tượng Đế cũng chỉ im lặng.

Nhìn một vùng núi đổ sụp như đóa hoa sen, lòng Kim Tượng Đế lại bồi hồi nhớ chuyện cũ, năm đó hẳn còn là một con kim xà chỉ có thể huyền

hình, sư huynh là chân nhân sắp đạo nhập pháp tượng, nhưng bị người từng bước một bức cho tới chết. Đại yêu kinh thiên động địa, danh hào thiên hạ như Trí Thông sư huynh lại bị Linh Sơn Bồ Tát thần bí kia độ đi.

Mạnh như Tuệ Ngôn sư huynh và Trí Thông sư huynh cũng kẻ chết người lưu lạc, mạnh như sư tôn sâu không lường được như vậy, cũng giống như có đại địch, không nguyện ý lộ diện ra ngoài.

Tiêu Cửu cũng không đi theo, gã nói phải giúp Tuệ Ngôn sư huynh giữ Thiên Mục quán. Trong mắt Kim Tượng Đế, tu vi bản thân Tiêu Cửu thật ra chỉ bình thường, nhưng cây đao trên tay y không đơn giản, hơn nữa không biết gã học được thuật pháp gì từ sư phụ, có gã tại Thiên Mục quan, trong lòng Kim Tượng Đế an tâm không ít.

Hắn dừng lại trên núi mấy ngày thì ra đi. Điểm đến của hắn là sơn thôn chỗ thầy đồ năm xưa. Sơn thôn vẫn như trước, có điều thôn dân đã già đi nhiều. Hắn không để mọi người nhìn thấy mình, năm đó hắn theo thầy đồ học chữ, học ngôn ngữ nhân loại, đối với người trong thôn này, hắn có một loại cảm tình đặc biệt.

Chỉ là nhớ lại ánh mắt mọi người nhìn hắn lúc hắn bị người đạo sĩ năm đó trấn áp. Hắn hiểu rõ mình không phải đồng loại với bọn họ, dù cho là hiện tại hóa hình làm hình người, nhưng trong lòng hắn cũng không cho mình là người, chính như hắn đã nói với Phong Tín Nhi: "Ta là yêu, là xà yêu".

Hắn quỳ trên mặt đất nhìn mộ phần cô linh, dập đầu, điều này năm xưa hắn chưa làm được, thẳng cho tới hôm nay mới có cơ hội.

Sau khi rời thôn nhỏ, trên đường về Phương Thốn sơn Linh Đài tông, Kim Tượng Đế tạt ngang qua Xa Trì quốc. Năm đó hắn đưa một tiêu cô nương tên là Chu Yếu Minh đến nơi đây, nữ hài kia phong hắn làm quốc sư của Đại Chu quốc, nhưng quốc gia của nàng đã bị phá.

Ở đây Kim Tượng Đế bỗng nghe nói Xa Trì quốc đã giúp Đại Chu phục quốc, một cô nương tên là Chu Yếu Minh lên làm nữ vương.

Trong lòng hẳn không khỏi than thở: "Chẳng phải đây là duyên pháp sao? Lúc đó nàng được ta cứu, hôm nay phục quốc đúng lúc để ta nghe được tin tức này."

Kim Tượng Đế hơi hiếu kỳ, hỏi thăm mọi người phương hướng rồi đi thẳng đến Đại Chu quốc.

Đại Chu quốc nói là quốc, kì thực chỉ là một tòa đại thành mà thôi, lúc này trong thành đang giăng đèn kết hoa, cả nước đại yến. Bất quá, nước tuy nhỏ nhưng mà Tế đài và Tiếp tiên đài đều rất đầy đủ.

Thông thường khi một nước thông cáo thành lập, sẽ có yêu tinh hoặc vài đạo sĩ không chịu cô đơn trong núi đến thăm.

Kim Tượng Đế ẩn thân, đứng trên Tiếp tiên đài nhìn nữ hoàng Đại Chu ngồi trong yến cung dưới đài. Tiểu cô nương năm đó giờ đã trưởng thành, tuy rằng nhìn qua còn rất trẻ tuổi nhưng trên người đã có khí độ của một nữ vương.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 55

Nhất Nhân Đọa Kiếp Tầm Pháp Giải

Cô bé ngày xưa nay đã khoác trên mình mũ phượng kim y.

Trong khoảng thời gian tu hành chỉ như chớp mắt của hăn, ở nhân gian, cuộc đời của một số người đã phát sinh biến hóa dữ dội.

Đối với một quốc gia mới lập mà nói, việc có tiên gia đến dự đại yến khai quốc được xem là điềm tốt lớn, đại biểu cho sự tán thành của thượng thiên. Thế nên tuy đã nhập tiệc nhưng thần tử Đại Chu vẫn rất là để ý.

Không lâu sau, trên bầu trời bỗng xuất hiện một đám mây đen, nó hạ xuống che khuất Tiếp Tiên đài, theo sau là một tràng cười ha hả. Từ trong vương cung mơ hồ thấy được bóng người thoát ẩn thoát hiện ở trên đài.

Trong tiệc có kẻ cao hứng, có kẻ nhú mày, bởi lẽ vị tiên gia mới tới này thoát nhìn đã biết không thuộc chính phái.

Cũng có kẻ âm thầm mỉm cười, trước đó hăn từng đề cử với vị nữ vương trên cao kia một đạo gia tu sĩ nhưng lại bị nàng cự tuyệt, nói: "Hơn mười năm trước Đại Chu ta đã có quốc sư, hà tất phải mời người khác."

Qua một khắc, lại thêm một cơn lốc xoáy vọt tới Tiếp Tiên đài. Người trong cung loáng thoáng nghe thấy trên đài nổi lên cãi vã.

Trong tiệc, quần thần có chút đau đầu thế nhưng vị nữ hoàng trẻ tuổi kia vẫn chỉ lặng lẽ ngồi yên.

Ở nhân gian, loại tình huống này gọi là "ô vận cai đình bất đắc thanh tịnh" (2), tình huống tốt nhất là "thiên hòa vạn sự an", tiên gia đạp mây mà đến chứ không như bây giờ, âm u tà tính.

(1) một thế cây chằng: v Một tên quan viên trẻ tuổi tới bên nữ vương cung kính nói: "Bệ hạ, vị thúc thúc của thần đã luyện khí 30 năm, hẳn có thể gột tẩy Tiếp Tiên đài, thỉnh tiên nhân đặc đạo chân chính tới."

Nữ vương lãnh đạm nhìn hẳn, nàng rất rõ ràng tâm tư của kẻ trước mắt, chẳng qua chỉ muốn tranh thủ cái chức quốc sư cho thúc phụ hẳn mà thôi.

"Không cần, Đại Chu đã có quốc sư."

Người trẻ tuổi kia không nói tiếp, cười nhạt lui xuống. Hẳn đang đợi, đợi những yêu ma quỷ quái trên Tiếp Tiên đài đại náo một trận, bởi lẽ người mời chúng tới không phải ai khác ngoài thúc phụ hẳn.

Khi cổ âm phong hắc khí kèm theo tiếng ồn ào trên Tiếp Tiên đài đã mạnh lên đáng kể, nữ vương đột nhiên mở miệng nói: "Quốc sư đã tới sao còn dung (tha) đám ti tiện kia, để chúng mặc sức làm càn."

Chúng thần thất kinh, nhưng ngạc nhiên hơn cả chính là Kim Tượng Đế.

Lúc đứng trên Tiếp Tiên đài quan sát vị nữ vương Đại Chu kia chủ tọa quốc yến, hẳn vẫn có thể nhận ra khuôn mặt từ thừa thiếu thời của nàng, thế nhưng khí chất trên người nàng đã thay đổi cực lớn. Giờ khắc này, Kim Tượng Đế phát hiện mình căn bản không nhìn thấu nàng.

Hẳn cực kỳ kinh ngạc, tuy từng đoán rằng cô gái thừa bé đã đồng hành với mình trên một con đường (*), còn phong mình làm quốc sư này không đơn giản, lai lịch nhất định bất phàm, nhưng nàng đến tột cùng là ai, hẳn không biết.

(* câu 2 nghĩa: một là cô bé đi cùng ktd, hai là cô bé từ nhỏ đã một mình bươn trải giống ktd) Đám yêu ma trên Tiếp Tiên Đài còn chưa nghe vỡ câu nói của nữ vương thì đã thấy Kim Tượng Đế chẳng biết từ xó nào hiện ra, tức thời cả đám ào lên.

Lúc này lực chú ý của Kim Tượng Đế đang dành hết cho vị nữ vương Đại Chu, cảm ứng được lũ yêu vật lao về phía mình, hắn liền quát lớn: "Cút!"

Một tiếng này như sấm đánh vang trời, khiến cả Đại Chu thành rung chuyển mãnh liệt, người toàn thành nghe vào trong tai như xuyên vào linh hồn, giật nảy mình, lại cảm thấy như mọi áp lực và u uế trên người bị thổi bay, toàn thân trở nên nhẹ nhàng khoan khoái, linh đài thanh minh.

Song đối với những yêu tà kia, một tiếng này lại như thiên lôi chí cương chí dâm trong thiên địa oanh kích, cả đám mặt xanh lét mất hết can đảm.

Khi người trong Cung hướng tầm mắt về nơi phát ra tiếng quát thì thấy một cột sáng vàng đâm thủng mây đen phóng lên trời cao, ngay sau đó âm thanh ồn ào bên trong đám mây chợt biến mất, một phiến phong vân tràn đầy kinh hoàng thét gào bỏ chạy.

(D: con đầu hóa thành gió, con sau hóa thành mây: v) Mây đen mang theo u uế tiêu tan, trên Tiếp Tiên đài xuất hiện một thân ảnh mặc áo bào vàng, khuôn mặt lãnh đạm thờ ơ đang chú mục về phía vương cung. Trên người y linh quang thanh khiết, khí chất u lãnh, ánh mắt cao xa, chính là điển hình của tiên gia đặc đạo, khác hẳn đám âm tà yêu vật ban đầu.

Lúc này nữ vương mỉm cười, chỉ nghe nàng nói: "Quốc sư giá lâm sao không tới uống một chén rượu mừng."

Nàng không nhận được hồi đáp, vị tiên gia áo bào vàng trong mắt chúng nhân hóa thành một đạo kim quang bay đi. Song việc tiên gia hàng lâm

quốc yến Đại Chu đã lan truyền khắp nơi, tranh của y cũng được nữ vương sai người vẽ lại.

Không ai biết rằng, một khắc sau khi vị tiên gia đó bay đi, nữ vương Đại Chu nhìn vào hư không khóe miệng nở ra nụ cười thần bí.

...

Nghi hoặc tích tụ trong lòng Kim Tượng Đế ngày càng lớn, hắn quyết định về núi hỏi thăm sư phụ.

Tu hành đến nay, tuy Tử Phủ chưa ngưng Linh Lộ, chưa thành Chân nhân nhưng từ trong tối tăm hắn sinh ra một loại linh cảm, nó mách bảo với hắn, tựa hồ có một sợi dây vô hình liên kết số mệnh của hắn và vị nữ vương kia.

Vài ngày sau, hắn một lần nữa đặt chân lên Phương Thốn sơn. Cũng như khi hắn rời đi, trong núi một mảnh thanh tĩnh, các vị sư huynh lặng lẽ tu pháp, còn sư tôn cứ cách một thời gian lại dâng đàn giảng pháp một lần.

Hắn về núi tất nhiên chư vị sư huynh đều biết, cũng tìm hắn nghe ngóng tình hình. Trong buổi tọa đàn tiếp theo, hắn ở dưới đàn thuật lại tỉ mỉ những chuyện mình đã trải qua, lúc nói tới hai tòa Trấn Ma bia Kim Tượng Đế liền nhìn về sư phụ, tiếc rằng không nhận được lời bình nào.

Sư tôn hạ đàn, ai về nhà nấy, chỉ có Kim Tượng Đế là chưa chịu rời đi, trái lại còn tìm tới nơi ở của sư phụ, có một số chuyện hắn nhất định phải hỏi cho rõ.

Chuyện đầu tiên chính là danh tự trên tấm bia đá ở Thiên Mục sơn có phải của vị sư huynh quá cố kia hay không.

(D: ai nhỉ, chưa đọc cứ dịch bừa đã: v) Lão tiên nhân điềm đàm nhìn Kim Tượng Đế, điềm đàm trả lời, chỉ một chữ: "Phải". Kim Tượng Đế ngạc

nhiên không thôi, hấn cho rằng sư phụ sẽ không trả lời mình. Tiếp đó hấn lại hỏi: "Dưới tấm bia kia phong ấn thứ gì thừa sư phụ?", lão tiên nhân đáp: "Thần ma". Câu trả lời có cũng như không khiến Kim Tượng Đế khó mà tiếp thụ, hấn gắng hỏi sư phụ cụ thể là cái chi, nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng.

Hấn hỏi sang vấn đề khác: "Quảng Phúc sư huynh đang ở đâu ạ?"

Lão tiên nhân không trả lời mà cảm thán: "Có một số việc dù biết hay không nào thể thay đổi được gì."

"Thân làm đệ tử, phân ưu giúp sư phụ là lẽ thường tình". Kim Tượng Đế nói.

"Lấy tu vi của con còn chưa thể giúp ta cắt bỏ ưu phiền." Lão tiên nhân nói cực kỳ trực tiếp.

Kim Tượng Đế nhất thời im lặng, không biết tiếp lời thế nào, nhưng rất nhanh hấn liền nói: "Đệ tử muốn học thuật pháp, xin sư phụ chỉ bảo."

Lão tiên nhân khẽ híp mắt, cẩn thận quan sát tên đệ tử xà yêu lom khom cùi mình, đôi mắt lão như thể xuyên tận linh hồn hấn, muốn nhìn thấu vận mệnh tương lai của hấn.

"Hiện giờ con đã có thể thi pháp, còn muốn học pháp làm gì?" Lão tiên nhân hỏi.

"Ngộ Không à nhằm Trí Thông sư huynh bị Linh sơn Bồ Tát bắt đi, đệ tử muốn cứu huynh ấy."

"Con muốn đi Linh sơn mang Trí Thông về, đây là việc không có khả năng." Lão tiên nhân thản nhiên nói.

"Đệ tử còn có một vị bằng hữu cũng bị mang lên Linh sơn, đệ tử muốn tới đó hỏi nàng cho rõ, thực ra là nàng tự nguyện hay bị ép buộc, nếu không phải nàng tự nguyện đệ tử cũng muốn cứu nàng."

"Nếu là vậy chỉ e rất khó, Linh sơn tu hành không giống phái khác, có lẽ khi con gặp lại nàng, nàng đã không còn là vị bằng hữu con từng nhận thức nữa rồi." Lão tiên nhân nói.

Kim Tượng Đế nghe ra lần này sư phụ nói là "rất khó" chứ không phải "không có khả năng" nữa.

"Đệ tử nghe nói, phàm là người có đại thần thông, tất có phương pháp tị kiếp (2). trước đây đệ tử cảm thấy không thật cần thiết nhưng lần này trên đường trở về, đệ tử gặp lại một người quen cũ, hiện giờ nàng đã là nữ hoàng của một quốc gia, lúc con gặp nàng liền cảm thấy bản thân sẽ phải ứng kiếp (đào hoa)."

(2) Tị kiếp = tránh nạn, tránh tai ương...

Chính xác mà nói, nó là một trực giác rất hư vô rất mờ mịt, thời điểm nhìn thấy vị nữ hoàng kia hẳn bỗng có cảm giác giống như bướm bướm đậu lên lưới nhện.

Lão tiên nhân liu diu mở mắt, ngẩng đầu nhìn trần, tầm mắt của lão như thể vượt khỏi ranh giới thương khung (3).

(3) Thương khung = bầu trời "Chính mi đụng vào bàn tính của người khác còn trách được ai đây." Lão tiên nhân nói.

Kim Tượng Đế ngây ngẩn, hỏi: "Nàng là ai, lai lịch ra sao ợ?"

"Hắn là một thần nhân."

"Thần nhân? Thiên cung chi thần? Nếu là Thiên cung chi thần, vì sao chuyển thể thành người?"

"Chuyện thể gian đem ra tranh luận há lại có thể rõ ràng, đã chuyển thể, tất có nguyên do."

Kim Tượng Đế biết, sư phụ đã không nói cho hẳn người chuyển thể kia là ai, vậy có hỏi nữa cũng chỉ tốn công vô ích. Thế là hẳn lại quay qua nài nỉ: "Xin sư phụ dạy con pháp ạ."

"Ta thu đệ tử trước nay chỉ trọng phẩm tính, coi duyên phận, bắt đầu từ đời thứ nhất bồi tự chữ Quảng cho đến các người bồi tự chữ Như, tuy thu nhận không ít nhưng chân chính thành công chỉ như cá diếc sang sông, song đưa có thành tựu đến nay cũng chưa chết già, con hãy suy nghĩ cho kỹ."

Kim Tượng Đế quỳ bái, nghiêm túc nói: "Đệ tử đã hiểu."

"Vậy ta hỏi con, con muốn học pháp nào?" Lão tiên nhân không dừng mà nói tiếp: "Pháp có ngàn dạng, đời non lấp bể, thao lôi khổng điện, khu thần ngự quý, xuất nhập âm dương, luyện bảo luyện đan, thiên ngộ trường sinh, siêu thoát lục đạo..., con muốn học loại nào?"

Kim Tượng Đế trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: "Đệ tử muốn học hết."

Lão tiên nhân cười nhạt một tiếng, nói: "Lòng tham ko đáy sao đạt tâm tính yêu cầu, mi đã muốn học nhiều pháp như thế, ta liền phạt mi chép điển tịch chư pháp trong Vạn Pháp các một lần, khi nào chép xong mới được ra ngoài, còn nữa, không cho phép học bất kỳ pháp nào ở đó, nếu để ta phát hiện, người hãy tự giác rời đi, chớ có trở lại làm gì."

Nghe xong câu nói uy nghiêm của lão tiên nhân, Kim Tượng Đế vội vàng tiếp nhận.

Cứ như vậy, hần bắt đầu cuộc sống sao chép pháp thư trong Vạn Pháp các. Trong Phương Thốn sơn, dù biết tin Kim Tượng Đế chịu phạt nhưng chư vị sư huynh cũng chỉ coi nó như hòn đá rơi xuống mặt hồ, rất nhanh sẽ lại khôi phục như cũ.

Linh Đài tông lại có đệ tử mới nhập môn, có đệ tử cũ xuất môn, tất cả trở lại quỹ đạo vốn có.

Trước kia Kim Tượng Đế chưa từng đi qua Vạn Pháp các, thậm chí hần còn không biết trong Phương Thốn sơn có một địa phương như vậy. Lúc mới tới đây hần không khỏi sinh ra cảm thán, nơi này quả không hổ danh Vạn Pháp các, từng hàng từng dãy sách ngang dọc đan xen, đúng là không dưới vạn quyển.

Trong đó đại khái chia thành mấy loại kinh tàng như Luyện tinh, Luyện khí, Luyện thần... Những kinh tàng này thậm chí đều có xuất xứ, tiêu ký rõ ràng, của môn phái nào, do ai sáng tạo, do ai hoàn thiện... Còn pháp môn thì chia làm phong, vũ, lô, ngũ hành, ngự quý, khu thần, chú pháp, âm thần, dương thần, pháp tượng, kiếm quyết, vũ kỹ, trận pháp, luyện đan, luyện khí... vô số chủng loại.

Cảm thán xong, Kim Tượng Đế sực nhớ ra gì đó, hần trợn mắt học mồm. Vốn cho rằng mình đại khái đã thông hiểu pháp trên thế gian này nhưng nhìn đồng pháp môn ở đây hần mới biết rằng, cái mình thấy chỉ là một góc nhỏ của thiên địa mà thôi.

Nhiều pháp như vậy, ai mà có thể học hết, có thể thông hiểu cơ chứ?

Bất quá, hần là tới đây chép sách chịu phạt, không phải tới học pháp nha.

Bắt đầu từ quyển thứ nhất —— 《 Ngũ Khí Triều Nguyên kinh 》 .

Không quản ngày đêm, mưa gió, nóng lạnh, Kim Tượng Đế lằm lũi sao chép từng cuốn từng cuốn kinh tàng điển tịch.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 56

Thoáng Qua Mười Năm Nhập Thiên Hà

Trên đời này có rất nhiều môn phái, động phủ chỉ tồn tại trong lời truyền của con người, không ai thấy tận mắt.

Linh Sơn không ai nhìn thấy, lại như rất nhiều người đã thấy.

Có người ngày ngày suy nghĩ mong muốn tiến vào Linh Sơn, nhưng cũng có người muốn ra đi, ra đi vĩnh viễn.

Thanh Y muốn ra đi. Chỉ là mười mấy năm qua, nàng dù thử mọi cách nhưng không thể nào bỏ đi được, tựa như Linh Sơn này vốn là một thế giới khác, hoàn toàn khác so với thế giới phồn hoa như gấm trước kia của nàng.

Ở đây mọi người đều như nhau, thành kính, vì khó khăn của thế gian, vì muôn sinh linh. Nếu gặp những người này ở bên ngoài, nàng sẽ kính trọng, nhưng khi nhìn thấy tất cả mọi người đều như vậy, nàng chợt cảm thấy thế giới giống như biến thành hai màu đen trắng. Nàng muốn rời khỏi đây, ngày ngày nhìn mọi người dưới núi sinh hoạt bình thường giống như không có một chút đau khổ nào, nàng lại có cảm giác sợ, nàng sợ mình biến thành người như vậy.

Trong phật điện Đại Từ Đại Bi Quan Thế Âm vẫn luôn có một con viên hầu ngồi ở đó, mười mấy năm qua chưa từng mở mắt.

Mỗi ngày Thanh Y đều sẽ tới nơi này, hơn nữa mỗi một ngày đều sẽ nói vào tai y một đoạn.

"Người là đại viên vương tung hoành thiên hạ tiêu điều tự tại, người có một sư đệ tên gọi Tuệ Ngôn, đã bị người khác giết chết, có một sư đệ tên là Kim Tượng Đế, sống chết chưa biết."

Những năm đầu, mỗi khi nàng nói mấy lời này, mí mắt y sẽ nhấp nháy như muốn mở, phóng ra ánh mắt kiết ngạo năm nào.

Thế nhưng hai năm gần đây, càng ngày y càng ít phản ứng.

Nên nàng lo càng thêm lo, vì vậy, nàng rất rất muốn rời khỏi Linh Sơn.

Nhiều năm trước, thông qua bản Tịch Diệt bồ đề, nàng thường mơ thấy mình ngồi dưới một gốc cây khô quan tướng tĩnh tọa.

Chỉ là qua không bao lâu, nàng phát hiện mình dần bắt đầu không còn nghĩ đến những chuyện trước đây, không còn nghĩ tới những gian nan mình gặp phải khi hóa hình, không còn nghĩ tới cảm giác tự tại thoải mái bên ngoài. Đây là việc rất đáng sợ. Nàng tuyệt không cho phép mình quên đi những chuyện thường nhật lúc trước, cho nên hiện tại nàng không đọc quyển sách đó nữa.

Nàng muốn gặp lại thiếu nữ lúc đó dẫn mình đến phật điện của Đại Nhật Như Lai để trộm kinh, nhưng nghĩ đến cảnh cô bé đã biến thành cái tim đèn bên dưới Phật Tổ, có lẽ việc trở ra thật không dễ dàng.

Một hôm, nàng đi tới nhân gian dưới chân Linh Sơn thì đụng mặt một người, đó là một hòa thượng. Trong Linh Sơn mà gặp phải hòa thượng thì là chuyện rất đổi bình thường, như cơm bữa, có khi còn là Phật tử trong môn phái. Nhưng mà người này khác biệt, bởi vì đây là vị hòa thượng trẻ mà nàng gặp khi trộm Tịch Diệt bồ đề, hấn cầm lấy ngọn thanh đăng quay trở lại, khiến Thanh Y cùng cô nương Tử Hà không thể làm bước tiếp theo. Nhìn hòa thượng đi trong dòng người, nàng nhận ra ngay, bởi vì hấn có một đôi mắt yêu dị, một khuôn mặt thanh tú như nữ tử.

Phật tử trên Linh Sơn, quả nhiên không có ai đơn giản, hơn nữa người này tựa hồ rất đặc biệt.

"Chờ chút." Thanh Y gọi.

Hòa thượng quay đầu lại nhìn, không lên tiếng. Thanh Y nhìn thấy trong ánh mắt hẳn có chút suy tư.

"Người cầm ngọn thanh đăng kia đi đâu rồi?" Thanh Y hỏi thẳng.

Hòa thượng đang suy tư, đột nhiên lộ ra vẻ kinh hãi, thân hình nhoáng lên liền đã đến bên cạnh Thanh Y, sau đó trở tay nắm cổ tay của Thanh Y, nhanh đến nỗi ngay cả thời gian để Thanh Y phản ứng cũng không có. Thanh Y kinh hãi, muốn thoát ra lại bị kéo sang một bên. Hòa thượng kia cao hứng nói: "Cuối cùng đã gặp được một người không giống bình thường, người có muốn rời khỏi Linh Sơn này hay không?"

Nói đến đây hai mắt hẳn đã nhíu sát lại, đúng là có hơi điên cuồng.

"Người, có ý gì đây?" Thanh Y kinh nghi hỏi, trước đây chỉ gặp qua hẳn một lần, căn bản không biết hẳn là loại người như thế nào.

"Nếu người muốn ta có thể đưa người ra ngoài." Hòa thượng rất nhanh nói ra.

"Thật sao?"

"Chỉ cần người giúp ta một việc, ta có thể mang người đi ra ngoài ngay." Hòa thượng nói tiếp.

"Việc gì?" Thanh Y lui về phía sau một bước, nhìn kỹ vị hòa thượng có mấy phần quái dị trước mắt.

"Giúp ta giết chết một người là được." Hòa thượng nói ra.

"Giết một người? Giết ai?"

Thanh Y không tin có thể sát nhân ở Linh Sơn, nàng nghĩ ở đây không có người quản chuyện người khác bỏ trốn bởi đơn giản là không thể trốn, nếu diễn sinh tội nghiệt ở nơi này, chỉ sợ bị đẩy vào mười tám tầng địa ngục - nơi đặc biệt của Linh Sơn - chịu đau khổ.

"Một hòa thượng mà thôi, chỉ cần giết chết hẳn là có thể rời khỏi nơi đây." Hòa thượng nói.

"Thiệt hay giả vậy, người là ai?" Thanh Y không tin hẳn nên hỏi tiếp.

"Ta gọi là Kim Thiên Tử, người đi theo ta, ta dẫn người đi giết." Hòa thượng kia lôi kéo Thanh Y muốn dẫn nàng đi.

Thanh Y thế nào chịu đi, nàng cũng không tin giết chết một hòa thượng là có thể ra khỏi Linh Sơn, lại càng không tin nơi đây có thể tùy tiện giết được người.

"Người buông tay, buông tay ra." Thanh Y vùng thoát ra: "Pháp nhãn Phật tổ nhìn chúng sinh, há cho phép người sát nhân ở trong Linh Sơn này."

"Hắc hắc." Hòa thượng tên là Kim Thiên Tử đột nhiên quay đầu cười cười, thấp giọng nói: "Người bây giờ chúng ta đi giết chính là Phật tổ, chỉ cần giết chết hẳn, cái lao lung này còn không tiêu tan sao."

Thanh Y cảm thấy Kim Thiên Tử trước mặt là tên điên, nếu không bị điên sao dám nói chuyện giết chết Phật tổ, tuy rằng Thanh Y chưa gặp Phật tổ nhưng nàng biết, trong thế giới này, có thể giết chết Phật tổ sợ rằng chỉ có chính y mà thôi.

Thấy Thanh Y không chịu đi, Kim Thiên Tử nói: "Không phải người muốn tìm thanh đặng sao? Ta nói cho người chỗ của nó, người đi theo ta mà lấy."

Thanh Y quyết định tránh xa tên hòa thượng này, nàng cảm thấy tốt nhất mình không nên ở gần hắn, tránh bị các La Hán kim cương trong Linh Sơn cho mình là yêu tà mà trấn sát.

Nàng lui về phía sau, sau đó lẩn nhanh vào trong đoàn người dưới núi, khi quay đầu lại, thấy hòa thượng tên Kim Thiên Tử kia vẫn đứng ở nơi đó nhìn mình, trong mắt hắn có một loại thần sắc không thể miêu tả. Nàng lại đi một đoạn rồi quay đầu nhìn lại thì không thấy Kim Thiên Tử đâu nữa, giống như hắn chưa từng xuất hiện.

Kim Tượng Đế ở trong Vạn Pháp các thoáng cái đã mười năm, còn lâu hơn cả thời gian từ khi tiến vào Phương Thốn sơn đến lúc hóa hình.

Những kinh tàng và các loại pháp thuật đã sao chép một lần đều in khắc trong lòng hắn, chỉ là sư phụ có nghiêm lệnh không được tu luyện, nên hắn không tu luyện. Trong số những kinh tàng kia có Di Sơn thuật, có pháp ngữ Cửu tiêu thần lôi, Hô phong hoán vũ thuật, Dương thần thông u các loại, nghe qua có vẻ rất cường đại.

Sau khi sao chép xong, hắn lại cầu kiến lão tiên nhân.

"Người có biết vì sao vì sư bảo người sao chép những đạo tạng, thuật pháp này mà lại không cho phép người tu tập không?" Lão tiên nhân hỏi.

"Sư phụ muốn để ta rõ pháp lý trong thế gian." Kim Tượng Đế nói ra.

Lão tiên nhân nhàn nhạt nói ra: "Vậy người đã hiểu chưa?"

"Mơ hồ không rõ, chưa hiểu rõ lắm." Kim Tượng Đế đáp.

"Năm đó người nghe ta giảng đạo liền nói mình đã thông pháp tính, biết căn nguyên, hôm nay lại nói mơ hồ không rõ, chưa hiểu rõ lắm."

" Năm đó đệ tử thiên cận, cho rằng mình đã nhìn thấu pháp trong thiên hạ."

Lão tiên nhân lại hỏi: "Thuật pháp trong Vạn Pháp các người có thể tùy ý lựa chọn tu hành, thông một môn là có thể hành tấu thiên hạ."

"Đệ tử không muốn học pháp trong các."

"Vậy người muốn học pháp gì?"

"Những pháp kia chỉ là thủ đoạn bên ngoài, đệ tử muốn học loại thuật pháp khác." Kim Tượng Đế sao chép nhiều sách đạo tạng cùng pháp thuật như vậy, trong lòng càng thêm kiên định. Những pháp kia bất quá là thủ đoạn sử dụng, kể cả có thể dời núi lấp biển, nhưng pháp lực rốt cục có sau cùng.

Lão tiên nhân nhắm mắt, lại như thấy được tất cả, ông ta cười cười, nói: "Pháp mà người đã nói, thế gian này không có người biết, nhưng mà trái lại có người tu. Nếu người muốn, ta có thể truyền thụ cho người, chỉ là con đường tu hành này lâu dài, không phải thành công trong sớm chiều"

"Đệ tử cần nghe sư phụ giáo huấn." Kim Tượng Đế nói rất cung kính.

"Tu hành không ngoài lấy thân hợp thiên địa. Có một thứ gọi là Đại đạo pháp cấm, thứ Đại đạo pháp cấm này hiển lộ tại thế gian hoặc thành núi non, hoặc là ao hồ. Như Linh Sơn kia cũng là một Đại đạo pháp cấm, Thiên cung trên chín tầng trời, cùng các ngôi sao cũng là Đại đạo pháp cấm biến thành. Còn có một Đại đạo pháp cấm tạo nên Thiên Hà, nơi đó có tu sĩ khắp thế gian đến tu hành, có điều Thiên Hà thủy quân của Thiên cung đóng quân canh giữ quanh năm. Nếu như người đến đó tu hành là có thể làm ít được nhiều, còn có thể cảm thụ ý nghĩa đại đạo trong đó. Người có nguyện đi vào trong đó tu hành không?"

Kim Tượng Đế suy nghĩ, nếu mình muốn cứu sư huynh và Thanh Y ra thì tu vi hiện tại hiển nhiên không đủ.

"Đệ tử nguyện ý, nhưng mà không biết vào kiểu nào đây sư phụ."

"Điều này người không phải lo, sau khi người đi, không cần quan tâm những thứ khác, chỉ cần một lòng tu hành. Bất kể loại pháp nào lúc đầu thi triển đều cần pháp lực bản thân, người cần phải kết Như Ý phù, kết được mười tám tầng thì coi như có chút thành tựu." Lão tiên nhân nói ra.

"Vâng, sư phụ."

Cứ như vậy, Kim Tượng Đế đi tới Thiên Hà đại danh đình đình để tu hành.

Hơn nữa, hắn còn cầm theo chiếu thư nhập Thiên Hà. Hắn không biết sư phụ lấy chiếu thư kia từ đâu ra, chỉ biết sau khi mở ra, một cánh cửa thần bí xuất hiện, xung quanh sóng to cuộn cuộn, tiếng nước cuộn trào mãnh liệt, nhìn vào chỉ thấy một mảnh trắng sáng, cất chân bước vào bên trong liền đến được Thiên Hà.

Hắn từng ngược nhìn bầu trời, chỉ nhìn thấy trên đó đầy sao, thỉnh thoảng hắn thấy trong bầu trời hình như có một con sông cuộn cuộn chảy xiết. Lúc đó hắn còn là một con rắn cho nên căn bản không biết đó là cái gì, về sau biết rõ rồi, lại không hề nghĩ tới có một ngày bản thân đến được Thiên Hà.

Lúc này đây khi đứng bên cạnh Thiên Hà, Kim Tượng Đế vẫn cứ có một loại cảm giác huyền diệu không tả được, bởi vì sau khi hắn cảm giác mình giống như bước ra từ trong sóng nước của Thiên Hà, thì nhìn thấy phía trước có một đại doanh, trong đại doanh có một lá cờ cao vút dựng đứng, trên viết bốn chữ lớn "Thiên Hà thủy quân".

Hai bên doanh trại có tiễn tháp, có thiên binh canh gác, nhìn qua cực kỳ uy vũ và sâm nghiêm.

Khi hăn vừa xuất hiện, môn tướng ở cửa vào doanh lập tức phát hiện ra hăn, một thiên binh trong đó quát to: "Người là ai, lảng vãng trước Thiên Hà quân doanh làm gì?."

Kim Tượng Đế đi tới, nói: "Ta phụng chiếu nhập quân nhận chức, đây là chiếu mệnh của ta."

Nói xong Kim Tượng Đế lấy ra một quyển chiếu thư màu vàng đưa cho đối phương xem, môn tướng trước doanh cầm lấy xem xét, rồi giữ luôn chiếu thư: "Đi theo ta."

Kim Tượng Đế đi theo phía sau gã tiến vào quân doanh, chỉ thấy doanh trướng thật lớn, trên trướng phủ đầy thần văn, những binh khí ở trong tay các binh sĩ không có cái nào là phàm phẩm.

Môn tướng kia dẫn Kim Tượng Đế đến một cái lều lớn, chưa bước vào lều đã nghe thấy âm thanh huyền ảo bên trong.

"Tới tới tới, đặt rồi thì cất tay, nhanh lên nhanh lên." Một thanh âm hào sáng truyền ra.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 57

Nhậm Thần Chức Trong Hạt Vĩ Doanh

Kim Tượng Đế đứng chờ ở ngoài lều lớn, trước lều có hai vị tiểu tướng trẻ tuổi đang đánh giá hăn. Bộ kim bào của Kim Tượng Đế có chút không hợp với đại doanh.

Trên eo của một trong hai tiểu tướng trẻ tuổi kia có đeo một thanh kiếm màu xanh nhạt, một người khác thì có giắt một pháp lệnh màu hồng.

Tuy bọn họ cũng mặc khôi giáp của quân doanh nhưng từ bên trong cổ áo có thể nhận ra được đây không phải y phục bình thường bởi trên cổ áo có ám văn.

Hơn nữa nhân thần của họ khác với các thiên binh bình thường, vì vậy Kim Tượng Đế đoán rằng họ có thể cũng tới từ hạ giới.

Trong lều vẫn truyền tới thanh âm huyền ảo, môn tướng kia sau khi đi vào thông báo thì vẫn chưa đi ra, cũng không thể nghe được giọng bẩm của gã.

“Đại đại đại ... tiểu tiểu tiểu... đại, tiểu...”

Dựa vào thanh âm thì hiển nhiên trong đó có người đang đánh bạc, dám đánh bạc trong cái lều này thì địa vị tuyệt không đơn giản.

Có Kim Tượng Đế ở đây khiến hai người trông cửa không thể thoải mái nói chuyện, chỉ là rất lâu sau mà vị môn tướng kia vẫn chưa ra ngoài.

Hai người đứng hoài cũng buồn nên một người hỏi Kim Tượng Đế:
“Không biết vị huynh đài này đến từ địa giới nào?”

Kim Tượng Đế suy nghĩ một chút rồi đáp: “Tây Ngưu Hạ Châu”

“Ha ha, Tây Ngưu Hạ Châu ngang dọc mấy nghìn vạn dặm, lớn như vậy cho nên người đến từ đó rất nhiều” Người trẻ tuổi có pháp lệnh màu hồng vừa cười vừa nói.

Kim Tượng Đế biết ý của y là nơi đó quá lớn nói cũng như không.

Y không nói tiếp cho nên tình cảnh trở về lãnh đạm, thời điểm này nếu Kim Tượng Đế tiếp lời họ thì mọi người sẽ trở nên thân thiết chỉ là hẳn không phải nhân loại cũng không muốn làm quen.

Hai người kia nhìn nhau rồi nói: “Người còn nhớ hôm trước khi Tùy tướng quân tuần sông thì trông thấy yêu ma không? Nghe nói tới tận bây giờ vẫn chưa bắt được”

“Có can đảm tiến vào thiên giới bằng Thiên Hà thì đương nhiên không đơn giản” Người trẻ tuổi hồng đeo pháp lệnh màu đỏ nói, trên pháp lệnh tựa như hội tụ tinh hoa.

Kim Tượng Đế ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời nơi đây khác hẳn với khi nhìn từ mặt đất, khi nhìn ở trên mặt đất luôn có một tầng mây dày đặc che phủ, cho dù nhìn thế nào thì cũng không thấy rõ ràng lắm còn ở nơi này thì chỉ thấy một vùng trống trải, một bầu trời còn lớn hơn bao phủ chúng sinh, trong chỗ sâu thẳm vẫn có những ngôi sao đang nhấp nháy.

“Ta nghe nói, ngày mai sẽ có một vị tiên tử tới chỗ chúng ta” Người trẻ tuổi hồng đeo kiếm nói, gã trông nhỏ hơn người bình thường nên có cảm giác gã hơi bé nhưng cũng khiến gã trông có vẻ hoạt bát.

“Tiên tử? Tiên tử tới chỗ chúng ta làm gì, nơi đây ngoại trừ Thiên Hà chảy mãi không ngừng thì không còn cái gì nữa” Người trẻ tuổi đeo pháp lệnh màu hồng cau mày nói.

“Ngày nào chúng ta cũng nhìn nơi này đương nhiên sẽ cảm thấy hoang vắng nhưng với một số người thì đó là mỹ cảnh”

Lời bọn họ nói với nhau đương nhiên Kim Tượng Đế nghe được, hẳn cũng không khỏi nhớ tới lời họ nói lúc trước, thì ra trong Thiên Hà thường xuyên xuất hiện yêu ma, thảo nào nơi đây cần có thủy quân trấn thủ.

Lúc này trong lều lớn có người đi ra, không chỉ một người mà là một đám, áo giáp hoa lệ, pháp bào phi thường tinh mỹ, từ cách họ ăn mặc thì liền biết được thân phận trong quân doanh của họ không tầm thường.

Đám người kia đi tới bên cạnh Kim tượng Đế thì lập tức nhìn y từ trên xuống dưới tựa hồ muốn nhìn ra lai lịch của hắn, hoặc giả muốn xem hắn là nhân loại hay là sinh linh gì hóa hình thành.

Có một người đứng trước mặt Kim Tượng Đế để đánh giá, người này rất béo không giống như là thần linh của Thiên giới mà giống như một vị viên ngoại ở nhân gian. Trong mắt y xuất hiện lam quang nhàn nhạt, y định xem Kim Tượng Đế là loại gì. Lúc mắt y nổi lên lam quang thì trên người Kim Tượng Đế cũng tỏa ra một tầng ánh sáng xanh bao phủ cơ thể, ánh sáng màu xanh nhọn nhọn như sóng nước.

Pháp môn mà Kim Tượng Đế tu hành là “Hiển mật viên thông chân diệu quyết”. Cái cơ bản của pháp quyết này chính là kết Như Ý linh phù trong đan điền sau khi kết 18 tầng Như Ý linh phù thì có thể hóa thành pháp tượng hiển diệu ở bên ngoài, đó cũng là điểm huyền diệu của Như Ý linh phù. Hiện giờ Như Ý linh phù trong đan điền của hắn mới chỉ kết bảy tầng nhưng thần hồn - linh khí - nhục thân đã sớm hợp nhất nên há có thể dễ dàng nhìn thấu bản thể được.

Trong mắt đối phương cả người Kim Tượng Đế tỏa thanh quang, trên người toát ra một cảm giác huyền diệu, giống như nhìn thấy rõ rõ ràng ràng mà lại tựa như không nhìn thấy gì cả.

“Nhìn có vẻ thuần khiết đó, không biết là đến từ đâu?” Người như viên ngoại hỏi “Tây Ngưu Hạ Châu” Kim Tượng Đế nói lại “Tây Ngưu Hạ Châu hoang tịch, chưa khai hóa hết, chỉ toàn yêu tà, nhìn người không giống như tới từ nơi đó”

Kim Tượng Đế chỉ cười cười cũng không trả lời.

Người kia không hỏi nữa mà chỉ tỉ mỉ quan sát hẳn, vị môn tướng kia đi ra sau cùng, gã vẫy tay bảo Kim Tượng Đế tiến vào.

Kim Tượng Đế liền đi vào, doanh trường lớn hơn tưởng tượng rất nhiều, bên trong có một người đang ngồi, tay nâng một vò rượu, dốc ngược uống từng ngụm.

“Nữ Nhi Hồng do Nữ Nhi Quốc tiến cống thật là thơm” Nam tử ngồi ở đó tu một hơi hết nửa vò, cười to nói, tâm tình có vẻ không tệ.

Trên người y không mặc thần giáp như những người khác mà là mặc thường phục, bất quá cho dù là thường phục cũng có thể nhìn ra được là được dệt thành từ chất liệu hiếm có trong thiên địa, trên có thần văn, không dính bụi trần, chống nước lửa, cho dù là pháp thuật bình thường có đánh lên trên thì cũng không thể lưu lại chút dấu vết nào.

Trên bàn trước người y còn có một đồng thịt, trong đó còn có một cái đùi, không biết là thịt gì.

Y cầm cái đùi kia lên, con mắt nhìn Kim Tượng Đế, Kim Tượng Đế không biết thân phận của y, môn tướng dẫn hẳn vào mở miệng nói: “Đây là Hạt Vĩ tướng quân của chúng ta, chưởng quản Hạt Vĩ Doanh. Khúc sông ba trăm dặm ở đây đều do Hạt Vĩ Doanh quản hạt”

Kim Tượng Đế lập tức hiểu ra Thiên Hà còn phân khúc, đại khái là mỗi một vị tướng quân sẽ quản lý một khúc sông.

Hạt Vĩ tướng quân ngồi đó cắn xé thịt đùi, con mắt vẫn chăm chú nhìn Kim Tượng Đế.

Kim Tượng Đế vốn tưởng rằng người trong trường là một kẻ ngu bởi kẻ đánh bạc trong doanh trường của mình rất khó có thể là một vị tướng quân tốt.

Thế nhưng bây giờ Kim Tượng Đế cảm giác nhân thân của vị tướng quân này rất sắc bén tựa như muốn chia mình thành từng phần để nhìn cho kỹ.

Y liên tục cắn mấy miếng thịt rồi lại uống một ngụm rượu lớn, sau đó quăng vò rượu đi, môn tướng liền bước về phía trước lấy ra một miếng vải trắng, tướng quân xoa xoa tay rồi đứng lên đi tới trước mặt Kim Tượng Đế. Lúc này hắn mới phát hiện ra tướng quân thật sự cao to, tròn mắt của y màu đỏ thô.

“Ta không quản người làm cách nào có được chiếu thư này nhưng ở nơi này của ta cho dù là hổ cũng phải nằm là long cũng phải cuộn” Hạt Vĩ tướng quân nhìn từ trên cao xuống chăm chăm vào Kim Tượng Đế chờ hắn trả lời.

Kim Tượng Đế cũng nhìn đối phương, một lát sau nghĩ tới việc mình tới nơi này để tu hành, hắn lui về sau một bước cúi đầu đáp: “vâng”

Sau khi Kim Tượng Đế trả lời thì Hạt Vĩ tướng quân nở nụ cười nói: “Ta là người thích kết giao bằng hữu, bất luận là tới từ đâu cũng bất luận hắn là cái gì, nếu đã đi vào Hạt Vĩ Doanh thì sau này là huynh đệ của ta, người đi tìm Ngô Thiên Sư, bảo hắn an bài cho người”

“Vâng” kim Tượng Đế đáp “Ha ha, tốt, bất quá, về sau khi trả lời ta thì nhớ thêm 2 chữ “tướng quân”, hiểu chưa?” Y nói đến về sau thì đã không còn cười nữa, Kim Tượng Đế rùng mình lập tức trả lời: “Đã rõ, tướng quân”

“Rất tốt, ta thích người thông minh, trong khúc sông trăm dặm này, chỉ cần đủ thông minh thì sẽ không có việc gì” Hạng Vĩ tướng quân nói “Vâng, tướng quân” Kim Tượng Đế lại đáp lời. Sau đó đối phương phát phát tay, Kim Tượng Đế đi ra. Vị môn tướng kia theo sau hẳn nói: “Người đi theo ta, ta dẫn người đến chỗ của Ngô Thiên Sư”

“Đa tạ”

Môn tướng dẫn Kim Tượng Đế đi về phía quân doanh. Quân doanh quản lý trăm dặm Thiên Hà này nhìn có vẻ rất trống trải, tuy rằng rất lớn nhưng cũng không lớn như tưởng tượng, không giống như là quân doanh có thể chứa được trăm vạn quân. Kim Tượng Đế chưa từng ở quân doanh cho nên không biết nó có bộ dáng gì, cho nên trong lòng cũng chỉ nghi hoặc thôi.

Đi ngang qua một tấm bia đá thật lớn, một khí tức áp bức phát ra từ bề mặt, thần thánh và trang nghiêm.

Tấm bia này rất cao, như một thanh kiếm đâm vào bầu trời, trên chín tầng trời có tinh quang chiếu xuống. Thứ thần bí như thế mà lúc trước khi tiếng vào quân doanh Kim Tượng Đế hoàn toàn không thấy.

“Đây là Thiên Binh thần bia, người lần đầu tới thiên cung, chỉ sợ là chưa từng gặp phải không.” Môn tướng nhìn bộ dạng kinh ngạc của Kim Tượng Đế cười cười nói.

Chỉ là gã không biết ngay cả nghe thì đây cũng là lần đầu tiên Kim Tượng Đế nghe thấy, trước đây hẳn thậm chí còn không biết Thiên Giới trông như thế nào.

Bất quá khi nghe được môn tướng nói, hãn cũng lập tức hiểu, thần linh của Thiên Cung có rất nhiều người không có nhục thân, đặc biệt những Thiên Binh này đều là linh thể, đến khi cần bọn họ xuất chiến thì sẽ có một tràng trống trận, lập tức có trăm vạn thiên binh cuồn cuộn xông ra.

Nhìn cái thần bia thật lớn này, trên mặt khắc chi chít thần văn, hãn muốn tới gần để xem nhưng cũng biết bây giờ chưa tới lúc.

Nhìn Kim Tượng Đế cứ quay đầu lại nhìn thân bia thì vị môn tướng kia nói lại lần nữa: “Khi ta mới tới nơi này thì cũng bị thần bia kia chấn động, lâu dần thành quen. Trong Thiên Giới có rất nhiều thứ bất khả tư nghị, về sau ngươi sẽ biết. Được rồi, đã đến. Nơi đây chính là doanh trại của Ngô Thiên Sư”

Phía trước có một cái lều lớn màu trắng, môn tướng nói: “Trong Hạng Vĩ Quân có bốn vị Thiên Sư, Ngô Thiên Sư là người ở đây lâu nhất, ở chỗ hãn, ngươi phải cẩn thận một chút” Gã nói rồi liền dừng lại xoay người bỏ đi.

Kim tượng Đế nhìn doanh trường, dừng một chút rồi đi tiếp. Trước doanh trường có người thủ vệ, sau khi hỏi rõ lai lịch của hãn thì một người chạy vào bẩm báo, người bẩm báo rất nhanh đi ra sau đó bảo Kim Tượng Đế tiến vào.

Vừa tiến vào trong trường, khi nhìn thấy Ngô Thiên Sư thì trong lòng Kim Tượng Đế khẽ nhảy.

Bởi vì Ngô Thiên Sư chính là người đã bắt chuyện với mình ở trước Hạng Vĩ Tướng Quân doanh trường, đó là người nhìn như một vị viên ngoại. Chỉ là lúc này Kim Tượng Đế cảm thấy ở sâu trong mắt y có địch ý.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 58

Sương Hoa Màu Bạc Tuần Tra Sử.

Kim Tượng Đế mới đến nơi này, không có khả năng đắc tội với y, thế nhưng Kim Tượng Đế lại có một cảm giác khá mơ hồ tên Ngô Thiên Sư này có địch với mình. Việc này tuyệt đối không phải ảo giác, cảm giác này là một loại linh giác có được từ pháp môn mà hắn đang tu luyện, giống khi trông thấy nữ vương ở Đại Chu quốc trước kia, hắn cảm giác mình rơi vào trong kiếp tính, sau khi rơi vào trong kiếp tính, trong lòng hắn đã có chút gợn sóng.

Lúc này Ngô Thiên Sư đang xem chiếu thư của Kim Tượng Đế, đương nhiên Kim Tượng Đế đã xem qua chiếu thư kia rồi, đồng thời trong quá trình vượt qua cái cửa hoa sóng cuộn cuộn trước đó, sư phụ đã dặn dò hắn rất nhiều thứ.

“Kim Tượng Đế, quốc sư của Tây Ngưu Hạ Châu Đại Chu Quốc, kim xà thân, chợt được cơ duyên cơ khai linh, hơn hai mươi năm trước tiện tay giải cứu Yếu Minh, nữ vương Đại Chu quốc hiện tại, trở thành Đại Chu quốc sư. Tại ba năm trước, Đại Chu nữ vương đã dâng biểu Thiên Cung, thỉnh chiếu cho người.”

“Những điều mà Ngô Thiên Sư vừa nói ra là lai lịch của Kim Tượng Đế. Lúc đầu, khi Kim Tượng Đế vừa mới nghe những tin tức mà sư phụ nói cho mình thì hắn rất kinh ngạc, cũng không ngờ đến sự tình đã phát triển đến mức này. Trước đó hắn không xác định được bức chiếu thư này có phải đến từ nữ vương Đại Chu quốc, Chu Yếu Minh hay không, bây giờ khi

nghe xong lời nói của Ngô Thiên sư, hần mới xác định bản thân đến nơi đây là có quá trình thỉnh chiếu cùng hàng chiếu âu việc đó cũng rất bình thường.

Chỉ là, sư phụ và Đại Chu quốc Chu Yếu Minh kia có quan hệ gì? Việc đó Kim Tượng Đế không biết. Sư phụ có nói Chu Yếu Minh kia là thần nhân chuyển thế, vậy kiếp trước nàng là ai? Tất cả chuyện này đều do một tay sư phụ sắp đặt, những chuyện đã liệt kê trong đó, tuy hư hư thực thực, có điều ngay cả mình cũng không phát hiện trong việc này có vấn đề gì không thỏa đáng, không một ai biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Có cơ duyên khai linh, , lại có tu vi như hiện tại, không một tia yêu khí, có thể coi là thiên đại cơ duyên rồi, không biết người đang tu là pháp quyết gì?” Ngô Thiên Sư thắc mắc hỏi.

“Chẳng qua là pháp quyết vô danh do một lần ra ngoài lịch lãm vô tình nhặt được, không rõ lai lịch.” Kim Tượng Đế điềm tĩnh nói.

“Rất tốt, vô danh pháp quyết, không rõ lai lịch.” Ngô Thiên Sư cười cười, nói tiếp: “Bất quá, nếu như đã đến đây, người phải quên đi chức phận ở hạ giới, hiện tại chức vị trong quân đã đầy, chỉ còn Tuần Tra doanh có chỗ trống, bây giờ người vào trong đó đi.”

Kim Tượng Đế đương nhiên không biết Tuần Tra doanh làm những việc gì, bất quá thông qua mặt chữ còn có thể đoán được một ít.

Có người dẫn Kim Tượng Đế đi đến một doanh trường nằm ở phía bên, rồi cấp cho hần một cái lều nhỏ đơn độc, rất nhanh sau đó liền có một cái ngọc bài được đưa tới. Chính diện ngọc bài có một con sóng đang cuộn trào, nếu nhìn kỹ con sóng cuộn cuộn kia thì sẽ phát hiện những hoa sóng này điều do phù văn ngưng kết thành.

Lật qua mặt trái thì thấy mấy chữ” Thiên Hà đệ tam đoạn Tuần Tra sử, Kim Tượng Đế”.

Linh khí thấm vào trong ngọc bài, từ ngọc bài tuôn ra quang hoa, trong quang hoa có một dòng sông chảy xiết tựa hồ như muốn lao ra. Đây là một kiện pháp bảo, tên là Thiên Hà pháp lệnh, nếu sử dụng tại mảnh Thiên Hà này thì uy lực phát ra sẽ cường đại hơn, khi hãm đưa linh khí vào trong đó lập tức minh bạch điều này.

Mây trôi chậm rãi sắc trời âm đạm, nhưng mà nơi đây lại không giống dưới hạ giới bầu trời hóa thành đen kịt, mà biến thành một cái thế giới màu ngân bạch. Tinh quang trong không trung chiếu xuống tạo ra cảnh sắc mê ly, nơi hội tụ chính là tấm Thiên Binh thần bia kia. Ngẩng đầu nhìn, thần bia kia như nối tiếp cùng những ngôi sao thành một vòng chu thiên (*), một mảnh tinh hoa chẳng khác gì bức màn lớn, giống như tấm thần bia to lớn này là trung tâm của toàn bộ thiên địa.

(*) Chu Thiên: một quỹ đạo.

Xa xa phía chân trời, một vùng sáng ngân sắc phủ xuống trời đất, một vầng trăng thật lớn xuất hiện ở nơi đó. Mặt trăng này gần như khác hẳn với mặt trăng nhìn thấy dưới mặt đất, ở mặt đất nó thật yên tĩnh và xinh đẹp, còn tại nơi đây thì thấy nó có thêm một chút chuyển động, nhìn ánh trăng mênh mêng cuộn cuộn chuyển động không ngừng kia, liền phát sinh một loại cảm giác có thể chạm vào thiên địa đại đạo.

Nếu như nói mưa gió sấm sét là một loại hiển thị của pháp, thì nước sông chảy xiết, hoa nở hoa rơi, sinh tử luân chuyển cũng là một loại pháp tắc trên cái thế gian này, nhưng tất cả việc này đều có thể nhìn thấy thường xuyên, đã trải qua liên tục thì sẽ thành một thói quen. Có điều tại lúc này ngay trước mặt Kim Tượng Đế là một cái ngân cầu rất lớn, phải nói là mênh mêng vô tận, tản mát ra ánh sáng bạch sắc, nó chậm rãi chuyển động trong hư không, một loại pháp tắc tràn ngập trong thiên hà đập thẳng vào mặt.

Trong khi hần đang nhìn ánh trăng thật lớn kia thì có người đang đi lại phía này, người đó đi tới nơi đây, sau đó nhìn hần. Kim Tượng Đế phát hiện trên eo của gã cũng có ngọc bài y hệt cái của mình, đó là Thiên Hà pháp lệnh, đối phương là một vị Tuần Tra sử.

Đó là một vị thanh niên, nhìn qua rất trẻ tuổi, đương nhiên, giữa tu sĩ với nhau không thể dùng vẻ bề ngoài để xác định tuổi tác.

“Tân Tuần Tra sử?” Khi thanh niên kia đi đến bên cạnh Kim Tượng Đế thì lên tiếng hỏi.

Kim Tượng Đế gật đầu, đối phương lập tức nở nụ cười, rồi nói tiếp: “Xin chào, ta là Phương Sĩ Thành, Cửu Tiên Sơn Đào Nguyên Động đệ tử.”

Đối phương mặc một bộ tử sắc pháp bào có hoa văn hình bát quái, nhân thần trong suốt, đầu đội pháp quan lam sắc, mặt trên của pháp quan có cài hai cây trâm, vừa nhìn vào hai cây trâm Kim Tượng Đế liền biết đó là hai thanh pháp kiếm.

“Xin chào, ta là Kim Tượng Đế đến từ Tây Ngưu Hạ Châu.” Kim Tượng Đế cũng tự giới thiệu.

“Tây Ngưu Hạ Châu? Nơi đó ta chưa từng đi qua, nếu có cơ hội sẽ đến chỗ của người chơi đùa một bữa.” Phương Sĩ Thành cười cười nói.

Đây là lần đầu tiên Kim Tượng Đế gặp một người chưa từng quen biết mà đã có cảm giác thân thiết như vậy, lúc này hần mỉm cười đáp lại: “Được.”

“Ngày mai hần là ngày mà người phải bắt đầu ra quân doanh tuần tra rồi.” Phương Sĩ Thành nói ra:

“Ừ.”

“Người cần phải chú ý, thời gian gần đây chỗ của chúng ta có phần hỗn loạn, mấy ngày trước có một yêu ma bị bọn ta bắt gặp, nhưng lại để nó chạy thoát, đến giờ còn chưa bắt được, yêu ma dám từ Thiên Hà tiến vào Thiên giới đều không có tên nào đơn giản cả, nếu như người vô tình gặp được nhất định phải lưu tâm một chút, phải nhanh chóng truyền tin cho quân chủ.” Phương Sĩ Thành nói.

Lúc trước Kim Tượng Đế từng nghe hai vị hộ vệ trưởng bổng của Hạp Vĩ tướng quân nói qua về việc mấy hôm trước từng có yêu ma đi ra từ trong Thiên Hà, chỉ là hắn chưa biết rõ lắm, liền hỏi thêm: “Tóm lại là yêu ma từ nơi nào tới?”

Khi hắn nói đến hai chữ “yêu ma” này thì trong lòng hắn liền có cảm giác khó chịu, bởi vì hắn là yêu, chỉ là yêu và ma lại bất đồng, nhưng trong mắt rất nhiều nhân loại thì yêu và ma đều như nhau.

“Cái Thiên Hà này là do một đạo thiên địa pháp tắc biến thành, điều này người chắc đã biết rõ, chính vì vậy, mà bất cứ một nơi nào trong cái thiên địa này đều có thể vào Thiên Hà, có câu “Thiên Hà cuộn cuộn thông thiên địa”, cho nên cái Thiên Hà này mới luôn cần phải có thiên binh trấn thủ, cũng luôn luôn phải có những người như chúng ta đến tuần tra Hà vực.” Phương sĩ thanh đồng dục giải thích.

“Ồ”

“Ta nói người biết, hàng năm trong đội ngũ Tuần Tra sử của chúng ta đều có một số người chết do yêu ma sát hại.”

Phương Sĩ Thanh hạ thấp thanh âm, nói tiếp: “Nhưng không nên để quân chủ biết ta đã nói với người những điều này, bằng không ta sẽ bị hắn trách phạt đó.”

“Quân chủ?”

“Quân chủ là hai vị quân chủ của Tuần Tra sử trong đơn vị của chúng ta, quân chủ của người hãn là Lý Quân Chủ, ta cho người biết, tính tình hãn cũng không tốt lành gì đâu.”

“Lý quân chủ?”

“Lý quân chủ là hậu nhân của Lý Thiên Vương ở hạ giới, tại nơi này, đến cả tướng quân cũng phải nể mặt gã.” Phương Sĩ Thanh nói nhỏ cho Kim Tượng Đế.

Nghe Phương Sĩ Thanh nói những điều này, trong lòng Kim Tượng Đế có một loại cảm giác là lạ, bởi vì trước đây, hãn chưa từng nghe qua những điều này, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, thì ra thế giới nhân loại là như vậy.

Bất quá hãn không rõ Lý Thiên Vương là người nào?

Kim Tượng Đế nghi hoặc hỏi: “Lý Thiên Vương là ai?”

“Lý Thiên Vương, còn có Lý Thiên Vương nào nữa, người lần đầu tiên tới đây phải cẩn thận một chút, được rồi, không nói nhiều với người nữa, ta đi nghỉ ngơi đây, ở bên ngoài hơn một tháng, ta mệt lắm rồi.” Phương Sĩ Thanh nói xong liền trở về trong lều của mình.

Sau khi Phương Sĩ Thanh rời đi, Kim Tượng đế bắt đầu đêm đầu tiên của mình ở trong cái Hạt Vĩ doanh của Thiên Hà thủy quân này. Hãn không ngủ mà nhìn vào chăm chăm vào ánh trăng đang cuồn cuộn chuyển động kia, cả cảnh sắc kinh tâm động phách do Thiên Binh thần bia cùng với tình quang trên bầu trời cùng vẽ lên nữa.

Ở những nơi khác nhau, cảnh sắc thấy được cũng hoàn toàn bất đồng. Ánh bạch sắc như sương sớm, tản mạn trong quân doanh này, làm cho không khí ở nơi đây) trở nên yên tĩnh đến lạ thường.

Đêm nay, hần suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến năm đó mình còn là một con răn, ở trong ngọn núi kia ngửa mặt nhìn trăng sao, chưa từng nghĩ tới có ngày mình được đi tới một nơi như thế này.

Lại nghĩ đến hai vị sư huynh Tuệ Ngôn đã chết và Trí Thông sư huynh, nghĩ đến Thanh Y cô nãi nãi từng cứu mình lại dẫn mình cùng theo kia. Bây giờ nhớ tới cái nữ tử muốn mình gọi là cô nãi nãi kia, thì trong mình lại nổi lên cảm giác ê ẩm, bởi vì không có người nào rõ ràng hơn hần, vị nữ tử kia có khát vọng muốn bá nhập tiên môn cỡ nào, nhưng tại Huyền Thiên Môn lại xem chút nữa thì bỏ mạng, tiếp đến là lúc dẫn theo mình đi tới Sư Đà Lĩnh tìm cao nhân điểm hóa lại lần xem chết ở trong cái Ma Vân quý động đó.

Mãi cho đến sau này, khi mình gặp được sư huynh, nàng lại bị Hoa Thanh Dương của Huyền Thiên môn chia tách. Lần sau cùng nhìn thấy nàng thì nàng đã ở bên cạnh một vị đạo cô, bây giờ mới biết rõ đạo cô kia là Quan Âm Đại Sĩ ở Linh Sơn, nhưng sau khi nhìn thấy Quan Thế Âm đại sĩ độ hóa sư huynh Trí Thông của mình, hần liền đặc biệt quan tâm một điều rằng nàng có phải tự nguyện bá nhập hay không, chỉ là cho đến bây giờ hần cũng không có cơ hội, xét đến cùng vẫn là tu vi của mình không đủ.

Ánh trăng như màn bạc tràn vào thiên địa, Kim Tượng Đế trở lại lều trưởng của mình bắt đầu tu hành. Cho tới đến lúc ánh trăng tan đi, trên bầu trời xuất hiện ánh sáng sắc vàng thì hần mới tỉnh lại chuẩn bị trở mình đi ra, vừa đúng lúc có người đến trước lều của hần, là một người trên đầu có một đôi hắc ngư giác (sừng trâu màu đen). Y có một đôi mắt rất to tròn mắt sâu hoặc đen tối, bình thường lúc nhìn người khác đều như trừng mắt dọa người vậy.

“Quân chủ cho mời” Gã ong ong nói ra.

KIỂM CHỨNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

Chương 59

Tùng Có Đạo Tổ Cuốn Thiên Hà

Tâm tình hiện tại của Lý Tương Hách rất tệ, bởi vì sáng sớm đã có người truyền linh tấn nói đứa con gái không nghe lời kia lại bỏ nhà đi với người yêu, chẳng biết đi đâu. Điều này khiến y tức điên. Khi còn ở hạ giới, y cực kỳ nghiêm khắc với nữ nhi, nếu không cắt đứt quan hệ với tên hồ yêu kia thì y sẽ lột da hắn.

Nào ngờ đêm hôm qua, y mới trở lại nhân gian từ thiên giới thì sáng nay đã nhận được tin con hồ yêu kia đi tới Lý phủ dẫn nữ nhi của mình đi mất rồi.

Người của Lý gia bỏ trốn đi cùng người yêu! Chuyện này sao không khiến hắn nổi giận cho được. Y không còn mặt mũi, mà Lý gia cũng không còn mặt mũi ra ngoài nữa. Thiên hạ rộng lớn này, ai chẳng biết Lý gia mất thể diện chính là Thiên Vương mất thể diện!

Hiện giờ, y rất phẫn nộ. Tuy vậy, y không thể hạ giới vì hiện còn đương chức, không thể lo việc tư mà bỏ việc công. Có rất nhiều người đang nhòm ngó vào y.

“Quân chủ, người đến rồi.” Lực sĩ Ngưu Giác dẫn theo một người mặc kim bào đi tới nói.

Người mặc kim bào này nhìn qua thì còn rất trẻ, khuôn mặt lạnh lùng kiên nghị kết hợp với màu áo làm toát lên vẻ lãnh đạm khiến người khác nhìn vào khó mà bình tĩnh.

Vừa nghĩ tới đó, trong lòng Lý Tương Hách lại nổi cơn thịnh nộ. Những người khác không biết Kim Tượng Đế là yêu, còn y thì biết rõ, bởi y đã từng xem qua phần Chiếu mệnh kia.

“Người là xà yêu?”

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lý Tương Hách, Kim Tượng Đế bình thản đáp.

“Đúng vậy.” Hắn chưa bao giờ chối bỏ thân phận yêu của mình. Bộ dáng không kiêu ngạo, không tự ti của Kim Tượng Đế khiến Lý Tương Hách lại nhớ tới con hồ yêu mà y đã từng gặp qua kia.

“Nếu đã là yêu, tới nơi này cần giữ lấy bốn phận. Nếu để ta phát hiện người cấu kết với ngoại ma, chính tay ta sẽ lột da của người, không cần biết đứng sau lưng người là ai, nghe rõ chưa?”

Kim Tượng Đế hơi sững lại, sau đó vẫn gật đầu đáp. “Vâng.”

Hắn nhớ lúc sao chép các lại đạo tạng tại Vạn pháp Các, trong một quyển kinh thư có nói như thế này: “Thần của con người có bản mạng chi thần sinh theo mệnh. Thiện thì dưỡng nó, ác thì diệt nó đi. Thần của con người có bản mạng thần hình thành theo thể sự, lúc ấy hãy lấy đạo nghĩa để đối đãi nó...”

Lúc đầu hắn không thể lý giải rõ ràng, nhưng mặt sau có chú giải, ý tứ trong đó nói rằng bản thân con người là có phân thiện ác. Khi trừ đi ác niệm, dưỡng thiện niệm thì dần dà thiện niệm sẽ hóa thần, giúp tà niệm không xâm nhập vào được. Nhưng trừ thiện ác ra, có một loại tu khác là tu Bản ngã chi niệm. Loại này không phân thiện ác mà theo sự biến đổi tự thân người tu hành. Loại như này, thần được dưỡng ra cần phải dùng đạo nghĩa để tiết chế. Việc đó giống như môn quy của các môn phái cùng với sự dạy bảo của các bậc trưởng bối. Nếu không làm vậy, bản ngã sẽ biến thành con đường tàn ác, cố chấp.

Pháp thuật của một người có lợi hại, tinh diệu hay không chủ yếu phải xem thần niệm của người này như thế nào. Nếu một người có tính tình yếu đuối không phân thiện ác thì pháp mà hắn tu ra cũng sẽ có uy lực giảm đi rất nhiều.

Đây cũng là lý do mà nhiều tu sĩ trong quá trình tu hành thích đến thế gian để dưỡng thần, để mài giũa bản tâm. Đúc kiếm còn cần phải có thời gian, huống chi là luyện thần!

Hắn biết sư phụ mình đưa hắn tới nơi này, tuy nói là để luyện khí nhưng ngay từ lúc bắt đầu tu hành, kỳ thực hắn đã bắt đầu luyện thần rồi. Luyện thần không giống như luyện khí, luyện pháp, chỉ có thể dựa vào cảm ngộ của bản thân. Hiện tại hắn đang phải tiếp nhận sự ma luyện này, phải không ngừng mài giũa. Thế sự như đá mài, mệnh thần như kiếm sắc, lấy âm dương làm công để không ngừng học hỏi, nâng cao tu vi.

Chỉ sau chốc lát đã có rất nhiều người tới. Tổng cộng có mười tám người, mỗi người mỗi vẻ. Tuy tướng mạo khác nhau nhưng nhìn qua đều mang dáng vẻ nhân loại. Kim Tượng Đế không thể từ vẻ ngoại để nhìn ra bọn họ thực sự là người hay yêu, tuy vậy, hắn có thể đoán đa số đều là nhân loại.

“Việc này không cần bản quân phải nhiều lời nữa. Trong một tháng này, các người phải tập trung làm việc. Gần đây Thiên Hà không yên, các người đều phải tập trung chú ý cho ta. Nếu để yêu ma tiến vào Thiên giới hoặc bị bản quân phát hiện các người cấu kết với những yêu ma ngoại giới kia thì đừng trách bản quân ra tay không nương tình.” Lý Tương Hách nghiêm giọng nói.

“Vâng, thưa quân chủ.” Mọi người đồng thanh đáp lời.

“Xuất phát.” Lý Tương Hách vung tay lên. Mọi người liền ra khỏi quân trướng chuyên dành cho quân tuần tra, đi tới bờ Thiên Hà.

Đây là lần đầu tiên Kim Tượng Đế nhìn thấy Thiên Hà như thế này. Lúc trước hắn vừa tới thì đã quay lưng về phía nó, lại bị nha tướng ở cổng Thiên Hà quát hỏi, sau đó liền tiến vào quân doanh ngay nên chưa kịp quan sát.

Lúc này, đứng ở cạnh Thiên Hà, trong mắt hắn là mệnh mông hoa sóng cuộn cuộn chảy, trong ánh nắng là một trời tuyết trắng, có mây khói bốc lên nhưng kỳ lạ là không có chút âm thanh nào.

Ở nhân gian, đứng ở bờ sông tất sẽ nghe thấy tiếng sóng vỗ. Nơi này lại hoàn toàn không có.

Bên bờ sông có một chiếc thuyền lớn, thân thuyền nổi lên một tầng quang hoa màu trắng, trên đó khắc đầy phù văn. Trên thuyền có cột cờ vươn lên cao ngất, trên lá cờ không thêu chữ mà vẽ hình một con bò cạp màu đen lớn, vẽ sinh động như thật. Chỉ nhìn qua thôi, Kim Tượng Đế liền có cảm giác bị con mắt ngoan kiếm của con bò cạp này theo sát.

Lý Tương Hách dẫn đầu đoàn người đi lên thuyền. Kim Tượng Đế là người lên sau cùng. Hắn không quen ai ở đây, cũng không phải người thích chủ động bắt chuyện. Hắn đứng một mình ở cạnh thuyền, nhìn nước sông cuộn cuộn phía dưới, trong lòng suy nghĩ nếu bị rơi xuống đó thì sẽ thế nào.

Nghĩ tới đó, bên cạnh hắn liền vang lên một giọng nói.

“Lần đầu tiên đi trên dòng Thiên Hà này, cảm giác của người thế nào?”

Người bắt chuyện với hắn có một chòm râu đen, nhìn qua thì thấy người này mang vẻ mặt ôn hòa hiền hậu. Trên người hắn mặc đạo bào in hình âm dương, đầu đội mũ vàng, bên hông treo một khối Thiên Hà pháp lệnh. Ngoài những thứ ấy ra thì không còn gì khác.

“Thật ngoài sức tưởng tượng của ta.” Kim Tượng Đế đáp.

“Bất luận là ai, lần đầu tiên tới đây đều có cảm giác như vậy cả. Tục truyền năm đó Ngọc Thanh đạo tổ muốn lấy dòng Thiên Hà này lên để luyện chế thành một kiện pháp bảo, tổn hao thời gian cả trăm năm rồi cuối cùng cũng đành buông bỏ.”

Kim Tượng Đế rất kinh ngạc, hẳn chưa nghe tới chuyện đó bao giờ. Sư phụ hẳn thường giảng pháp nhưng lại rất ít giảng về những chuyện ngoài lẽ thế này, trừ khi có liên quan nào đó cần làm sáng tỏ. Những ghi chép bên trong Vạn Pháp Các đều là những ghi chép về pháp thuật, không thấy nói tới mấy chuyện bí sự kiểu như vậy.

“Muốn mang Thiên Hà này luyện thành pháp bảo, vậy phải cần tới thần thông lớn cỡ nào!” Kim Tượng Đế cảm thán.

“Đúng vậy, cảnh giới của các đạo tổ, chúng ta chỉ có ngược nhìn thôi.”

“Vậy vì sao mà Ngọc Thanh lão tổ lại buông bỏ?”

“Ta cũng chỉ nghe các trưởng bối ngẫu nhiên nói tới, kỳ thực thế nào thì không rõ lắm. Ngay trưởng bối của ta cũng bảo những chuyện ấy đều là lời đồn, không biết thật giả. Dù sao chưa từng có ai được nhìn thấy đạo tổ, cũng không có ai dám hỏi.

“Truyền thuyết kể lại, một đạo pháp tắc từ Thiên Hà này chảy vào các nơi khắp thiên địa. Kinh Tượng Đế nhìn dòng Thiên Hà cuộn sóng nước nhưng không hề vang lên âm thanh này, trong lòng thêm một lần chấn động.

“Cũng chính vì thế mà trong dòng Thiên Hà này hay có yêu ma xuất hiện, đa phần là ngẫu nhiên, vô ý từ nói khác tiến vào. Một số khác là có chủ đích, dùng trăm phương ngàn kế để được tiến tới nơi này.” Đạo nhân ôn hòa nói tiếp.

“Năm đó vị đạo tổ ấy nhất định biết rõ điều này nhưng vẫn muốn đem Thiên Hà pháp tắc luyện chế thành pháp bảo, từ đó có thể thấy được thần thông của vị này cao minh cỡ nào.” Kim Tượng Đế không khỏi cảm thán.

“Không biết đạo hữu đến từ đâu? Sự việc này dù chưa rõ thật giả ra sao, nhưng đã được lưu truyền rộng rãi, lẽ nào đạo hữu lại không biết?”

“Ta tới từ một địa phương nhỏ ở Tây Ngưu Hạ châu, có được có duyên mà bước lên con đường tu hành. Việc thế này là lần đầu tiên được nghe nói tới. Nghe đạo hữu nói chuyện, chắc phải xuất thân từ đại phái nào đó rồi.” Kim Tượng Đế trả lời.

“Môn phái cần gì lớn? Pháp lực lớn là được. Bần đạo tu Thái Thanh nhất mạch Huyền Đô pháp. Tại hạ thấy đạo hữu thanh thoát như thế, đạo tu nhất định bất phạm.” Đạo nhân nói.

Kim Tượng Đế cười cười. “Chỉ là mấy thứ lung tung thôi.”

Hai người đứng ở cạnh thuyền, chuyện trò mãi tới lúc Kim Tượng Đế rời thuyền mới dừng lại. Hắn biết rõ đạo nhân kia tên là Thông Vân, là một người tính tình ôn hòa, không phân biệt xuất thân, môn phái. Ngoại trừ sư huynh Tuệ Ngôn ra thì người này là người mà hắn có thiện cảm tốt.

Con thuyền di chuyển trên dòng Thiên Hà. Suốt dọc đường đi không ngừng bỏ bớt người xuống. Mỗi một vị tuần tra sử đều được quy định cho một khúc sông để tuần tra. Mười tám người lần này được chia ra tuần tra một trăm dặm chiều dài.

Kim Tượng Đế vừa tới, không biết việc này khó dễ ra sao, nhưng qua cuộc nói chuyện với Thông Vân đạo trưởng vừa rồi, nếu gặp phải chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không phải là chuyện đơn giản. Còn như không có chuyện gì thì hẳn hoàn toàn có thể thành thời mà tu hành.

Trong chớp mắt, con thuyền đã đi xa. Bờ sông mờ mịt chỉ còn mình h lẫn. Kim Tượng Đế đưa mắt nhìn bốn phía. Trước mặt h lẫn là dòng Thiên Hà không nhìn thấy bờ kia, đằng sau h lẫn là biển mây che phủ.

Đọc theo đường đi, Thông Vân đạo trưởng đã nói rất nhiều thứ. Ví dụ như biển mây mờ mịt liên thông với dòng Thiên Hà này chính là Vân Hải pháp cấm do thượng đế hiện tại vị đề ra. Phía dưới biển mây là nhân gian, trên biển mây này chính là Thiên giới. Muốn từ Thiên giới hạ xuống nhân gian phải thông qua bốn cổng trời (Thiên môn) hoặc phải có thần thông cường đại, trực tiếp xuyên qua Vân Hải pháp cấm này.

Kim Tượng Đế có hỏi, Thiên giới này rộng lớn cỡ nào nhưng Thông Vân đạo trưởng trả lời không biết, cũng nói rằng trong điển tịch ghi chép thì Thiên giới ban đầu không lớn như hiện nay. Do thượng đế không ngừng gia tăng pháp lực nên Thiên giới cũng ngày một mở rộng ra.

Nhìn biển mây mờ mịt, Kim Tượng Đế không khỏi suy nghĩ, bản khoản không biết pháp lực của thượng đế to lớn nhường nào. Tuy nhiên, vì có sự tồn tại của dòng Thiên Hà nên có thể coi nó chính là ranh giới của Thiên giới. Muốn băng qua Thiên Hà, trừ phi có pháp lực thông thiên, còn không, dù là người đã kết Pháp Tượng cũng không thể vượt qua được.

Từng có người cố gắng vượt qua nó nhưng cuối cùng bị sóng nước cuốn ngược vào bờ. Tuy không chết, nhưng pháp lực người ấy bị dòng Thiên Hà rửa sạch không còn chút nào. Có người mới hỏi h lẫn, vì sao lại bị chìm vào trong dòng nước? H lẫn chỉ nói mình cứ bay mãi, không biết đã qua bao nhiêu ngày đêm nhưng vẫn không trông thấy bờ. Đột nhiên hoảng hốt, thấy sóng nước cuốn lên đầu mình, sau đó kéo h lẫn chìm vào lòng sông.